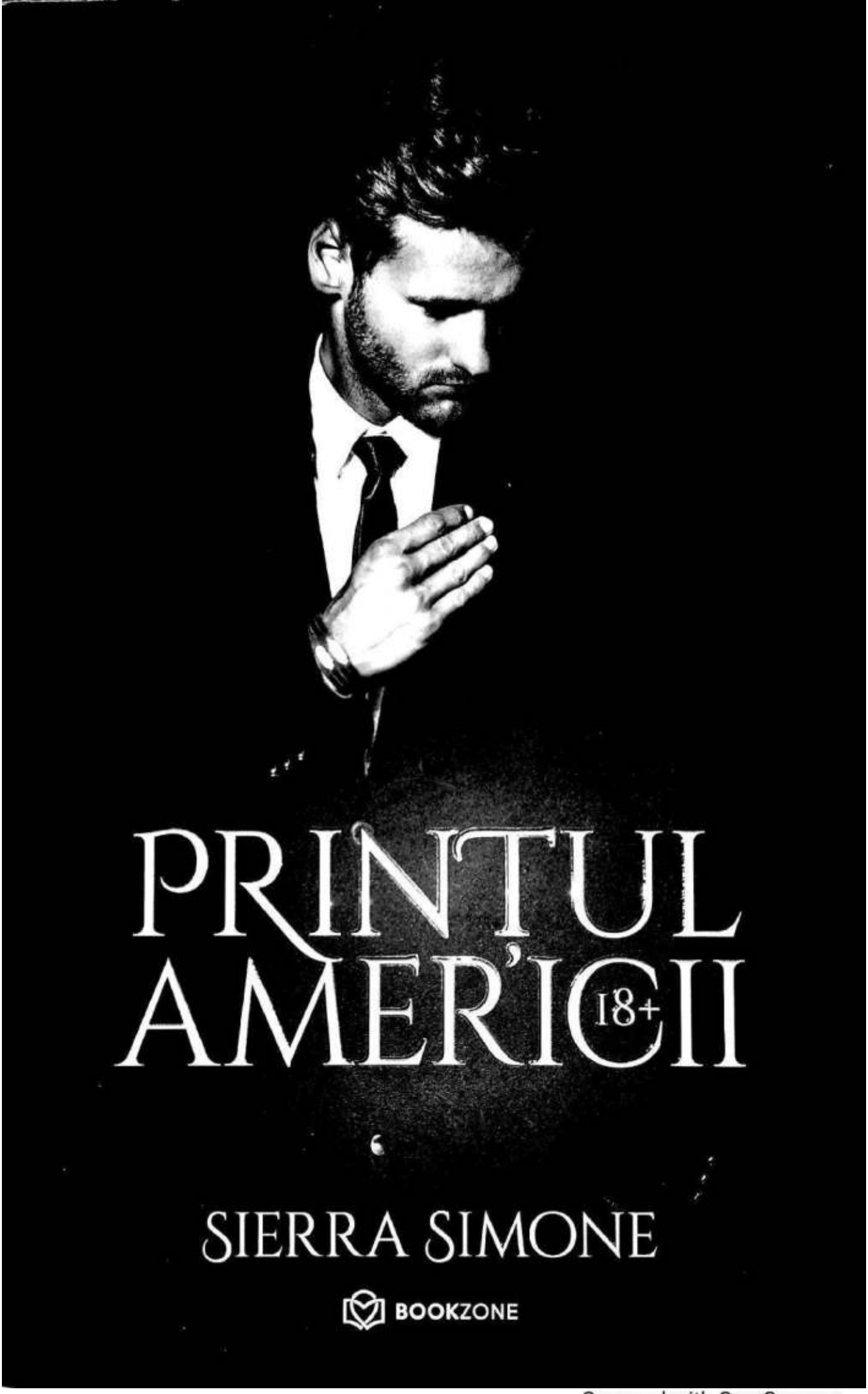

PRINTUL AMERICII

18+

SIERRA SIMONE

BOOKZONE

Scanned with CamScanner

18+

O fantezie senzuală, povestită de prințul care își sacrifică sufletul și iubirea pentru cavalerii triunghiului amoros. O poveste absolut delicioasă din spatele ușilor închise, cu sentimente și dureri mascate de o fațadă de playboy.

Sierra știe cu desăvârșire cum să-și facă până și cei mai pudici cititori să iasă din zona de confort și să se joace cu perspectivele obraznice în mintea lor. Știe cum să incite, să provoace, să stârnească dorințe și plăceri. Iar în „Prințul Americii" ne-o demonstrează încă o dată, lăsându-i pe președintele și vicepreședintele Americii, precum și pe femeia pe care amândoi [illegible] să o domine și de care doresc să fie dominați, să își com[illegible]-un deliciu scriitoricesc care șochează și încântă deo[illegible]

Prințul Americii este povestea magistrală a seducției, a dorinței, a geloziei, a iubirii și a jocurilor politice din perspectiva îngerului pierdut care se luptă să-și ascundă sentimentele.

„Doamne! Nici nu pot să exprim în cuvinte cum mă simt acum. Sunt șocată. Sunt uluită. Nu mă așteptam la o astfel de poveste. Aveam o idee despre ce este această carte, dar... S-a dus într-o direcție complet diferită. Am rămas fără cuvinte. Această carte este TOTUL. Am găsit momente incredibil de lascive, dar și momente care mi-au sfâșiat inima. Am trecut de la a țipa NUUUU la nevoia de a face o pauză pentru a-mi recăpăta simțirea după acele scene provocatoare. Această carte este un carusel care nu voiam să se oprească niciodată." – Morgan

Scanned with CamScanner

1

EMBRY

Înainte

Când aveam douăzeci şi unu de ani, am cunoscut un rege.

Dar să o luăm cu începutul.

Cu mine, Embry Moore, fiul teribilei Locotenent Guvernator Vivienne Moore. Din exterior eram considerat, probabil, un fel de prinţ. Am crescut cu cai şi cu bărci, aveam lacul meu personal, am urmat şcoli exclusiviste, m-am licenţiat mai devreme decât alţii şi am plecat la război pentru că mi s-a părut distractiv.

Se întâmpla pe vremea când războiul nu începuse încă, pe când se credea că separatiştii din Carpatia se vor linişti, aşa cum o făcuseră dintotdeauna. Mi se păruse cea mai tare aventură dintre toate: să-mi petrec timpul prin munţi, să mă joc de-a soldatul o vreme şi să-mi îmbogăţesc CV-ul pentru inevitabilul meu viitor în politică.

Aşa fac prinţii de când e lumea.

O nimica toată.

Şi chiar aşa a fost, până în cea de-a doua lună petrecută la bază.

Scanned with CamScanner

Voiam țigări, parcă. De-aia nu eram prezent când a început bătaia. Era pe înserat, cerul sticlea cea purpuriu, mascând urâțenia bazei, iar eu mă gândeam, luându-mi tabachera de argint din pat și îndreptându-mă spre curte, că lumea nu putea fi mai frumoasă decât era acum. Dâre portocalii și purpurii la vest, umbrele întunecate ale munților spre est. Aerul era tare și rece, iar stelele promiteau să răsară strălucitoare. Ce putea fi mai încântător? Ce mi-ar fi putut opri firul gândurilor, respirația, ce mi-ar fi putut schimba sentimentul de minunare și de recunoștință?

Se vede cât de diferit gândeam atunci, întrebându-mă *ce*, în loc de *cine* putea schimba toate acestea.

Am dat colțul spre curte, scoțând o țigară și dând s-o aprind, când o umbră gri-maroniu-verde a trecut pe lângă mine, izbindu-mă, ca să intre apoi în contact cu altă umbră gri-maroniu-verde. Am sărit înapoi, țigara mi-a căzut din mână, sfârșind sub talpă, și puțin a lipsit să nu fiu tăvălit într-o tornadă de pumni și bocanci care atrăgea mulțimea din toate direcțiile.

– Era ultima mea țigară, căcănarule! am zis fără să mă adresez cuiva în mod deosebit.

Un tip masiv, Dag, al cărui nume real fusese uitat deja de toți, privea spre cei care se băteau, cu brațele încrucișate pe piept și cu o expresie dezgustată.

– Idioți.

I-am dat dreptate cu un mormăit. Acum ceva vreme, Comisariatul încetase să ne mai furnizeze țigări, ca parte a unei inițiative care viza sănătatea trupelor, dar în seara asta nu aveam sub niciun chip chef să merg pe jos un kilometru până în micul sat ucrainean să-mi cumpăr un alt pachet de țigări. Dar acum eram obligat s-o fac.

– Te bagi? mă întrebă Dag, indicând cu capul învălmășeala din fața noastră.

– După ce mi-am pierdut țigara din cauza lor? Ar merita să le învinețesc ochii.

Am zis-o în glumă, dar Dag n-a schițat niciun zâmbet.

– Oricum nu sunt ai mei, am adăugat.

La urma urmei, era o bază imensă și n-aveam nicio intenție să-mi consum energia pentru doi idioți care se băteau din cine știe ce motiv.

– Dar ești singurul ofițer din jur, sublinie Dag.

– De parcă te-ar durea pe tine undeva...

Însă, aruncând o privire de jur-împrejurul curții, am observat că eram soldatul cu cel mai înalt grad dintre cei prezenți.

Oftând către Dag și bolborosind că nu eram acolo ca să am grijă de sugari, am făcut câțiva pași înainte, să-i despart pe cei doi și să le spun clar că unul dintre ei îmi datora o țigară.

Dar cineva mi-o luă înainte.

Un bărbat cu umerii largi își făcu loc în mijlocul bătăii, pășind calm de parcă s-ar fi plimbat pe plajă, și-l înșfăcă pe unul dintre soldați de spatele cămășii. Cu o mișcare rapidă, îl blocă pe al doilea bătăuș cu atâta repeziciune, că mintea mea nu reuși să înregistreze decât câteva frânturi din acțiune. Ochi scăpărători, gură plină. Păr negru. Piele măslinie, genul acela care rămâne caldă și bronzată inclusiv pe timpul iernii. Italian, probabil, sau grec.

– Frățioareeee!! exclamă Dag. Părea impresionat. Sau poate nu.

Uneori, când vine vorba de Dag, nu poți să fii foarte sigur.

Scanned with CamScanner

Percival Wu, unul dintre traducătorii noștri, care ne asista în comunicarea cu localnicii, a venit dinspre barăci în spatele nostru.

– E Colchester, spuse cu voce joasă. Ieri a sosit aici.

În momentul acela, nu-mi păsa cine era. Mă simțeam ușurat că nu fusesem obligat să intervin eu. Terminasem Școala de Ofițeri cu doar câteva luni în urmă și încă nu mă obișnuisem cu ideea de a avea oameni sub comandă.

Crescusem într-un mediu dominat de putere, în care oamenii își exercitau autoritatea fără nici cel mai mic efort, or eu îmi petrecusem aproape toată viața încercând să evit orice fel de responsabilitate. Îmi rezolvam probleme fermecând pe unul și pe altul și flirtând, iar oamenii cântăreau pentru mine exact cât amuzamentul pe care mi-l puteau asigura. Nu aveam aproape niciun pic de experiență în a avea grijă de ceilalți... Abia reușeam să mă feresc pe mine de belele.

În realitate, prea puțin îmi păsa. Și apoi, de ce să-mi fi păsat, când belelele erau atât de amuzante pentru toți cei implicați?

Sunt conștient că, spunând asta, voi părea egoist. Și chiar eram. Fusesem un copil rău și egoist, care rămăsese la fel și când crescuse. Eram egoist și știam asta. Știam cât de rău sunt. Știam că sunt un păcătos, deși-mi spuneam că eu nu cred în păcat. Noaptea târziu, după ce mă îmbătam sau regulam, sau mă băteam cu cineva, în funcție de situație, mă așezam în pat și priveam stelele și doar atunci simțeam că ceva e în neregulă cu mine. Că unii oameni se nasc pe dos, întortocheați și goi pe dinăuntru, că eu mă născusem fără calitățile acelea care fac oamenii oameni curajoși, puri sau buni. Știam că eu mă născusem fără conștiință sau fără inimă, fără suflet în mine. Când mă

gândeam la toate astea, sfârșeam prin a mă fâțâi în cearșafuri, înfundându-mi capul în pernă. Cu fiecare respirație, mintea mi se ducea la toate lucrurile oribile pe care le făcusem în ziua respectivă. La toate lucrurile oribile pe care le făcusem în general. Și mă uram. Mă uram pentru fiecare dintre ele. Mă uram pentru că eram atât de egoist, de lipsit de minte... Aveam capacitatea de a mă dezminți de frustrare, de desfrâu, de iresponsabilitate și de consecințele care-mi amărau sângele, care se lipeau de mine, intoxicându-mă.

Cu toate acestea, continuam la fel de fiecare dată.

Pe atunci era doar un fel de ceață, întunericul adevărat nu mă ajunsese încă, nici ura de sine. În momentul acela, singurul lucru pe care l-am simțit a fost ușurare, o vagă recunoștință și dorința să mă duc să găsesc o țigară.

– Bănuiesc că spectacolul s-a sfârșit, i-am spus lui Dag, întorcându-mă pentru a porni spre sat.

Și-atunci am simțit o prezență în spatele meu. O prezență care nu era silueta suplă a lui Wu, nici cea de zmeu a lui Dag. M-am oprit din mers. Dar nu m-am întors.

Nu imediat.

– Vrei să-mi explici de ce țigara ta a contat mai mult decât oamenii tăi, domnule locotenent?

Era genul de voce care te obliga să te oprești. Profundă, da, însă cu un amestec interesant de aspru și melodios, ca un cântec cu notele aspre pe margini.

Nu sunetul te oprea însă, ci puritatea. Puterea pe care o conținea. Nu genul acela de putere pe care bărbații de vârsta mea pretind ca ar avea-o, nu fudulie, ci forță efectivă.

Calmă, limpede, onestă. Fără echivoc.

Scanned with CamScanner

Nu era vocea cuiva care-şi pierdea nopţile frământându-se în pat şi dorindu-şi să nu fi venit pe lume.

M-am întors spre el, zguduit de sunetul vocii aceleia. Vederea chipului său m-a copleşit. Sprâncene groase, ochi de un verde atât de complicat... că nu mă puteam decide dacă era un verde foarte deschis ori un verde extrem de întunecat. Gura serioasă, pomeţii înalţi, maxilarul pătrat, o umbră de barbă. Dată fiind tunsoarea perfect regulamentară şi strălucirea ghetelor, mi-am închipuit că acest Colchester n-avea cum să fie genul de bărbat care să nu se bărbierească în fiecare dimineaţă. Ci doar genul de bărbat pe al cărui obraz barba se iţea după doar câteva ore.

Oricum, nu trăsăturile sale îl făceau ieşit din comun. Ci expresia sa, privirea sa. Părea de o vârstă cu mine şi, cu toate astea, ceva pe faţa lui îl făcea să arate mai mare. Dacă stau mai bine să mă gândesc, nici nu era vorba de vârstă, ci de *timp*. Arăta ca un bărbat din altă epocă, o epocă în care se alerga călare prin păduri dese, salvând Cosânzene şi ucigând zmei.

Nobil.

Eroic.

Regal.

Toate acestea mi-au trecut prin cap în doar o clipă. Iar în următoarea am avut imediat senzaţia neplăcută că văzuse deja *în mine* tot ce era de ştiut, că-mi văzuse egoismul, carnalitatea lipsită de emoţie, lenea destrăbălării. Că văzuse fiecare noapte în care-mi presasem perna pe faţă, dorindu-mi să găsesc curajul să pun capăt existenţei mele lipsite de sens.

Şi m-a cuprins ruşinea. Pe loc. Mi-a fost ruşine cu mine. Mi-a fost ruşine cu Embry Moore, cu Domnul-Sublocotenent-Bun-de-nimic-Embry-Moore. Şi asta

m-a călcat pe nervi. Cine era nemernicul ăsta aşa de frumuşel să mă facă el pe mine să-mi fie ruşine?! Mda, fie, *eu* sunt cel care a făcut asta, nu el.

M-am apropiat cu un pas, piept la piept, la distanţă de o palmă. Am observat, cu un pic de satisfacţie, că eram cu vreo doi-trei centimetri mai înalt. Dar el avea cam cu cincisprezece kilograme de muşchi mai mult ca mine. Şi mai mare mi-a fost satisfacţia când i-am văzut gradele de pe uniformă. Sublocotenent, ca mine.

Mi-am regăsit vocea.

— Nu sunt oamenii mei, *domnule locotenent*.

— Prin urmare, intenţionai să-i laşi să se bată ca fiarele?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sunt bărbaţi în toată firea. Capabili să-şi poarte singuri de grijă.

Expresia de pe faţa lui Colchester nu s-a schimbat.

— Este sarcina ta să ai grijă de ei.

— Nici măcar nu am habar cine dracului sunt.

— Prin urmare, aşa te vei comporta când vei fi faţă în faţă cu inamicul? O sa ai grijă doar de oamenii de care eşti responsabil?

— O, crede-mă, domnule locotenent Colchester, eu stau cu ochii pe cei de sub mine. Şi cu mâinile.

Dag şi Wu râseră, iar eu am rânjit. O clipă mai târziu, eram strivit de zidul de metal al unei barăci, cu antebraţul lui Colchester apăsându-mi gâtul.

— Ţie toate astea ţi se par de glumă? mă întreabă încet, astfel încât ceilalţi să nu audă. Munţii aceia de-acolo sunt o închipuire? Arma ta e încărcată cumva cu gloanţe oarbe? Vezi tu, pentru carpatieni nu e

Scanned with CamScanner

deloc o glumă. Ei nu folosesc gloanțe oarbe, locote-
nent Moore, și nu umplu drumurile cu bombe ar-
zanale de jucărie. O să le pretinzi acestor oameni ca
te urmeze, chiar dacă nu au încredere în tine, chiar
dacă tu nu ai încredere în tine. Așa că ai face bine să-ți
bagi în cap că trebuie să ai grijă de ei. Aici, acolo, ori-
unde. Iar dacă nu poți accepta toate astea, îți sugerez
să mergi chiar acum în biroul căpitanului și să soliciți
transferul acasă.

– Suge-o! am mârâit.

Și-a apăsat brațul și mai tare pe jugulara mea,
fiind la un pas să-mi oprească circulația sângelui. Și-a
plimbat ochii peste chipul meu, apoi pe corpul meu,
prins între el și perete. Culoarea ochilor săi părea și
mai închisă așa, în umbra barăcii, ca adâncurile reci
ale lacurilor, numai că nimic nu era rece la el, acum.
Corpul cu care mă apăsa era cald, îi puteam vedea
pulsul zvâcnindu-i pe gât și, preț de o singură secun-
dă, buzele i s-au întredeschis iar genele i-au clipit, ca
și cum ar fi vrut să închidă ochii, dar nu mai știa cum.

– Suge-o, am zis din nou, dar cu voce slăbită
de data asta, slăbită de strânsoarea sa și de altceva,
ceva ce nu voiam să aprofundez.

S-a apropiat susurându-mi:

– Aș prefera invers.

Apoi s-a îndepărtat, dând drumul brațului.
Am tras aer în piept cu nesaț, simțind cum oxigenul
proaspăt îmi traversează venele ca ace de gheață.

Când ochii mi s-au limpezit în sfârșit, locote-
nentul Colchester dispăruse.

2

EMBRY

După

Acum, viața mea e împărțită în două.

Atunci și acum.

Înainte și după.

Sunt căsătorit, acum. În cel mai ridicol, nebu-
nesc, incredibil de bolnav și de frumos mod pe care
niciun stat și nicio biserică nu l-ar recunoaște vreoda-
tă. Ceea ce nu-l face mai puțin real. Mai puțin adevă-
rat. Clipa în care Greer, Ash și cu mine ne-am strâns
mâinile, făcându-ne promisiuni pe care nici măcar noi
nu le înțelegeam pe deplin, știind, însă, că nu ne mai
puteam împotrivi, clipa aceea a fost nunta mea. De
fapt, tot ce a urmat după a fost nunta mea: tandrețea
și lacrimile și sperma, într-un fel de ritual antic pe
care l-am îndeplinit instinctiv, un dans necunoscut pe
care se pare că îl știam la perfecție.

Crezusem că azi avea să fie pentru mine ziua
pierzaniei. Pedeapsa care urma răutății și egoismu-
lui de care dădusem dovadă, pentru că-l rănisem pe
Ash, o rănisem pe Greer, pentru că rănisem un număr
infinit de persoane în cei treizeci și cinci de ani pe ca-
re-i trăisem. Mersesem spre altar la braț cu Abilene,
verișoara lui Greer, și nu mă putusem gândi decât la
șansele pe care le pierdusem, la cum această nuntă ar

Scanned with CamScanner

fi putut fi nunta mea. Ash s-ar fi lepădat de iubita sa Biserică Catolică, de carieră, de viitorul său, doar să mă vadă lângă el, să-mi pună inelul pe deget... Iar eu i-am spus nu.

De două ori.

Iar aceasta era ispășirea. Îmi plăteam păcatele mergând spre altar pentru a-i sta alături, și nu în fața sa, purtându-i urma mușcăturii pe gât și gustul vinului toarei sale soții pe buze, obligat să-i privesc zâmbind și plângând, și sărutându-se. Îi pierdeam și pe bărbatul și pe femeia pe care îi iubeam. Ei se vor avea unul pe celălalt, iar eu nu voi avea pe nimeni.

Ar fi trebuit să suport, să accept această realitate. Doar că nu a fost necesar. Cumva, fusesem ispășit, păcatele mele fuseseră iertate. Ash mă voia. Greer mă voia. Și și-au dorit să mă includă în mariajul lor, încetul de doar câteva ore, pe mine, imperfectul, groaznicul de mine. Ar fi trebuit să refuz. Spre binele lor și spre salvarea sufletului meu. Dar mi-a fost peste putință. Îmi doream, îi doream mult prea mult.

Îmi doream să funcționeze. Să găsim cumva o cale, noi trei, împreună. Pentru că, în cei cincisprezece ani de când îl știam pe Ash și în cei cinci de când o știam pe Greer, nevoia, dorința dureroasă de ei nu încetase niciodată. Sunt prea defect pentru a iubi pe altcineva și, oricum i-aș spune - destin, ghinion, compatibilitate genetică, traumă psihologică -, eram legat de ei ca rugina de metal sau ca particulele în coliziune și forțele care ne-au schimbat irevocabil. Nu exista cale de întoarcere.

Asta-mi trecea prin minte când am deschis ochii în întuneric. Existaseră momente în viața mea când mă trezisem într-un loc nou, dezorientat și îngrozit, așteptându-mă să plouă cu gloanțe inamice, însă acum m-am trezit cu un sentiment de căldură și

mulțumire. De entuziasm plin de tandrețe. Puțin înfometat.

Aici nu sunt gloanțe.

Ci o mână caldă pe stomacul meu, o mâna mare, puțin aspră, un sentiment cunoscut și nou în același timp. Când deschid ochii de tot, observ cum lumina din baie conturează corpul musculos al Președintelui în timp ce doarme. Cearșaful îi este parțial înfășurat pe coapse, coborât suficient cât să lase la vedere linia de păr care-i coboară dinspre buric, și destul de subțire cât să lase să se întrevadă curba groasă a penisului. În somn, ține buzele puțin întredeschise și genele lungi i se odihnesc pe obraji, iar expresia solemnă pe care gura și ochii săi o au s-a șters. Arată mai tânăr, aproape la fel de tânăr ca bărbatul care mă lipise de zidul barăcii la baza armată. Mai tânăr și mai vulnerabil.

Îmi tresare inima. De dragoste, pentru că-i atât de frumos și pentru că nu-mi amintesc când a fost ultima dată când l-am văzut dormind. De la ultima tură în Carpatia, îl mai văzusem trăgând un pui de somn în avion ori moțăind în mașină, dar niciodată respirând adânc într-un somn profund și relaxat. Greer îi face bine.

Încerc să nu fiu gelos.

Gândindu-mă la ea, îmi dau seama că nu mai e în pat cu noi, că nu mai e ghemuită lângă mine sau Ash. Mă întind și clipesc des privind spre fâșia de lumină care venea dinspre baie. Nu am fost deloc blânzi cu ea azi noapte... Și nu știu exact ce fac femeile ca să-și revină după o partidă de sex atât de intensă, dar Ash abuzase doritor de corpul meu de suficiente ori cât să-mi pot face o idee. Decid să-i respect intimitatea, deși e ciudat în pat fără ea. Sentimentul că lucrurile sunt așa cum trebuie să fie când suntem toți trei, modul în care ne potrivim și respirăm la unison...

Scanned with CamScanner

Deşi nu au trecut decât câteva ore de când suntem îm-
preună toţi trei, absenţa ei face ca greutatea aerului pe
pielea să mă deranjeze. Fără ea, patul pare gol şi rece.

Întinzându-mă, îl trezesc pe Ash, care se întin-
de la rândul său. Cearşaful coboară, dezvăluindu-i
coapsa şi o pulpă musculoasă. Îşi flexează mâinile
pe stomacul meu şi sentimentul de intimitate este
şocant, este nou, dar vechi în acelaşi timp. În ciuda
nenumăratelor *hiss*-uri din noaptea aceasta, de fapt,
din *noaptea trecută* ar trebui să spun, pentru că dincolo
de draperii se iveau deja zorii, penisul mi-a intrat în
erecţie, întărindu-se şi îngroşându-se la simpla atin-
gere a mâinii sale pe stomac.

Ash deschide ochii şi-mi zâmbeşte somnoros.
Expresia de pe chipul său este atât de nouă, deschi-
să şi fericită, că mă face să mă holbez şi să o sorb ca
un însetat. După Carpatia, după Morgan, după mine,
după Jenny, n-aş fi crezut să-l văd vreodată pe Ash
respirând şi zâmbind fără chinul acela care-l sufoca.
Să-l văd aşa, chiar şi pentru câteva minute, era un
dar, o nemeritată binecuvântare. Mă întind şi-i trasez
profilul maxilarului, deja aspru şi neras, trecându-mi
apoi buricele degetelor pe zâmbetul acela somnoros.

– E dimineaţă? întreabă.

Penisul meu reacţionează imediat doar au-
zindu-i vocea. De obicei este aspră de parcă cineva
ar adăuga corindon pe vorbele lui; dar acum, după
somn, vocea sa sună precum pietricelele, masculină
şi înfometată.

– Aproape.

– Ea unde este?

Ea. Greer a noastră. Simt din nou golul din
pat acolo unde ar fi trebuit să fie ea, şi mă apucă un
sentiment amuzant de angoasă; mă întreb cum vom

supravieţui noi trei în următorii doi ani şi jumătate,
dacă îmi lipseşte şi când se duce la baie?! Sau poate
chiar şase ani jumătate, dacă Ash va fi reales.

– Este la baie, spun, încercând să suprim gân-
dul la cât de greu va fi viitorul nostru. Abia m-am
trezit.

Ash scoate un sunet gutural şi-şi mişcă iar mâna
pe abdomenul meu. Coboară, alunecând dincolo de
buric. Mă întăresc, simţind că pulsez în aerul răcoros.

– Îmi place cum eşti abia trezit, spune Ash şi
vocea nu-i mai sună somnoroasă, doar colţuroasă şi
aspră. Ai ochii mai închişi la culoare, pupilele îţi sunt
mărite şi obrajii roşii, iar corpul tău... O mână viclea-
nă îmi mângâie în lumina mică a zorilor glandul um-
flat şi întunecat.

– Iar corpul tău pare atât de doritor de orice aş
vrea să-i fac.

Mâna i se închide în jurul meu, strânge şi mă
face să gem.

– Atât de dornic, repetă Ash murmurând. Mă
aştept să mă răsucească pe burtă şi să intre în mine,
dar n-o face. În schimb, îşi ia mâna de pe penis, se
urcă peste mine, lăsându-şi corpul greu peste al meu,
astfel încât erecţiile noastre să rămână presate pe ab-
domen, între corpurile noastre. Îşi trece uşor buzele
peste ale mele, o dată şi încă o dată, zâmbind când mă
ridic înfometat să-i prind gura într-un sărut adevărat.

Se mai joacă puţin cu mine, provocându-mi
un geamăt frustrat venit de undeva din profunzime,
apoi încetează să ne chinuie, îşi apropie gura de a
mea şi-mi desface buzele cu ale sale, lingând adânc.
Mă sărută încet, dar posesiv, decizând ritmul şi adân-
cimea. Mă sărută atât de apăsat că abia reuşesc să res-
pir, dar nu-mi pasă. Nu vreau nici cea mai mică gură

Scanned with CamScanner

de aer dacă nu este Ash cel care mi-o dă. După câteva minute petrecute astfel, se retrage puțin propindu-și fruntea de a mea.

– Embry, spune cu voce spartă, cât de dor mi-a fost de tine!

Simt o sfâșiere în piept, auzindu-l.

– O să mă poți ierta vreodată? susur.

– Ce să iert?

Mi-e greu să pronunț cuvintele, chiar și așa, în întuneric.

– Refuzul de a mă căsători cu tine.

Respirația i se blochează.

– Embry...

– Poți vorbi deschis, spun, din dorința de a mă demonstra micul său prinț. Măcar de data asta. O merit.

Îmi cuprinde fața cu palmele apropiindu-și ochii de ai mei.

– Mă va durea mereu, Embry. Nu mă pot preface că nu. Dar, cred că știi de-acum, te vreau oricum ar fi, așa cum ți-am mai spus deja. Dacă tot ce-mi poți oferi sunt câteva nopți furate, mă voi mulțumi cu atât.

Simt că mi se usucă gâtul și-mi mut privirea să nu-i mai văd expresia tandră de pe chip. Nu-i fac față. Nu pot să țin pentru mine toate lucrurile pe care nu le știe. Nu a înțeles niciodată cine l-a făcut, de fapt, să sufere. Îmi vine să-i spun. Să-i spun despre ce s-a întâmplat acum mulți ani, despre Merlin, despre motivul adevărat pentru care nu m-am putut căsători cu el. Dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. Am repetat minciuna de atât de multe ori, încât acum adevărul nu vrea să iasă la suprafață.

La tăcerea mea drept confirmare.

– Și Embry, dacă amândoi o iubim pe Greer, înseamnă că asta este cea mai bună cale. Poate că ne-a fost destinat ca lucrurile să se aranjeze astfel. Dacă ne-am fi căsătorit atunci, nu am fi avut-o pe ea.

Îmi dau seama că încearcă să mă facă să mă simt mai bine și mi se pare că totul e pe dos, căci eu sunt cel care i-a frânt inima, dar el este cel care încearcă să mă liniștească pe mine. Nu mai suport. N-are habar în câte feluri lumea a fost nemeritat de rea cu el, cu el care ar merita-o cel mai puțin dintre toți.

– Încetează, îmi șoptește, aplecându-și capul să-mi muște ușor lobul urechii. Încetează să te pedepsești singur.

Mușcătura se face mai adâncă și, în ciuda felului în care mă simt, penisul meu se ridică, împingând în abdomenul lui Ash.

– Lasă-mă pe mine să te pedepsesc, spune.

Da, da, te rog! Doar când sunt la picioarele sale simt că mi-am plătit toate relele. Doar sub palma sa nemiloasă regăsesc mila pentru gândurile mele.

Mușcăturile sale îmi declanșează fiori în maxilar, apoi pe gât. Ash coboară, continuând să mă muște de piept și de abdomen. Ochii îi sclipesc în întuneric.

– Vrei să ne privească Greer? mă întreabă între două mușcături.

Mă zvârcolesc sub gura sa simțind cum lichidul preseminal îmi alunecă pe gland.

– Vrei să te vadă îngenunchind?

– Da, gem, încercând să mă arcuiesc mai aproape de el. O mână nemiloasă mă împinge înapoi la locul meu.

O resping.

Încerc să scap de sub apăsarea sa. Mereu o fac, de fapt. Iar la final, când mă învinge, încep să

Scanned with CamScanner

simt calmul și liniștea. Este un spațiu pe care A
îl scoate la iveală pentru mine, un spațiu în care A
există vinovăție, ură de sine, agonie... Doar liniște
dragoste, mâna sa strânsă pe gâtul meu, la spate,
lacrimile uscându-mi-se pe față.

Oare Greer, submisiva perfectă, născută să d
ordine când nu se află în dormitor și să servească
atunci când intră în el... ar putea înțelege vreodată
dacă ar vedea cum suntem eu și Ash când suntem
împreună? Ea se supune pentru că așa se simte în s
guranță, pentru că s-a născut să fie așa, pe când eu nu
supun pentru că am venit pe lume cu un singur scop
să sufăr. Pentru că îmi place suferința.

Pentru că îmi place lupta, dar, mai ales, înfrân
gerea care-i urmează.

– Da, spun din nou, după ce Ash m-a prins în
cleștele pulpelor sale astfel încât să nu mă mai po
mișca. Te rog...

– Ce pofticios. Îmi mușcă carnea moale din
apropierea penisului făcându-mă să strig. De obicei
trebuie să te oblig s-o vrei. Mă mușcă din nou. Iar eu
gem din nou.

– Mă duc după ea.

Salteaua se adâncește când își trece greutatea
pe un singur picior și se îndepărtează. Îl privesc tra-
versând camera. În timp ce merge, umbrele adâncesc
urma mușchilor de pe spate, de pe brațe. Un prădă-
tor. Deține controlul chiar și așa, gol pușcă. Un pră-
dător mortal.

Nu mă masturbez așteptându-l să se întoarcă,
deși sunt atât de erect, încât cred că nu mi-a mai ră-
mas nicio picătură de sânge în celelalte părți ale cor-
pului. Sunt atât de pregătit să intru în cineva, să intre
cineva în mine, iar pielea-mi arde...

– Nu e aici.

Vocea lui Ash este calmă, dar este genul de calm pe care-l cunosc prea bine. Aceeași expresie calmă ca atunci când șefa de cabinet se apleacă să-i dea veşti proaste, la ureche. Aceeași expresie calmă ca în ziua în care doctorii au diagnosticat-o pe Jenny cu cancer. Aceeași expresie calmă pe care i-am văzut-o când gloanțele au început să plouă printre arborii din Carpatia.

Sar imediat în picioare și mă duc în baie să văd cu ochii mei. Baia e goală, asta e sigur. Când mă întorc în cameră, îl găsesc deja îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de in cu talie joasă. Are telefonul în mână.

– Telefonul ei nu e aici și ușa nu este încuiată pe dinăuntru, spune Ash, cu același calm. Mă duc să vorbesc cu Luc. Poate a ieșit să meargă la sală sau la piscină.

Mă îndoiesc. Greer e perfectă în multe feluri, dar trezitul de dimineață nu e de ea. În toate diminețile când era nevoită să se strecoare în zori din Casa Albă, de fiecare dată când intram la ei cu cafea și ziare, o găseam înfășurată în halatul uriaș al lui Ash, ghemuită pe canapea, clipind ca o cucuvea în momentul în care aprindeam lumina. Mi-a spus Ash odată că uneori era nevoit să o culeagă la propriu din așternuturi și să o care în sufragerie ca să nu adoarmă la loc. Era o imagine dureros de tandră. Abia aștept să particip și eu la ritualul trezirii, poate chiar s-o cuprind cu căldură și să o mi-o cuibăresc în brațe până se trezește.

Dar nu verbalizez nimic din toate astea. Îmi adun de pe podea pantalonii mototoliți de la smoching și-i îmbrac. Tocmai îi încheiam, când s-a auzit un ciocănit la ușă. Fiind mai aproape, sar să o deschid sperând să fie Greer, pregătit să simt cum mă

Scanned with CamScanner

cuprinde ușurarea, dar nu era Greer. Era Merlin, și avea un aspect neobișnuit de obosit și de ciufulit.

– Greer a fost răpită, ne anunță încet.

Douăzeci de minute mai târziu, complet îmbrăcați, suntem adunați în jurul măsuței de cafea cu Merlin și cu un agent de la Serviciile Secrete, pe nume Bors. Kay, șefa de cabinet și sora vitregă a lui Ash, este și ea cu noi, îmbrăcată în halatul hotelului. Pășește înainte și înapoi în fața ferestrei, vorbind la telefon. Belvedere, asistentul personal al lui Ash, este și el acolo, puțin mai departe, înconjurat de un roi de agenți ai Serviciilor Secrete cu fețe încruntate.

– Nici Luc, nici Lamar nu au răspuns apelului de verificare, ne explică Bors. Atunci am urcat scările să-i căutăm. I-am găsit inconștienți și legați fedeleș la capătul culoarului, după colț.

Ash își freacă mâinile peste față.

– Câți agenți au fost atacați în total?

– Cu Luc și Lamar, doar cinci, doar cei care trebuiau neapărat neutralizați. Răpitorii doamnei Colchester au operat cu precizie chirurgicală. Neauziți. Se pare că au spart o fereastră de la etajul doi și au ieșit pe acolo, îndepărtându-se apoi pe alee. Acolo am găsit corpul unui angajat al hotelului, Daryl.

Nu mai pot sta jos. Mă ridic și încep să mă mișc în spatele canapelei pe care stătea Ash, imitând-o pe Kay.

– Melwas a răpit-o, Ash. Știi că așa e.

– Știu, spune cu voce gravă. Știu.

– Credeam că eram pregătiți pentru așa ceva! Mai multe hoteluri, schimbate în ultimul moment!

– Nu a fost suficient, admite Merlin. L-am subestimat. *Eu* l-am subestimat. Îmi pare atât de rău, Maxen. E vina mea, eroare de evaluare. Ar fi trebui să prevăd asta.

Se ridică și Ash, punând o mână prietenoasă pe umărul lui Merlin.

Cum dracu poate fi așa calm în momentul ăsta?! De neclintit.

– Nu e vina ta, vechiul meu prieten, îi spune consilierului. Noi toți ar fi trebuit să fim mai atenți, dar chiar și așa, nu cred că am fi putut prevedea ce s-a întâmplat.

Merlin oftează, cu o expresie preocupată pe față.

– Eu ar fi trebuit s-o fac.

Și în ciuda disputelor dintre mine și el de-a lungul anilor, las deoparte pentru o clipă temerile și furia și empatizez cu el. Pentru că și eu ar fi trebuit să-mi fac treaba mai bine. Dacă rămâneam treaz sau dacă aș fi dormit mai puțin profund, daca i-aș fi spus lui Greer să mă trezească înainte de a părăsi camera, indiferent de motiv, dacă aș fi făcut orice altceva, nu să dorm ca un adolescent satisfăcut, poate că acum ea ar fi fost în siguranță. Și chiar dacă nu e tocmai productiv să mă acuz acum, sentimentul de vină îmi este familiar, ca un palton vechi. Îl îndepărtez și reușesc să mă calmez puțin, să mă controlez. Lumea are din nou sens. E vina mea.

Întotdeauna este vina mea.

Ash se uită de jur împrejurul camerei, cu o expresie neutră, dar cercetătoare. Dacă nu l-aș cunoaște cum îl cunosc, dacă n-aș fi fost alături de el

Scanned with CamScanner

când explodau fețele soldaților lângă noi, înfruntând gerul nopților în munți, fără hrană, cu rezerve mici de apă, aș fi putut spune că nu pare afectat de toate astea. Aș fi putut crede că s-a închis în sine ca să poată gândi limpede, sau că, poate, nu-i pasă de Greer deloc.

Dar eu îl cunosc. Văd tensiunea din jurul ochilor, modul în care continuă să-și treacă degetul mare pe frunte. Se citește panica în fiecare linie a corpului său.

– Trebuie să presupunem că vor alege să fugă pe mare, spune Ash lăsându-și mâna să cadă de pe față și adresându-se tuturor celor prezenți. Deja am alertat aeroporturile și aerodromurile, iar ei știu că avem capacitatea de a controla extrem de ușor spațiul aerian. Dar dacă ajung în ape internaționale, atunci șansele lor de succes sunt extrem de mari. Mobilizați Garda de Coastă și va fi necesar ca poliția de coastă să-și intensifice controalele în porturi și în docuri. Bors, cât timp crezi că au în avans?

– Mai puțin de trei ore. Mai mult de o oră.

– Atunci nu avem mult timp la dispoziție. Dacă ajung pe apă, nu putem prevedea în ce direcție vor merge. Sau cât timp vor rămâne. Embry, Merlin, Kay, am nevoie să vorbesc doar cu voi.

Kay închide telefonul și-l urmăm pe Ash în camera de zi a apartamentului.

– Nu cred că Melwas va cere răscumpărare, spune Ash imediat ce ne reunim. Cred că va dori să șteargă orice urmă că a luat-o pe Greer. Iar, o răscumpărare ar confirma rolul său în răpirea ei. Dacă nu va spune nimic, restul lumii ne va acuza că am înscenat răpirea ei ca o scuză pentru o acțiune militară.

– Lumea ne va crede, spun ferm convins. Știu toți foarte bine cine e Melwas. Cred că ne-ar sări în ajutor.

– Nu vreau ajutor și nici război, spune Ash cu fermitate. Nu, dacă putem evita conflictul. Este exact ceea ce și-ar dori el, Embry. Vrea să ne împingă spre război, dar noul tratat l-a lăsat cu mâinile legate. Nu și poate exercita puterea militară decât în cazul în care este atacat, prin urmare încearcă să ne provoace să-l atacăm. N-o să mă las atras în capcană.

– Ce vrei se spui? întreb. Că trebuie să-l rugăm frumos să ne-o dea înapoi?

– Nu, spune Ash. Pentru că al doilea motiv pentru care a răpit-o este... că o *vrea*.

Cuvintele i se umplu de dezgust și știu că și el, ca și mine, se gândește la ce s-a întâmplat la dineul de stat din Geneva, când Melwas a dansat cu Greer. Privirea sa din acea seară nu lăsa loc de îndoială. Agresivitate.

– Și-atunci, ce facem? întreb.

– Mă duc după ea.

Și Kay, și Merlin, și eu ne holbăm la Ash.

Așa că el ne explică.

– Practic, se presupune că în următoarele săptămâni sunt în luna de miere, adică departe de ochii publicului. Nimic nu mă împiedică să folosesc acest timp pentru a-mi salva soția.

– Cu alte cuvinte, sugerezi că tu, *Președintele Statelor Unite*, intenționezi să te implici personal în căutarea ei? întreabă Kay.

Ash răspunde privirii ei incredule cu o expresie hotărâtă.

– Da. Exact asta sugerez.

Kay își ridică mâinile, se întoarce cu spatele, îndepărtându-se, apoi se întoarce spunând:

– În niciun caz!

Scanned with CamScanner

Merlin tușește discret.

– Există un număr infinit de motive care fac acest lucru imposibil, îi spune lui Ash. Siguranța și suveranitatea ta nu pot fi compromise, dacă nu vrei să-ți bagi țara într-un nou război. Avem nevoie de tine *aici*, să-ți protejezi țara.

– Și pe Greer cine o va proteja?! întreabă Ash cu furie controlată în ton amenințător. Este treaba mea, Merlin. Soția mea.

Soția mea. Nu știu de ce, dar aceste două mici cuvinte mă dor un pic. Un pic mai mult. Mă doare să stăm in camera asta plină de oameni care nu au habar ce s-a întâmplat aici noaptea trecută, de legămintele și gemetele și sudoarea noastră. Mă doare că numai Ash va fi cel care o va putea proteja *întotdeauna*, în mod public, pe Greer, pe când eu am mâinile legate. Că nu mă pot arunca în genunchi în fața lui acum, implorând să mă lase pe mine să o salvez.

– Trimite-mă pe mine, spun imediat.

Toate privirile se întorc spre mine, dar eu îmi țin ochii țintiți spre Ash. Încerc să-l fac să-mi înțeleagă gândurile, să vadă ce am în minte.

– Tu nu poți merge, Ash. Nu e posibil. Dacă vei fi prins, dacă vei cădea în mâinile lui Melwas, consecințele vor fi enorme.

Ash face un pas în față, își trece mâna pe ceafa mea și-și proptește fruntea de a mea. De parcă nu i-ar păsa ce ar putea crede cei prezenți.

– Ce te face să crezi că tu ai fi mai puțin important pentru mine? întreabă cu vocea înăsprită. Crezi că te-aș pune și pe tine în pericol, ca pe ea? Crezi că dacă ai fi prins n-aș veni și după tine, așa cum vreau să merg după ea?

– *Eu... nu știu, am șoptit. Dar trebuie să o fac eu.*

– Nu. Nu vreau să te supun riscului. În ceea ce mă privește, și tu, și Greer îmi aparțineți. Siguranța ta este răspunderea mea, ca și plăcerea sau durerea ta. Spune ultimele cuvinte pe un ton atât de jos, încât ceilalți nu îl pot auzi. Nu merit promisiunile pe care ni le-am făcut în această cameră, nu merit nimic din ce am luat de la voi, dacă nu sunt în stare să vă protejez.

– Tocmai pentru că meriți, nu te putem lăsa pe tine să te duci, răspund. În cazul meu, nu îmi va simți nimeni lipsa. Eventuala mea captură nu reprezintă motiv de a porni un război și, nu mă întrerupe, știi bine că e adevărat. Capturarea unui președinte este complet diferită de capturarea unui vicepreședinte. Pur și simplu. Și, cu riscul de a cădea în mâna lor, trebuie să mă lași să plec pentru că așa este corect.

– Nu-mi părăsesc niciodată soldații, spune Ash cu un mârâit surd.

– Nu ai doar soldați de apărat acum, îi amintesc. Este prețul pe care trebuie să-l plătești ca președinte. Trebuie să plec eu, în cine altcineva ai avea mai mare încredere că o va găsi și o va aduce înapoi? Crezi că o iubește cineva pe Greer, dintre cei prezenți, CIA-ul, Direcția de Securitate a Președintelui sau armata, mai mult decât o iubesc eu? Crezi că ar risca oricine dintre cei prezenți cât aș risca eu, doar ca s-o aduc înapoi?

Stăm frunte în frunte, vorbind în șoaptă să nu ne audă ceilalți.

– Parcă ți-ai căuta moartea, Embry. Și asta mă sperie mai mult decât orice.

– Mai mult decât faptul că Greer e în mâinile lui Melwas? Că o poate viola sau răni? Sau ucide??

Scanned with CamScanner

Degetele lui Ash mi se înfig în ceafă și simt fie-care gram de furie și de teamă pe care le are pe dinăuntru.

– Dumnezeu să mă ierte, mormăie.

– Este cel mai potrivit, spune Merlin apropiindu-se. Rămâne riscant, dar Embry și-a programat o vacanță în afara țării, săptămâna asta. Și, deși e nesăbuit și complicat din punct de vedere logistic, nu văd niciun motiv să nu se ducă el. Răpirea soției tale reprezintă o situație nouă, Domnule Președinte, iar în situații noi, sunt necesare măsuri noi.

Ash își lasă mâna să cadă de pe ceafa mea fără tragere de inimă.

– Mă simt laș rămânând aici, răspunde cu amărăciune. Și să-i las pe toți ceilalți să riște totul.

– Din proprie alegere, spune Merlin. Și nici măcar marele Maxen Colchester nu-i poate împiedica pe ceilalți să facă propriile alegeri.

Se apropie și Kay, punându-și mâna pe brațul lui Ash. Ash se mai relaxează puțin.

– O vom aduce înapoi, Ash, spune ea. Vom ține presa la distanță suficient cât să-l facem pe Melwas să creadă că nu luăm nicio măsură, ceea ce l-ar putea irita suficient cât să facă un pas greșit. O să trimitem cei mai buni agenți de securitate și de la CIA și de la Forțele speciale și-l vom trimite pe Embry cu ei. Astfel vom reuși să perturbăm planurile lui Melwas în legătură cu Greer și-l vom împiedica să-i facă rău.

Închide ochii și înghite cu greu.

– Urăsc toate astea, murmură. Din toată inima.

Mi se strânge inima și nu mă pot abține să-l cuprind în brațe. Își lasă capul pe umărul meu, exact pe dos de cum se întâmplase în aceeași cameră cu o

noapte înainte, când îmi luase penisul în mână, facându-mă să-mi dau drumul pe pumnul lui. De data asta eu sunt cel puternic, eu sunt cel care oferă alinare și ușurare.

Îl strâng și mai tare.

– O voi aduce înapoi. Jur.

– Ar trebui s-o fac eu, spune cu fața îngropată în umărul meu.

– Dar nu e posibil.

– Trebuie să te întorci la mine. Să vă întoarceți la mine. Dacă te pierd și pe tine... vocea i se sparge. Micul meu prinț. Să te întorci la mine, te rog.

Oamenii ne privesc cu compătimire considerând că era vorba de alinare frățească. Doar Kay și Merlin, singurele persoane din cameră care au la cunoștință trecutul nostru, ne văd altfel și observ cum în mintea lor se formează întrebările. Despre mine și Ash. Despre mine și Greer.

Fac un pas înapoi, înfiorându-mă ușor la atingerea obrazului neras al lui Ash pe al meu. Se îndepărtează și el.

– Mă voi întoarce, promit. Cu soția ta.

Căci, în definitiv, dacă nu aș fi cunoscut-o pe Greer acum mai mulți ani, nu m-aș mai fi crezut capabil să iubesc din nou. Fără Greer nu l-aș fi recăpătat pe Ash. Fără noaptea trecută, fără jurămintele pe care ni le făcusem unul celuilalt sigilându-le cu corpurile noastre, eu nu aș mai avea un suflet în mine.

Trebuia să o salvez.

Pentru că ea mă salvase pe mine.

Scanned with CamScanner

3

GREER

După

Sunt într-o maşină. Îmi dau seama de asta din cauza vibraţiilor străzii care mi se propagă în craniu. După acest prim gând, mintea mi se pune în mişcare înregistrând noi şi noi informaţii. Am mâinile blocate la spate cu bandă adezivă şi picioarele legate. Ochii acoperiţi şi căuş în gură. Nu văd nimic, nu mă pot mişca, nu aud nimic altceva decât zgomotul de cauciucuri pe şosea. Încerc să-mi întind picioarele, mai întâi în jos, apoi lateral, apoi în sus. Spaţiul limitat şi asprimea covorului pe care îl simt pe obraz îmi confirmă ceea ce bănuiam: mă aflam într-un portbagaj.

Preţ de o clipă, situaţia mi se pare amuzantă. Am devenit prinţesa din legendele pe care le predam la Georgetown, o femeie din poveste care reprezintă sexualitate, ori virtute, ori dezamăgire sau orice altceva îi trebuie cavalerului salvator ca să intervină. Să califici aceste femei ca fiind pasive înseamnă că nu ai înţeles nimic. Ele nu sunt femei. Sunt simboluri, definite prin acţiunile cavalerului, recognoscibile doar datorită rolului pe care îl joacă de-a lungul aventurii cavalerului.

Iar în momentul de faţă eu mă simt precum personajele acelea de carton. Mă aflu într-un portbagaj din cauza simbolurilor pe care Melwas le vede în

Scanned with CamScanner

mine, din cauza simbolului care am devenit datorită președintelui și vicepreședintelui. Pentru Ash și Zachary sunt un obiect pe care și-l dorește, pentru Ash și Zachary sunt proiecția vie a iubirii și promisiunilor lor.

Cu alte cuvinte, sunt mutată de colo-colo într-o poveste care nu este a mea și-mi strâng ochii, acum legați, jurându-mi că nu va continua așa. Chiar dacă asta ar însemna să-l omor cu mâna mea pe Melwas.

Încerc să mă calmez și să-mi opresc lacrimile care mi-ar putea înfunda nasul, împiedicându-mă să respir. Sunt într-un portbagaj. Toate portbagajele moderne sunt dispuse cu sisteme de deschidere din interior. Dacă reușesc să deschid portbagajul și suntem în trafic, poate cineva mă va vedea așa, legată fedeleș și voi putea fi salvată. Dar, dacă deschid portbagajul și nu e nimeni prin preajmă, intru în belele și mai mari. El sau ei, oricine s-ar afla în vehicul, ar putea pur și simplu opri ca să închidă la loc portbagajul. Și poate îmi vor face rău pentru că i-am enervat.

Ceea ce înseamnă că, mai întâi, trebuie să-mi eliberez picioarele, ca să pot fugi, indiferent de scenariu.

Mirosul de curat al covorului pe care mă aflu mă face să bănuiesc că e vorba de o mașină închiriată, ceea ce înseamnă că răpitorii mei nu au fost suficient de precauți. Mă răsucesc încet, încetișor, evitând să fac zgomote ori să fie cât mai înfundate, ca să pot ajunge cu mâinile la marginea covorului care, exact cum am sperat, se ridică. Dedesubt se află roata de rezervă și cricul, pe care le ignor. Vreau doar sculele. Una în mod deosebit.

Îmi ia mult sau cel puțin așa am impresia, acolo, în întuneric, pentru că sunt obligată să mă mișc încet. Apoi, în sfârșit, o găsesc: un plic din vinil așezat într-o cavitate de sub covor. Îl deschid încet și scot pârghia,

mulțumind lui Dumnezeu că bunicul Leo insistase, când eram adolescentă, să învăț să schimb un cauciuc, deși n-aveam nicio nevoie, pentru că nu conduceam eu. Dar mi-e de folos acum. O proptesc de interiorul portbagajului cu partea tăioasă pe banda adezivă care-mi blochează mâinile.

Încheieturile încep să mă doară după doar câteva minute și mă lovesc de mai multe ori pentru că pârghia îmi alunecă de pe banda adezivă direct pe partea interioară a brațelor. Din fericire, căușul estompează strigătele mele de durere. Apoi îmi amorțesc brațele, le simt sângerând, grele, și în sfârșit reușesc. Banda adezivă se lărgește suficient cât să-mi pot elibera mâinile. Îmi dezlipesc banda de pe gură tresărind de durere și-mi desfac legătura de la ochi, apoi trec la picioare, pe care reușesc să le eliberez aproape imediat.

Cu ochii dezlegați, reușesc să identific ce căutam, luminița de la capătul tunelului. O etichetă pe care scrie **TRAGEȚI**.

Aș vrea să trag chiar acum, pe loc, dar mă forțez să aștept. Să aștept ca mașina să încetinească și apoi să oprească. Bănuiesc că ne aflăm la un stop sau la un semafor și, rugându-mă să dau de traficul obișnuit din timpul zilei, apăs unde era eticheta. Portbagajul de deschide.

Lumina mă orbește. La propriu, în sensul că nu văd nimic, nici formele sau suprafețele din fața mea. Dar mă forțez oricum să mă mișc, să ies, împiedicat, din portbagaj, să-mi repun în mișcare picioarele amorțite ca să fug, să fug, să fug, în ciuda faptului că nu văd unde mă duc și că picioarele goale îmi alunecă pe asfaltul ud. Chiar dacă simt că halatul hotelului începe să mi se desfacă expunându-mi goliciunea. Cineva strigă în ucraineană și-mi forțez ochii să vadă,

Scanned with CamScanner

de parcă mi-aş putea îngusta pupilele la comandă.

Vederea îmi revine încet, mă aflu în apropierea unei clădiri mari, mă gândesc, împiedicându-mă. Şi înserează, ceea ce înseamnă că am rămas inconştientă foarte mult timp. Şi miroase a ceva cunoscut, altceva decât ploaia.

Picioarele pompează cât pot, cotesc de pe stradă, traversând un gazon umed, dar nu este suficient, picioarele-mi sunt înţepenite şi nu mă pot duce departe, vederea nu mă ajută cât să mă pot salva. Sunt doborâtă imediat la pământ. Mă întorc cu faţa în sus şi halatul se deschide complet. Mă chinui să mă acopăr la loc, iar răpitorul meu, spre onoarea lui, după ce-mi aruncă o privire spre sâni, îmi permite să-l întrerup. Recunosc bărbatul care mă atacase pe holul hotelului. Încă poartă uniforma de îngrijitor, cea care poartă numele *Daryl*.

— Aduci numai probleme! şuieră, iar eu mă lupt cu el şi-i înfig genunchii în testicule. Slăbeşte strânsoarea şi aproape că reuşesc să fug din mâinile lui, dar mă prinde şi dă cu mine de pământ, blocându-mi mâinile deasupra capului.

Ce ciudat, în poziţia asta am trăit unele dintre cele mai frumoase momente din viaţa mea cu Ash, or acum simt doar furie şi frică. Şi, dacă aş fi avut vreodată dubii în ceea ce priveşte inclinaţiile mele sexuale, acum puteam spune cu siguranţă că durerea şi umilinţa nu-mi plăceau decât dacă erau provocate de un bărbat anume.

Mă gândesc la noaptea trecută şi, în ciuda situaţiei, zâmbesc. *Poate de doi bărbaţi anume, nu unul*, mă corectez.

— Ţi se pare momentul potrivit să zâmbeşti, putoare?! Daryl, care nu e Daryl, îmi trage o palmă de

văd stele verzi. Şi apoi încă una. Mă pălmuieşte astfel încât să nu lase urme, dar suficient de tare cât să-mi dea lacrimile.

I se alătură alţi doi bărbaţi, trag de mine să mă pună pe picioare şi, în vreme ce mă zbăteam şi urlam după ajutor, îmi dau seama ce era mirosul acela cunoscut.

Mirosul mării.

Scanned with CamScanner

4

EMBRY

Înainte

Locotenentul Colchester se dovedi a fi un adevărat ghimpe în coasta mea.

A început cu instrucția. Înainte de sosirea lui Colchester, plutoanele se antrenau separat, din cauza spațiului limitat de la bază. Dar Colchester l-a convins pe căpitan să permită plutoanelor să facă instrucția împreună, ceea ce înseamna că eu şi Colchester trebuia să ne antrenăm împreună. Cu alte cuvinte, în fiecare dimineață, de lunea până sâmbăta, trebuia să mă uit la Colchester cum alerga mai repede ca mine, cum rezista mai mult la marş, sărea mai sus sau făcea mai multe genuflexiuni.

Bine, nu-mi păsa în mod deosebit de genuflexiuni.

Apoi era vremea patrulatului. Separatiştii se împingeau din ce în ce mai adânc în teritoriu şi converteau din ce în ce mai mulți localnici, convingându-i să li se alăture. Aşa că treaba noastră era să mergem prin cele cinci sau şase sate din jurul bazei, să strângem mâini şi să împărțim ciocolată sau orice rahat ne trimitea guvernul în luna respectivă pentru a cumpăra bunăvoința localnicilor. Mai mult decât atât, în ciuda faptului că fiecare dintre noi conducea pro-

Scanned with CamScanner

priul pluton, efectivele noastre erau mici, prin urma
re căpitanul ne trimitea împreună, ceea ce însemna
că eram obligat să-mi petrec vremea privind cum
Colchester discuta cu localnicii în ucraineană fluent,
cum îi ajuta să care cutii sau cum improviza partide
de fotbal cu copiii din sat, fiind, cu alte cuvinte, atât
de dornic să ofere ajutor şi atât de plăcut, că mi se
apleca.

Îi simţeam prezenţa chiar şi atunci când nu
eram împreună, de parcă am fi fost magnetizaţi, ca o
bară de metal, iar noaptea, în camera mea, simţeam
furnicături pe piele doar la gândul că ne despărţea un
singur perete. Îmi spuneam că era din cauza faptului
că ne certaserăm şi că eu pierdusem, nimic altceva, şi-
mi mai spuneam că era din cauza faptului ca n-aveam
nevoie sa fiu dădăcit despre cum trebuie să-mi fac
treaba. Îmi spuneam toate aceste lucruri deşi trecuseră
trei săptămâni de la bătaia din curte şi Colchester nu
încercase nici măcar o dată să-mi vorbească. Dar l-am
surprins privindu-mă de nenumărate ori, cu ochii
aceia verzi ca apele lacului şi cu o expresie un pic se-
veră, un pic amuzată.

Ceea ce mă irita la culme. Cine era el să mă
creadă amuzant?! Mă luam singur peste picior şi ac-
ceptam să fiu ţinta glumelor, dacă gluma era amu-
zantă, iar noaptea distractivă şi udată cu alcool. Însă
din nu ştiu ce motiv, ideea că el nu mă lua în serios
mă irita.

Eram obişnuit să fiu *luat* cum se cuvine.

Aşa că frustrarea a crescut şi a crescut. Deve-
neam tensionat în apropierea lui, în apropierea oricui.
Beam mai mult, fumam mai mult, mă culcam noaptea
târziu, incapabil să scap de senzaţia că nu mai aveam
loc în pielea mea cumva, un fel de mâncărime, ceva
nou pe care-l simţeam în vene şi de care nu puteam

scăpa. Şi, uneori, când eram foarte beat şi liniştea că-
dea peste bază, când stelele străluceau dincolo de fe-
reastră, mă întrebam dacă, de fapt, chiar îmi doream
să scap de senzaţia asta. Era un sentiment îngrozitor,
dar dădea dependenţă, ca o tăietură pe buză peste
care nu te poţi abţine să-ţi treci limba, doar pentru a
simţi gustul metalic şi sărat al sângelui.

Poate că aş fi rămas în starea aceea de iritare
şi mâncărime pentru totdeauna, dar Universul avea
alte planuri cu mine. Merlin ar fi vorbit despre destin,
Ash ar fi spus că e mâna lui Dumnezeu iar Greer ar
fi fost de acord cu amândoi, dar ceea ce a urmat nu
era planificat nici de divinitate, nici rânduit de soartă.
Cele trei luni care au urmat au fost haos deplin.

Şi a început aşa cum începe orice situaţie haotică
din viaţa mea: cu sora-mea.

Morgan trebuia să sosească în ziua de dinaintea
plecării la Praga, unde aveam să-mi petrec săptămâna
de permisie vizitând obiective turistice. Mă rog, *ea* era
cea care voia asta. Tot ce îmi doream eu era să beau
absint şi să mă pierd prin oraşul nou, prefăcându-mă
că la bază nu mă aştepta un nemernic condescendent
cu ochii verzi.

Oricum, urma să se cazeze în satul din apropi-
erea bazei în seara sosirii şi apoi aveam să luăm tre-
nul împreună spre Praga. Dar în aceeaşi zi aveam de
executat unul dintre cele mai grele antrenamentele,
opt ore târâş prin pădurile infestate de falşi inamici
pentru a stabili un avanpost fals. Noroiul era rece şi
umed, acele de pin ascuţite şi, pe la a şasea milă, ma-

Scanned with CamScanner

joritatea oamenilor mei aveau mâinile însângerate şi le curgea nasul. Am ordonat o pauză astfel încât să-şi poată bandaja degetele şi să-şi tragă sufletul, şi-atunci s-a-ntâmplat. Grupul lui Colchester, „inamicii" noştri din cadrul exerciţiului, au apărut ca un roi din albia unui pârâu apropiat şi au deschis focul asupra noastră.

Noroiul a explodat în jurul nostru, într-o grindină de gloanţe false, umplute cu vopsea încărcate în arme reale. Am urlat prin staţie către soldaţi să se adăpostească. Nu fusesem complet idiot, alesesem pentru repaus un loc fortificat, pusesem doi oameni să verifice perimetrul şi cumva am reuşit să încropim o apărare coerentă în faţa atacului lui Colchester. Dar nu am reuşit să-i învingem, soldaţii căzând unul după celălalt, murdari de vopsea, prefăcându-se morţi. După nu multă vreme, nu mai rămăseserăm decât eu şi Dag, sergentul din plutonul meu. Răspundeam amândoi la focul oamenilor lui Colchester, vreo şase sau şapte. Apoi a fost lovit şi Dag, gemând când muniţia falsă i-a lovit vesta, pentru că durea ca un pumn. Mi-a aruncat o privire de scuză şi s-a întins la pământ.

Eu am continuat să trag spre pârâu, înjurând mutește, luptându-mă cu senzaţia enervantă de atracţie pe care o simţeam ştiind că el se afla prin apropiere, cu un zâmbet idiot pe...

Ceva rece mi-a atins ceafa, făcându-mă să sar înapoi şi să mă răsucesc. Era Colchester, cu Glock-ul îndreptat spre mine. Puşca de asalt M4 îi atârna de umăr. În cealaltă mână ţinea staţia, le transmitea oamenilor săi că mă capturase.

— Futu-i morţii mă-sii! am înjurat.

Dar ştii ce? N-aveam să cad fără să-l trag pe Colchester după mine. M-am ferit mai repede decât s-a putut el mişca, am ţintit M4-ul direct în pieptul

lui şi am tras. S-a dat la o parte exact la momentul potrivit, evitând glonţul cu vopsea şi şi-a apucat arma. Bicepsul mi-a explodat de durere când m-a lovit. Pentru că era un spaţiu neprotejat de vestă.

M-am împleticit înapoi gemând, dar nu am fost suficient de iute. Un bocanc mi-a blocat glezna şi, dintr-o singură mişcare, am căzut pe spate cu ochii în ramurile pinilor bătrâni.

— Am învins, spuse Colchester.

Cu celălalt bocanc îmi ţinea blocată mâna în care aveam arma cu care încercasem să-l împuşc.

— Acum stai nemişcat.

— Du-te-n mă-ta!

Colchester a zâmbit, nenorocitul, cu buzele pline despărţite într-un rânjet care i-a scos la iveală o umbră de gropiţă pe obrazul stâng. Bocancul îmi apăsa încheietura tare, nu cât să mă rănească cu adevărat, dar suficient cât să mă deranjeze şi şi-a trecut gura armei peste punctul dureros de pe braţ.

— Ia ziceţi, domnule locotenent, cum e? Sunteţi bine? Ştiu că dor chestiile astea.

Şi chiar durea. Durea ca dracu şi nici nu voiam să mă gândesc la vânătaia care avea să-mi apară pe braţ. Dar când am privit din nou faţa lui Colchester, n-am reuşit să-mi adun cuvintele potrivite să-i răspund. Nu eram în stare nici măcar să-l mai bag o dată-n mă-sa. În acea clipă am simţit greutatea lipicioasă a fiecărui moment care m-a condus aici, toate neliniştile nopţilor petrecute bând şi privind stelele. Am simţit că mă desprind de mine, de totul, în afară de contactul bocancului lui Colchester pe încheietura mea şi de ochii săi verzi care mă fixau.

Ce a urmat nu a fost doar fructul imaginaţiei mele. Cel puţin nu cred să fi fost, dar e greu de spus,

Scanned with CamScanner

cu toate câte s-au întâmplat, ce punct fără întoarc
ne traversaserăm, când și cum. Colchester se uită l
bocancul de pe încheietura mea, la piciorul care mi
se mișca în timp ce, gâfâind, încercam să-mi recapăt
respirația pe care cărătura mi-o tăiase iar chipul său
mi-a dezvăluit ceva. Preț de o singură clipă, am avut
senzația că respiram la unison, de parcă gâfâitul meu
se oglindea în respirația sa, ori era ca și cum aș fi în
cercat să-i o urmez pe-a lui, mai liniștită. Apoi și-a
luat bocancul de pe încheietură, înlocuindu-l cu gi
nunchiul. A îngenunchiat lângă mine. Acele de pin
au foșnit sub încălțările sale. De undeva dinte-un co
pac s-a auzit un uguit de turturică.

Colchester și-a scos casca: gestul în sine avea
ceva medieval, ca și cum un cavaler și-ar fi scos coi
ful. Un prinț îngenunchind lângă sicriul de sticlă al
prințesei adormite... numai că prințesa era un băiat
de hani gata răstățat, de pe Coasta de Vest.

Și, bineînțeles, niciun prinț din poveste nu ar fi
spus ce mi-a spus mie Colchester.

— Păcat că te-am împușcat deja, a murmurat.
Mi-ar fi plăcut atât de mult să te aud implorând...

În jurul nostru soldații își întindeau oasele, își
frecau vânătăile proaspete, râdeau sau se împingeau
în glumă unii pe ceilalți, ca frații care tocmai uciseseră
„monstrul". Eu și Colchester eram la ani lumină dis-
tanță de ei, prinși într-o bulă în care timpul se oprise
de secole în acea pădure.

Eram atât de desprins de mine însumi încât nu
puteam face altceva decât să fiu extrem de onest.

— Ar trebui să-mi faci mult mai rău de-atât ca
să mă auzi implorând.

Mă așteptam să se umfle în pene, să-mi răs-
pundă agresiv indicându-mi cam cum mi-ar face rău

cu următoarea ocazie. La naiba, aproape că mi-o do-
ream. Dar nu a făcut-o. Ceva în cuvintele mele l-a în-
tors pe dos, spre sine. A clipit și și-a mușcat buzele. A
fost prima dată când l-am văzut nesigur, fără replică.

— Îmi doresc să-ți fac altceva, nu să te rănesc,
a spus în final, arătând tulburat de propriile cuvinte.
Apoi s-a ridicat și a plecat, lăsându-mă să descifrez
singur ce-a vrut să spună ori ce-aș fi vrut eu să însem-
ne acele cuvinte.

M-am dus direct la dușuri. Nu treci pe la punc-
tul de plecare, nu primești două sute de dolari.[1] M-am
dus direct la dușuri, m-am dezbrăcat de hainele tran-
spirate, pline de noroi și am rămas așa, sub jetul de
apă fierbinte, încercând să scap de mirosul de ace de
pin și de praf de pușcă. Încercând să mă spăl de sen-
zația bocancului lui Colchester pe încheietura mea.

Mi-ar fi plăcut atât de mult să te aud implorând...

Fă-mă, ar fi trebuit să-i răspund. Deși nu sunt
sigur că ar fi fost nici acesta răspunsul corect. Habar
n-aveam care era răspunsul.

Problema nu era că aș fi avut înclinații care să-l
fi exclus pe Colchester, pentru că, dacă e să vorbim
de înclinații, le am pe toate. Fusesem la un internat
unde erau numai băieți și mi se întâmplase să fac sex
cu câte unul; m-am întors acasă și m-am culcat cu fete
care-și petreceau vacanța de vară pe Coastă. Am fost
norocos. Crescusem în regiunea de nord-vest. Părinții

[1] În cadrul jocului Monopoly, de fiecare dată când un jucător dă o tură
completă a tablei de joc, trecând de punctul de start, are dreptul de a înca-
sa 200 de dolari, cu excepția cazului în care trage una dintre cărțile supli-
mentare care-i impun să nu colecteze suma respectivă. (n. trad.)

Scanned with CamScanner

mei nu păreau să bage de seamă, nimănui nu părea să-i pese. De câteva ori mi s-a sugerat că ar trebui să mă hotărăsc, să decid ce-mi place, ceea ce era ridicol. Știam deja ce-mi place în pat, adică tot.

Prin urmare, nu faptul că mă simțeam atras de Colchester mă deranja. Nu.

Mă deranja că era perfect.

Mă deranja că-l uram.

Mă deranja că-l uram și cu toate astea tot îl doream și-mi pierdeam controlul în preajma lui.

Mă deranja că mă călcase pe încheietură cu bocancul și-mi plăcuse.

Dușurile erau despărțite de perdele și am auzit mai mulți bărbați intrând, glumind și văitându-se de noroi și de frig și n-am suportat să stau acolo să mă gândesc la Colchester înconjurat de alte persoane. Am terminat și m-am întors în camera mea, să rămân singur.

Dar se părea că nu aveam noroc de singurătate. Deschizând ușa, am dat de o femeie stând pe patul meu.

Am aruncat pe jos hainele murdare și m-am îndreptat spre dulapul ieftin de lemn unde aveam lucrurile curate. Mi-am dat jos prosopul și am rămas gol pușcă.

— Pe bune?! exclamă Morgan dezgustată.

— E camera mea, i-am amintit surorii mele vitrege. Nu te uita dacă nu-ți convine.

S-a întors dându-și ochii peste cap.

— Nu zici și tu un *bună, ai călătorit bine*?!

— Bună, ai călătorit bine, *ce cauți aici*? Rămăseserăm de acord că ne vedem la gară.

— Voiam să te vad.

— Vrei să zici că voiai să vezi soldații de la bază, îi spun, trăgând pe mine o pereche de pantaloni de culoarea nisipului și un tricou.

— Nu poți învinui o fată că-și dorește așa ceva.

— Mergem în capitala petrecăreților din Europa. Pot *foarte bine* să te învinuiesc că nu știi să ai răbdare.

— De tine ce-mi povestești, Embry? s-a întors să mă privească acum că mă îmbrăcasem. Tu cât de răbdător ai fost?

— Mă întrebi dacă m-am culcat cu cineva de pe aici? Răspunsul e nu, am spus. Știu că pentru tine e de neconceput, dar aici avem reguli de respectat, altfel intru în belele.

Morgan zâmbi. Avea douăzeci și trei de ani și lucra pentru firma de lobby a tatălui meu vitreg de când se licențiase la Stanford. Pentru ea nu existau reguli, dat fiind că lucra pentru taică-su, cel puțin nu vreuna care să conteze.

— Mda, mă rog, *bubby*, gânguri alintându-mă cu porecla pe care mi-o dăduse când era micuță.

Am mers spre pat și am luat-o de-o aripă. Morgan și eu aveam o relație frate-soră mai aparte, în sensul că nu aveam nicio relație. Ne respectam reciproc pentru că ne înțelegeam unul pe celălalt, dar forma de afecțiune care ne lega era una rațională, rece și avea de-a face doar cu sentimentul de apartenență la clan. Nu cunoșteam altfel de dragoste familială.

Iar acum tot ce îmi doream era să rămân singur.

— Cred că a venit vremea să te-ntorci în sat. Ne vedem mâine la gară, *sissy*.

Cu o expresie de falsă bosumflare s-a lăsat condusă afară din cameră, pe hol, unde, desigur, ne-am

Scanned with CamScanner

întâlnit cu Colchester, care tocmai ieșise din pr
cameră cu prosopul pe braț.

Nu te opri, l-am rugat în gând. *Nu te opri.*

Dar s-a oprit. A încetinit văzându-mă și s
oprit complet când a dat cu ochii de Morgan. Ș
dintr-odată, am văzut-o pe soră-mea prin ochii lui
păr negru de mătase până la brâu, ochi de smarald
gâtul prelung și silueta zveltă. Am simțit un nod în
piept, de parcă mi-ar fi intrat ceva pe partea cealaltă
ta?

– Locotenent Moore, zise el vesel. Cine e amica

– Este sora mea.

– Sora vitregă, mă corectă Morgan.

– Plecăm mâine la Praga împreună. Însă acum
tocmai se pregătea să meargă în sat.

– Mergeți la Praga mâine?

– Da, Colchester, cu permisiunea căpitanului,
așa că nu te băga.

Când a deschis ușa camerei să ia ceva din ser-
tarul biroului de mici dimensiuni, mi-a căzut lumea
pe mine. A venit la noi cu un bilet de tren pe care
erau imprimate date și orare. Gura i s-a curbat într-un
zâmbet amuzat.

– Nu creeed, exclamă Morgan bătând din gene.

– Nu, am zis eu.

– Ba da, a răspuns el.

M-am apropiat ca să citesc mai bine. Și, da, era
un bilet spre Praga. Cu plecare mâine, din aceeași
gară. La aceeași oră.

– Ar trebui să călătorim împreună, spuse,
plimbându-și privirea de la Morgan la mine. Când
mi-am programat permisia nu aveam nicio idee unde
să plec. Să mă întorc acasă era prea scump și auzisem

numai lucruri faine despre Praga...ridică din umeri și
zâmbi inocent.

Eu mă holbam la gura lui. Cum putea zâmbi
atât de inocent când cu nicio oră în urmă îmi blocase
încheietura cu bocancul spunându-mi că-și dorea să
mă facă să-l implor?!

Morgan a prins ideea din zbor.

– Eu am mai fost de două ori, și Embry o dată.
Ne-ar plăcea să te ghidăm prin oraș.

Colchester păru încântat. Morgan păru încânta-
tă. Numai eu nu eram încântat.

Dar cumva restul serii a trecut. Am reușit să o
dezlipesc pe Morgan de Colchester și să o conduc în
afara bazei. Am înghițit o cină fără gust. Am mers în
camera mea, m-am întins pe pat complet îmbrăcat,
conștient că nu voi putea dormi, conștient că mă des-
part multe ore de nesomn de momentul când voi fi
blocat într-un vagon de tren alături de Colchester și
de soră-mea...

Și apoi m-am trezit. Chiar dormisem. Adânc
și fără vise. Era vremea să plec. Mi-era groază când
mă gândeam că va trebui să-mi petrec permisia cu
nemernicul acela îngâmfat, știam că mi-era groază,
numai că inima mi-o luase razna și stomacul mi se
strânsese. Or asta nu era groază. M-am îmbrăcat ra-
pid, am tras o fugă la baie de parcă alergătura m-ar fi
putut liniști.

Nu m-a liniștit.

Când am ieșit din barăci, l-am găsit așteptând,
cu lumina dimineții iluminându-i liniile pomeților și
ale nasului. Mijise ochii din cauza luminii puternice,
cu sprâncenele unite și cu ochii aceia verzi îngustați.
L-am văzut înainte să mă vadă el pe mine. Și pentru
o clipă, o clipă scurtă, mi-am dat seama care era ade-

Scanned with CamScanner

vărul. Un adevăr teribil și prostesc: dacă ar fi încercat acest glorios nemernic mi-ar fi putut smulge inima din piept ca și cum ar fi cules o cireașă. Ar putea-o mânca, scuipându-i sâmburele, lăsându-mă apoi ne... putincios și în derivă.

Dar de ce? m-am întrebat. *De ce? De ce? De ce?*

Nu. Treaba asta trebuia să înceteze. Mă atrăgea pentru că era arătos și aspru, cu un corp atât de ferm... Oricum în Praga se găseau sute de băieți ca el, ca să nu mai vorbesc de fetele calde și dulci... Nu trebuia să mă lipesc de cineva care a observat că exist pentru ca apoi să mă împuște în braț. Trebuia să termin odată pentru totdeauna cu sentimentul ăsta. Și știam exact cum.

Am pornit spre el, trântindu-mi geanta pe umăr.

— Ar trebui să ne mișcăm, i-am spus depășindu-l în vreme ce, la rândul său, își lua geanta. Trenul n-o să ne aștepte.

După ce am părăsit baza, am respirat adânc și m-am forțat s-o fac.

— La ce hotel ai rezervare?

— N-am făcut nicio rezervare, recunoscu el.

— Atunci ar trebui să te cazezi cu noi, am spus urându-mă pentru înțepătura pe care o simțeam în piept. Morgan abia așteaptă să te cunoască mai bine.

5

EMBRY

Înainte

Două lucruri s-au întâmplat în acea călătorie. Bine, dacă stau și mă gândesc în retrospectivă, au fost mai multe de-atât, dar acestea două mi-au rămas întipărite. Primul s-a întâmplat la început, pe când trenul aluneca pe șine și se legăna traversând dealurile înalte din sudul Poloniei. Colchester s-a așezat de partea cealaltă a mesei, față în față cu mine și cu Morgan. Îi vorbea pe un ton scăzut, încântător în vreme ce jucau cărți. Se arăta onest, curtenitor și amuzant într-un mod tandru. Crescută printre cei mai sofisticați oameni din țară, felul lui de a fi deschis și neafectat a dezarmat-o complet. A fost pentru prima dată când am văzut-o pe Morgan roșind în obraji. O văzusem cotată în poala a nenumărați bărbați ori femei, bând, prizând, fumând... Am fost de față când fusese prinsă cu minciuni care ar fi făcut o măicuță să leșine, dar pielea de fildeș a obrajilor săi nu-și schimbase niciodată culoarea.

Iar acum, îmbrăcată decent, trează și ascultătoare, roșea sub privirea lui.

Ai primit ce ți-ai dorit, mi-am spus cu inima în bucăți.

Iată-i împreună, uită-te bine la ei. Pasiunea asta a ta pentru Colchester trebuie să înceteze.

Scanned with CamScanner

Însă era prea mult, chiar și așa, amintindu-mi de ce o făcusem. Prin urmare, mi-am lăsat capul pe spate, prefăcându-mă că dorm ca să nu mai fiu nevoit să-i privesc. Și cum mi se întâmpla adesea în asemenea situații, am adormit cu adevărat, legănat de mișcarea trenului, deși din când în când Morgan îmi mai trăgea câte un cot, amestecând și reamestecând cărțile. Nu știu exact cât am dormit, dar m-am trezit înțepenit, amețit, cum se întâmplă când dormi în mașină, în avion sau în tren, trezindu-mă, apoi ațipind la loc, apoi trezindu-mă iar. Până la urmă m-a dezmeticit durerea din braț, răceala geamului tare pe care-mi sprijinisem fruntea, zgomotul provocat de cărucioarele cu băuturi care treceau pe culoar, sforăitul ușor al lui Morgan alături de mine. Mi-am deschis ochii. Colchester se mutase în fața mea, nu mai stătea vizavi de Morgan. Puteam simți cum ni se atingeau bocancii pe sub masă.

Cum mă atingea.

Se întinse peste masă și apăsă cu vârful degetului vânătaia pe care o aveam pe biceps, zăbovind acolo, aspru și cald. Vânătaia își schimbase culoarea, din purpuriu aprins în violet închis și faptul acesta părea a-l fascina.

— Îți examinezi opera de artă? l-am întrebat sec. Somnul îmi făcuse vocea joasă și respirația mai repezită decât de obicei. Când și-a ridicat ochii de la braț și m-a privit am observat că avea pupilele dilatate și buza de jos înroșită; și-o trecuse de prea multe ori printre dinți.

— Doare? întrebă.

— Doar când nemernicii apasă cu degetul pe ea.

A mai apăsat o dată, făcându-mă să-mi țin respirația de durere, dar nu i-am îndepărtat mâna. Nu

știu de ce n-am făcut-o, chiar mă durea și-l uram și uram senzația care mi se cățăra pe șina spinării în timp ce el apăsa.

— Îți place să provoci durere? l-am întrebat încercând să-mi distrag atenția de la toate senzațiile pe care pielea mea le experimenta.

Își trecu degetele de-a lungul marginilor vânătăii, în cercuri mici și mai mari, uneori cu un deget, uneori cu toate. Atingeri ușoare, blânde. Mângâieri. Mi-a scăpat un oftat. Era bine când carneași-era atinsă cu atâta tandrețe.

— Îți place? mă întrebă Colchester, cu un ton aproape evlavios.

Ar fi trebuit să mint. Dar nu am făcut-o.

— Da.

— Nu m-am gândit niciodată până acum să provoc durere cuiva așa cum îmi vine să-ți fac ție, spuse încet.

— Pentru că mă urăști?

Părea surprins.

— Să te urăsc? Ce motiv aș avea s-o fac?

Am clipit.

Și-a aplecat capul continuând să mă atingă.

— Tu mă urăști?

Poate ar fi trebuit să mint măcar de data asta, dar, din nou, nu am făcut-o.

— Da.

A dat din cap ca și cum se aștepta să răspund așa, apoi s-a retras luându-și degetele de pe mine. Am simțit un junghi de remușcare, îmi lipsea atingerea, mă ardea unde degetele sale nu mai erau. Mi-am întors privirea, simțind nevoia să mă uit în altă parte,

Scanned with CamScanner

oriunde. Am observat că Morgan clipise şi mi-am dat seama că se prefăcuse că dormea. Şi că văzuse tot.

Foarte bine, m-am gândit. Era bine să ştie că-l uram, poate aşa se simţea încurajată să continue să flirteze cu el, îndeplinindu-mi planul prostesc şi masochist. La urma urmei, n-aveai cum să simţi ceva pentru cineva care o regula pe soră-ta, nu?

Al doilea lucru s-a întâmplat trei zile mai târziu. Mă trezisem devreme în dimineaţa aceea, pentru că obiceiurile milităreşti mor greu, chiar şi în vacanţă. Eram la mine în cameră, corpul mi-era împletit cu al unei cehoaice. Katka a binevoit să se urce pe mine pentru o rundă finală şi-apoi a plecat, iar eu m-am premiat cu un duş lung. În timp ce-mi dădeam jos prosopul, am auzit o bufnitură în peretele comunicant cu camera lui Morgan. Şi o a doua bufnitură, urmată de un strigăt de femeie şi de un geamăt de bărbat.

– Iară?! am spus indignat. Cu voce tare. Chiar dacă eram singur.

Din momentul în care ne cazasem, ea şi Colchester se călăriseră de parcă ar fi turnat următorul porno în stilul Logan O'Toole. Nu că eu aş fi dormit singur de când ajunsesem în Praga, dar măcar eu mai ieşeam din cameră, din când în când. Mai mâncam nişte kolach. Mă mai holbam la castel, mai fumam o ţigară. Chestii pe care le faci la Praga. I-am văzut o singură dată de când ajunsesem aici, dar îi auzisem de o mulţime de ori.

Înjurându-i şi pe ei dar şi pe mine pentru că-mi păsa, m-am îmbrăcat şi am decis să merg în

Piaţa Wenceslas să mănânc micul dejun şi alţi kolach. Orice, numai să treacă mai repede timpul până la ora când se deschideau barurile ca să pot bea şi regula până-l uitam pe Colchester. Îmi savuram cafeaua şi mă uitam la oamenii care se învârteau prin jur, cu sacoşele de cumpărături şi aparatele de fotografiat, când am primit un mesaj de la Morgan:

Hai să mergem să cinăm undeva drăguţ în seara asta. Nu printr-unul dintre cluburile jegoase care-ţi plac atât de mult.

M-am încruntat.

Nu merg în cluburi jegoase. Am aşteptat un moment înainte să o întreb: *Vine şi partenerul tău de cearşaf?*

Da, vine şi MAXEN, mi-a scris. *Ar fi nepoliticos să nu-l invit, nu crezi?*

Cred că voi doi aţi depăşit de mult orice formă de nepolitețe, dacă mă iau după sunetele care ajung la mine de dincolo de perete.

Pauză. Apoi:

A: du-te-n mă-ta. B: ne vedem la şapte la Biserica Sf. Duh în Široká, este lângă monumentul Kafka. Şi poate reuşeşti să te îmbraci altfel decât ca un student.

Să o ia dracu!

Ceea ce îţi doresc şi ţie, i-am răspuns.

Şi am aruncat telefonul pe măsuţa de cafea, oftând din greu. Pe cât de groaznic era să-i aud pe Colchster şi pe Morgand dincolo de perete, ştiam că va fi de mii de ori mai rău să-i vad călărindu-se în public.

Ai primit ce ţi-ai dorit, mi-am spus, ca să-mi amintesc. *Este ceea ce trebuie.* Apoi am aruncat câteva

Scanned with CamScanner

monede pe masă, mi-am luat haina ușoară de lână și am pornit prin ceață, fumând, până am găsit drumul spre podul Carol. M-am aplecat spre râu pentru a urmări trecerea apei pe sub arcadele de piatră.

Ai primit ce ți-ai dorit, mi-a șoptit râul. *Trebuia să se întâmple.*

Râul spunea adevărul.

În seara aceea, am așteptat sub statuia lui Kafka, care stătea cățărat pe un costum gol[2]. I-am privit pe Colchester și pe Morgan venind spre mine, cu ceața înfășurându-le picioarele, în vreme ce halouri aurite se formau în jurul capetelor șlefuite ale felinarelor stradale. Mergeau la braț, Colchester o ghida pe Morgan pe caldarâmul de piatră. Nu m-au văzut imediat, veneau cu capetele aplecate, discutând. Păreau un set împerecheat, înalți și frumoși, păr de abanos și ochi verzi.

Ar fi trebui să-mi dau seama de pe atunci, bănuiesc. Ar fi trebuit să știu. Dar cui i-ar fi trecut prin minte așa ceva?! Care era probabilitatea?

Într-un final, au ajuns la mine și, de aproape, am putut observa cât de bine se așeza pardesiul pe corpul lui, cum îi crescuse barba pe maxilar în ultimele trei zile, cum se agăța ceața de el de parcă ar fi fost un tâlhar la drumul mare dintr-un rahat de poem englezesc. Și am urât fiecare bătaie a inimii mele proaste. Mă întrebam ce-aș fi simțit dacă obrazul său nebărbierit l-ar fi atins pe al meu, dacă mi-ar fi atins

[2] Monument dedicat lui Kafka, aflat între Sinagoga Spaniolă și biserica Sf. Duh; are o înălțime de circa 4 metri și a fost realizată de scuptorul ceh Jaroslav Rona. Statuia a fost inaugurată în anul 2003, cu ocazia aniversării a 120 de ani de la nașterea scriitorului, și îl înfățișează pe Kafka stând pe umerii unui personaj impozant, fără cap, mâini și picioare. Sursa de inspirație pare a fi fost, conform sculptorului, povestirea lui Kafka „Descrierea unei lupte" („Popis Jednoho Zapasu"), în care protagonistul se urcă pe umerii unui prieten, de unde analizează lucrurile din jur. (n. trad.)

abdomenul... Și mă uram pentru asta. Și mă uram pentru că n-aveam să aflu niciodată cât de caldă i-aș fi simțit pielea dacă i-aș fi băgat mâinile pe sub pardesiu și le-aș fi plimbat pe piept.

Și, cu toate astea, nu eram pregătit pentru ce a urmat. Când m-a văzut, pe fața lui Colchester a apărut un zâmbet larg, atât de larg că aproape mi-a tăiat respirația. Vreme de un minut am fost convins că nu văzusem în viața mea un zâmbet mai larg, mai încântat, apoi mi-am amintit că, de fapt, văzusem unul, odată. Când mă ținuse la pământ cu bocancul pe încheietură.

Nici n-am apucat să-mi termin bine gândurile, că el începu să vorbească.

— Ia uită-te la tine, spuse, iar marginile cuvintelor sale erau încrețite de râs. Mamă!

M-am panicat când l-am auzit. M-am uitat în jos la pantalonii cu croială dreaptă, la pantofii eleganți, la puloverul cu guler petrecut și îmbrăcat peste o cămașă și la ceasul Burberry de la mână.

— Ce?! am întrebat încercând să netezesc eventualele cute de pe hainele pe care cerusem la hotel să-mi fie călcate.

— Am pete pe mine sau ce? Mă-nvârt ca un cățel, îngrijorat că mi-am distrus pantalonii preferați Hugo Boss.

— Nu, nu, mă lămuri Colchester cu voce caldă și amuzată. Doar că... arăți ca un băiat de bani gata, în clipa asta.

— Oh, dar nu știai? spuse Morgan proptindu-se de brațul lui în timp ce gesticula spre mine. Embry chiar este un băiat de bani gata. Este fiul fioroasei doamne Vivienne Moore. A fost la o școală exclusivistă pentru băieți și apoi la Yale.

Scanned with CamScanner

S-a apropiat şi mai mult de Colchester, ca şi cum urma să-i divulge cine ştie ce secret teribil.

— Mai mult, a făcut parte din echipa de canotaj a facultăţii, spuse într-un ton teatral. Practic, Embry este o reclamă Ralph Lauren în carne şi oase.

Mi-am mijit ochii la ea.

— Ca şi tine, de altfel, surioară dragă.

— M-aş vedea mai degrabă Chanel. Sau poate Dior.

Sprâncenele lui Colchester se unirăţ puţin a mirare asistând la schimbul nostru de replici.

— Moore, habar n-aveam de maică-ta. Sau de... lumea din care vii.

Sincer să fiu, asta m-a făcut să mă irit un pic. Chiar să mă simt indignat.

— Ştii bine că acolo lucrurile astea nu au nicio importanţă, i-am spus. Mă refeream la armată. La Carpatia. Sunt nimicuri.

— Bineînţeles că nu, fu de acord, dar, în timp ce mergeam, parcă între noi se instalase o distanţă care s-a menţinut şi când ne-am aşezat la masă. Şi în timpul cinei. Când Morgan s-a întins după notă şi a plătit pentru toţi, distanţa s-a transformat în altceva. Conştientizase, poate. Sau se simţea stingherit într-un fel pe care nu reuşea să-l raţioneze. Şi, pentru prima dată, am început să-mi pun întrebări în legătură cu viaţa lui. Purta haine de bun gust, dar ieftine, cu siguranţă cumpărate din soldă. Ştiam că era licenţiat. Oare fusese bursier? Făcuse credite? Crescuse prin suburbii? La oraş? La ţară?

Dintr-odată, m-am trezit arzând de curiozitate. Voiam să ştiu tot. Cum fusese copilăria care-l modelase pe bărbatul Colchester, atât de serios şi de sigur de sine, la doar douăzeci şi trei ani? Ce visa noaptea,

ce ambiţii avea? Ajunsese unde dorise? Sau era încă în drum spre ţinta sa finală?

După cină, Morgan ne-a propus să mergem la un cocktail într-un plush bar[3] cu separeuri şi astfel, două ore mai târziu, ne aflam toţi trei într-o cameră albastră de mici dimensiuni, cu două canapele pufoase şi cu vedere către un balcon care dădea spre ringul de dans de la etajul inferior. O mini orchestra cu opt instrumentişti cânta piese pop convertite în valsuri vieneze. Cuplurile umpluseră ringul de dans de sub noi. Mi-am comandat un gin sec ca să mă pregătesc pentru momentul în care cei doi se vor ridica la dans.

Dar nu s-a întâmplat. După vreun sfert de oră, Morgan a început să se înverzească la faţă, să asude ţinându-se de burtă.

— Era stricat şniţelul? am întrebat ridicând din sprânceană.

— Nu mă simt prea bine, a spus delicat, privindu-mă.

Mă rog, pe cât de delicat poate fi cineva cufurit.

— Mă scuzaţi, a spus.

Fugi din cuibuşorul nostru separat ca să caute toaleta, lăsându-ne pe mine şi pe Colchester singuri, muţi, cu ochii pe dansatori.

Nodul din piept s-a trezit la viaţă, pulsând. Era prima dată când eram cu adevărat singur cu el, doar noi doi. Şi, dintr-odată, am început să simt că tot ce reprezenta el se supradimensionase. Parcă barba scurtă era mai deasă, ochii, mai verzi, mâna în care ţinea paharul de scotch, mai mare decât era.

Am dat pe gât ginul şi i-am făcut semn ospătarului să mai aducă unul.

[3] Bar de lux cu canapele de pluş (n. trad.)

Scanned with CamScanner

Au trecut astfel câteva minute, eu bând gin pe nerăsuflate şi Colchester cu paharul de scotch în mână. Apoi, încet, zise:

– Mi-ar fi plăcut să ştiu să dansez.

M-a luat prin surprindere. Nu că nu ştia, ci că-şi dorea.

– De ce, Dumnezeu, să-ţi doreşti aşa ceva?

A ridicat din umeri frecându-şi fruntea cu degetul mare, cu o expresie un pic adormită.

– Nu ştiu, pare genul de lucru pe care un băiat bat ar trebui să ştie să-l facă.

Se întoarse spre mine.

– Tu ştii să dansezi?

Mă lua peste picior??

– Cred că am învăţat să dansez chiar înainte de a învăţa să merg pe bicicletă. Eu şi Morgan eram recuzita politică preferată a maică-mii, nu pierdea nicio ocazie să ne îmbrace formal şi să ne pună în vitrină, să vadă lumea toată cât de educaţi eram.

Mi-am amintit de nopţile nesfârşite de la evenimente mamei, care deveneau din ce în ce mai plictisitoare, cu cât creşteam şi deveneam mai atrăgător. La cincisprezece ani, femeile mă invitau la dans din motive foarte diferite de adoraţia maternă şi ajungeam acasă cu băşici la picioare şi cu vânătăi pe fese prin locurile prin care toate acele doamne Robinson[4] mă ciupeau.

Am dat pe gât ce mai rămăsese din gin şi m-am ridicat. Fie ce-o fi.

[4] Referinţă la filmul *Absolventul (engl. The Graduate)*, 1967, în regia lui Mike Nichols, bazat pe romanul lui Charles Webb. Filmul spune povestea lui Benjamin Braddock, sedus de o femeie mai în vârstă, D-na Robinson şi care, până la urmă, se îndrăgosteşte de fiica acesteia, Elaine. (n. trad.)

– Hai, i-am spus, întinzându-mi braţele. Te-nvăţ eu.

Şi-a muşcat buza, clipind. Apoi s-a ridicat, lăsând paharul pe masă şi mi s-a alăturat.

– Cred ca o să fie mai uşor dacă voi conduce eu, i-am spus. Până prinzi ritmul.

– Bine, zise, puţin nesigur. Nu că aş înţelege la ce te referi.

– Înseamnă cu eu o să fiu bărbatul şi tu, femeia. Şi, pentru că e vorba de un vals, va trebui să te prefaci că porţi o rochie de bal şi că tocmai ai aflat că soţul te înşală cu bona.

A râs, iar dinţii săi mi s-au părut incredibil de albi în lumina difuză, albastră din cameră. I-am luat mâna aceea mare şi aspră şi mi-am pus-o pe umăr, şi i-am trecut-o pe-a mea pe lângă coaste, ca să ajungă exact sub omoplatul său. Apoi i-am luat cealaltă mână şi am ţinut-o cu a mea, cu braţele lungite.

– Valsul vienez nu este un dans pentru începători, m-am scuzat. Prefă-te că ne antrenăm la bază. Este o secvenţă. Un, doi, trei, un, doi, trei. Lent, repede, *repede*. Lent, repede, *repede*.

Formaţia tocmai atacase "Kiss from a Rose" a lui Seal, în versiune vals.

– Isuse Hristoase, am murmurat, când am realizat ce melodie era. Nu e de ajuns că *Batman Forever* e o porcărie, a mai trebuit să facă şi Seal melodia asta.

Colchester râse din nou la glumea mea ieftină, arătându-şi dinţii albi. Şi inima mi se strânse şi mai abitir.

– Bun, am zis. Figura pe care urmează să o facem se numeşte *box*, dar e un fel de piruetă. Tu urmează-mă. Facem doi paşi la unison, apoi ne oprim,

Scanned with CamScanner

eu cu picioarele încrucișate, tu cu ele unite, apoi mai facem doi pași împreună, pauză, picioarele tale vor fi încrucișate, iar ale mele, unite. Da, exact așa.

Colchester învăța repede. Prinsese imediat pașii, răspundea apăsărilor mele pe spate și reacționa imediat. Problema era că nu avea deloc ureche muzicală. Nu deloc, *zero absolut*.

— Bun, am spus încercând să nu râd. Știi, când noi ne mișcăm lent, repede, repede, muzica face același lucru. Ar trebui să ne sincronizăm cu muzica.

Se încruntă.

— Păi o fac.

La dracu, îi simțeam mâna atât de mare într-a mea și pe cealaltă atât de grea pe umăr... Abia reușeam să mă concentrez.

— Nu o faci, jur. Dar e în regulă, îmi dau seama că trebuie să-ți amintești prea multe deodată. În definitiv, e vorba de o grămadă de pași. Trei.

Și-a strâmbat gura aceea plină.

— Sunt șase în total.

— Acum, am continuat, ignorându-l, adăugăm postura și mișcarea pe verticală. O să ne ridicăm și coborâm ușor, mișcându-ne în același timp - *nu știu ce mi-o fi trecut prin cap de m-am băgat în asta, probabil fusese de la gin* - lipește-ți șoldurile de ale mele și îndepărtează-ți umerii. Și l-am tras spre mine.

I s-a tăiat respirația și mâna lui mi-a strâns-o pe-a mea.

— Ești sigur că așa se dansează? întrebă și parcă vocea îi tremurase.

Să-l fac pe Colchester să se simtă nesigur era o victorie pentru mine și am încasat-o așa cum o face un învingător.

— Așa trebuie să ne ținem. Acum trebuie să ne mișcăm. Un, doi, trei... lent, repede, repede. Așa, foarte bine.

— E dificil.

Aș fi făcut o glumă, dar, când i-am văzut fața serioasă, m-am abținut. Părea nedumerit, un pic ofticat... fruntea frumoasă exprima confuzie și concentrare... Nu era obișnuit să nu-i iasă ce făcea.

Așa că, în loc să fac glume, mi s-a făcut milă.

— Uită de pași, deocamdată, i-am spus. E vorba de spațiu. Despre a fi prezent și a fi absent. Eu fug, tu vii și reclami spațiul gol lăsat de mine, apoi tu te retragi, iar eu umplu spațiul la loc. E ca și cum ne-am urmări, dar este vorba și de echilibru. Gândește-te la tabla de șah sau la box, dacă vrei. Eu mă mișc în spațiul gol lăsat de tine. Și când te îndepărtezi iar, o fac din nou. Suntem unul în urmărirea celuilalt. Ocupi spațiul, celălalt se mișcă, tu ocupi iar spațiul.

— Nu seamănă cu șahul, spuse Colchester.

Picioarele i se mișcau puțin mai bine și partea de sus a corpului parcă nu mai era așa țeapănă.

— Pentru că nu există un câștigător.

— Dansul e câștigătorul, i-am spus.

Îmi aruncă o privire sceptică.

— Știu că sună desuet, dar e adevărat, am insistat. Indiferent cât de mult ne-am antrena sau cât de elegant am dansa, fără un partener nu am face altceva decât să ne învârtim în cerc, ca demenții. Dar, împreună, creăm ceva ce merită privit.

Muzica încetase, dar Colchester nu-și mișcase mâna dintr-a mea.

Continua să danseze, cu buza între dinți și cu ochii pe picioare. Voia să-i iasă perfect, precis, ceea ce, în mod clar, făcea parte din personalitatea lui.

Scanned with CamScanner

Formația a început să cânte *At last*, melodia lui Etta James, în versiune vals, și mi-am reluat rolul, conducându-l și încercând să sufoc acea parte din mine încântată să-i mai simtă corpul aproape încă trei minute.

Dansam de vreo treizeci de secunde în liniște, când îmi spuse:

— Știi, când te-am văzut în seara asta, mi-ai adus aminte de Sebastian din *Întoarcere la Brideshead*.[5]

Îmi venise mie rândul să mă încrunt.

— Pentru că o regulezi pe soră-mea?

Începu să râdă.

— Mda, bănuiesc că e inevitabil să faci comparația asta, dar nu. Pentru că arăți așa bogat și princiar în hainele astea. Pentru că-ți schimbi subit starea, de la meditativ la încântător, și-o faci atât de repede că nu reușesc să-mi dau seama cu care versiune a ta vorbesc. Exact ca Sebastian.

— Ah. Credeam că e din cauza ursulețului de care nu mă despart niciodată.[6]

A zâmbit și l-am simțit că și-a frecat ușor șoldurile de mine. Mi s-a întărit la gândul că penisul său era așa aproape de al meu, că era suficient un pas greșit, ca să ne atingem...

Părea a nu băga de seamă ce-mi trecea mie prin cap și continua să-mi vorbească pe o voce joasă, lângă ureche, în timp ce ne învârteam lent-repede-repede prin camera mică.

[5] *Întoarcere La Brideshead*, Evelyn Waugh, titlul original *Brideshead Revisited The Sacred and Profane Memories of Captain Charles Ryder*, editura Penguin Books Ltd, 1945, Ecranizare: Brideshead Revisited (serial 1981) și Brideshead Revisited (film 2008) (n. trad.)

[6] În *Întoarcere La Brideshead*, Sebastian, unul dintre protagoniștii poveștii, are un urs preferat din pluș care devine un simbol pentru personajul în sine. (n. trad.)

— M-am gândit la altceva. La Micul Prinț, de Antoine de Saint-Exupery. Ai citit-o?

— Da.

— Micul prinț din carte este atât de înțelept și totuși atât de trist. Are atâtea de oferit lumii și cu toate astea nu încetează să tânjească după cei pe care-i iubește.

Colchester m-a privit direct în ochi și nu mi-am putut muta privirea.

Vocea nu i-a coborât, ci i s-a făcut mai profundă.

— Și pare atât de perfect. Tu, Embry Moore, ești un mic prinț din orice unghi te-aș privi. Bogat și răsfățat, ca Sebastian... Și cu toate astea visător și trist, ca micul prinț din cartea lui Saint-Exupery.

Micul prinț.

Ar fi trebuit să sune peiorativ, condescendent, cu toate astea, datorită modului în care o spusese, m-a făcut să mă simt onorat. Un compliment. Așa era, avea dreptate, era ca și cum acela fusese dintotdeauna numele meu și așteptase ca cineva să-l descopere.

— Micul prinț, am repetat, simțind pe limbă gustul cuvintelor.

— Și-ncă ce prinț!

M-am uitat tăios la el așteptându-mă să întâlnesc o expresie ironică, provocatoare. Dar era serios. Era serios și deschis, și...

— Vă las singuri jumătate de oră, și voi vă apucați să faceți tutoriale pentru dansatori începători.

Ne-am oprit amândoi la auzul vocii ei. Și m-am înfuriat, o furie fizică vie, care mi se cățăra pe umeri ca un animal gata să o atace. N-am apucat nici să spunem ceva, nici să ne mișcăm. Morgan s-a apropiat și s-a pus între noi, despărțindu-ne.

Scanned with CamScanner

— Sunt gata să ne întoarcem la hotel, a spus în ton cam prea regal pentru cineva care tocmai avusese probleme de diaree.

A lăsat niște euro pe masă, apoi și-a strecurat mâna după brațul lui Colchester. Și, pentru că era un bărbat galant, a lăsat-o s-o facă, zâmbind, iar ușa care se deschisese între noi s-a închis, dintr-odată, la loc.

Când am ajuns la hotel, m-am îndepărtat de fericitul cuplu și m-am îndreptat spre barul hotelului, unde intenționam să-mi petrec următoarele două ore la un pahar. Colchester se întoarse spre mine și-mi spuse *noapte bună, micule prinț*, cu zâmbetul acela deosebit pe care îl vedeam numai când dansa cu mine sau când mă rănea.

M-am înfiorat.

Și am continuat să simt fiori, indiferent cât am băut să-mi treacă, indiferent cât am stat sub dușul fierbinte. Așa că am cedat. Am cedat dorinței, amintirii atingerii corpului său apăsat pe al meu, am închis ochii și m-am masturbat, imaginându-mi că era mâna lui mare și aspră cea care mă atingea.

Și m-am înfiorat și încă o dată.

6

EMBRY

Înainte

Ceva se schimbase pentru mine. Dar numai pentru mine.

Morgan și Colchester și-au petrecut restul săptămânii exact ca înainte de cină, deși el îmi spusese vorbele acelea. Au continuat să se reguleze ca iepurii în camera alăturată. Și era mai bine așa, pentru că, din momentul în care, în sfârșit, îmi permisesem să mă gândesc la el în modul *acela*, se descuiase o ușă din mine, o foame, și nu știu cum aș fi reacționat dacă aș fi dat cu ochii de el. Prin urmare, am pornit să caut oameni care să-mi potolească pofta de Colchester. Băieți cu părul întunecat, înalți, cu umeri largi, băieți cu expresie serioasă și un pic severă chiar și în lumina puternică a cluburilor. Și-apoi m-am prefăcut, alunecând în ei și apăsându-mă adânc. Că era Colchester sub mine, corpul lui arogant și perfect. Și-apoi, când am schimbat rolurile, m-am prefăcut, tot la fel, că era el, că se furișase noaptea în baraca mea, că îmi acoperea gura cu una dintre mâinile acelea mari și că mă folosea. Sau că mă învingea din nou, în timpul unui exercițiu, și că mă trântea la pământ și mă lua direct acolo, în pădure.

Dar apoi băiatul ceh zâmbea altfel, sau vorbea altfel și iluzia dispărea ca un balon de săpun, iar eu

Scanned with CamScanner

mă simțeam mai dornic și mai deprimat ca niciodată. Ce credeam c-o să se întâmple? Că băieții ăștia o să se fi transformat în timp ce-i regulam, șoptindu-mi la ureche *micule prinț* în timp ce juisau?!

Prost, prost, și iar prost.

Și cum aveam să trăiesc la bază în condițiile astea? Mai erau cel puțin nouă luni până la demobilizare și, cu siguranță, Colchester n-avea să dispară așa, de capul lui. Nu. Va trebui să îngrop adânc toate acestea și să mă prefac. Era singura soluție.

Curând s-a făcut vremea să ne întoarcem în Ucraina și să ne luăm la revedere de la Morgan la gară. Ne-am îmbrățișat scurt și am sărutat-o pe obraz din obișnuință. Pe Colchester, însă, l-a strâns în brațe îndelung, sărutându-l pe gură și ținându-și fața lipită de a lui în timp ce-și lua rămas bun. Renunțase la rutina de înfrumusețare de dimineață pentru a mai câștiga puțin timp în pat cu el. Așa, cu părul desfăcut și nepieptănat, cu obrajii neobișnuit de îmbujorați, aproape că părea altă femeie. O femeie care zâmbea sincer și care privea lumea cu ochii strălucind. Îndepărtându-mă să fumez o țigară și să-i las puțin singuri, m-am întrebat cum era posibil ca un frate și o soră să se îndrăgostească de același bărbat.

N-aveam dubii că el înțelesese asta. Că observase felul în care ne comportam când era ea prin preajmă.

Când o pală de vânt a bătut asupra noastră ridicând fusta lui Morgan și am văzut vânătăi proaspete, roșii, împrăștiate, amestecate cu urme care păreau a fi acolo de câteva zile, abia atunci am început să înțeleg câte ceva. Nu totul, aveau să treacă ani înainte să mă dumiresc, dar mi-am dat seama că a beneficia de atenția lui Colchester era un lucru periculos și dureros.

Ceea ce, bineînțeles, m-a făcut să-l doresc și mai mult.

CONFLICTUL S-A DECLANȘAT ÎN TOATĂ PUTEREA SA. Nu l-au numit război timp de alți patru ani, dar nu conta cum îi ziceau în Washington D.C. Era război.

Toți știam asta, aliații noștri știau asta, inamicii noștri știau asta. Până și colinele păreau a ști, ploaia și ceața transformaseră baza într-o mlaștină. În săptămâna de după ce eu și Colchester ne întorseserăm, patrulam cu plutonul niște cărări de pe cealaltă parte a muntelui, în apropiere de bază. Rapoarte recente spuneau că separatiștii utilizau văile din apropiere pentru a se ascunde de forțele terestre ale Ucrainei și ale României. Nu dădusem de nimeni, deocamdată, dar, cu cât stăteam mai mult pe-acolo, cu atât mai departe mă țineam de Colchester, așa că m-am adâncit, cu Dag, cu Wu și cu ceilalți cât mai departe, în munți. Cărările erau atât de abrupte și accidentate, încât puteau fi parcurse doar pe jos. S-a întâmplat tocmai când ne făceam drum pe o cărare plină de roci și de trunchiuri de copaci.

A sunat ca o trosnitură, ca și cum se rupsese o ramură.

Doar că nu era o ramură.

— Jos! am urlat. La adăpost! La adăpost!

Pădurile s-au luminat, pline de guri de foc exact ca în timpul exercițiilor noastre, numai că de data asta nu era vorba de un exercițiu. Mi-am amintit ce-mi spusese Colchester când ne cunoscusem: *ei n*

Scanned with CamScanner

folosesc gloanțe oarbe, locotenent Moore, și mi-am amin-
tit de exercițiul nostru în pădure, când mă împu
în braț.

Mi-am amintit degetele sale pe brațul meu,
când nemiloase, când tandre. Dar exercițiul...

— Sunt în albia pârâului, am urlat în stație,
amintindu-mi cum apăruseră Colchester și oamenii
lui de pe buza albiei. Concentrați focul într-acolo!

Și am făcut-o, eu și Dag în față. Ecoul focurilor
de armă răsuna printre copaci. Auzeam oameni stri-
gând, vorbind, trăgând și reîncărcând. Îi număram
din minut în minut, plin de anxietate, trăgând spre
albie, adăpostindu-mă și numărând din nou toate
trupurile ghemuite sau rănite care erau sub protecția
mea.

A fost primul meu schimb de focuri. Prima dată
când am tras cu arma știind că puteam ucide pe cineva. Infuzia de adrenalină a fost violentă, intensă,
mă intoxicase într-un fel pe care n-aș ști să-l explic.
Abia după ce am pus pe fugă separatiștii și ne-am gă-
sit un loc sigur unde să ne tragem sufletul, după ce
m-am asigurat că nimeni nu fusese ucis sau rănit, abia
atunci am permis adrenalinei să-și facă efectul. Am
simțit frică și euforie. Nu mai exista ura de sine, nu
mai exista Colchester. Doar eu și un mix de hormoni
cizelați de evoluție care mă făceau să simt viața așa
cum era ea, pulsândă și vibrantă. Cântecul păsărilor
părea mai zgomotos, florile de pădure - mai parfuma-
te. Ceața părea vie, strălucitoare și binevoitoare. Până
și noroiul părea magic.

Nu eram singurul care experimenta toate aces-
tea. Dag și Wu, de obicei tăcuți, râdeau și glumeau ca
doi bezmetici. Alți soldați stăteau și priveau copacii
care păreau croșetați prin ceață, alții își fixau bocancii
de parcă tocmai s-ar fi trezit.

M-am întrebat ce reacție ar fi avut Colchester
după un schimb de focuri.

Plin de energie și agitat? Tăcut și uimit? Sau ni-
mic din toate acestea.

Dar n-aveam timp de așa ceva în condițiile
date. Am trecut de la a-l întâlni zilnic pe Colchester la
a nu-l mai vedea deloc; căpitanul încerca din răspu-
teri să ajusteze forțele la noul nivel de ostilitate. Să fii
împușcat devenise un eveniment obișnuit, ieșirile în
sat deveniseră tensionate, așteptându-ne în orice mo-
ment să fim atacați, întreaga companie era împrăștia-
tă în perioada aceea, patrulând, stabilind avanposturi
și speriind rebelii din pădure. Pe-atunci încă eram
convinși că-i puteam speria. Câteva gloanțe ale atot-
puternicei armate a Statelor Unite aflate în regiunea
forțelor aliate, prezența câtorva avioane de luptă în
cerul de deasupra noastră ne făceau să credem că-și
vor abandona vechile arme rusești și c-o vor lua la
sănătoasa.

Dar nu.

Au urmat trei luni de iad *in crescendo*, timp în
care cărările se adânciseră pe coline, luminișurile li-
niștite erau acum scuturate de grenade și de lovituri
de artilerie, dar nimic nu se modificase, în esență. Se-
paratiștii nu câștigaseră nicio înfruntare, dar nici nu
pierduseră vreuna. Am avut numeroase schimburi
de focuri, câțiva răniți superficial, dar nu se înregis-
trase nicio victimă. Civilii din zonă își trăiau viața
mai la adăpost decât de obicei dar, totuși, în stilul
obișnuit, plantând sfeclă roșie și ovăz, continuând să
taie copaci și să lucreze în minele de cărbune. Noi tră-
geam de la adăpost și se trăgea în noi, dar nimic nu
se schimba.

Scanned with CamScanner

Trăiam cu toții într-o buclă nesfârșită, ca banda lui Möbius[7], dă-i înainte, apoi înapoi, trage prin vale, luptă prin munți, apoi în vale, din nou. Dormeam mai mult pe jos, decât în patul meu. Învățasem să simt pericolul de la distanță, să-mi protejez oamenii mai bine. Iar dacă mai aveam momente în care, închizând ochii, îmi aduceam aminte cum în tren Colchester se întinsese peste masă să-mi atingă vânătaia, asta nu trebuia s-o știe nimeni.

Apoi banda lui Möbius s-a sfâșiat într-o bună zi, când m-a chemat căpitanul la el în birou și am dat de Morgan, pe scaun, arătând la fel de lustruită și luxos îmbrăcată ca de obicei. Aproape că m-a bușit râsul când am văzut-o cu pantofii ei cu toc, nude, și cu pantalonii țigaretă, gata să toarne o reclamă Chanel (sau Dior, sau ce dracu, zisese). Dar era, în același timp, cel mai drăguț și curat lucru pe care-l văzusem în ultimele trei luni, primul lucru care n-avea legătură cu războiul, și-n plus, mi-era rudă, orice ar fi însemnat asta în familia noastră, adică un fel de loialitate rece. Așa că nu am râs.

În schimb, m-am trântit pe scaunul de lângă ea.

— Doar tu ai fi în stare să-ți faci apariția în mijlocul războiului îmbrăcată așa!

Morgan a ridicat din sprânceana perfectă, punând picior peste picior, ca mine.

— Mă aflu aici cu treburi, de fapt. Adică voiam să te vad.

Dar modul nervos în care vârful pantofului său trasa cercuri în aer o trăda. Nu ar fi fost așa angoasată dacă s-ar fi aflat pe-aici cu treburi, nici măcar dacă aș fi luat-o de guler și-aș fi pus-o să patruleze chiar

[7] *Banda lui Möbius* este un model de suprafață cu o singură față și o singură margine care are pro... fi neorientabilă...

Prințul Ame...

aturci pe loc, înarmată doar cu pardesiul Burberry și cu o prăștie.

Nu. Se afla aici pentru Colchester. Eram sigur de asta.

A intervenit apoi căpitanul, explicând cum, de fapt, vizita surpriză a lui Morgan se datora intervenției tatălui ei, adică a tatălui meu vitreg, a cărui firmă de lobby reprezenta unul dintre cei mai mari furnizori de muniție ai Statelor Unite, și cum și-ar fi dorit să se asigure că utilizarea în teritoriu mergea bine, acum că ostilitățile escaladaseră. Ceea ce era o porcărie. Căpitanul evitase să spună că, de fapt, fusese unsă întreaga ierarhie pentru că mama vitregă a lui Morgan era Vivienne Moore și, dacă odrasla lui Viviene Moore voia ceva, orice, atunci așa avea să fie, altfel iadul s-ar fi abătut asupra celui ce se împotrivea.

Toată lumea se temea de Vivienne Moore. Chiar și eu. Deși era maică-mea.

Căpitanul se ridică.

— Acum o să vă las singuri un moment. Domnișoara Leffey este autorizată să viziteze baza pe timpul zilei, dar va fi cazată în sat, am luat măsurile necesare să-i asigurăm transportul în sat diseară, din motive de siguranță.

— O însoțesc eu, m-am oferit. I-am adresat cel mai larg, dulce și fals zâmbet de care eram în stare. Orice ocazie e bună să mai petrec puțin timp cu surioara mea.

Căpitanul zâmbi în timp ce Morgan strâmba din nas spre mine, și-apoi ne lăsă singuri.

În clipa în care s-a închis ușa în urma lui, m-am trântit pe spate, examinându-mi unghiile, rupte și uscate din cauza confruntărilor și a patrulării.

— Dacă ai venit pentru o altă rundă sărbătorească cu Colchester, n-o să-ți iasă. Ai auzit bubuitu-

Scanned with CamScanner

rile de acum douăzeci de minute? Sunt mortare. Și nu sunt alte noastre. Se spune că săptămâna asta separatiștii se vor mișca spre vale cu toate forțele.

A continuat să-și încrețească nasul.

— Și? Bombardați-i, atunci!

Am făcut ochii mari la ea.

— Tu n-ai văzut că pe aici sunt ferme, case și cătune mici cu micile lor bisericuțe? Exact *acolo* se ascund majoritatea separatiștilor. Mai mult, jumătate dintre ei trăiesc acolo. Nu-i putem bombarda fără să bombardăm și oameni nevinovați.

— Dacă ascund separatiști, nu sunt nevinovați, replică Morgan cu indiferență.

— Suntem aici să ajutăm țările care au de suferit din cauza problemei Carpatiei, așa că trebuie să-i ajutăm și apoi să plecăm odată de-aici.

— Nu te știam așa sentimental.

Își întoarse frumosul cap, de parcă aș fi plictisit-o, și am observat, pe delicata linie a maxilarului, tensiunea din mușchi.

— Poate că cea sentimentală ești tu, am spus încet. Poate ești supărată că nu poți fugi cu Colchester, să-i faci mulți colchesteri mici, pentru că suntem în război.

Mă săgetă din ochi.

— Du-te dracu'! Și, dacă chiar vrei să știi, n-am venit aici să procreez. Am venit pentru că voiam să discut cu Maxen, atâta tot. Nu mi-a răspuns la niciun email.

Am râs.

— Tu n-ai auzit ce-am zis despre mortare și rebeli?! Ai impresia că cineva de pe aici are timp de scris emailuri?

— *Oricine are timp să răspundă la un mesaj, Embry. Dacă Papa are timp să scrie pe blog, atunci și soldații au timp să dea un email.*

— Ca de obicei, Morgan, ai reușit să privești lucrurile din cea mai egoistă perspectivă posibilă. Te-ai gândit că poate nu-și dorește să vorbească cu tine?

Nu știu de ce am zis asta. N-aveam niciun motiv să cred că el ar fi regretat tot ce se întâmplase cu Morgan la Praga, dimpotrivă, în puținele dăți în care avuseserăm ocazia să petrecem câteva minute împreună, vorbise cu nostalgie despre relația lor.

— Îți amintești de Praga? mă întrebase stând la coadă la cantină. Ți-aduci aminte cum se mișca ceața peste râu?

Mi-amintesc cum se mișca ceața în jurul tău, aș fi vrut să răspund, dar n-am făcut-o. M-am limitat să dau din cap.

— A fost o călătorie frumoasă.

— A fost, am spus, cu ochii în tava cu mâncare. Atâtea nopți frumoase...

Sau, altădată, la spălătorie, când desfăceam hainele murdare strânse într-o săptămâna, spusese:

— Aș mai avea nevoie de o nouă lecție de dans, locotenent Moore, crezi că are cineva pe-aici un CD cu valsuri vieneze?

— Suntem în 2004, Colchester. Cine mai are CD-uri?! N-ai auzit de iPod?

— Aș putea să fredonez eu muzica, a sugerat, și eu am pufnit.

— Ai putea pe naiba.

Apoi se pusese pe fredonat, mai întâi tema muzicală din *Friends* sau refrenul melodiei "Yeah!" a lui Usher pe care o auzisem non-stop, timp de săptămâni, în camera de recreere, și am început să arunc în

Scanned with CamScanner

el cu ghemotoace de șosete murdare. Apoi a spus din nou, și mai încet:

— Încă îmi doresc să învăț să dansez.

— Ar fi un titlu de capitol excelent pentru cartea de memorii.

Fruntea încântătoare i se încreți.

— De ce aș scrie o carte de memorii?

— Pentru când vei candida ca președinte. Nu poți să te faci președinte dacă n-ai scris cartea, mai întâi.

Și ridurile de pe frunte i se adânciseră; arăta atât de nedumerit și de frumos, încât am simțit că-mi pleznesc coastele pe dinăuntru din cauza presiunii. Și, ca să o diminuez, am schimbat subiectul:

— Pun pariu că ți-e dor de nopțile din Praga.

Privirea i se făcuse gânditoare și se-nmuiase.

— Da, spusese. Chiar îmi lipsesc unele nopți din Praga.

Prin urmare, eram sigur că lui Colchester îi plăcuse fiecare moment petrecut cu Morgan, dar nu am vrut să-i spun asta. Fusesem meschin, mai ales că ea păruse atât de abătută când m-a auzit... Am simțit că senzația de vină, care mă încerca în fiecare noapte, mă înecă: *ești un egoist, ești rău, tragi în oameni și nu-ți pasă dacă mor sau trăiesc.* Și-acum, îi spusesem că nu-l poate avea pe Colchester, că el n-o voia. *Chiar ai de gând să-i negi lui Morgan șansa la fericire?!*

— Nu știu de ce-am spus asta, m-am corectat repede. Sunt sigur că-i pasă de tine. Dacă mă întâlnesc cu el înaintea ta, o să mă asigur că află de venirea ta.

— Bine.

A expirat profund și m-a privit într-un fel vulnerabil care nu-i stătea în fire.

— Nu vreau decât să vorbesc cu el, atât. Nu-mi trebuie prea mult timp, dacă n-are. Dar... Și-a lăsat privirea în poală răsucind cordonul paltonului pe degete. *Te rog, Embry.* Știu că a fost doar o săptămână, dar nu mă pot abține, mă gândesc numai la el. La noi, la faptul că îmi doresc să existe un *noi*. Și trebuie să afle asta.

Cum se putea complica mai rău de-atât viața în mijlocul războiului?

Uite-așa, fiind nevoit să-i ajut pe Morgan și Colchester să se cupleze din nou.

— Bine, am spus frecându-mă pe față. Văd cum aranjez.

Numai că s-a dovedit mai greu de aranjat decât mi-am imaginat. Colchester era în patrulă dincolo de vale și nu-i puteam comunica prin stație că sora-mea era aici și voia să-l reguleze. Până la urmă, am reușit să fac să ajungă mesajul la el, prin stație, și să-l informez că avea un vizitator din Praga.

— Un vizitator din Praga? În ciuda zgomotului de fond, mi s-a părut că se îndoia.

Oftez.

— Știi tu, o prietenă veche de la Praga. A venit aici să te vadă. Îi este dor de tine.

— *Ah.*

În ciuda răspunsului succint, puteam auzi oamenii lui Colchester cum rânjeau pe lângă el.

— Spune-i că ne vom vedea curând.

Dar „curând" s-a transformat într-un timp îndelungat. Morgan era, pe bună dreptate, înfuriată, pășea de la un capăt la celălalt al camerei, în timp ce eu îmi pregăteam bagajul pentru patrula care avea să urmeze în câteva zile.

Scanned with CamScanner

— De ce nu vrea să se întoarcă? Ce tot fac acolo?

Am împăturit aceeași pătură de cinci sau șase ori, ca să nu fiu nevoit să mă uit la fața ei înroșită, să nu-mi amintesc cât de violente erau emoțiile ei, ceea ce îmi amintea de conflictul pe care *eu însumi* îl trăiam.

— Morgan, te rog. Are o treabă de făcut. Și eu am treabă de făcut. Tu, însă, doar te prefaci c-ai munci. De ce nu te duci la Kiev câteva zile? Du-te să vizitezi muzee, să vezi rahaturi sovietice.

Se așeză pe patul meu, mușcându-și buza, părând a lua în considerare propunerea. Fusese studentă la arhitectură, asta înainte ca redutabila sa mamă s-o forțeze să treacă la științe politice. Înăuntrul acestei mici *lobbyste* încă mai trăia fata aceea care mă târa prin fiecare muzeu din fiecare loc pe care-l vizitam.

— Pliantul de la hotelul unde stau vorbește despre o biserică medievală în Glein. Poate mă duc mâine s-o vizitez.

A oftat, închizându-și ochii.

— Nu vreau decât să vorbesc cu el. Pretind chiar atât de mult de la Universul ăsta?!

Am crescut în Seattle. Știam deja că atunci când o fată de douăzeci de ani începea să vorbească despre „Univers", discursul avea să-și piardă orice urmă de rațiune.

— Mergi să vezi biserica, Morgan. Fă câteva poze pentru mama și tata. Sunt sigur că, după ce te întorci, Colchester va termina de patrulat, vei putea vorbi cu el și vă veți putea strecura în camera ta de hotel pentru încă o sesiune de palme la fund.

M-a fulgerat din priviri, dar nu am răspuns.

Când am sărutat-o de la revedere, nu știam că atunci când o voi revedea va fi plină de sânge, rănită de un glonț carpatian și în[illegible]e flăcări.

7

EMBRY

După

Voiam să merg singur, dar, când am ajuns pe micul aeroport, am fost întâmpinat de o tânără femeie de origine latino-americană, cu o tunsoare cu aspect eficient și de cineva extrem de drag și de familiar. Am mers direct la el și l-am îmbrățișat.

— Percival Wu, spun, retrăgându-mă și strângându-i umărul.

— Domnule vicepreședinte, răspunde el cu un rânjet autentic, tachinându-mă puțin.

— Ultima dată când am auzit de tine erai pe undeva prin Iordania, ocupat cu chestiuni misterioase, spun.

Wu intrase în CIA după sfârșitul războiului și devenise unul dintre acei agenți identificabili doar după număr și nume de cod în buletinele informative pe care le primeam în fiecare dimineață.

— Tocmai m-am întors acasă, la Chicago, acum două zile.

Când am aflat că doamna Colchester a fost răpită, m-am oferit imediat voluntar.

Am simțit cum gâtul mi se sugrumă. Nu știu de ce, după noaptea prin care trecusem, tocmai Wu,

Scanned with CamScanner

dintre toți, a reușit să mă emoționeze. Mă simt în siguranță cu el alături, loialitatea sa mă înduioșează.

– Exact ca pe vremuri, nu?

Zâmbește.

– Să sperăm că o să fie un pic mai ușor decât pe vremuri. Permite-mi să ți-o prezint pe agent Gareth. S-a alăturat agenției de curând, dar este remarcabilă și, în plus, specializată în gestionarea situațiilor care implică luarea de ostateci, adică cea în care ne aflăm noi.

– Și cum ai caracteriza această situație? întreb dând mâna cu ea.

Imaginea lui Greer la mila lui Melwas îmi străfulgeră prin minte și-mi fac mâna pumn în buzunar. Îmi doream să-l ucid. Îmi doream atât de mult să-l ucid, că aproape simțeam gustul acestui sentiment.

– Este genul de situație cu ostateci despre care nimeni sau doar o mână de persoane trebuie să aibă cunoștință, spuse ea liniștit, întrerupându-mi firul gândurilor.

Ne-am pus în mișcare către micul avion care ne aștepta.

– Are clasificare de ordin înalt, ceea ce înseamnă că avem mijloace limitate, dar oportunități majore. Vă voi explica mai multe în timpul zborului.

– Unde mergem?

– La Newport. La debarcader, mai exact.

M-am uitat la ea și a adăugat:

– Aveți încredere în mine. Totul va avea sens când vom fi în avion și vă voi explica pe îndelete.

Dar am ajuns la debarcader prea târziu. Am știut-o din momentul în care am pus pasul pe alee, cum am ieșit din pădurea din spatele casei. Am cercetat debarcaderul, pontonul și chiar casa întunecată care arăta impozant în lumina slabă a asfințitului. Nu era urmă de Greer și nici de carpatieni sinistri prin împrejurimi. Nu era nicio barcă, dar erau urme evidente pe ponton. Vâsle aruncate, urme umede de noroi din pădure, de parcă cineva se luptase să nu urce pe barcă.

Mă apucă o furie oarbă. Doar la gândul că cineva pusese mâna pe Greer a mea, mica prințesă a lui Ash, regina mea. Tremuram de mânie imaginându-mi mâinile ei legate cu funie, bandă adezivă pe gură, ori mai rău de-atât...

Mă uitam la urmele acelea dorindu-mi să-mi pot liniști bătăile inimii. Pentru prima dată, după mulți ani am, simțit lipsa puștii de asalt M4 și a Glock-ului meu. Trecuse mult de la ultima dată când mă simțisem soldat, dar acum, plin de furie îndreptățită, creierul mi-a pompat adrenalină în fluxul de sânge, de parcă mă întorsesem în Carpatia, la asalt, printre copaci.

– Eram pregătiți pentru această eventualitate, spune Gareth, întrupându-mi firul gândurilor.

Își bagă arma în teacă și-ți încheie vesta până sus.

– Știam că exista posibilitatea să nu-i mai găsim aici.

Mi-am aruncat o privire la conacul Corbenics. Aparținea părinților lui Abilene Corbenic, adică

Scanned with CamScanner

unchiul și mătușa lui Greer. Mă gândesc la înregistrările telefonice pe care Gareth și Wu mi le-au pus la dispoziție în avion. Abilene fusese cea care îi trimisese mesaje lui Greer în miezul nopții, convingând-o să iasă din cameră. Mă gândesc la toate acțiunile întreprinse de Merlin cu repeziciune, în vreme ce noi ne aflam în zbor, la cum localizase toate proprietățile la care avea acces Abilene, eliminându-le una câte una, până când rămăsese doar aceasta.

Apoi mă gândesc la brațul lui Abilene înlănțuit de al meu, ieri după-amiază, îndreptându-ne către Ash, spre altar. Nu o cunosc foarte bine, dar nu aș fi crezut-o niciodată în stare de *așa ceva.*

Greer a recunoscut casa, îmi dau seama dintr-odată. *Fusese răpită și ascunsă într-o casă care aparținea proprie familii...*

– Abilene i-a spus lui Merlin și celor de la Serviciile Secrete că telefonul i-a fost furat acum două nopți, m-a informat Wu. Nu puteam elimina posibilitatea că spune adevărul și că oamenii lui Melwas au profitat de legăturile dintre Greer și Abilene.

– Dar nu putem elimina nici posibilitatea că Abilene a mințit, spune Gareth, și o spune cu o concretețe lipsită de cinism, pe față. La urma urmei, numeroși martori au afirmat că ea ar fi înfiripat o legătură amoroasă cu unul dintre oamenii lui Melwas, iarna trecută, la Geneva. Deci nu poate fi scoasă complet din discuție.

Îmi iau ochii de pe lemnul umed și zgâriat. Am nevoie de o armă. Sau de un cuțit. Trebuie să mă pun în mișcare.

– Care e următoarea destinație? întreb, deși știu deja. Mi-au arătat fotografiile în avion: un resort la munte pe care Melwas îl achiziționase sub nume

fals. Fotografia era făcută cu satelitul. Resortul arăta a castel fortificat. Era locul perfect pentru a ascunde o ostatecă secretă. Pe hârtie aparținea altcuiva și se afla la distanță mare de drumurile cunoscute, astfel încât nimeni nu ar fi putut da de locul acela în mod accidental și, așa cum ne informaseră cei de la contrainformații, adunase o mică armată în jurul resortului.

– Următoarea destinație este Carpatia, spune Gareth fără să-și ascundă sclipirea din ochi. Ceea ce mă bucură. Înseamnă ca e la fel de însetată de sânge ca mine.

Scanned with CamScanner

8

GREER

După

Nu știu de câtă vreme mă aflu pe barcă. M-am împotrivit și m-am luptat când m-au obligat să urc, lovindu-i, și mușcându-i, și urlând, știind bine că cea mai apropiată casă era la jumătate de milă distanță, deci șansele să-mi fi auzit cineva strigătele peste bubuitul valurilor erau inexistente. Apoi am simțit o înțepătură de ac în umăr, urmată de o senzație de arsură. Și lumea a dispărut încet, încet.

Când îmi revin, sunt cărată în brațele lui Daryl-care-nu-e-Daryl pe un alt ponton. Lumina soarelui este puternică și fierbinte și se aud păsări cântând. Mi-e tare sete, îngrozitor de sete, și mă simt atât de slăbită, de parcă mușchii mi-ar fi făcuți din alge. Încerc să mă întind, să mă lupt sau măcar să spun ceva, dar nu reușesc. Cad din nou prizonieră întunericului.

Când în sfârșit mă trezesc de tot, sunt dezlegată, nu mai am căuș și mă aflu într-un avion. Este mic, pe interior arată uzat și auster. Sunt prezenți doar Daryl-care-nu-e-Daryl, alți trei bărbați și eu. Nici urmă de stewardese pe compania aeriana Gașca de Răpitori, dar este curat, mă gândesc obosită. *Două stele.*

Scanned with CamScanner

Îmi întorc capul proptit pe speteaza scaunului şi privesc pe fereastră. Sub noi se derulează un peisaj montan de mică altitudine şi verde, cu urme de pietre aruncate ici-colo. La distanţă, văd munţi mai înalţi, mai întunecaţi. Cunosc munţii aceştia de pe vremea războiului, din fotografii şi documentare şi din videoclipurile capturate în timpul bătăliilor de pe camerele instalate pe căştile soldaţilor.

Carpatia.

Pentru o clipă, decid să uit de luptă. Să uit de frică. Şi să mă gândesc doar la nunta mea. Fusese ultima mea zi de om liber şi nu ştiusem asta, nici cât de potrivită fusese acea ultimă zi liberă, ca să mă dăruiesc complet lui Ash.

Gândul la numele său mă face să simt că pleoapele mă ard şi le închid repede, înspăimântată de ideea de a plânge lângă oamenii aceştia. Ash îmbrăcat în smoching, punându-mi inelul pe deget. Ash ţinându-mă în braţe şi dansând pe ritmul melodiei *„At last"*, o melodie pe care dansase şi cu Embry, mi-a spus. Ash susurându-i lui Embry în timp ce-l mângâia, susurându-ne şi mie şi lui Embry în vreme ce amândoi se mişcau în mine. Noi, mână în mână, făcându-ne promisiuni.

Promiţându-ne iubire. O încercare. Sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt şi cărora la cedasem.

Pentru o secundă, mi-am permis să mă simt ca o domniţă. Mi-am permis să mă tem şi să-mi fie dor. De viaţa mea de dinainte, de ieri, de alaltăieri, de atât cât fusese. De rochia mea de mireasă şi de voalul meu, de biserica plină de flori, de mirele meu şi de cavalerul său de onoare. De noaptea nunţii, noaptea aceea care

*„În sfârşit (n. trad.)

îmi provocase plăcute dureri pe care încă le simţeam. De sentimentul de a sta cuibărită între două corpuri, cele mai iubite din lume, de senzaţia pielii lor asudate şi a muşchilor tari, de muşcăturile mici de care se foloseau când nu mai ştiau ce să-mi susure.

Mi-am permis să cred, doar un moment, că vor veni după mine. Că în momentul când avionul va ateriza, regele meu şi prinţul meu vor fi acolo, gata să mă ducă departe de locul acesta bizar şi de oamenii care-mi fac rău. Mi-am permis să sper ultima mea speranţă: că acum, chiar în clipa asta, Embry şi soţul meu sunt pe drum, că vin la mine. Că mă vor găsi, fie ce-o fi, şi că totul va fi bine.

Mi-am trecut degetul mare peste verigheta pe care o purtam şi care însoţea incredibilul inel de logodnă pe care mi-l dăruise Ash. Eram fericită că nu-mi fusese luat, că măcar atât putusem ţine pentru mine, dacă îmi luaseră intimitatea, şi libertatea, şi demnitatea. Dar, cu cât îmi plimb mai mult degetul pe verighetă, cu atât mai slab devine sentimentul de recunoştinţă, pentru că-mi amintesc ce reprezintă.

M-am căsătorit cu Ash. Îi jurasem fidelitate, oricât de complicat se dovedise a fi acest concept între mine şi Ash, să-l onorez, să-l respect şi să-l iubesc. Dar nu era totul, pentru că Ash nu era doar Ash, el era Preşedintele Statelor Unite. Comandatul celei mai puternice forţe militare din lume.

În mâinile sale se afla cea mai puternică economie a lumii. Era căpitanul unei nave care transporta trei sute douăzeci de milioane de suflete. Ceea ce însemna că mă cununasem şi cu responsabilităţile sale, că jurasem să onorez şi să respect poziţia şi îndatoririle sale.

Crescută fiind de bunicul Leo, patriotismul era parte din mine. Dar abia acum simt pe deplin ce în-

Scanned with CamScanner

seamnă *patria înainte de toate*. Sunt Prima Doamnă. Promisesem să fac tot ce-mi stătea în putință să mă asigur că națiunea noastră rămânea puternică, să-l sprijin pe Ash în acest scop.

Contradicția dintre *patria înainte de toate* și dorința de a fi salvată era evidentă și de nedepășit. Ash nu va putea veni după mine, desigur. Din punct de vedere logistic ar fi ridicol, iar din punct de vedere moral ar fi greșit. Nu putea pune o națiune în pericol sau utiliza resursele de care dispune prin funcția pe care o deține, ca să mă găsească pe mine. Nici el, nici Embry. Cavalerii nu mai salvează de mult domnițele, nu pentru că ar fi încetat să fie galanți sau devotați, ci pentru că au fost inventate sisteme care să se ocupe de asta.

Sistemele diplomatice.

Sistemele militare.

Sisteme de spionaj.

Problema e că nu știu cum m-ar putea salva aceste sisteme. Diplomația presupune participare de ambele părți, or eu nu cred ca Melwas e dispus să ia în discuție altceva decât războiul. Iar Ash nu-și dorește un alt război, și nici eu.

Ceea ce însemna că totul se va reduce la Serviciile Secrete. CIA. Trupele speciale. Chestiuni invizibile și necunoscute majorității americanilor. Lucruri mult prea vagi pentru mine pentru a putea conta pe ele.

Prin urmare, răspunsul e clar. Gata cu fițele de domniță. Trebuie să mă salvez singură.

Mă-ndrept de spinare și privesc din nou prin cabină, înregistrând detalii. Mă dor urechile, ceea ce înseamna că ne aflăm în fază de aterizare, dar îmi încerc norocul și mă ridic.

— Trebuie să merg la baie, îl anunț pe Daryl-care-nu-e-Daryl

— Stai jos, spune dezaprobator. Aterizăm curând.

— Trebuie să merg la baie imediat, spun cu voce subțiată pentru a mă face auzită. Adică eu chiar aveam nevoie să merg la baie, nu era o minciună. De parcă ar mai conta acum asta. O să fac pe mine și în avionul ăsta, dacă nu mă lași la baie.

Daryl-care-nu-e-Daryl înjură și se ridică, trăgându-mă de antebraț spre coada avionului. M-arunc-ă-n baia mică, dar când încerc să mă încui înăuntru, își bagă piciorul între perete și ușă, blocând cu ușurință ușa pliantă.

Deși știu răspunsul, tot întreb.

— Pot să am parte de puțină intimitate?

Nu-mi răspunde, lasă piciorul unde era și-mi aruncă aceeași privire însoțită de fălci încleștate. Suspin și fac tot ce pot pentru a-mi ascunde cât mai bine partea de jos a corpului și mă așez pe toaletă. Ochi pofticioși se plimbă pe linia expusă a picioarelor mele, apreciind din privire. În orice altă situație, bănuiesc, aș fi fost supusă violenței fizice fără doar și poate, dar în cazul acesta ceva era diferit.

— Melwas mă vrea doar pentru el, nu-i așa? întreb când ochii lui Daryl-care-nu-e-Daryl ajung sus, la chipul meu. N-ai voie să mă atingi.

— Pot să te ating cât vreau, spune Daryl-care-nu-e-Daryl. Domnul președinte Kocur a spus că trebuie să te duc la el *fără urme vizibile*. Deși, adaugă cu un zâmbet răutăcios pe chip, un zâmbet care nu avea nimic sexy în el, ci care mă făcea să mi se întoarcă stomacul pe dos, ...văd că ți-a lăsat destul de multe urme domnul tău președinte.

Aproape că simt greutatea lucrurilor pe care le gândește despre mine, despre corpul meu, despre ce

Scanned with CamScanner

permit să mi se facă, despre ce suport sau iubesc să mi se facă.

Îl privesc fix în ochi. Îl privesc cât de rece pot, luând ca exemplu privirea bunicului Leo când își dobora oponenții politici cu o singură ocheadă tăioasă. Îmi încarc privirea cu tot ce reprezentam, prințesa Partidului Democratic, identitatea mea de mica prințesă a lui Ash, regina lui. Și, deși mă aflu pe veceu, în fundul gol, în toaleta avionului, deși nu am niciun control asupra situației, zâmbetul îi dispare de pe față și își îndepărtează privirea. Își retrage piciorul și ușa toaletei se închide cu zgomot.

Am câștigat.

Pentru moment. Nu am cum să-i învinge fizic pe acești bărbați. Nu pot fugi de ei fără să fiu prinsă. Când mă întorc de la baie și mă așez la locul meu, după ce terminasem ce aveam de făcut și mă spălasem pe mâini, privesc pe fereastră, văd unde mă duc, și-mi dau seama că nu am scăpare.

Fie!

O să găsesc altă soluție.

Avionul se îndepărtează de rezidența masivă spre o vale apropiată, unde aterizează pe o pistă minusculă. De aici, sunt din nou legată și aruncată într-un Range Rover plin de noroi și urcăm muntele abrupt. Cabana, masivă și neagră, apare și dispare printre copaci sau la fiecare curbă. Pare Castelul lui Dracula, cocoțat fără voia lui pe vârful în formă de dinți al Carpaților și-mi dau seama că probabil nu ne aflăm prea departe de tărâmul istoric al Transilvaniei.

Aș prefera să am de înfruntat un vampir.

Dar acesta este mult mai mult decât un simplu castel. Perimetru după perimetru, trecem multiple sisteme moderne de securitate. Garduri și porți, și patrule, și camere de supraveghere montate peste tot. Drone zburând în aer. Locul acesta este la fel de securizat precum Camp David. Și inima mi se întunecă și mai tare, dar refuz să cedez. Mă voi preface că sunt regina Guinevere din legendele pe care le predau, de neatins și demnă, serioasă dar senină, în ciuda faptului că fusese răpită de nenumărate ori.

Cabana în sine este mai puțin spartană decât părea de la distanță: are ferestre mari care privesc spre vale și, când sunt împinsă în interior, dau cu ochii de grinzi solide din lemn, de un șemineu masiv și multă mobilă din piele. Stilul este clar masculin, dar pare mai mult un loc de relaxare, decât o închisoare. Impresia îmi este confirmată de aspectul camerei în care sunt depozitată. Spațioasă, cu o vedere incredibilă spre vale, un pat cu baldachin care pare a fi adus de la Versailles și o baie mare, cât camera aproape, cu o cadă generoasă și un duș. Mă dezleagă și primesc instrucțiuni să mă spăl. Daryl-care-nu-e-Daryl indică un dulap la celălalt capăt al camerei.

— Găsești haine noi acolo.

— Haine noi?

Înainte să-l pot opri, îmi trage jos halatul de pe mine. Nu încerc să mă acopăr, în parte pentru că oricum mă văzuse goală, dar mai ales pentru că nu voiam să-i dau satisfacția de a mă vedea supărată.

Zâmbește din nou și, acum când circumstanțele s-au schimbat și nu mai sunt în avion, reușesc în sfârșit să pun lucrurile cap la cap. Știam că fusese la dineul diplomatic în cinstea Carpatiei, dar zâmbetul

Scanned with CamScanner

acela... Era el. Bărbatul cu care Abilene își petrecuse restul săptămânii.

Abilene. Din cauza mesajului ei ieșisem pe hol. Fusese folosită cumva de bărbatul acesta? Din cauza legăturii cu mine? Sau era și ea complice?

Fusesem trădată de prietena mea cea mai bună?

Nu mă pot gândi la asta acum. Nu mă gândesc. Mă îndepărtez de Daryl-care-nu-e-Daryl și merg la baie, cum fusesem instruită, dar nu pentru că fusesem instruită, ci pentru că aveam nevoie de puțin confort și pentru că asta îmi doream foarte mult acum. În vreme ce îmi făceam duș, mi-am adunat gândurile și am încercat să interpretez situația ca pe un text medieval, căutând indicii și semnificații ascunse. Ca atunci când mergeam la o petrecere de strângere de fonduri cu bunicul Leo și el îmi cerea să fiu mica lui spioană, să identific secrete ascunse în vorbele și pe fețele politicienilor literați.

În primul rând, lăsându-mă nesupravegheată și nelegată, însemna că erau siguri de un lucru - nu aveam să încerc să-mi fac rău. Nu sunt sigură dacă Melwas era prea încrezător în sine, ori socotea că, rănindu-mă sau sinucigându-mă, îi făceam oricum jocul. Ideea de suicid nu făcea parte din planurile mele, însă aș putea-o utiliza pentru a face presiune.

În al doilea rând, îmi dăduseră o cameră cu ferestre de unde puteam vedea drumul și dronele, ceea ce însemna că aș fi putut să țin cont de trecerea zilelor. Era extrem de multă informație pusă la dispoziția mea. Și-atunci, mă întreb din nou, Melwas dădea dovadă de prea multă aroganță presupunând că nu am cum să evadez? Nu se gândește că aș putea fi văzută de cei care mă caută? Sau evadarea ori salvarea mea ar fi tot în favoarea sa?

În al treilea rând, înfășurată într-un prosop, m-am dus să cercetez ce se afla în dulap. Era evident ce îl împingea pe Melwas să mă vrea curată și dichisită pentru el: ca să mă vadă așa cum îi place lui, să mă facă să mă simt în largul meu sau poate să-mi creeze iluzia că sunt un fel de oaspete...

Prin urmare, care erau motivele mai puțin evidente? Melwas nu e cu siguranță un om subtil și, totuși, faptul că a folosit-o pe Abilene și că a organizat totul până la cel mai mic detaliu îmi dovedește că este un bărbat inteligent. Sunt sigură că există situații neprevăzute sau planuri pe care nu le pot identifica, prin urmare, atât timp cât nu știu mai mult, cel mai bine este să pășesc cu grijă.

Mă aranjez cum pot mai bine cu ustensilele limitate care-mi fuseseră puse la dispoziție: o perie de păr, un uscător și niște fixativ. Ruj și rimel. Nu mi-au lăsat agrafe, unghiere, nimic similar, nimic ce putea fi folosit drept armă.

În dulap se află un număr ridicol de articole din dantelă, toate mărimea mea, și pentru un moment simt că nu mai pot suporta. Mă prăvălesc sprijinită de dulap, încercând să-mi controlez tremuratul bărbiei.

Ar trebui să fiu în luna de miere. Ar trebui să fiu cu Ash. Ar trebui să fiu cu Embry. Ar trebui să ne bucurăm unul de celălalt, ar trebui să ne îmbătăm cu tot ce ne interziseserăm atât de multă vreme. Dar îmi fusese luat totul. Tot ce am sunt munții aceștia încruntați și un viitor violator care voia să mă îmbrac ca o păpușă.

Dar nu cedez. Sunt obișnuită să-mi țin emoțiile pentru mine, lăsând doar grația la vedere. O făcusem cu Abilene, apoi pentru camere și jurnaliști după ce Ash dezvăluise relația noastră, declarându-mă a sa. Iar acum o voi face pentru a supraviețui.

Scanned with CamScanner

Mă îmbrac în cea mai decentă dintre rochiile din dulap, lungă și roșie, cu decolteu adânc, și încerc ușa camerei.

Încuiată. Așa că mă așez și aștept, întrebându-mă dacă sunt camere de luat vedere în cameră, dacă sunt urmărită chiar și acum. Bănuiesc că da, pentru că Daryl-care-nu-e-Daryl descuie și apoi deschide ușa, la scurtă vreme după ce mă așezasem.

— Domnul președinte Kocur așteaptă, spune.

M-am ridicat și l-am urmat să-mi înfrunt temnicerul.

9

EMBRY

Înainte

Fusese Melwas Kocur. El o făcuse. Nu am aflat numele lui decât mai târziu, când am avut confirmarea și că rămăsese în sat multă vreme după aceea. Dar îi recunoșteam prezența chiar fără a-i cunoaște numele, îi recunoșteam mâna fără a ști nimic despre el.

De-acum, toată lumea știa ce se întâmplase acolo. Cum Melwas încărcase toți copiii din sat pe o barcă și-i dăduse foc. Cum adunase toți adulții din localitate în biserică, îi împușcase și dăduse foc bisericii. Și că fusese prima dintre multele victorii ale lui Colchester.

Însă, la momentul respectiv, eu știam un singur lucru: că Morgan se afla acolo.

La Morgan mă gândeam în vreme ce Humvee-urile noastre traversau în viteză valea.

La Morgan și la biserica ei stupidă, la cât de prost fusesem să-i sugerez să meargă acolo s-o viziteze. De ce-o făcusem? De ce nu insistasem să rămână în satul de lângă bază, unde era în siguranță?! De ce nu o trimisesem acasă?!

— Ești bine? m-a întrebat Dag încet.

Ne apropiam de Glein. Fumul se ridica negru, ca din furnal, geamurile erau lovite de bubuituri și

Scanned with CamScanner

zgomot de arme înăbușite. Miliția locală încerca fără succes să lupte cu separatiștii.

— Sora mea este acolo, am spus privindu-mi mâinile. Tremurau. Se află în locul ăla.

Dag dădu din cap. Nu încercă să mă consoleze. Nici să mă încurajeze, căutând motive de speranță.

Am apreciat că n-o făcea.

Convoiul nostru s-a oprit la circa jumătate de milă de sat și am coborât. Căpitanul era acolo, undeva, împărțind ordine, dar eu abia îl auzeam. L-am găsit pe Colchester în mulțimea de soldați și l-am tras de-o parte.

— Morgan e aici, i-am spus.

S-a tras înapoi privindu-mă în ochi.

— Ce?!

— E aici. În sat.

Tonul lui Colchester era tăios.

— De ce?

Nu știu cum, dar întrebarea lui m-a enervat la culme.

— Se săturase să stea, așteptându-te, așa că a venit să viziteze biserica de aici.

Mi-am coborât vocea până când a devenit un murmur, dorindu-mi pe de o parte să nu audă, și pe de cealaltă s-o facă.

— Poate dacă te-ai fi deranjat să stai de vorbă cu ea în loc s-o ignori, ar fi plecat acasă sau altundeva. Și ar fi fost în siguranță. Nu era corect, știam asta, dar aveam nevoie să dau vina pe cineva. Să rănesc pe cineva.

Și m-am simțit de rahat în momentul în care am făcut-o, pentru că nu era nici vina lui Colchester, nici a altcuiva.

— O să facem tot ce ne stă în putere, a promis, cu calm și blândețe, în ciuda faptului că-mi vărsasem nervii pe el.

Mi-a căutat privirea.

— Vorbesc serios, Embry. O să fac orice să o salvez.

Faptul că mi s-a adresat pe numele mic m-a potolit, m-a calmat suficient cât să fac un pas înapoi și să mă prefac a asculta strategia căpitanului. *Embry*. Sunase bizar pe buzele lui, două silabe calde subliniate de pocniturile și de urletele care veneau dinspre satul în flăcări din spatele nostru.

Oare eram un frate nedemn dacă îmi doream în clipa aceea să mai așteptăm puțin înainte de a merge să o salvăm pe Morgan, doar să-l mai aud o dată spunându-mi pe nume?

Mai bine să las asta fără răspuns.

Căpitanul termină de împărțit ordinele; cele trei plutoane se despărțiră, pornind spre sat din trei direcții diferite. Spun *sat*, dar în momentul acela nu mai rămăsese nimic din el, nimic recognoscibil. Străzile erau complet acoperite de dărâmături, nu se mai putea face diferența între unde era strada și unde fuseseră casele. Flăcările ardeau peste tot, ridicându-se spre cer, aproape sărbătorești, de parcă ar fi fost vorba despre un ritual păgân al sexualității libere, nu despre o zonă de război. Gloanțe zburau din toate direcțiile. Cu repeziciune, pocnind haotic.

Eram acolo de mai puțin de cinci minute, când se auzi vocea căpitanului prin stație.

— Avem informații noi, urla. E o barcă pe lac, în derivă, plină de copii. Cine se află cel mai aproape?

— Eu, răspunde Colchester. Pornim imediat într-acolo.

Scanned with CamScanner

— Şi biserica, adăugă căpitanul. Toţi adulţii din oraş au fost duşi cu forţa acolo şi încercuiţi. Rezolvă cu barca cât poţi de repede, Colchester, apoi mergi la biserică.

M-am gândit că barca e o manevră.

Biserica. Morgan.

Mi-am direcţionat oamenii după colţ, încrucişând focuri de armă cu un grup de separatişti de peste drum şi am cercetat din ochi împrejurimile, în căutarea bisericii. Atunci s-a auzit un bubuit masiv, o explozie atât de puternică, încât aproape m-a trântit la pământ. Venea din direcţia convoiului nostru, unde se afla căpitanul. Am rămas cu ochii fixaţi pe coloanele de praf şi fum de la marginea satului, simţind o înţepătură în inimă.

Exact atunci vocea lui Colchester s-a auzit prin staţie. Înjura în gura mare.

— Am pierdut patru oameni. Barca e în flăcări. Văd copiii de pe ea făcând cu mâna şi strigând după ajutor. Domnule căpitan, ne îndreptăm spre ei, dar avem nevoie de ajutor suplimentar. Domnule căpitan? Domnule căpitan?

Niciun răspuns.

— E cineva pe linie? întrebă Colchester. Avem nevoie de ajutor aici, imediat!

Era de parcă nu mai rămăsese nimeni. Nimeni în afară de mine şi de oamenii mei. Dar Morgan...

Am strâns staţia în mână cu forţă şi am apăsat butonul:

— Suntem aici, locotenent Colchester. Venim spre voi... dar e important să ne ocupăm şi de biserică.

Pauză.

— Ştiu, locotenent.

Am închis ochii şi am respirat adânc.

— Ce vreţi să facem?

— Nu există alegeri potrivite în momentul ăsta. Nicio alegere nu e potrivită, înţelegi ce vreau să spun?

Simţeam de parcă îmi ceruse altceva, că încercase să-mi spună altceva şi am înţeles. Uram realitatea, dar înţelegeam. Eram aici cu un scop, unul singur, să apărăm civilii, localnicii şi, în ierarhia complexă a vieţii umane, copiii aveau prioritate. Până şi eu înţelegeam asta.

— Am înţeles, Colchester.

— Bine. Te afli mai aproape de biserică. Trimite patru oameni acolo. Te las pe tine să decizi unde vei merge.

Arunc o ultimă privire pe stradă şi apăs butonul staţiei.

— Vin la tine.

NU AM REGRETAT NICIO CLIPĂ ALEGEREA MEA. Copiii aceia ar fi murit dacă nu am fi fost acolo. Eram nouă oameni şi a fost nevoie de toţi nouă ca să reuşim să găsim două bărci şi să extragem acei copii din ceea ce se putea transforma într-un crematoriu pentru ei. Oricare ar fi fost consecinţele, ştiam că din punct de vedere moral făcusem ce trebuia să fac. Era logic. Etic.

Dar emoţional? În vidul acela din pieptul meu, unde sălăşluiau demonii care-mi spuneau adevărul viciat şi incomod? Demonii aceia îmi spuneau că-l alesesem pe Colchester, şi nu pe Morgan, c-am mers la

Scanned with CamScanner

el, şi nu la ea. Nu am regretat niciodată decizia luată, decât, poate, pentru o clipă, când am ajuns la biserică şi i-am văzut pe cei patru oameni ai mei morţi, afară, lângă biserica în flăcări. Sau după ce am spart uşa bisericii şi am găsit-o pe Morgan sângerând şi aproape sufocată sub alte două cadavre. Sau când am îndepărtat cadavrele de deasupra ei şi Colchester a ridicat uşor silueta ei fragilă şi a scos-o din aerul înecăcios. Când am stat lângă patul ei de spital din Lviv şi am ascultat doctorii explicându-i că nu va putea recupera niciodată funcţionalitatea completă a umărului.

În acele momente simţeam presiunea regretelor, de parcă sentimentul de vină devenea fizic şi venea după mine, atacându-mă cu degete încleştate.

În ultima seară în Lviv, înainte ca Morgan să fie externată şi trimisă acasă, m-a privit direct în ochi şi mi-a spus:

— Nu o să te iert niciodată. Nici pe tine, nici pe Maxen.

— Poţi să mă urăşti cât vrei, am spus obosit. Dar nu-l urî pe Colchester. Nu o merită.

— Nu-l urăsc, spuse, întorcându-şi privirea spre peretele decojit, de culoare bej, de pe cealaltă parte a patului. Prin perdeaua subţire care despărţea partea ei de salon de cealaltă persoană cu care îl împărţea, aud pe cineva tuşind şi mai multe cuvinte murmurate în ucraineană.

— Aş vrea să-l urăsc şi, cu toate astea, nu-l urăsc.

— Morgan, ştii că doctorii nu ţi-au spus tot adevărul când te-ai trezit. Copiii...

— Mda, se răsti dintr-odată. Copiii. Nu trebuie să mi-o spui din nou.

— Ai fi făcut acelaşi lucru.

Închise ochii.

— Habar nu ai ce aş fi făcut eu. N-ai cum să ştii.

— Poate că nu suntem biologic identici, dar am fost amândoi crescuţi de Vivienne Moore. Ai făcut alegerea care ar fi dat cel mai bine în media. Alegerea care ar fi sunat bine în cartea ta de memorii.

— Tu asta ai făcut? Ai vrut să dai bine în cărţile de istorie?

Mi-am amintit de copii în vreme ce-i extrăgeam din barca în flăcări, de chipurile pline de funingine, de plânsul plin de panică. Cum Colchester le murmura în ucraineană *vy v bezpetsi, vy v bezpetsi.*

Sunteţi în siguranţă, sunteţi în siguranţă.

Mi-am amintit de numele meu pe buzele sale; de gura sa, limba şi gâtul care au format un sunet care însemna eu.

— Au fost şi alte motive, am recunoscut.

— Te-ai trezit dintr-odată că ai o conştiinţă? Asta s-a întâmplat?

— Am avut întotdeauna o conştiinţă, am informat-o.

Am rânjit, deşi ea ţinea ochii închişi şi nu mă putea vedea.

— Dar o capacitate extrem de bună de a o ignora.

A perceput rânjetul din vocea mea şi am reuşit să-i smulg un zâmbet.

— Eşti incurabil.

— N-o să-ţi dau niciodată motive să mă ierţi pentru asta.

— Embry, spuse, deschizând ochii şi privindu-mă. Înainte de a pleca acasă, vreau să-ţi spun ceva... S-a oprit privind spre tavan, înfundându-şi

Scanned with CamScanner

dinții în buza de jos. Și-a trecut mâna peste frunte și pentru o clipă mi s-a părut că-i seamănă atât de mult lui Colchester, că m-am blocat. Dar apoi a lăsat mâna să-i cadă și a oftat, ca și cum s-ar fi răzgândit.

— Ai grijă cu Maxen, zise în cele din urmă. Nu e omul care crezi ca este.

— Nu fi evazivă, Morgan. Am văzut cum arăta corpul tău după o săptămână cu el.

Își mușcă buza din nou.

— Am intuit ce era. Ce este. Am intuit pentru că și eu sunt și simt la fel, vreau același lucru. Dar tu nu, Embry.

— Nu ce? Nu-mi place să fiu pălmuit la fund?

Și-a dat ochii peste cap, arătând din nou ca o adolescentă, ca sora mai mare insistentă, care nu mă lasă să mă uit liniștit la televizor.

— Este vorba de mult mai mult de câteva palme.

Expresia îi deveni serioasă.

— Nu-ți dorește doar corpul. Îți vrea mintea, gândurile, inima. Vrea să i te predai. Asta este foarte diferit de câteva pălmuțe jucăușe. Este vorba de putere, de durere și de control. Poate trăi fără toate astea, dar chiar și așa, și le va dori în fiecare clipă a fiecărei zile.

— Și crezi că eu nu aș putea face față?

M-a privit incredulă.

— Embry, ești cel mai egoist om pe care îl cunosc. Nu iei nimic în serios, tot ce faci e să bei și să regulezi, dar, mai presus de orice, rumegi gânduri tot timpul. Mai puțin atunci când bei și regulezi. Chiar crezi că ești persoana potrivită pentru a duce povara nevoilor lui Maxen? Tu nu ești în stare să le duci nici pe-ale tale!

Avea dreptate. În mai multe sensuri, chiar. Nu mă vedeam permițând cuiva să mă rănească în așternuturi, nici să permit cuiva să preia frâiele. Oricum, din punct de vedere emoțional eram un dezastru, ar fi fost prea mult să cedez altcuiva controlul asupra emoțiilor mele.

— Și tu de unde știi de toate perversiunile astea? am întrebat-o pe soră-mea vitregă. Ești cam prea familiarizată cu subiectul.

Ridică din sprânceană.

— Ești sigur că vrei să-ți răspund?

M-am gândit puțin și-apoi am zis repede:

— Știi ceva? Mai bine nu.

Râse.

M-am ridicat în picioare.

— Bănuiesc că trebuie să plec. Ești sigură că vrei să te externezi?

— Da, Nimue vine să mă ia și mă va însoți în timpul zborului.

Nimue era sora cea mai mică a mamei, mai aproape de vârsta noastră decât de a ei și, fiind o mâncătoare de quinoa, purtătoare de gablonțuri, hippioată adevărată de Seattle era, evident, motiv peren de stânjeneală pentru doamna Locotenent Guvernator Vivienne Moore. Dar era grijulie și blândă, profesor de sociologie și, mai ales, extrem de inteligentă. Morgan avea să fie pe mâini bune.

M-am aplecat și am îmbrățișat-o pe soră-mea cât de bine mi-a permis poziția ei de pe patul de spital, atent la umărul ei rănit.

— Te iubesc, *sissy*.

— Și eu te iubesc, *bubby*. Dar tot nu te iert.

Se retrase din îmbrățișare astfel încât să mă poată privi în ochi când vorbește.

Scanned with CamScanner

— Şi nu uita ce ţi-am spus de Colchester. De dragul fericirii tale, ar trebui să te ţii la mare distanţă de el. Găseşte-ţi o fată de treabă. O blonduţă liniştită, iubitoare de cărţi. Ţi-ar crea mult mai puţine probleme.

10

GREER

După

Preşedintele Melwas Kocur stătea la celălalt capăt la mesei la care mă aşezasem. Masa era suficient de mare cât să încapă tăvile cu preparate, flori, lumânări şi pahare de vin. Le ordonase servitorilor să nu ne deranjeze în timpul cinei, spunându-le că ne vom servi singuri. Am mâncat doar din felurile din care mânca el mai întâi. Nu simţeam niciun gust, mai puţin, în mod bizar, pe cel al feliilor extrem de subţiri de mere din salată. Erau foarte acre, mi se strepezea gura şi le înghiţeam forţat. Indiferent cât de multă apă beam, ce îmbucătură luam, gustul acru persista înţepător.

Melwas era la fel de arătos cum mi-l aminteam, blond, chip puternic, lat, figură musculoasă. Ţinuta fusese aleasă special pentru a-i pune în evidenţă calităţile. Dar, de aproape, frumuseţea îi era compromisă. De brutalitatea din privirea de culoarea ghindelor înghiţite de noroiul iernii. De gura subţire, prea subţire comparativ cu fălcile largi. De moliciunea cu care mâna sa ţinea paharul de vin sau şervetul cu care se ştergea la gură.

— N-ai de gând să mă întrebi? spuse, în cele din urmă.

Scanned with CamScanner

Nu scosesem o vorbă de când mă aşezasem la masă, cu excepţia unui *mulţumesc* când Melwas îmi spusese că arăt foarte bine. N-aş fi vrut să spun nici măcar atât, dar decisesem să fiu regina Guinevere, iar ea aşa ar fi făcut. Pentru a da un indiciu clar asupra propriei suveranităţi şi pentru a da tonul interacţiunilor care aveau să urmeze. Oricât de detestabilă era ideea de a fi politicoasă cu omul care mă răpise, era în favoarea mea să-l oblig pe Melwas la un comportament cât mai civilizat posibil.

– Ce să întreb?

Indică, mişcându-şi braţul, de jur împrejur.

– De ce te afli aici. De ce mă aflu eu aici. De ce te-am furat în felul ăsta.

– Presupun ca e o manevră menită să-l provoace pe soţul meu, îi spun.

Vocea-mi suna mult mai calmă decât eram.

Melwas aprobă din cap.

– Da, parţial. Dar, Greer, nu cred că ai uitat schimbul nostru de replici din Geneva.

Într-o bună zi, voi gusta şi eu delicatesa de care se bucură eroul în fiecare seară. Nu m-a mai provocat nimeni de mult.

Sigur că-mi aminteam. Asemenea ameninţări rămân întipărite, mai ales ştiind că Melwas vorbise serios. Nu erau vorbe goale.

Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă-n poală pentru a le ascunde tremuratul. Chipul mi-a rămas imperturbabil şi calm.

– Îmi amintesc, domnule preşedinte Kocur.

Se ridică şi ocoleşte masa pentru a ajunge în spatele meu. Îmi pune o mână pe umăr. Atingerea sa e corozivă, simt cum, sub expresia politicoasă, carnea şi calmul se jupoaie de pe mine, topindu-se ca sub

efectul acidului. Pe sub gene, privesc în jurul meu în cameră; gărzile de corp sunt poziţionate discret în jurul marii sufragerii. Aş putea profita de faptul că e lângă mine, să încerc să-l rănesc, dar aş fi imediat anihilată şi, oricum, nu am la dispoziţie niciun obiect care să servească scopului, pe masă nu sunt decât tăvi. Ar mai rămâne pumnii mei.

– Îmi doresc ca această experienţă să fie plăcută pentru amândoi, spuse Melwas.

Vocea i se îndulcise şi accentul se simţea mai pronunţat.

– Nu ţi-au plăcut hainele pe care le-am ales pentru tine? Camera încântătoare. Nici nevastă-mea nu are lucruri atât de drăguţe.

Vrea să mă violeze şi se aşteaptă să-mi placă?!

– Ai făcut un gest frumos cu hainele, spun.

Faptul că mi-am trăit viaţa printre diplomaţi mă ajută să găsesc cuvintele potrivite.

– Dar nu sunt sigură ce simt în legătură cu situaţia noastră.

– Te voi cuceri, spune.

– Am crezut că mă vrei pentru că reprezint o provocare. Că vrei să-mi frângi spiritul.

Mâna se strânge pe umărul meu. Cu forţă.

– Da. Este exact ce-mi doresc. Greer, cu cât te vei împotrivi mai mult, cu atât mai multă plăcere îmi vei provoca.

– Prin urmare, ce doriţi, domnule preşedinte Kocur? Să savurez ce se întâmplă sau să mă împotrivesc?

Mâna i se plimbă pe umărul meu, urcând pe ceafă şi apucându-mă de păr. Îmi dau lacrimile de durere.

Scanned with CamScanner

— Situația va fi pe măsura ta. Tu găsești satisfacție în agresivitate, și spunând asta mă trage iar de păr, iar mie îmi place să ofer agresivitate. Am fost informat în legătură cu semnele de pe corpul tău. Oamenii mei le-au descoperit în noaptea când te-au luat. Așa că nu te preface că m-aș comporta cu cruzime.

Și din nou mă trage tare de păr, facându-mă să țip, apoi îmi dă drumul. Dar, cum se așază la loc, atitudinea i se schimbă. Una dintre imprevizibilele sale schimbări de dispoziție.

— O să-ți placă, vei vedea, spune deschis, aproape cu remușcare. Vei vedea ce sunt dispus să fac pentru tine și-atunci, la timpul potrivit, te vei bucura să fii cu mine.

Îl fixez cu privirea în timp ce continuă să mănânce, dorindu-mi să mi se liniștească bătăile inimii. Îmi dau seama că Melwas este mult mai periculos decât mi-am imaginat.

Este un sadic care se crede bun, un narcisist care se crede modest.

Și, dacă nu voi găsi un mod să-l opresc, sunt complet la mâna lui.

— Suficient, declară dintr-odată.

Ciocnește în masă și servitorii apar de nicăieri, îngrămădindu-se s-o curețe. Se ridică în picioare și se întoarce lângă mine, punându-și mâna un jurul umerilor mei și ridicându-mă atât de brusc încât scaunul de sub mine se prăbușește.

— Mergem la tine în cameră.

Inima îmi bubuie în piept în vreme ce mă împinge jos pe scară, la etajul doi; îmi dau seama că asta este. Regina Guinevere a eșuat, speranța că-l voi face pe temnicerul meu să se comporte civilizat s-a stins... Îmi rămân doar două opțiuni: să cedez bărbatului

care vrea să mă violeze sau să mă lupt cu el. Pentru un scurt moment, îmi doresc să fi fost altcineva, nu Greer Galloway-Colchester. Îmi doresc să fi fost o karateka, o polițistă, o femeie soldat. Genul de femeie care trage cu arcul, care doboară imperii, care știe toate modurile prin care îl poate răni pe Melwas. Dar nu sunt.

Pot enumera cele doisprezece bătălii purtate de regele Artur, recit Chaucer pe de rost, știu să vorbesc engleză veche la fel de fluent ca un războinic din Mercia. Știu să spionez politicieni, să transform o propunere de lege în lege, știu să fac declarații astfel încât să spun totul sau nimic. Știu să-mi exercit puterea asupra unei clase de studenți, asupra presei într-o cameră cu masă mare de conferință și cu legiuitori cu chipuri de piatră, am fost antrenată să fac toate acestea din copilărie. Dar acum? Împotriva cuiva care vrea să mă rănească fizic, care are gardieni cu arme și bastoane pregătite?

Ce putere aș putea exercita asupra lor?

Ajungem la ușa camerei mele și-i văd pe oamenii lui Melwas pregătiți în spatele nostru; decid să-mi încerc norocul calculându-mi posibilitățile.

— Te rog, îi șoptesc. Aș vrea să fim doar noi doi. Îmi încarc cuvintele cu disperare autentică, pentru ca tonul să-mi sune tremurat și ușor rugător. Să-l fac să creadă că abia aștept. Și mă crede. Își linge buzele privindu-mă țintă în ochi, apoi privirea îi alunecă pe decolteul unde mătasea roșie cobora adânc pe sâni.

— Stați afară, le ordonă oamenilor săi împingându-mă în cameră. Încuie ușa în urma lui, își dă jos haina, aruncând-o pe jos, și-și scoate butonierele.

Mă uit la el vreme de un minut, dezorientată. De câte ori l-am privit pe Ash făcând același lucru? Scoțându-și butonierele și acul de la cravată, flexân-

Scanned with CamScanner

du-şi braţele, suflecându-şi mânecile cămăşii... Cum pot avea doi bărbaţi atâtea în comun, dar să fie atât de diferiţi?

Mă apropii de fereastra mare, înaltă cât peretele şi privesc în gol înserarea, apăsându-mi fruntea de geam. Sunt epuizată, simt cum o durere cumplită de cap mă cuprinde încet. Încă simt gustul acru al merelor.

Dar asta e singura mea şansă. Încuiată în cameră cu Melwas, fără gărzile sale de corp. Nu ştiu ce voi face după ce-l seduc, dacă voi reuşi să-l seduc, dar e singura şansă pe care o am.

Poate vrea să te lege, mă gândesc. *Va trebui să o faci tu prima.*

Cu mânecile suflecate, Melwas vine spre mine apăsându-mi corpul de geamul ferestrei cu al său. Fiecare părticică din mine, fiecare colţişor sau curbă a pielii se trezeşte la viaţă de dezgust spunând *nu*, de parcă *nu* ar fi reprezentat un sentiment, un răspuns psihologic. Dar îl ascund, rezistând dorinţei de a-l împinge de lângă mine, pentru că ştiu de la singurul curs de apărare la care am participat în viaţa mea, la facultate, că alegerea momentului potrivit este esenţială. Lovitură în ochi, lovitură cu genunchiul în vintre, lovitură cu genunchiul în cap. O pot face. Ochi, vintre, cap.

Ochi, vintre, cap.

Unu, doi, trei. Mai simplu de-atât nu se poate.

Melwas îmi pune mâna în jurul gâtului, apoi coboară pe mătasea care îmi acoperă stomacul şi-mi cuprinde pubisul. Mă strânge cu putere şi nu-mi pot reţine fiorul de ruşine şi frică ce mă cuprinde, lacrimile care încep să-mi curgă. Nu vreau asta, nu vreau asta, nu vreau asta!

Ochi, vintre, cap, îmi aminteşte regina din mine. Aşteaptă.

Dar aşteptarea este de nesuportat, să stau nemişcată în vreme ce Melwas îmi murmură la ureche lucruri pe care nu voi putea niciodată să le uit, minciuni dezgustătoare, perfide. Că-mi doresc asta, că-mi face o favoare oferindu-mi asta, că femeile ca mine, cărora le place să cedeze controlul, se bucură când sunt luate cu forţa.

Urăsc toate astea, le urăsc atât de mult minciunile, mâinile nemiloase care-mi frământă carnea ce se împotriveşte vorbelor sale. Urăsc modul în care minciunile sale îmi ating cele mai întunecate temeri, cum că ar fi ceva în neregulă cu mine şi cu sexualitatea mea.

Dar ştiu că sunt minciuni. Modul în care corpul meu reacţionează în acest moment, terorizat şi plin de repulsie este dovada vie. Şi această certitudine îmi dă putere să aştept încă puţin, când strânsoarea va slăbi şi mâinile aflate acum pe părţile mele intime se vor duce la curea, ocupate să o desfacă.

Acum.

Mă pregătesc să mă răsucesc, împreunându-mi vârfurile degetelor pentru a putea aplica mai multă forţă şi sunt pregătită să-mi înfig degetele direct în ochii aceia de culoarea ghindei, când se aude un ciocănit la uşă.

Melwas mormăie şi urlă ceva în ucraineană.

Daryl-care-nu-e-Daryl răspunde prin uşă, în ton de scuză, dar cu o anumită urgenţă.

Băga-mi-aş!

— Băga-mi-aş! spune şi Melwas luându-şi mâna de pe gâtul meu. Se duce spre uşă şi mă întorc să-l urmăresc cu privirea, cu corpul încă tensionat şi cu degetele încă strânse în formă de cioc.

Scanned with CamScanner

Melwas vorbește cu Daryl-care-nu-e-Daryl preț de câteva minute, dând din cap și îngustându-și ochii, apoi pare a lua o decizie.

— Te rog să mă scuzi, spune, dar mă tem că seara noastră se încheie aici. Am niște treburi de rezolvat personal. Se întinde să mă mângâie pe păr și mă trag înapoi din instinct.

Daryl-care-nu-e-Daryl face zgomot în pragul ușii.

Melwas se încruntă.

— Poate ar fi bine să te gândești la ce am discutat în seara asta. Îi face semn lui Daryl-care-nu-e-Daryl și celorlalți doi care se aflau în prag și-nainte să mă pot împotrivi, mi se pune căuș, sunt legată și aruncată pe pat.

— Nu te leg la ochi, spune Melwas amabil, schimbându-și din nou atitudinea. O să sting lumina să poți vedea stelele prin fereastră. La munte arată spectaculos.

Îmi plimbă o mâna pe stomac urcând și apucându-mă de sâni.

— Sper să mă pot întoarce în seara asta. Altfel, continuăm mâine.

Apoi el și oamenii săi mă lasă singură, încuiată pe dinafară. Îmi permit în sfârșit să plâng.

11

EMBRY

După

Îl văd pe Melwas cum își înfige pumnul în părul lui Greer și-i trage capul pe spate, expunându-i gâtul lung și palid. Sar în picioare, simțind un ghem în capul pieptului.

Wu mă trage înapoi, șuierându-mi:

— Stai jos! Vrei să ne vadă?!

Mă trântesc înapoi lângă Wu și Gareth, simțind cum sângele îmi clocotește. Ridic binoclul la ochi și mă uit din nou pe fereastra cabanei. Văd gura ei deschizându-se într-un strigăt de durere, când el o trage din nou de păr. Wu își înfige degetele în brațul meu.

— Așteaptă, îmi spune, dar eu nu vreau să aștept. Îmi fusese aproape imposibil să stau jos în avionul spre Polonia, să rămân cu mintea întreagă în drum spre Carpatia, traversând coline și drumuri neasfaltate într-un jeep închiriat pentru a evita controlul de la granița proaspăt trasată și încă ineficient controlată. Fusese dificil să am răbdare să analizăm situația de la cabană, să decidem asupra drumului printre rocile pândite de hăuri și de păduri dese, pentru a sări gardul, oprindu-ne de fiecare dată când se apropia o dronă deasupra noastră. Și, exact când reușim să pri-

Scanned with CamScanner

vim în interiorul cabanei, o văd pe Greer bruscată de monstru acela?!

Nu prea mai am răbdare să aştept.

Din fericire, Melwas îi dă drumul lui Greer, iar eu respir din nou, gândesc din nou.

— E o intrare de serviciu la etajul inferior, pe partea cea mai apropiată de noi, spune Gareth. E doar încuiată, niciun gardian.

— Posibil să fie camere sau senzori de mişcare, spune Wu.

— Atunci ne mişcăm şi noi când ceva se mişcă pe acolo, spun, îndreptând binoclul spre stradă.

— Spargerea casei lui se va întâmpla din moment în moment.

Gareth pusese la cale un şiretlic, o diversiune, un fals furt armat în palatul prezidenţial din capitala Carpatiei, care se afla la două ore de mers de aici. Speram să fie suficient cât să-l distragă pe Melwas sau măcar o parte din echipa sa de securitate.

Un zgomot provenit de la Gareth m-a făcut să întorc binoclul spre interiorul casei; o lumină se aprinde cu un etaj mai jos. Melwas şi Greer sunt singuri şi el îşi dă jos haina.

— Ticălosul! Înjur. O să-l omor, jur că-l omor dacă încearcă să o violeze.

Viol.

Doamne, cuvântul ăsta! Plutise ca o ceaţă peste Munţii Carpaţi în timpul războiului, trecând din oraş în oraş, oriunde ajungea Melwas. Chipurile acelor femei, unele abia trecute de prima copilărie, murdare, cu dâre de lacrimi pe feţe şi cu privirea goală. Mergeam să le ajutăm, ofeream asistenţă medicală, le promiteam că sunt în siguranţă, dar ele se închideau în ele însele, tresărind la auzul vocilor noastre

bărbăteşti. Ash şi cu mine pusesem atacurile sexuale în centrul campaniei noastre tocmai din acest motiv. Pentru toate femeile pe care n-am putut să le ajutăm.

Dar nu se va întâmpla în cazul lui Greer.

Faţa ei este la fel de albă ca cele pe care le văzusem în timpul războiului. Ţinea fruntea apăsată de geam şi puteam vedea că vorbea încet, că-şi controla respiraţia, de parcă, altfel, ar fi uitat să inspire şi să expire ca să-şi ţină corpul în viaţă.

Şi-atunci el a atins-o din nou, cu o mână pe după gât şi cealaltă pe pubis. O strânge şi, de printre genele ei lungi şi întunecate, încep să curgă lacrimi.

Mă ridic în picioare înainte ca Wu să mă poată opri, ieşind de la adăpostul copacilor şi îndreptându-mă spre cabană. Aproape că ajunsesem la uşa de serviciu, când Wu mă prinse din urmă.

— Ce dracu´ faci? întreabă în şoaptă. Cum rămâne cu planul?

— Dă-l în mă-sa! Mârâi. Eu intru. Nu-l pot lăsa să-i facă rău.

— N-o să-i fii de niciun folos dacă eşti mort!

— Băieţi, se aude o voce în cască, Melwas se îndepărtează.

— Ce?! întreb.

— Iese din cameră. Au legat-o cu bandă adezivă, i-au pus căuş şi-au stins luminile. Acum urcă scările cu oamenii lui... se pare că ies pe uşa din faţă. Probabil au aflat de mica noastră diversiune din capitală.

Auzim o maşină pornind, apoi încă una, şi încă una, zgomotul cauciucurilor pe pietriş şi crengi.

— Câţi au rămas în casă? o întreb pe Gareth.

— Unul la intrarea principală, răspunse. Şi probabil unul în faţa camerei doamnei Colchester.

Scanned with CamScanner

Wu se uită la mine.

— Doi? Să fim chiar aşa norocoşi?

— Probabil consideră că perimetrul este suficient securizat... mai ales dacă e convins că nu avem cum să ştim de locul ăsta... îmi închid ochii o secundă, gândindu-mă.

— Cu doi oameni mă descurc. Voi doi staţi aici, la adăpost. Dacă nu vă dau niciun semn sau dacă eu şi Prima Doamnă nu ieşim într-o oră, atunci va trebui să reevaluaţi planul.

— Exact ca pe vremuri, nu? spune Wu înmânându-mi un pistol. Greutatea rece pe care o simt în mână e familiară şi bizară în acelaşi timp, o familiaritate care aparţine unui alt om, altei vieţi. Uneori mă întreb dacă Greer n-a fost luată prizonieră din cauza mea, a nenorocului meu. Poare n-o să am niciodată parte de fericire din cauza tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care le-am făcut, din cauza vieţilor pe care le-am curmat în numele războiului, al libertăţii sau al loialităţii.

— Exact ca pe vremuri, repet, băgând pistolul la centură şi luând puşca pe care mi-o înmânează Wu. Ţintesc spre încuietoarea uşii şi trag.

Elimin primul om din faţa intrării principale făcând cât mai puţin zgomot posibil, sufocându-l în timp ce se zbătea, până când l-am simţit moale în braţele mele. Nu l-am ucis, deşi o parte din mine şi-o dorea, pentru că-mi doream să omor pe oricine avusese de-a face cu planul ăsta de a-i face rău lui Greer. Nu

m-am oprit pentru că mi s-ar fi părut greşit, ci pentru că Ash nu ar fi vrut s-o fac. Nu doar că ne-ar fi înrăutăţit situaţia în cazul în care am fi fost prinşi, dar Ash ura să ia vieţi omeneşti. Cu toată fiinţa lui.

Iar eu uram sentimentele care veneau după, vinovăţia, deprimarea de după înfruntare şi n-aveam nicio tragere de inimă să mai trec prin aşa ceva, după atâţia ani. Aşa că l-am sufocat până şi-a pierdut cunoştinţa, l-am legat cu coliere din plastic şi i-am acoperit gura cu banda adezivă pe care o luasem la mine tocmai în scopul ăsta.

Iar acum aştept în apropierea camerei unde se afla Greer, îl aştept pe al doilea bărbat să se apropie, din ce în ce mai mult, până-i aud respiraţia de după colţul unde mă aflam.

Îi rezerv acelaşi tratament ca celui de la uşa din faţă. Sunt tentat să mă arunc spre camera lui Greer după ce termin cu el, dar mă oblig să fiu circumspect. Cercetez celelalte etaje, camerele, având confirmarea că nicio gardă de corp musculoasă nu se mai afla prin apropiere.

— Nu mai e nimeni în casă, îi informez pe Gareth şi pe Wu prin microfonul minuscul cu care este dotat auricularul pe care îl port. Am anihilat ambii gardieni. Mă duc după doamna Colchester acum.

— Am înţeles, răspunde Wu. Eu şi Gareth ne îndreptăm spre poarta principală a proprietăţii, să verificăm dacă sunt gardieni şi dacă puteam opri sisteme de securitate. Îţi dăm un semn dacă se schimbă ceva, dacă se întoarce Melwas. Dacă nu, te aşteptăm la punctul de întâlnire dincolo de garduri.

Sting microfonul şi mă întorc la etajul doi, la camera în care e ţinută prizonieră Greer. Când trag zăvorul şi deschid uşa, observ că mâinile îmi tremură.

Scanned with CamScanner

Pe cât erau de ferme mai devreme, când m-am luptat cu cei doi bărbaţi, pe atât îmi tremură acum.

Bănuiesc că e vorba de adrenalină sau de uşurare. Bănuiesc că e iubire.

Uşa se deschide, trasând un dreptunghi lung de lumină în întunericul din dormitor. Am nevoie de un moment să mi se obişnuiască vederea, să cercetez camera mare, patul cu baldachin şi umbra mică, firavă de pe el. Şi, exact în clipa în care identific părul deschis la culoare şi mătăsos, Greer se întoarce spre mine, răsucindu-se din întuneric, la lumină.

Clipeşte din cauza intensităţii luminii, dar nu spune nimic şi-mi amintesc că are gura acoperită. E legată şi banda argintie contrastează cu roşul rochiei.

Într-un fel discordant... dar plăcut.

Ce a urmat s-a întâmplat în mai puţin de o secundă, cât durata unei bătăi de inimă sau a unei clipiri. Fac un pas înainte, pregătit să-i spun ceva, să o dezleg, să o iau în braţe şi să o alin, pregătit să o scot din coşmarul acesta aşa cum pot, dar, când încerc s-o fac, umbra mea cade peste corpul ei.

Iat-o, e Greer, în sfârşit, clipind şi deschizând ochii să mă vadă, cu o expresie nu de bun venit sau de uşurare, ci de panică, şi se mişcă, încearcă să se îndepărteze, căzând pradă disperării. Scoate un sunet sfâşietor, plânge şi plânsetul e înfundat de banda de pe gură. Îmi dau seama că nu mă poate vedea la faţă, că pentru ea sunt doar o siluetă masculină care se apropie de ea în întuneric.

E Greer, cu ochii de argint ca banda care-i acoperă gura, deschişi larg şi temători, acoperită de mătasea roşie care-i înfăşoară fiecare curbă perfectă a corpului. E Greer, cu pieptul bubuind, cu gâtul expus, cu tot corpul legat, vulnerabilă şi la mâna oricărui bărbat care ar fi trecut pe-acolo.

E Greer, cu umbra mea acoperindu-i pielea ca o ştampilă care indică proprietatea. Şi ceea ce simt este un fel de şoc, ca atunci când pui limba pe o baterie. Gura mi se umple de un gust metalic, în vreme ce mii de gânduri îngrozitoare, pline de cruzime, gânduri de nerostit îmi inundă mintea. Inima îmi bate ca un ac de tatuat, simt cum mă mănâncă degetele, cum căldura pulsează la baza şirei spinări, şi, la dracu´, o simt.

Această... *nevoie*. De a lua. De a răni. De a o ţine aşa legată şi neajutorată.

Vreau să simt cum corpul ei îmi cedează controlul, mă acceptă, vreau să o penetrez, să o violez. Şi doar gândindu-mă la posibilităţile pe care le implică urma umbrei mele peste corpul ei...

Mi se întăreşte. Mă nelinişteşte. Penisul meu vrea asta, o vrea.

Ce mi se întâmplă? Acesta nu sunt eu. Am acceptat de mult că nu sunt nici genul dominator, nici submisiv... deşi sunt îndrăgostit atât de un dominator, cât şi de o submisivă. E adevărat, pe de altă parte, că l-am lăsat pe Ash să mă iubească şi să mă ia, fără a pune limită fiinţei care era, iar acelea fuseseră cele mai frumoase momente pe care le-am trăit. Însă am stat şi deasupra lui Greer, care-mi şoptea că este virgină, şi am savurat fiecare moment sălbatic în care am regulat-o, am savurat sângele, gemetele de durere şi toate zvârcolirile orgasmelor pe care le-am smuls corpului său.

O dată, şi încă o dată, şi încă o dată.

Poate că aşa sunt. Dacă cedez voinţei lui Ash doar după ce mă lupt cu el şi mă învinge, poate că devin dominator în acelaşi fel, în urma unei lupte din care ies victorios.

Toate aceste gânduri îmi trec prin minte în puţinul timp de care are nevoie Greer să mă recunoască.

Scanned with CamScanner

Ochii i se lărgesc şi plânsul i se transformă, făcând-o să lăcrimeze de uşurare, nu de teroare. Iar lucrul acesta rupe vraja un pic, îmi dă puterea să merg la ea. Dar nu fac altceva decât să-i pun mâna pe obraz şi să-i îndepărtez încet banda adezivă de pe gură. Mi-amintesc cum murmura Ash oamenilor pe care-i salva în timpul războiului, *vy v bezpetsi, you are safe*, dar eu nu reuşesc să-i spun asta lui Greer. Cum aş putea, când încă mă arde viziunea voluptoasă a ei într-o situaţie altfel decât sigură.

— Eşti bine? întreb încet.

— Nu, hohoteşte cu sughiţuri printre buzele uscate. Am crezut că eşti..., că se întorsese şi că...

Lacrimile sale mă ating undeva în profunzime, scoţând la iveală dorinţa de a o linişti, de a o proteja, de a distruge orice o putea răni.

Dar, în acelaşi timp, scoate la iveală şi altceva, ceva întunecat.

— Greer, eşti bine acum, nu mai plânge, o implor. Te rog, iubita mea.

— Trebuie să plâng, spune, şi vocea îi sună înverşunată şi ridicată, şi subţire în acelaşi timp. Ba trebuie, trebuie! A pus mâna pe mine, Embry, voia să... aproape că... şi cuvintele i s-au dizolvat în şi mai multe lacrimi. Încerc să o calmez, să o liniştesc.

— Melwas nu e aici, îi spun, mutându-mi atenţia la încheieturile ei.

Banda este prea strânsă, are vârfurile degetelor purpurii. Când le ating cu palma simt că sunt reci.

— Şi m-am ocupat de gardienii de aici. Avem oameni care ne aşteaptă dincolo de perimetrul securizat, deci nu trebuie să facem altceva decât să plecăm cât mai repede de aici. Eşti în siguranţă, acum. Vom ajunge imediat înapoi acasă.

Îşi smulge mâinile dintr-ale mele cu forţă. Rămân împietrit. Mă sperie. Ea este Greer a mea, profesoara liniştită, rezervată, prinţesa austeră a politicii. N-o văzusem niciodată aşa, violentă, incoerentă, iraţională. Mă sperie. Mă face să-mi doresc să-l castrez pe Melwas cu mâinile goale. Mă face să-mi doresc s-o regulez.

— Greer, îi spun, închizându-i mâinile mici între ale mele încercând să împing înapoi în străfunduri partea aceea abjectă din mine. S-a terminat acum, sunt aici, vom pleca împreună de aici.

— Şi ce mi-ar fi făcut, dacă nu veneai? mă întreabă cu aceeaşi voce subţire, dar sălbatică.

Se uită în sus spre mine.

— Ce mi-ar fi făcut, dacă ar fi putut?!

Întrebarea este prea periculoasă, prea intimă şi sunt recunoscător că umbra din cameră îmi ascunde chipul şi corpul.

— Nu mai contează, iubito. Nu mai poate face nimic acum.

— Ba contează, spune ea. Contează. M-a atins şi mi-a spus lucruri, şi-ncă-l mai pot simţi, mâinile sale şi erecţia sa pe fundul meu, şi vocea lui în urechi.

Înghite, apoi continuă pe un ton tremurat şi slab.

— E ca şi cum ar fi aruncat un blestem asupra mea, un blestem care nu e mai puţin puternic doar pentru că nu l-a dus la capăt.

— S-a terminat, o asigur. Suntem la un pas depărtare de a fi în siguranţă.

— M-am simţit atât de neajutorată, continuă, lacrimile curgând încă din ochii aceia dulci, de argint. Nu puteam face nimic, nu puteam spune nimic,

Scanned with CamScanner

n-aveam niciun mijloc să-l opresc. Aveam intenția să mă lupt cu el înainte să plece, dar chiar și așa, chiar dacă-l învingeam, rămâneau toți ceilalți bărbați...

Tremură. Violent. Și mă urăsc, pentru că tremuratul ei îmi frânge inima, dar îmi întețește pofta.

— Cum să plec de aici așa, continuând să simt și să mă gândesc la toate astea?!

— Vom discuta cu Ash, spun puțin mai dur.

Nu mă face să fac asta, nu mă pune să-ți răspund la așa ceva.

— Ash nu este aici, spune.

Corpul i se arcuiește ușor, de agitație sau frustrare, și mătasea se întinde pe liniile perfecte ale corpului.

Gem când o văd, mă îndepărtez de pat, dar ea întinde mâinile după mine și-o prinde pe-a mea.

— Fii Ash, fă-o pentru mine, mă imploră, cu ochii mari ca două luni de argint în întuneric. Lumina îi cade pe urmele de lacrimi care acum încep să se usuce și mă trimit într-o clipă în trecut, într-o pădure din Carpați luminată de lună... Am umărul și gamba ciuruite de gloanțe și Ash se învârte în jurul meu ca un lup.

Crezi că vrei să-mi dai asta? mă întrebase Ash.

Nu. Vreau să-ți iei asta de la mine, îi spusesem.

Vocea îmi sună tăios când îi răspund lui Greer.

— Ce?!

Îi simt vârfurile reci ale degetelor plimbându-se pe încheietura mea.

— Dacă nu vrei să ai grijă de mine, atunci prefă-te că ești Ash, spune. El ar face-o.

— Ce adică? tonul mi-a rămas tăios, dar e mai coborât și observ cum corpul său reacționează.

— Adică să-mi arăți ce mi-ar fi făcut Melwas.

În vocea ei aud ecoul propriei mele voci, amintindu-mi noaptea aceea când l-am implorat pe Ash să-și dezlănțuie violența asupra corpului meu pentru că avea nevoie să se elibereze, iau eu aveam nevoie să mă simt frânt. Aveam nevoie să mă simt viu și cucerit.

— Greer, Doamne, e complet greșit.

— Așa e, știu. Modul în care o spune mă convinge, pentru că nu sună a rușine, nici a cinism, nici lipsit de emoție. O spune ca cineva care cere o sărutare după a zi grea, ca cineva care vrea să ocupe golul din brațele tale și să se cuibărească acolo. Este femeia pe care o iubesc, și e tristă și neconsolată, femeia care de obicei nu-și pune emoțiile la vedere.

— Te rog să vezi asta așa cum o văd eu. Melwas voia să-mi facă rău și eu nu l-aș fi putut opri, n-aveam cum, dar dacă tu... dacă o faci tu, pe tine te voi putea opri. Mi-o doresc și va fi ceva al meu, ceva ce pot controla. Voi reuși să... își caută cuvintele, iar eu îmi caut respirația, să am din nou controlul asupra mea, voi suprascrie totul peste ceea ce s-a întâmplat. O să fie ceva al meu, repetă.

— Îmi ceri să mă prefac... nu pot pronunța cuvintele, îmi umplu gura de gust de oțet.

Reformulez.

— Vrei să fiu Melwas? Să mă prefac?

— Prefă-te că ești Ash jucând rolul lui Melwas, daca îți ușurează lucrurile.

Își închide ochii.

— Nu mi-e ușor să-ți cer asta, Embry, dar dacă plec așa de aici...

Mă eliberez de mâinile ei și mă duc spre ușă.

— Embry?

Scanned with CamScanner

Închid uşa şi-mi presez fruntea de lemnul rece pentru un scurt timp.

— Va trebui să ne grăbim, spun, urându-mi buitul inimii provocat de excitare.

Urând foamea pe care corpul meu o simte.

— Da, şopteşte, şi vocea îi sună la fel de înfometată precum era corpul meu. Cât de repede vrei.

O să ajungi în iad, Embry. Nu doar pentru că vei face asta. Ci pentru că îţi place.

Oricum, că sunt un om rău nu reprezenta vreo noutate. Tot în iad aş fi ajuns.

Am apăsat pe butonul microfonului, cu fruntea încă lipită de uşă.

— Doamna Colchester e cu mine. Ne găsim la punctul de întâlnire în treizeci de minute, îl informez pe Wu.

Îmi răspunde prin staţie că mesajul a fost recepţionat.

Îmi dau jos microfonul, scot auricularul şi mă întorc spre ea. În cameră e aproape beznă aşa, cu uşa închisă. Singura lumină care intră este cea a lunii pline de pe cer. Lumina aceea schimbă situaţia. Noapte numai bună de făcut vrăjitorii, o numea mătuşa mea Nimue. Lumină bună pentru fapte care nu pot fi făcute în lumina zilei.

Roşul rochiei de mătase de pe Greer pare aproape negru, o apă neagră fluidă pe corpul ei. Sunt atât de erect încât mă doare, fac un pas spre ea, pregătit, pregătit de tot, Doamne iartă-mă, şi îmi amintesc. În momentul ăsta sunt Ash, nu Embry.

Mă striveşte responsabilitatea de a avea atâta putere şi control. Greutatea siguranţei unei fiinţe şi catharsisul. Cum reuşeşte el? Cum reuşeşte să-şi con-

troleze mintea, cum poate simţi compasiune şi concentrare suficientă pentru a analiza situaţia, în vreme ce se predă monstrului din sine? Monstrul meu nu e dotat cu aşa ceva, nu cunoaşte compasiune. Cunoaşte doar nevoia.

Scot din buzunar un briceag.

— Înainte să începem, spun apropiindu-mă, încercând să-mi menţin vocea calmă, ar mai fi un lucru.

Înţelege aproape imediat şi-şi întinde mâinile legate spre mine. Desfac banda adezivă, o pun să-şi flexeze mâinile de mai multe ori până-i reactivează circulaţia, apoi reaplic banda, mai puţin strânsă de data asta. Are destul lipici cât să ţină, şi e destul de uşor aplicată, cât să se poate elibera dacă simte nevoia.

— Poţi pocni din degete dacă ai mâinile legate? întreb, încercând să-mi amintesc lucrurile pe care Ash le face înainte să ne posede. Limite, cuvinte de siguranţă. Deşi cu mine nu fuseseră niciodată limite clar stabilite. Niciodată sigur. Uneori intram în Biroul Oval şi mă târa într-o cameră întunecată, îmi băga cravata în gură fără să spună o vorbă... sau nopţile de vară din munţii Carpaţi, cu o curea între dinţi ca să nu audă soldaţii, care se aflau la vreo 30 de metri distanţă, gemetele pe care mi le provoca Ash tăvălindu-mă pe jos.

— Pot, răspunde Greer, aducându-mă înapoi în prezent.

— Arată-mi.

Îmi arată.

— O să-ţi pun din nou căuşul în gură, o informez. Pocneşte din degete dacă vrei să mă opresc.

Tremură în timp ce o fac. Simt lacrimile neuscate pe obrajii ei şi părul de satin. Nu mai plânge. Are

Scanned with CamScanner

ochii lărgiți și fascinați, implorând și curioși în același timp. Pielea i se înfioară. Îmi plimb degetele pe curba sânilor ei, vreau să-i simt sub buricele degetelor.

Și, dintr-odată, băiatul de bani gata care credeam că sunt dispare. Monstrul care a simțit pe pulpe sângele lui Greer s-a întors. Îi pun mâna în jurul gâtului, simțind mișcările interioare când înghite sub palma mea. Apăs, savurând senzația desăvârșită pe care mi-o dau pielea fină, mușchii și venele care pulsează sub strânsoarea mea. Pe chip i se întrepătrund senzația de panică și cea de plăcere, ca într-un mozaic, unduindu-se și amestecându-se ca umbrele de pe fundul unei piscine.

Mă aplec, continuând să-i strâng gâtul, și-i sărut chipul umbrit. O sărut pe frunte, pe marginile gurii acoperite de căuș, apoi cedez răului și o mușc. O mușc de obraji, de gât, îi mușc lobii urechilor și marginile mandibulei. O mușc de parcă aș vrea s-o mănânc, de parcă ar fi ceva de mâncat, de consumat, nu de iubit.

Dar o iubesc. Simt iubirea la fel de prezentă ca monstrul din mine, confundându-se una cu cealaltă.

Băga-mi-aș, sunt îngrozitor de excitat!

Îmi iau mâna de pe gâtul ei și o aud cum inspiră cu disperare pe nas. Îmi pun urechea pe pieptul ei și-i aud inima zbătându-i-se, ca o pasăre care-și zbate aripile între coastele ei. Apoi o mușc de sâni, le mușc rotunjimea de jos prin mătasea rochiei, mușc pielea descoperită de deasupra și apoi apuc rochia cu ambele mâini și o sfâșii. Are sfârcurile strânse și tari, culoarea lor roz obișnuită arată purpuriu în întuneric. Văd urmele de semilună ale mușcăturilor mele pe pielea delicată și priveliștea mă stârnește cum mirosul sângelui stârnește lupul. O parte primară din minte mârâie de foame.

Îmi dau jos tricoul și-mi iau penisul în mână, strivindu-i tare un sân. Încep să-mi desfac pantalonii și atunci o face. Mă respinge lovindu-mă cu picioarele în stomac, lăsându-mă fără suflare. Mă poticnesc înapoi, înjurând printre dinți, enervat la modul serios, iar ea încearcă să se îndepărteze târându-se la celălalt capăt la patului.

Nu mai reușesc să gândesc ori să cântăresc ce urmează.

Este instinct masculin pur, dezlănțuit. Iar asta mă va trimite direct în iad.

Sar spre cea mai apropiată margine a patului, o apuc de un braț și-o răsucesc brusc pe spate. O blochez într-o clipă, cu genunchii înfipți în saltea, de o parte și de cealaltă a corpului ei care continua să se zvârcolească sub mine, îi prind fața cu o mână și mă aplec să-i susur la ureche.

— Așa vrei s-o fac? o întreb fără să mai știu dacă în acel moment sunt Embry, sau Melwas, sau Ash, sau Ash în rolul lui Melwas, sau eu în rolul lui Ash. Tot ce știu este că sunt furios și excitat și că femeia pe care o vreau încearcă să fugă de mine.

Greer se oprește din luptat și clipește la mine.

O întreb din nou:

— Asta îți dorești, prințesa mea mică? Pentru că nu mă tem să te iau așa.

Dar mint. Mi-e teamă. De mine. De monstrul din mine.

Îmi confirmă dând deliberat din cap.

O mușc de gât suficient de tare cât să o fac să strige și modul în care sunetul străbate prin căuș e izbitor. Hipnotizant. O mușc iar, și iar, ținând-o blocată sub mine, iar ea începe din nou să se zbată, să

Scanned with CamScanner

scape şi, Dumnezeule, asta mă provoacă şi mai tare. Îi prind mâinile deasupra capului şi-mi strâng pulpele pe şoldurile ei, muşcând, şi muşcând, şi muşcând. M-am excitat atât de rău, încât calota penisului mi-a ieşit dincolo de betelia desfăcută a pantalonilor şi lupându-mă cu ea simt că se freacă de mătasea rochiei, o dată, şi din nou, şi iar. Este moale şi încălzită de pielea ei şi pur şi simplu nu mai pot aştepta. Ştiu că nici Melwas, nici Ash şi nici monstrul din mine nu ar mai aştepta.

Îi pălmuiesc un sân, ceea ce pare s-o uimească. Este reacţia pe care mi-o doream. Se opreşte din zvârcolit şi-atunci o prind de şolduri şi-o răsucesc pe burtă.

Ştie ce vreau. Se luptă şi mai tare, încercând să mă dărâme de pe ea, dar eu râd răutăcios la urechea ei, termin de sfâşiat rochia până la tiv, lăsând grămada distrusă de mătase la gleznele ei.

Îmi dau pantalonii jos dincolo de coapse, eliberându-mi penisul, apoi îmi petrec mâna prin părul auriu şi-i trag capul înapoi. Cu mâna liberă o pleznesc tare peste fese, apoi îi caut vaginul. Găsesc ceva ce Melwas nu ar fi găsit niciodată: o păsărică dornică de mine, fierbinte, alunecoasă, udă, atât de udă încât şi pliurile exterioare strălucesc.

— Ştiam că ţi-o doreşti, o tachinez, băgându-i două degete înăuntru. Pentru un moment, uită de jocul nostru şi se împinge în mine, adâncindu-mi degetele în ea, tremurând când le răsucesc înăuntrul ei.

Dar eu nu uit de jocul nostru. Îmi iau mâna din părul ei, mă aplec peste ea şi trag jos căuşul, înfigându-i degetele în gură, destul de adânc cât să-i provoc disconfort. Încearcă să scape, iar eu o ţin blocată cu pulpele strânse pe şolduri.

— Simţi gustul? o întreb apăsându-i buricele degetelor pe limbă. Este gustul păsăricii pe care o voi regula.

Îmi muşcă degetele şi-mi aruncă o privire întorcându-şi capul spre mine, atât cât poate în poziţia în care se află. Râzând, îi scot degetele din gură.

— Du-te-n mă-ta! scuipă cuvintele afară.

O pleznesc tare peste fund şi ţipă.

— Mă bucur că începi să înţelegi, iubito. Îmi mişc ambele mâini pe curbele generoase ale fundului ei, pipăind şi apăsând şi desfăcându-i fesele pentru a privi paradisul dintre ele. Este atât de udă încât îi pot simţi mirosul, mirosul specific de femeie şi mărâi încet. Îi ridic coapsele dintr-o mişcare scurtă, o ţin cu o mână de cap şi cu cealaltă îmi ghidez penisul spre intrarea dintre picioarele ei.

— Nu, te rog, imploră.

Mă uit spre degetele ei, închise în pumn, sub bărbie. Niciun semn că ar vrea să pocnească din ele.

— Te rog. Soţul meu îţi va da orice, va plăti cât vrei.

Soţul ei.

Simt o împunsătură de gelozie care-mi trece dincolo de piept, gelozie reală, furie reală care-şi fac loc dincolo de rolurile pe care le jucam. Îmi împing glandul dincolo de pliurile ei, adâncindu-l cu forţă, exact ca prima dată când făcusem sex, mă las pradă urgenţei de a împinge şi penetra, de a mă înfige. De a-mi cere drepturile.

Nu se plânge, pare a-şi fi pierdut respiraţia, are gura deschisă, ochii închişi şi pielea înfiorată. Tremură.

— Soţul tău nu e aici, îi şoptesc aspru la ureche şi mă împing în ea până la fund. Potrivirea este

Scanned with CamScanner

perfectă. Are gleznele încă legate, ceea ce îi blochează coapsele împreună, ceea ce, Dumnezeule, o face şi mai strâmtă, fiecare centimetru care mă strânge pare un nou paradis, ceva ce nu am mai simţit vreodată. Dar asta nu potoleşte monstrul, ori gelozia. Nici pe departe.

Pentru că nu voi fi niciodată soţul ei. Nu voi avea niciodată ce are el, nu voi auzi niciodată cuvintele acestea două de pe buzele lui Greer referindu-se la mine.

— El nu e aici, repet, împingându-mi coapsele în fesele ei, împingând-o, împingându-mă. Dar o să mă iei oricum. O să simţi fiecare centimetru de mine în tine. Şi o să afli că eşti a mea, că-mi aparţii.

12

GREER

După

Cred că am uitat să respir, să vorbesc. Embry se mişcă deasupra mea, în întuneric, ca o bestie, în timp ce mintea mea este străfulgerată de amintiri scurte din prima şi singura noastră noapte împreună. Era ca un animal în călduri, numai instinct, fără urmă de raţiune, doar nevoia oarbă; simt că nu mă pot înde-părta mintal cu totul de momentul prezent. Nu există decât *acum şi aici*, nu există decât mişcările puternice ale lui Embry, tunetul inimii mele, sentimentul delicios de implozie din miezul meu. Mi-l imaginez acolo înăuntru, în mine, adâncit atât de mult că-mi ajunge sub buric şi fiecare smucitură, fiecare împunsătură a monstrului de deasupra mea îmi declanşează fiori de plăcere înnebunitoare prin tot corpul.

Asud, atât de intens mă foloseşte, şi fiecare terminaţie nervoasă e vie, vie, vie şi cântă.

Figura sa suplă se apleacă şi mai mult peste mine, mă muşcă de umăr şi se împinge în mine, ca un leu cu leoaica sa. Sălbăticiunea sa minunată mă face să ameţesc, să mă simt prinsă într-un vârtej care nu ştiu unde mă va duce. Seamănă cu locurile în care mă conduce Ash când foloseşte sfori, curele, dar Embry nu face dragoste cu mine cum ar face-o Ash, deşi amândoi ne prefacem c-ar fi aşa. Ash calculează

Scanned with CamScanner

fiecare lovitură, Embry nu. Embry este sclavul propriei nevoi nemiloase, pierdut în sine într-un mod în care Ash nu ar putea niciodată.

Aşa că mă sperii realmente.

Ceea ce este exact ce-mi doresc. Ce am nevoie.

Pare paradoxal, chiar masochist, or eu abia ce cochetasem cu masochismul, preferând submisivitatea, care se baza pe putere şi control. Dar fiecare lovitură dureroasă, fiecare tachinare dură venită de la bărbatul pe care-l iubesc şi nu de la cel care ar fi putut să mă violeze, neutralizează realitatea îngrozitoare a ultimelor întâmplări. Îmi reafirmă consimţământul şi puterea de a alege cui să mă dăruiesc. Fiecare fior de durere urmat de altul de plăcere îmi aparţine, e alegerea mea, se întâmplă după voia mea. Şi, astfel, acest pat unde aş fi putut fi violată, a devenit patul unde puterea de a alege mi-a fost redată. Confirmarea şi asigurarea că gusturile mele sexuale sunt ale mele, că încă îmi găsesc plăcerea în ele.

Muşcătura de pe umăr devine o muşcătură pe gât, o gură fierbinte pe urechea mea.

— Soţul tău ştie să te facă să simţi asta? Embry râneşte şi eu tremur pentru că simt furia şi gelozia din vocea lui.

Îi cerusem să intre în pielea lui Melwas, să joace rolul bărbatului chinuit de invidie, gelos pe Ash, dar furia lui Embry nu părea falsă. Suna foarte real. Şi corpul meu tremură de teamă şi de plăcere.

— Da, răspund.

Îl provoc, ştiu, dar posesivitatea şi gelozia de care dă dovadă mă fac să vreau mai mult, vreau să mă strivească sub puterea lor. Îl las să mă ia cum doreşte.

Mâini puternice mă întorc pe-o parte, Embry este în genunchi şi alunecă înapoi în mine, împin-

gând amar, brutal. Şi-a înfipt o mână în coapsa mea şi pe cealaltă în şold.

— Uită-te la mine, îmi spune cu voce răguşită. Priveşte-mă cum îţi regulez păsărica.

Nu pe mine. Vaginul meu. Este o afirmaţie plină de cruzime, de dispreţ, ca şi cum eu nu aş conta, ca şi cum aş fi nimic pentru el. Gândul mă face să îmi încleştez degetele de la picioare cu voluptate.

— Eşti bolnav, îi spun, doar vocea mea nu e suficient de aspră. Or, mai bine spus, nu este aspră în felul în care ar trebui. Mâna îi alunecă jos şi mă ciupeşte de clitoris provocându-mi artificii în vene şi în fiecare celulă, ca de 4 iulie.

Gem.

Îmi zâmbeşte cu răceală.

— Nu, iubito. *Tu* eşti bolnavă.

— Aşa este, spun, aproape cu mirare. Ştiu că sunt.

Mâna lui este încă acolo, frecând cu putere.

— Amândoi suntem.

Nu ştiu de ce o spun, dar o fac.

— Asta îl face să ne placă.

Amândoi ştim la cine mă refeream. Şoldurile lui Embry se opresc, la fel şi degetul său priceput. Şi ne fixăm unul pe celălalt sub lumina lunii, prinşi în vraja jocului nostru de-a violul. Gândul la Ash este ca o fantomă prezentă în cameră. Şi-n acel moment îmi dau seama că eu şi Embry avem ceva ce Ash nu va avea niciodată, cu niciunul dintre noi. Mă refer la sentimentul de a fi iubit de el. Eu şi Embry avem în comun o cărare secretă, o taină doar a noastră. Este Ash, deşi Ash rămâne exclus din toate acestea. E ca o legătură vie care ne leagă pe mine şi pe Embry, ani-

Scanned with CamScanner

mult de Dumnezeu știe ce drum fără întoarcere din mintea noastră care ne face cred ce suntem, oameni pe deasupra, bolnavi bolnavi.

Embry își plesnește frumos, își mușcă buza cu putere și mă întreb în ce labirint de amintiri l-am trimis, ce imagini, ce cuvinte murmurate invocă chiar acum, doar pentru sine. Și-mi amintesc atitudinea încântată față de prinț cu care mă cuverise la Chicago, cu tenișii săi și cu blazerul scump, purtat cu neglijență, și cum mă iubise de parcă întreaga lui viață depindea de asta.

Dar nu prințul îmi trebuie acum, am nevoie de monstrul din el.

— Întoarce-te la mine, Embry, îl implor. Am nevoie.

Nu trebuie să-i spun mai mult. Se apasă pe mine, împreunându-mi picioarele și strângându-mi vaginul în jurul lui; degetele îmi găsesc din nou clitorisul și nu mă atinge delicat, ci mă freacă, este exact presiunea de care am nevoie pentru a termina. Lumina lunii se scurge pe torsul său, pe mușchii încordați ai stomacului, pe piept și pe umeri și pe mușchii tensionați ai pulpelor. Este palid ca marmura în strălucirea argintie, buzele pline, pomeții înalți, nasul drept, adâncitura elegantă a claviculei. Întunericul s-a adunat în golul de la baza gâtului ca o mică baltă de vin.

Încă mi se pare că arată incredibil de frumos sub lumina lunii, spusese Ash odată, iar acum înțelegeam de ce. Poate că oricine arată mai bine luminat de lună, dar numai Embry poate arăta așa, un prinț decadent, după ce lumânările s-au consumat, rămas singur cu regretele și cu durerea sa. Ca o statuie antică, ciobită și crăpată, dar încă întruchiparea frumuseții masculine. Doar că în cazul lui Embry ciobiturile și crăpăturile sunt pe interior, vizibile doar în strălucirea ochilor

albaștri ca gheața, în cursa amară de pe buzele sale când crede că nimeni nu l-ede

...egătanul este amuțit și mi se înfășoară în jurul gîrei spinării și l simt că și el este acolo, aproape, pentru că mie ările devin mai repezi și mai brute iar respirația sa își pierde ritmul

— Mai mult, îl rog, și nu sunt sigură ce cer, pentru că vreau *totul* mai tare, mai adânc, mai repede și mai brutal.

Dar Embry știe. Cumva, știe, durerea și perversiunea pe care le împărțim sunt limbajul nostru secret. Mă întoarce cu burta în jos, brutal, fără să i pese, genunchii tari, degetele înfipte adânc în carnea mea, degetele care mă prind de solduri. Se adâncește iar în mine, picioarele legate nu lasă loc de spațiu și folosește forța pentru a se împinge înăuntru, deși totul este așa de alunecos și de ud, acolo jos, încât mi-a ajuns până pe coapse. Simt cum mușchii abdomenului i se contractă, intrând și ieșind fără întrerupere, apoi se întinde peste mine, cu toată greutatea, apăsându-mă de saltea de parcă mâna lui Dumnezeu m-ar fi apăsat direct spre iad. Și, dacă acesta este iadul, atunci eu nu vreau să plec niciodată de-aici.

Mâna lui Embry îmi găsește gura, gâtul, părul, uneori trăgând, alteori sufocând, alteori acoperindu-mi-o cu degetele, de parcă i-ar plăcea toate atât de mult încât nu se poate decide ce vrea. Își pune din nou cealaltă mână pe miezul meu, apăsând brutal, frecând cu ostilitate în vreme ce mă regulează în patul acela.

— Doar eu sunt acum aici, doar eu, mârâie, cu buzele umede în mișcare pe urechea mea. Nu el. *Eu*.

Îmi mai spusese asta. La fel făcuse și Ash. Posesivitatea pulsândă, furioasă, onestă, gelozia cu care toți trei trebuie să conviețuim... mi se furișează di-

Scanned with CamScanner

rect în vintre eliberându-se cu furie, val după val de contracții intense. Strigătele care-mi ies din gură sunt amortizate de palma sa și sunetul pare a-l îmboldi, pentru că fiecare mișcare i se umple de dorință, de forță, și se adâncește, toată concentrarea sa este îndreptată asupra poftei de a stoarce din corpul meu cât mai multă plăcere posibil.

Iar eu încă mă strâng și pulsez în jurul lui, cuprinsă de un orgasm atât de puternic, încât îmi ajunge în mușchii abdomenului, întinzându-se apoi spre coapse.

— A mea, mârâie Embry. *A mea.*

Cu mâna încă pe gura mea și cu respirația sfâșiată, erupe cutremurându-se, nemișcat și rigid, făcându-mă să simt fiecare pulsație, fiecare jet. Se descarcă în mine. Simt căldura și umezeala, îi simt inima bubuind în pieptul apăsat pe spinarea mea, tremur simțindu-i obrazul neras pe față. Și fiecare senzație este binevenită, pentru că am ales-o, pentru că mi-o provoacă persoana pe care eu am ales-o.

Îmi aparțin din nou.

Își flexează coapsele de câteva ori, și-apoi rămânem așa, nemișcați, tăcuți, cu respirațiile întretăiate, liniștindu-se ușor.

Un sentiment de mulțumire îmi înflorește pe dinăuntru, mă simt în siguranță, simt iubire profundă. Toate însoțite de impresia că un secret a fost dezvăluit, ca am ajuns pe un țărm până acum ascuns. Ceva ce ne aparține doar nouă, lui Embry și mie.

— Este prima dată în cinci ani când suntem doar noi, spun după un minut.

Embry se dă jos de pe mine fără să răspundă.

Încerc din nou, încercând să explic ceva ce eu însămi nu-mi pot explica.

— *Aveam nevoie.* Mulțumesc, Embry.

Un sunet ironic îi scapă din fundul gâtului în timp ce-și trage pe el pantalonii și și-i încheie.

— Îmi mulțumești că te-am asaltat?

Ceva în vocea sa sună straniu.

— Că *ai jucat rolul* asaltatorului, spun, ridicându-mă în cot pentru a-l putea privi. Pentru că ți-am cerut-o. Și pentru că am stabilit limite pentru a mă simți în siguranță.

Își pune tricoul pe el continuând să-mi evite privirea.

— Trebuie să plecăm.

— Embry.

Se uită la ceas. Reflexul geamului strălucește în întuneric.

— Au trecut doar douăzeci de minute. Wu și Gareth probabil tocmai au pornit spre punctul de întâlnire.

— *Embry.*

În sfârșit, mă privește. În lumina lunii, chipul său nu are nicio culoare, e doar un joc de umbre și lumini. Ochii aceia albaștri nu sunt altceva decât castele de gheață într-un ocean întunecat.

— Am greșit cu ceva? simt că mi se rupe vocea punând întrebarea. Ți-am cerut prea mult?

— Nu mi-ai cerut nimic din ce n-am fost dispus să-ți dau. Zâmbește amar. Tocmai asta e problema.

Mă rostogolesc și mă așez în fund să-l văd mai bine.

— Știu că tu nu ești ca Ash, spun cu grijă. Se pare că ce-ți dorești mai mult este plăcerea, nu controlul.

Scanned with CamScanner

— Nu plăcere, mă întrerupe el. Evadare. E di-
ferit.

— Dar asta nu înseamnă că e greșit.

— Nu-mi spune tu ce e *greșit*. Habar nu ai ce-mi trecea prin minte în timp ce eram în patul ăla, futu-i! Nu știi ce simțeam. Ce-mi doream să-ți fac!

E dureros. Înghit.

— Indiferent ce ai simțit tu, eu am simțit conexiunea dintre noi.

— Nu există un *noi* fără Ash, nu înțelegi? Spui că a fost prima dată când am fost singuri în ultimii cinci ani. Dar ai simțit că eram doar noi doi?

Își înclină capul spre pat.

— Ai simțit că Ash nu era acolo? Pentru că *eu* l-am simțit acolo. Ți-am văzut verigheta strălucind în lumina lunii, te-am auzit vorbind de el. În fiecare secundă în care am fost în tine am simțit că mă lupt cu el, voiam să te simt a mea pentru câteva momente prețioase.

Se așază din nou pe pat, cu ochii la stelele de pe cerul de dincolo de fereastră.

— Sunt un om stricat, Greer. Am știut-o dintotdeauna, e ca și cum aș avea în mine un geamăn nenăscut. E parte din mine, egoist, nepăsător și mi-aș dori să-l pot extirpa, aș vrea să fiu perfect... Când eram tânăr, speram că voi avea curajul să...

Se oprește și suspină.

— Nu-mi mai doresc asta. Cu excepția momentului acestuia, pentru că e bolnav să mă bucur că te-am luat cu forța. Eu nu am scuzele lui Ash. Și, mai mult, în vreme ce te luam cu forța, eram furios pe el. Cât de stricat trebuie să fii? Să fiu gelos pe el? Posesiv cu tine? Ne-am avut pe noi trei doar de câteva zile și deja distrug tot.

— Nu, *susur*. Mi-a plăcut, înțelegi? Te iubesc. *Iubesc* totul din tine, totul.

Se întoarce să mă privească și apoi mă sărută, împingându-mă pe spate, îmi posedă gura cu foame, murmurând în continuu nu ar trebui să mă iubești. Nu ar trebui, nu ar trebui.

Dar îl iubesc. Nu pot să nu-l iubesc. N-aș putea înceta niciodată. M-am îndrăgostit de el după o singură noapte împreună, acum cinci ani. Cum crede că aș putea înceta vreodată?

Cu un oftat reticent, se întinde și se ridică din nou, scoțând un briceag din buzunar. Clipesc la el, curioasă, iar el dă din cap incredul, ca și cum nu-i vine a crede că mai am încredere în el după ce-mi făcuse mai devreme Dar îl cunosc și știu ce vrea, așa că stau nemișcată în timp ce îmi eliberează încheieturile și apoi gleznele, tăind banda lată care mă bloca.

— Băga-mi-aș! înjură.

O secundă mai târziu, picioarele încep să mi se încălzească. Mă ridic și-l văd ținându-se de mână. Sângele i se scurgea pe încheietură, o linie fină, care din roșu închis devenise neagră din cauza luminii

— Embry! spun îngrozită, dezlipindu-mi banda adezivă de pe glezne și îngenunchind în fața lui ca să-i pot lua mâna rănită în a mea și să o examinez.

— E nimica toată, spune, strâmbându-se puțin când îi desfac degetele. Mi-a alunecat mâna, atâta tot.

E o tăietură superficială, dar îi traversează întreaga palmă. Iau cearșaful alb de pe pat și-i înfășor repede mâna.

— Mă întorc imediat, spun, nu te mișca.

Mă ascultă, urmărindu-mă nemișcat cum mă dau jos din pat și merg repede la baie. Când aprind lumina și mă văd în oglindă, văd ce văzuse el când

Scanned with CamScanner

m-am îndepărtat: o femeie goală, cu părul lung până la mijloc, încâlcit, și urme de mușcături pe fiecare centimetru al corpului, urme atât de vizibile, încât lumina lunii nu le putea ascunde. Ca întotdeauna, simt un impuls de mândrie la vedere semnelor de pe corpul meu, semne pe care le aveam pentru că le cerusem bărbatului pe care îl iubeam. Dar nu știu ce a simțit Embry când le-a văzut.

Iau ce-mi trebuia și mă întorc la el. Stă lângă fereastră, strângând în continuare cearșaful în jurul mâinii. Își fixează sângele scurgându-se de pe vârful degetelor cu o privire bizară, de parcă s-ar fi rătăcit într-o amintire.

Desfac cu delicatețe cearșaful din jurul rănii, folosesc un colț pentru a curăța cât mai mult sânge posibil. Sângerarea a încetinit, dar tăietura are încă marginile deschise.

— Ce-i aia? mă întreabă sfâșiind tăcerea.

Ridic bucata de material pe care o luasem din baie. O fâșie de mătase și dantelă.

— Este o eșarfă decorativă, îi explic în timp ce-l bandajez. Face parte dintr-un set de lenjerie intimă.

— Ți-a cumpărat lenjerie?! Vocea lui Embry e tăioasă ca o lamă de ras.

Îmi ridic privirea spre el.

— Da. Nu te mai mișca. Strâng materialul cât pot de tare și-l înnod pe partea opusă palmei, un pansament improvizat.

Inspiră scurt când strâng, dar rămâne nemișcat. Ochii săi se plimbă pe urmele de pe gâtul și de pe clavicula mea, apoi spre ușa deschisă de la baie.

— Nu ești ca el, să știi, spun, apăsându-i mâna bandajată pe pieptul meu.

Își privește mâna înfășurată și plină de sânge de pe sânul meu.

— Nu știu cum sunt.

Îi sărut degetele cu gust de sânge.

— Ești ca Embry Moore. Nu e de ajuns?

Oftează și-și îndepărtează mâna de pe mine.

— Mă întreb asta de multă vreme. Îmbracă-te. Trebuie să plecăm.

Și astfel mă îmbrac în una dintre ținutele ca o recuzita de film pe care Melwas o pregătise pentru mine, găsesc o pereche de papuci (pantofii sunt toți cu toc) și părăsim casa.

Embry își pregătește arma.

Ne cățărăm pe roci, ne târâm pe sub garduri în care au fost tăiate spații de trecere. Evităm dronele și coborâm în grabă pe pantele periculoase, rocile îmi pătrund prin papuci, tăindu-mă. Timp de câteva minute, ne ascundem îngrijorați sub o grămadă de rămuri căzute pentru că ni se păruse că auzim oameni patrulând prin apropiere. Ne ia mai bine de treizeci sau patruzeci de minute să ajungem la oamenii cu care venise Embry. Picioarele îmi sângerează și sunt plină de tăieturi și de zgârieturi cauzate de ramuri și de roci.

Chiar și așa, mă uit la Embry care mă ajută să mă urc în mașina pe care o ascunseseră jos, în vale, și-i spun:

— Mi se pare că a mers prea ușor... Să fie adevărat că s-a terminat?

Embry ridică din umeri urcându-se în mașină.

— Ce ți-ar mai putea face Melwas?

Scanned with CamScanner

13

EMBRY

Înainte

Deci Colchester nu mă putea iubi, iar eu nu ar fi trebuit să-l iubesc pe el.

Morgan avea dreptate. Merita pe cineva capabil să-i ofere ce avea nevoie, care-l putea adora fără a-l urî în acelaşi timp. Eram prea egoist, prea stricat, prea lipsit de grijă. Şi chiar dacă ar fi fost bisexual, deşi nu-mi dăduse niciun semn că ar fi, în niciun caz nu aş fi fost eu prima sa alegere.

Aşa că mi-am promis că o să ascult sfatul primit de la Morgan. Că ne vom cruța pe amândoi de suferința produsă de incompatibilitate. În realitate, mă cruțam pe mine însumi de durerea a fi respins.

Oricum, cel mai probabil, era heterosexual.

A doua zi după plecare lui Morgan, am mers în biroul căpitanului şi i-am cerut orice, *orice* misiune care să mă țină departe de bază. Patrulare extinsă, raiduri dincolo de vale, orice numai să fiu departe de Colchester. Opt ore mai târziu, eram liber şi departe de Colchester, tropăind prin tufişuri, ascultându-i pe Dag şi pe Wu discutând şi certându-se în legătură cu momentele principale din *Blade*.[9]

[9] Film de acțiune cu vampiri, din 1998 cu Wesley Snipes şi Stephen Dorff bazat pe personajul *Blade* din benzile desenate Marvel. Filmul a fost regizat de Stephen Norrington după un scenariu de David S. Goyer. Snipes interpretează rolul lui Blade, un om-vampir hibrid, care protejează oamenii împotriva vampirilor. (n. trad.)

Scanned with CamScanner

Devenise obişnuinţă să mă ofer voluntar pentru orice misiune în afara bazei, unii dintre ai mei nu se bucurau de asta, dar nu mă puteam opri. Să mă opresc ar fi însemnat să îl văd pe Colchester, să trebuiască să-i vorbesc şi să trăiesc acele momente teribile, inevitabile ca de fiecare dată când eram împreună: fiecare cuvânt al lui, fiecare mişcare a mâinii înmănuşate, fiecare sclipire a ochilor aceia verzi mă sfâşiau în două. Uneori mă bătea pe umăr sau îmi ciufulea părul în joacă, iar eu rămâneam blocat uitându-mă la el, realizând că habar nu avea. Nimic. Zero.

Au trecut opt luni de tortură şi chin şi, dacă-mi imaginasem că mă pot elibera de sentimentele pentru Colchester luptând mai mult, cu mai mare îndârjire, greşeam. Îl doream mai mult ca niciodată, tânjeam după el, mă masturbam cu gândul la el. Cu cât se apropia demobilizarea, ca un front de furtună, cu atât mai greu mi-era să accept ideea de a pleca de lângă Colchester. Una era să-l evit, alta era să fiu despărţit de el, să părăsesc baza şi să nu-l mai văd, poate, niciodată...

În ziua de dinaintea plecării, m-am dus să-l caut, să-mi caut chinul cel mai drag. În vale era linişte, plutonul său era la bază şi, deşi ştiam că probabil îl voi vedea la petrecerea de adio pe care colegii mi-o organizaseră în seara aceea, voiam să-l întâlnesc acum, singur.

Habar nu aveam ce i-aş fi putut spune. Pentru el nu eram decât tipul care avea o soră pe care-o regulase anul trecut. O pacoste pe care odată o ţintuise de un zid. Nici măcar nu eram sigur dacă voiam ca el să ştie ce simţeam.

Era din nou primăvară, cu răcoarea aceea ciudată care zăbovea prin colţurile şi prin locurile umbrite, dispărând când lumina soarelui le acoperea, pentru a reveni odată cu umbra înserării. L-am găsit pe Colchester în curtea în care ne cunoscusem, îmbrăcat cu un tricou şi cu pantalonii de la uniforma de intervenţie. Vorbea cu un bărbat înalt, îmbrăcat în costum, pe care nu-l văzusem niciodată. Bărbatul era caucazian, avea părul negru şi, dintr-un anumit punct de vedere, putea fi considerat atractiv. Să fi avut cu vreo zece ani mai mult ca noi.

Eram pe punctul de a face cale-ntoarsă văzându-l ocupat, dar în acel moment şi-a dat capul pe spate şi a râs de ceva ce străinul acela îi spusese. A râs! Nu o făcea aproape niciodată! Sunase atât de plin şi de cald, încât m-am topit şi m-am blocat pe loc. Tricoul i se lipea de umeri şi de spinare, subliniind liniile înguste ale şoldurilor, aşa, perfect băgat în pantaloni cum era. Mi-am făcut plăcerea de a zăbovi pentru a mai arunca o ocheadă fundului şi picioarelor sale, numai muşchi tensionaţi şi ispititori. Dorinţa pe care am simţit-o îmi ajunsese până-n măduva oaselor. De parcă fusese contopită cu ADN-ul meu.

— Embry! m-a strigat Colchester făcându-mi semn să mă apropii.

Niciodată nu-i rezistam când mă striga pe nume. M-am dus la el.

— Ţi-l prezint pe Merlin Rhys.

I-am întins mâna bărbatului în costum.

— A venit aici cu treburi în numele Reginei. Se pare că britanicii ni se vor alătura curând.

— Foarte curând, spuse Merlin în vreme ce mâinile ni se separau. Probabil în aproximativ trei luni.

Am remarcat că accentul său era trădat de modul înfundat în care pronunţa r-ul. Era, probabil, galez.

— Locotenent Embry Moore, m-am prezentat. Încântat.

Scanned with CamScanner

— Fiul lui Vivienne Moore, corect? întrebă.

Nu mi-am putut ascunde uimirea.

— Exact.

— Sunt la curent cu viața politică de peste ocean, mi-a explicat. Discursul dânsei de acum o lună despre ce înseamnă să ai un fiu detașat în luptă a fost foarte emoționant.

Am rezistat tentației de a-mi da ochii peste cap. Da, ținuse discursul acela cu surle și trâmbițe. Deși nu mă îndoiam că parte dintre sentimentele sale fuseseră autentice, în aceeași măsură eram sigur că pusese în vitrină acele sentimente pentru a obține avantaje politice. Dar nu-i puteam spune toate acestea tipului de lângă mine, așa că am spus:

— Da. Așa este.

Merlin și-a plecat ochii spre pantofi, pantofi de lux cu noroiul lipit de marginile strălucitoare și a vorbit fără să-i ridice de acolo.

— Și mătușa ta Nimue ce mai face?

— O cunoști pe Nimue?

M-a privit zâmbind și am recunoscut genul acela de ocheadă. Cred că așa mă uitam eu când era prin preajmă Colchester.

— Da, spuse încet. O cunosc.

— A născut un băiețel acum câteva luni, am spus încercând să-mi ascund curiozitatea care mă rodea. Lyr.

— Lyr, repetă el cântărind cuvântul. Un nume galez. Înseamnă „adus de mare".

— Trăiește în Seattle. E genul filolog.

Merlin râse.

— Da, așa este.

— Cum de voi doi...

A dat din mână.

— E o poveste lungă, care, bineînțeles, i-a cauzat supărări mamei tale. O să-ți povestesc într-o zi. Acum, însă, ar trebui să plec. Sper să ne auzim curând, locotenent Colchester. Sper să ne auzim cu-nent Moore, te rog să-i saluți pe ai tăi din partea mea. Sau, mai bine, doar pe mătușa ta, cred că singurul salut pe care Vivienne și-l dorește de la mine este un adio.

Ne-am strâns mâinile și a plecat, el și costumul său făcut pe comandă cu pași apăsați, în complet dezacord cu baza armata construită din prefabricate în care ne aflam. Nu m-am putut abține să dau din cap.

— Ce voia de la tine? l-am întrebat pe Colchester.

El s-a limitat la a ridica din umerii lați.

— Habar nu am. S-a dus la căpitan și i-a spus să mă cheme. Îmi știa numele.

Se încruntă:

— Sper că n-am intrat în vreo belea.

— Cum ar fi să intri *tu* în belele?! Tu ești eroul, toată lumea te consideră un tip de nota zece.

— Încetează.

— Nu, vorbesc serios. Sper să apărem în memoriile tale, când le vei scrie.

— Nu scriu nicio memorie.

— Vei scrie, înainte să candidezi la președinție.

— Într-o zi, gluma asta a ta o să se învechească, să știi.

— Niciodată.

A stat pe gânduri un moment, apoi mă întrebă:

— Mergem la o plimbare?

Scanned with CamScanner

Mi se uscă gura.

— Da, am răspuns. Mi-ar plăcea.

Aerul se menținea răcoros pe sub ramuri, în vreme ce mergeam pe cărarea îngustă îndepărtându-ne de bază, păsările ciripeau și săltau prin copaci, flori mici de primăvară se iețeau din pământ acolo unde se formase o oază de soare.

Nu ne-am îndepărtat prea mult, deși amândoi eram, tehnic vorbind, liberi în ziua aceea. Separatiștii fuseseră destul de activi în valea noastră, ar fi fost periculos să ne ducem prea departe. Am găsit o culme de pe care se vedea complexul nostru și ne-am așezat cu picioarele atârnând deasupra văii.

— Deci mâine pleci, spuse Colchester, privind în jos, spre bază. Te duci acasă.

— Atâta vreme cât mă lasă.

— Mi-ar fi plăcut să ne fi văzut mai des, spuse, iar eu am simțit că mi se usucă gâtul.

Nu puteam să suport să-l aud spunând asemenea lucruri, pur și simplu *nu puteam*, așa că am încercat să schimb subiectul oarecum, să reduc un pic din intensitate.

— Și pe Morgan, de asemenea, sunt sigur.

Negă din cap.

— Nu asta am vrut să spun. M-am bucurat de timpul petrecut cu Morgan, de fiecare clipă, dar nu simt nevoia s-o revăd. Dar când vei pleca tu... o să-mi doresc foarte mult să te revăd.

Inima mi se strânse în piept.

— Colchester.

M-a privit cu ochii aceia verzi încadrați de gene lungi, negre.

— Prietenii apropiați îmi spun Ash.

— Credeam că te cheamă Maxen.

— Așa este dar... și-a mușcat buza un moment, cântărind cât de multe să-mi dezvăluie. Nu mi-am cunoscut niciodată părinții biologici. Pe certificatul meu de naștere nu apare numele tatălui, iar mama mea biologică mi-a dat numele ăsta. Bănuiesc că a fost singurul lucru pe care mi l-a putut da. Și m-a chemat Maxen, Max, până când Mama m-a luat în grijă. Aveam patru ani. În ziua în care m-am mutat la ea în casă, m-a lăsat să-mi aleg singur un nume, unul nou, pe care să-l folosesc în noua mea viață și cu noua mea familie.

Zâmbi.

— Este cea mai bună, dulce ființă pe care o cunosc. Nu cred să mă fi dus vreodată la ea și să nu mă fi luat în brațe, să nu mă fi strâns și alinat. I-am spus că aș vrea să mă cheme ca pe ea, iar ea a râs. A zis că un băiat nu se putea numi Althea, dar că-mi putea da numele ei de-al doilea. Iar când m-au adoptat, câțiva ani mai târziu, a devenit oficial. Nu mă mai chema Maxen Smith, ci Maxen Ashley Colchester. De atunci înainte, am considerat că numele meu adevărat este Ash. Numele care mi-a fost dăruit din iubire, și nu acel „nesemnificativ, abandonat".

Eram fascinat de ceea ce vedem dincolo de ușa pe care o deschisese către trecutul său, moștenirea sa dureroasă.

— Și n-ai încercat niciodată să-ți găsești părinții biologici?

Gura i se îndoi cu amărăciune.

— De ce aș face-o? Nu m-au vrut.

Te vreau eu.

— Asta înseamnă că de acum înainte trebuie să-ți spun Ash?

Scanned with CamScanner

Mi-a zâmbit, un zâmbet ca un val, un zâmbet care mă julea pe dinăuntru, larg, însoțit de gropițe și dinți albi și buze care păreau ferme și moi în același timp.

– Mi-ar plăcea, da.

Hipnotizat de zâmbetul acela, am răspuns ca un ecou:

– Și mie mi-ar plăcea.

– Embry, ai încercat să mă eviți?

A trebuit să îmi smulg privirea de pe chipul său cald și frumos. Avem impresia ca va ști dacă voi minți, dar nu voiam să recunosc, nu puteam să recunosc pentru că m-ar fi întrebat de ce și nu aș fi fost în stare să neg adevărul.

– Ai făcut-o pentru că m-am culcat cu sora ta? insistă el. Sau pentru că nu am continuat să mă culc cu ea?

– Nu, Colchester.

– Ash, mă corectă el.

– Ash. Nu e din cauza asta... sau, nu știu, e doar o parte dintre toate motivele.

– Pentru că tu mie mi-ai lipsit, spuse încet. Mi-aș fi dorit să te fi văzut mai des.

– Eram convins că mă urăști.

– Ești răsfățat, autodistructiv și îngrozitor de neglijent. Singurul lucru pe care l-am urât a fost că nu erai al meu, să te pot disciplina.

Și în ciuda sfaturilor lui Morgan, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le credeam despre mine, în momentul în care el a pronunțat cuvântul *disciplina*, mi s-a ridicat părul pe brațe și mușchii coapselor mi s-au contractat. O parte necunoscută din mine mă împingea să-l implor să mă disciplineze.

– Și ți-a dorit să fi fost unul dintre oamenii tăi?

– Da. Îmi doresc să-mi aparții.

A aparține... Nu mi se păruse niciodată un cuvânt senzual, nici cu vreo încărcătură emoțională deosebită, era un cuvânt de folosit pentru *obiecte*, mașini, arme și bunuri. Dar, Dumnezeule, în momentul acela nu-mi doream decât să fiu obiectul lui, bunul lui. Să-i aparțin.

Nu mi-a venit să cred că am întrebat ce-am întrebat, dar cuvintele au ieșit de la sine.

– Și la ce te gândești când îți imaginezi că mă disciplinezi?

S-a înfiorat.

S-a înfiorat vizibil, de netăgăduit.

Spre dezamăgirea mea, nu mi-a răspuns, ci m-a întrebat:

– Știi povestea lui Ahile și a lui Patrocle?

– Am fost la un internat de băieți, i-am reamintit. Așa că da.

– Mă simt un pic... ca și cum, după ce o să pleci, eu nu o să mai fiu în stare să lupt, mărturisi Colchester, de acum Ash. Ca Ahile după moartea lui Patrocle.

– Cine, tu? am râs. Ești cel mai bun soldat de la bază.

– Are legătură cu tine, îmi face lucrurile mai ușoare. Facându-mi bine treaba, știu că tu ai putea fi mai în siguranță când ieși la rândul tău în misiune.

Cuvintele sale mi-au ajuns direct la inimă, atât de blânde, atât de însemnate... Nu puteau avea înțelesul pe care eu îmi doream să-l fi avut, dar, apoi, dintr-odată, m-am trezit pe spate. Pietrele și acele de pin îmi pătrundeau prin tricou, Ash era peste mine, strângându-mă între pulpe, aplecându-se spre mine cu mâna făcută pumn în tricoul meu.

Scanned with CamScanner

Nu m-am putut abține, am gemut, un geamăt abia auzit ieșit din adâncul gâtului. De la distanță, corpul său arăta musculos, dar deasupra mea fiind, îl vedeam greu și ferm, și plin de forță, soldatul deplin apăsându-mi trupul de pietre.

— În Eschil, Ahile deplânge moartea lui Patrocle, îmi susură Ash, aplecându-se atât de aproape încât îl puteam mirosi. Piele și foc. Îl acuză pe Patrocle că i-a fost nerecunoscător pentru multele sărutări. Nerecunoscător pentru că murise, în loc să rămână lângă el, lângă Ahile. Și, noapte după noapte, m-a gândit la cum vei pleca, lăsându-mă aici, și că nu voi avea niciun motiv să te acuz, decât dacă...

Mi-era aproape imposibil să mai respir. Genele lungi coborau și se ridicau, și-a împins coapsele în șoldurile mele și am simțit că mi se întărea sub mușchii aceia în mișcare.

— Decât dacă ce? am întrebat disperat să rup tensiunea care se adunase.

Nu mi-a răspuns cu vorbe. S-a aplecat asupra mea și m-a sărutat.

Sărutul era aspru, mai aspru decât m-aș fi așteptat de la cineva atât de politicos și de ordonat ca Ash, dar aspru exact în măsura în care mă așteptam de la un bărbat căruia îi plăcuse să-mi strivească încheietura cu bocancul. M-am arcuit sub el, din nevoia de a-i simți presiunea pe penis și ca să-i ofer gâtul. A dat și a luat, mutându-și șoldurile astfel încât să-i simt erecția apăsată de a mea, și-a mutat mâinile de pe tricou pe gâtul meu și m-a apucat ușor. Și-a strecurat cealaltă mână sub capul meu și mi-am dat seama că mă ferea de împunsăturile pietrelor.

— O să-mi fii recunoscător pentru sărutări, da? mă întrebă mușcându-mă ușor de maxilar. Nu o să mă părăsești de tot și o să te revăd, da?

În douăzeci și doi de ani, nimeni nu mă făcuse să mă simt astfel. Nu se rezuma la a mă revendica, mi se implânta în carne, în oase. Eram așa tineri pe-atunci, el doar cu un an mai mare, dar mă domina și mă copleșea într-un mod atât de natural, de parcă se antrenase ani de zile să facă asta.

Și, cu toate acestea, când i-am privit chipul, nu am regăsit controlul pe care l-ar fi avut o persoană experimentată, ci am văzut disperarea, posesivitatea și furia unui bărbat de douăzeci și trei de ani care era pe cale de a pierde pe cineva drag. Sprâncenele acelea negre erau împreunate, ochii de jad mă priveau frenetic.

— Embry, mă rugă, promite-mi că nu vei dispărea pur și simplu.

Eu mă luptam să prelucrez ce se întâmplase în ultimele treizeci de secunde.

— N-am știut că voiai asta, am spus. Mă gândeam... credeam că nu mă vrei.

Mă sărută iară, și iară, și iară, despărțindu-mi buzele cu ale sale, limbile noastre se atinseră și era un sentiment atât de cald și de intim încât i-am cedat, pur și simplu, ceea ce îi provocă un geamăt.

— Te-am vrut din prima zi, mărturisi, întrerupându-se din sărutat. Te-aș fi ținut țintuit de zidul acela ore și ore. Expresia de pe chip i se schimbă, arăta timid și-i îndulcea trăsăturile de obicei serioase. A fost prima dată când m-am simțit atras de un bărbat.

— Dar Morgan...

N-ar trebui să fi spus asta. Nu știu de ce-am făcut-o.

— Da, suspină. Morgan.

Vraja s-a rupt când i-a pronunțat numele.

Scanned with CamScanner

Am înnebunit? Faptul că Ash mă dorea la fel de mult pe cât îl doream eu schimba ceva? Cum puteam lua în considerare ideea de a fi cu un bărbat care voia să mă disciplineze, să mă umple de semne, care voia ca iubitul său să-i aparțină? Și, în ciuda faptul că gândesc și cu altceva decât cu ce aveam între picioare. În toate relațiile mele de până atunci, ori existase un echilibru al forțelor, ori eram eu cel care domina, ca să nu mai vorbesc despre ce ar fi însemnat această realitate complexă pentru sănătatea mea mentală. Și nici nu voiam să mă gândesc la complicațiile pe care le implica meseria noastră.

Ash sesiză că expresia mi se schimbase.

— Spune că nu se termină aici, Embry. Spune-mi că vei continua să mă înveți să dansez. Spune-mi că vei fi micul meu prinț. Te rog.

Mâna sa încă îmi ținea capul ca în căuș, protejându-mă de orice durere, cu excepția celei pe care el și-ar fi dorit să mi-o provoace intenționat. Mi-am închis ochii strâns. Fiecare părticică din mine își dorea să spună da și, totuși... micii prinți nu se puteau juca cu regii. Pentru că sfârșeau striviți.

— Ar trebui să ne întoarcem la bază, am spus, deschizând ochii fără să-l privesc, însă.

Dacă i-aș fi văzut privirea rănită, mușchii maxilarului tensionați de dezamăgire, ar fi fost sfârșitul pentru mine. M-aș fi abandonat și m-aș fi lăsat atras în ceva ce inevitabil avea să devină toxic și oribil, pentru că asta știam eu să fac cel mai bine.

Ash a alunecat de pe mine întinzându-mi mâna să mă ridic. Nu am acceptat-o. Ne-am întors la bază fără să mai spunem o vorbă, ne-am despărțit fără vreun cuvânt, deși am simțit cum în tot acest timp mă privea. Cu scuza că nu mă simțeam bine, am evitat petrecerea de adio, crezând că ar fi fost ultima dată când îl vedeam pe Colchester, știind, de fapt, foarte bine, că nu aveam să încetez niciodată să mă gândesc la el.

În dimineața plecării, când am ieșit din cameră cu bagajul în mână, am găsit în fața ușii un mic cadou împachetat. M-am obligat să aștept să-l deschid abia când mă voi fi aflat în trenul de Lviv. Când am făcut-o, am simțit ca și cum cineva mi-ar fi înfipt pistolul în coaste și ar fi apăsat pe trăgaci.

Era o carte, *Micul Prinț*. De la Ash.

Mi-am apăsat fruntea de fereastra trenului dorindu-mi să nu plâng.

Scanned with CamScanner

14

EMBRY

Înainte

Patrocle,

Nu-ți voi scrie decât acest mesaj, dar fii convins că fiecare zi în care nu vei primi un e-mail de la mine este o zi în care îmi doresc să-ți scriu. Voi scrie scrisori pentru tine ani şi ani de acum înainte, doar în mintea mea, dar trebuie să o trimit măcar pe aceasta.

Am tot analizat anul care a trecut. Am interpretat totul greşit? Am greşit când am simțit că era ceva între noi când am dansat? Greşeam când credeam că simți ceva când îți spuneam pe nume? Am interpretat greşit reacțiile tale când erai sub mine, când te-am sărutat?

Probabil a fost Morgan. Pot doar să-mi imaginez ce ți-a povestit despre mine, dar, te rog, vreau să ştii că tot ce am făcut în acea săptămână a fost consensual, decis împreună. Embry, nu voi fi genul acela de bărbat, dacă nu-ți doreşti asta. Voi fi genul de bărbat care-ți place ție. Doar să nu dispari.

Ahile

Scanned with CamScanner

VIAȚA ȘI-A CONTINUAT CURSUL. Au trecut trei ani. Am făcut un stagiu în Pacificul de Sud, am fost opt luni în Polonia și apoi la Leavenworth, timp de un an. Între o mobilizare și următoarea, mergeam acasă, la Seattle, în casa uriașă a mamei, cu lacul în față.

M-am jucat cu băiețelul lui Nimue, m-am certat cu Morgan și am cochetat cu orice formă de depravare, doar să-mi iau mintea de la lucrurile pe care le văzusem și făcusem în Carpatia.

Și de la Maxen Ashley Colchester.

Nu a trecut o zi fără să mă gândesc la el. Dansând, sărutându-ne, senzația penisului său gros, erect, apăsat de al meu. La mesajul său: *Voi fi genul de bărbat care-ți place ție.*

Nu-l puteam lăsa să fie altcineva decât cine era, de dragul meu. Nu voiam. Dincolo de faptul că era nedrept, nu-mi *doream* să se schimbe. Poate că eram prea stricat să fiu ce avea el nevoie, poate că rezistasem ideii că el era ce aveam *eu* nevoie, dar noaptea, pe întuneric, cu creierul vibrând din cauza sexului, sau a alcoolului, sau chiar mai rău, știam adevărul. Poate că trebuia să fiu provocat la luptă, țintuit de un zid sau împușcat, dar odată ce m-aș fi dat lui Ash, aș fi fost al lui fără nicio limită. Orice umilință, orice mod în care ar fi ales să mă subjuge, orice ar fi ales să-mi facă, aș fi acceptat și m-aș fi bucurat de asta. La dracu', chiar i-aș fi mulțumit.

Or asta mă speria mai mult decât orice.

Așa că rămânea decis: nu trebuia să am de-a face cu Colchester.

De dragul lui și al meu.
Și anii au trecut.

LUMEA S-A SCHIMBAT DIN NOU. Eram ghemuit în spatele unui scaun din sufrageria casei de lângă lac a lui Vivienne și-l așteptam pe Lyr să apară de după colț și să-l capturez, prefăcându-mă că-l mănânc cum fac zmeii, când mi-a vibrat telefonul. Era Morgan.

Ai văzut știrile?

Nu, mă joc cu Lyr, aștept să fie gata masa. Apropo, tu vii la cină?

Dă drumul la televizor, idiotule.

Încă îl așteptam pe Lyr să mă reped asupra lui și să-i ciugulesc obrăjorii în vreme ce el s-ar fi zbătut și foit în brațele mele. Era un băiețel tăcut, serios și rezervat, doar vărul Embry reușea să-l provoace să râdă și să chicotească, așa că-mi făcusem din asta o misiune. Poate că eram programat greșit, pentru că să-l văd pe Ash râzând sau zâmbind era la fel de mulțumitor pentru mine. Sau poate nu suportam să văd toate aceste persoane serioase, trăind în mod serios, liniștit și solemn, chiar și atunci când era vorba de tot ce avea viața mai bun de oferit.

M-am trântit ca un apucat pe canapea și l-am prins pe Lyr, gâdilându-i coastele mici în timp ce căutam telecomanda.

— Încă o dată! mă rugă Lyr.

Scanned with CamScanner

I-am ciufulit părul negru și am dat drumul la televizor.

— Verișoara Morgan zice să dăm drumul la televizor să ne uităm la știri, în loc să ne jucăm. Nu-i așa că-i îngrozitoare?!

A dat din cap că da, dar nu s-a agitat sau plâns. În schimb, s-a lipit de mine uitându-se la ecranul mare.

La știri se vedea Cracovia arzând.

Separatiștii lovesc în inima opoziției, spunea titlul din josul ecranului și mi-a fost clar imediat că de data asta era diferit. Aici nu mai era vorba de atacuri răzlețe la trenuri sau prin sate, cum fusese înainte. Era vorba de un atac terorist, calculat, planificat și executat fără cusur. Cinci clădiri din piața mare, în inima orașului. Și, simultan, fusese bombardată Biserica Sfânta Maria. Nouă sute de victime.

Iar Melwas Kocur, autoproclamatul lider al Republicii Carpatia, deja își asumase atentatul.

Atrocitatea nu reprezintă vreo noutate. N-a reprezentat niciodată o noutate, încă de pe vremurile când omenirea a coborât din copaci, începând să se ciondănească pe bucățile de savană. Poate singura mărturie pozitivă a naturii umane îl reprezintă faptul că, de fiecare dată, atrocitatea este percepută ca ceva nenatural, *nou*, la fel de îngrozitor ca prima crimă din istoria umanității. Iar acest atac era perceput ca ceva nou. Ceva diferit.

De data asta, se simțea aerul de război până la Seattle.

M-au sunat după câteva ore. Eram trimis înapoi în Ucraina.

O săptămână mai târziu, îmi trânteam geanta în camera mea de la barăci. Am ieșit în curte. Baza zumzăia, la propriu, de mișcare. Elicopterele decolau și aterizau, vehicule Humvee și Jeep traversau porțile într-un sens și în celălalt, soldații roiau pretutindeni, ocupați, strigând, agitați.

I-am privit ca un licean în prima zi din clasa a douăsprezecea. Toți acești băieți păreau atât de... tineri. Și de dornici. Mă întrebam câți dintre ei participaseră realmente la o înfruntare. Câți dintre ei se aflaseră în mijlocul unui sat bombardat, cu oi sângerând de moarte în timp ce țarcurile le ardeau. Câți căraseră în brațe copii urlând pentru a-i îndepărta de cadavrele părinților lor, câți auziseră șfichiuitul gloanțelor printre copaci, obligați fiind să înainteze știind că pot fi răniți sau uciși în orice clipă? Colchester avusese dreptate să-mi bage mințile-n cap. Simțeam nevoia de a face la fel la rândul meu cu acești băieți.

M-am îndreptat spre biroul căpitanului pentru a mă prezenta noului meu supervizor, așteptându-mă să întâlnesc un tip pe care-l chema Mark Cumva, conform ordinului de mobilizare. Dar, ce să vezi, căpitanul noii mele companii nu era Mark Cumva.

Era Colchester.

Am înlemnit în pragul ușii, complet nepregătit să înfrunt situația, cu inima bubuindu-mi în piept de dădea să iasă. El, care îmi trăise în gânduri și în fantezii, fantoma din spatele tuturor deciziilor mele proaste.

Arăta diferit. Nu era doar trecerea timpului fuseseră doar trei ani. Însă își pierduse trăsăturile d

Scanned with CamScanner

efeb pe care le au bărbații în jur de douăzeci de ani și se transformase în el însuși. Umerii erau mai largi, brațele mai puternice, maxilarul pătrat și mai marcat, pomeții mai dramatici. Pielea sa avea încă acea culoare caldă, bronzată, pe care mi-o aminteam, poate doar puțin mai închisă la culoare de la soarele de vară. Părul îi era încă negru, negru corb, des și puțin mai lung în partea de sus, nu ca înainte.

Expresia sa, însă, rămăsese aceiași. Privea ecranul laptopului cu aceeași expresie serioasă pe care o știam, gura avea colțurile lăsate a încruntare care, de fapt, arăta mai mult a bosumflare. Își trecea degetul mare peste frunte citind, hipnotizându-mă cu mișcarea aceea, amintindu-mi atingerea aceluiași deget pe traheea mea sau trasându-mi linia maxilarului.

Expresia i se schimbă deschizând cu un click un e-mail nou. Colțurile gurii și ale ochilor i se ridicară ușor a zâmbet, apoi zâmbetul dispăru imediat și scutură din cap, supărat pe el însuși, parcă. Închise laptopul brusc, cu vehemență, și tresări vizibil când ridică ochii și mă văzu în cadrul ușii.

— Embry? spuse de parcă nu era aievea.

În acel moment, aș fi fost în stare să fac orice mi-ar fi cerut, orice ar fi dorit, doar să-l mai aud spunându-mi pe nume.

S-a ridicat, a ocolit biroul și am crezut că va veni să mă îmbrățișeze, să-și apese corpul pe al meu, așa cum îmi imaginasem de sute de ori, singur în duș, dar s-a oprit la o distanță de un braț și mi-a întins mâna.

Mi-a întins mâna!!

— Credeam că altcineva va fi căpitanul meu.

— Am fost avansat în grad acum câteva luni. Au decis că sunt omul potrivit aici datorită experienței mele cu separatiștii.

tut gândi.

— Ah, a fost singurul răspuns la care m-am pu-

— Îmi dai mâna sau nu, Embry?

O parte răzgâiată din mine voia să spună nu. De ce? Habar n-aveam. Mai ales că, dacă nu eram unul în brațele celuilalt, acum se datora exclusiv deciziei mele. Alegerii mele. Lașității mele.

Și-a retras mâna privind dincolo de umărul meu.

— Este nepoliticos să nu răspunzi unei strângeri de mână, îmi reproșă.

— Atunci ordonă-mi să-ți strâng mâna, am răspuns iritat.

Iritat din cauza faptului că penisul meu reacționa doar văzându-l. Iritat pentru că toată tensiunea asta ciudată era vina mea. Iritat pentru că aș fi putut fi al lui dacă i-aș fi răspuns acum trei ani la acel e-mail.

— Îți ordon să-mi strângi mâna, a spus, dându-mi sec.

— Du-te-n mă-ta! i-am răspuns.

Ash și-a îngustat ochii și privirea i-a devenit ca de gheață.

— Douăzeci de flotări, soldat!

— Ce?!

— Ești locotenent, corect? Nu sunt eu căpitanul tău? Asta înseamnă că de acum înainte ești unul dintre oamenii mei, îmi aparții. Datoria mea este să te disciplinez, or tu ai ignorat un ordin direct. Așa că acum pune-te jos și fă douăzeci de flotări.

Mă holbez la el. La propriu, adică, cu gura căscată, incredul.

— Dar...

Scanned with CamScanner

— Cred, zise Ash cu răceală, că răspunsul corect este „Am înțeles, domnule căpitan." Și tocmai au devenit treizeci de flotări, pentru că ai continuat să le nesupui.

Cu usturimi în amorul propriu, m-am uitat la el și m-am coborât în genunchi întrebând provocator:

— Asta îți doreai?

Privi în jos spre mine îngenunchiat.

— Da, a răspuns cu aceeași răceală. Asta vreau. Acum, execută.

Du-te-n mă-ta, i-aș fi scuipat în față, dar știam că mă jucam cu focul. În înfruntările de orgoliu cu Ash pierdeam și nu aș fi avut nici argumente împotriva lui dacă aș fi decis să depun plângere după aceea. Reputația de soldat a lui Ash era impecabilă, m-aș fi pus într-o situație ridicolă dacă m-aș fi plâns că domnul căpitan m-a pus să fac treizeci de flotări împotriva voinței mele.

Așa că m-am întins și m-am sprijinit în mâini, încordându-mi corpul, și am executat prima flotare. Ridicându-mă, am simțit talpa bocancului lui Ash apăsând cu cruzime prin vesta tactică.

— Nu te-am auzit spunând „Am înțeles, domnule căpitan," zise el încet. Cincizeci de flotări, acum.

Îmi doream să-l ucid. Voiam să-l iau la pumni până-i dădea borșul pe nas. Voiam să-l strâng de gât pe ticălos. Ceea ce nu explica senzația de voluptate care mi se ridica pe șira spinării, erecția care se întărea cu fiecare ridicare simțind presiunea bocancului pe spate.

— Încă n-am auzit nimic, locotenent.

— Am înțeles, domnule căpitan, am spus printre dinți.

— *E mult mai bine așa.* Și acum, jos, până la pământ. Dacă nu reușești singur, o să te fac să săruți podeaua la fiecare coborâre.

M-am străduit cât am putut, dar, ajuns la douăzeci și patru, deja îmi tremurau brațele. Eram într-o formă fizică extraordinară, nu asta era problema, problema era bocancul de pe spinarea mea și tonele de furie pe care Colchester le aplica prin el. Am coborât și urcat din nou, știind că îi place să mă vadă făcând efort.

— *O, nu!* exclamă. Se pare că până la urmă va trebui să pupi podeaua.

Am înjurat feroce.

— Nu pup nicio podea, am mârâit.

Bocancul mi s-a ridicat de pe spinare și Ash s-a poziționat în fața mea.

— Atunci, bocancul meu, spuse. Haide! Pupă-l, și-apoi amândoi vom ști că ai fost disciplinat cum se cuvine.

— Te urăsc, i-am spus cu un calm fioros. Te urăsc, ticălosule.

Dar pierdusem deja și o știam amândoi. Pierdeam mereu când era vorba de Colchester, pentru că, atunci când era vorba de el, îmi doream să pierd. Întotdeauna.

Așa că m-am coborât și am pupat bocancul.

Mirosea a piele și a ace de pin și doar un pic a praful din curte. Pielea întoarsă se simțea neașteptat de moale, mai moale chiar decât buzele lui Colchester pe ale mele, acum trei ani. L-am auzit expirând încet, mi-am auzit bătăile inimii în urechi.

Și, pentru un moment, războiul a dispărut. Carpatia a dispărut. A dispărut Morgan și toată povestea

Scanned with CamScanner

tensionată dintre noi. Pentru un moment, am uitat să mă urăsc.

Pentru un moment, cu buzele pe bocancul lui Colchester, m-am simţit în pace. Nu mai existau nici ruşinea, nici orgoliul, nici rezistenţa. Existam, pur şi simplu, nefiltrat. Senzaţia mi-a dat ameţeli. Mi-a dat ameţeli, mi-a schimbat ritmul respiraţiei şi am simţit că sângele îmi circulă altfel prin vene, nu-mi mai simţisem niciodată viaţa în detalii atât de fine. De vibrante. Fiecare moleculă îşi cânta propria melodie atât de tare încât mi se părea că aud zidurile vorbind şi podeaua urlând.

— Embry, mă chemă Ash. Embry, întoarce-te. Embry.

Am simţit degete sub bărbie în timp ce eram ajutat să mă ridic în genunchi.

— Micul meu prinţ, murmură Ash. Unde pleacaseşi?

Am clipit. Nu înţelegeam întrebarea, iar el şi-a dat seama.

— Te pierduseşi, un minut bun, chiar două, cu gura pe bocanc, mi-a explicat cu buzele curbându-i-se într-un zâmbet.

— Mă pierdusem?

Îngenunche şi el, suficient de aproape cât să văd toate nuanţele din ochii săi de sticlă verde.

— Nu mi-a displăcut, continuă, zâmbind. Erai frumos aşa.

Acum simţeam mai mult decât mirosul bocancului său, simţeam mirosul *lui*, fum, şi foc, şi piele, piele de om, nu piele de bocanci sau de curele. Sau de bice.

Mâinile îmi tremurau. M-am ridicat cu greu pe picioare, ştergându-mi gura şi încercând să mă distanţez de el pe cât posibil fără a da impresia că o luam la fugă din birou.

Mă privea amuzat.

— Eşti bine?

Nu eram bine.

— Pot termina flotările altă dată? Domnule căpitan?

Expresia amuzată s-a evaporat. Apoi a dat din cap.

— Ai făcut suficiente, locotenent. Consideră obligaţiile tale disciplinare îndeplinite.

Nu şi-a cerut scuze.

Şi nici nu simţeam nevoia s-o facă.

Scanned with CamScanner

15

EMBRY

Înainte

— Du-te sau te împing eu! a strigat Colchester la Dag. În fundal, un clic de fir-capcană urmat de un bubuit, devenit de-acum familiar, a tunat în hol, aproape trântindu-ne la pământ.

— Raportați, am spus prin stație, deşi urechile îmi țiuiau prea tare ca să aud dacă-mi răspundeau. Ash încă striga la Dag, doar uşor amețit de explozie; rafalele de gloanțe venite dinspre hol se întețiseră.

Cu trei ore în urmă, eu şi restul companiei lui Ash intraserăm într-un oraş abandonat din Caledonia pentru a stabili un avanpost. Trebuia să fie o misiune uşoară, mă rog, pe cât de uşoară putea fi considerată o misiune în zilele respective: fără armament, doar nişte ziduri din gabioane şi câteva generatoare, suficient cât să selectăm o clădire evacuată şi să o fortificăm. Celelalte clădiri din oraş trebuiau verificate superficial, pentru că nu se considera că ar fi fost necesar mai mult.

Dar fusese o capcană. Un rahat de capcană. De la bun început.

Ash se gândise că puțul liftului putea fi o cale de scăpare şi aproape toți oamenii din companie prinşi în capcana asta de şoareci reuşiseră să ajungă jos,

Scanned with CamScanner

la subsol, dar lipseau cel puțin trei la numărătoare. Trei. Toți, oameni de-ai mei. Ash insistase să coboare ultimul și, inițial, intenționasem să aștept cu el pentru că nu suportam ideea de a-l lăsa singur, dar acum trei dintre oamenii mei erau rătăciți în tărâmul ăsta blestemat al nimănui dintre etajele inferioare și cele ocupate de inamici. Prin urmare, nici prin cap nu-mi trecea să plec.

— Raportați, la dracu', sau vin eu direct acolo la voi! am urlat în stație. Am încercat să-mi arunc un ochi pe hol, dar nu se vedea decât fum.

Isuse! Fusesem detașat de doar două săptămâni și mă păștea moartea. Într-un bloc vechi, la celălalt capăt al lumii distanță de familia mea, la câțiva metri de bărbatul pe care-l iubeam. Pe un rahat de linoleum. Cine dracu ar vrea să moară pe un linoleum galben?!

Orice urlase Ash către Dag funcționase. Dag cobora în puț, târându-se printre ușile deschise ale liftului, folosindu-se de scara mică fixată de perete pentru acces la nivelele inferioare. Ash se întoarse spre mine.

— Ești pregătit?

Am dat din cap că nu, indicând spre hol.

— Avem trei oameni acolo, domnule.

Pupilele i s-au dilatat aproape insesizabil când i-am spus *domnule*, așa cum se întâmplase toată săptămâna care trecuse de la momentul bizar cu flotările. Nu ne mai vorbiserăm de atunci sau, cel puțin, nu mai vorbiserăm decât de chestiuni legate de îndatoriri și de război, dar momentul rămăsese agățat între noi și nu-l puteam privi fără să-mi amintesc senzația pielii bocancului său pe buzele mele. Simțeam că putea citi în mine, că mirosea disperarea și confuzia care-mi ardeau în sânge, dar nu a forțat situația și nici nu m-a

vânat. Dimpotrivă, aveam senzația că mă ținea la distanță pentru că se simțea rănit, ceea ce însemna că o făcusem de două ori, îl rănisem de două ori pentru că eram prea distrus ca să mă adun și să pot decide ce-mi doream.

Agonizam. În fiecare clipă.

Dar, acum, toate acestea rămâneau în urmă. Aveam prea multe de făcut ca să încercăm să supraviețuim, acum și aici.

— Mă duc să verific, am adăugat dându-mi jos de pe umăr M4-ul.

— Nu e sigur, am fost eu deja pe hol.

M-am prefăcut că nu îl aud dacă avea să mă ia la draci mai târziu, dar nu aveam nicio intenție să nu merg să-mi caut oamenii. L-am auzit înjurând în urma mea, am auzit un strigăt venit de undeva din fundul holului, urmat de trei împușcături.

Stația mi s-a activat, auzeam voci panicate, erau oamenii blocați pe hol.

— Sunt aici! Sunt pe scara de la sud. Stația a mai hârâit puțin, pe fundal se deslușeau păcănituri de arme pe care le puteam auzi și fără stație. Explozia lăsase parte din etaj și pereții intacți, dar o altă parte luase foc și mi-a luat ceva să înțeleg că erau ușile apartamentelor. Mirosul înțepător de vopsea arsă mi-a ajuns la nas.

— Băga-mi-aș, am murmurat printre dinți, prin fum. Degetul mi se părea greu pe trăgaci. Băga-mi-aș, băga-mi-aș, băga-mi-aș.

Bang! S-a auzit un strigăt. Am trecut prin fum și i-am găsit pe oameni în pragul ușii, unul dintre ei ținându-se de brațul însângerat.

— Vă acopăr eu, le-am zis, încercând să vorbesc cât mai încet posibil. Mergeți către lift!

Scanned with CamScanner

Deodată, Ash apăru lângă mine, mă urmase prin fum și foc. Apoi se auzi un strigăt în ucraineană și Ash mă împinse dincolo de prag, într-un spațiu atât de mic încât abia ne puteam feri. Flăcările se reflectau pe marginea ochelarilor săi balistici, o dâră de sudoare îi cobora pe sub cască alunecând pe linia puternică, grațioasă a gâtului. Era tensionat, dar perfect controlat, tensiunea fiind îngrădită în enorma sa capacitate de a-și păstra calmul. Să te afli atât de aproape de Ash era ca și cum ți-ai pune palma pe o stâncă încălzită de soare sau ca și cum ți-ai afunda mâinile în nisip: te liniștea, te aducea cu picioarele pe pământ, reamintindu-ți ce înseamnă forța adevărată.

Așa era Ash în luptă. Inevitabilitatea rocii, forța furtunii și a valurilor.

M-a privit și și-a împins umărul într-al meu.

— O să ieșim de-aici, Embry.

Am mijit ochii spre capătul holului, prin fum.

— Carpatienii ăștia nenorociți, însă, n-or să iasă de aici.

În momentul de față, nu dădeam doi bani pe motivele care-i împingeau pe separatiști să-și doreasă propria țară, nu-mi păsa de nimic, cu excepția faptului că încercau să omoare oameni la care țineam, inclusiv pe mine, așa că am început să-i înjur de mama lor carpatiană! Îi înjuram pentru că aleseseră să trăiască în țara asta colțuroasă și plină de pini, pentru că voiau să mă omoare în rahatul ăsta de eră sovietică. Și am continuat să-i înjur de toți sfinții și dumnezeii cunoscuți.

— Hei, îmi zise Ash văzându-mă măcinat de gânduri. Prioritatea noastră este să ieșim de-aici, ai înțeles? Să supraviețuiești este mai important decât să ucizi.

Prim fum s-au auzit păcănituri de armă, parcă pentru a-i sublinia spusele.

M-am lăsat într-un genunchi, Ash a rămas în picioare și am început să tragem în direcția din care veniseră împușcăturile. Cei trei oameni ai mei au profitat de ocazie pentru a se retrage, apoi Ash m-a tras de umăr, pornind înapoi.

— Mișcă-te, locotenent!

Mi-am smuls umărul din mâna lui rămânând în genunchi și continuând să trag. Aproape că identificasem direcția din care trăgeau, aproape, numai un pas dacă mă mai apropiam...

— Embry, spuse Ash. Acum, în picioare!

L-am ignorat îndreptându-mă spre următoarea ușă. Aveam de gând să-i nimeresc pe nenorociți, știam asta, și toată furia și certitudinea s-au contopit în sângele meu pompându-mi-se în corp. Îi uram, uram clădirea asta, uram fumul și vopseaua cojită, uram sudoarea caldă de pe gâtul meu, și-n vremea asta gloanțele mă ocoleau, înfigându-se în pereți.

Au mai tras o rafală, scurte izbucniri de foc și, în sfârșit, am identificat colțul din care veneau împușcăturile. M-am lăsat în jos, poziționându-mă în centrul holului și mi-am descărcat arma asupra lor, târându-mă înapoi, dar expus pentru că, pe toți dracii din iad, aveam să-i omor ca pe niște câini.

Am simțit o lovitură ca de baros în umăr.

M-am împleticit înapoi, cu respirația blocată, privind în jos pentru a vedea de unde venise lovitura de baros. Numai că nu fusese un baros. Nu vedeam mai nimic în întunericul plin de fum, cu excepția unei pete umede care se întindea pe umărul vestei mele, exact pe linia unde armura de termina.

Scanned with CamScanner

Și-apoi o altă lovitură de baros în gambă. Am simțit arsura, șoseta umplându-mi-se de sânge. Abia spălasem rahatul ăla de șosetă!

— La dracu', am zis calm și apoi am râs. Vocea-mi sunase foarte amuzant, așa de puțin surprinsă, de parcă înjurasem că nu-mi găsesc cheile de la mașină sau ceasul preferat sau chestii de genul. Continuând să râd, am ridicat arma și am continuat să trag, iar și iar. Aveam impresia că trag în ei de ore, dar probabil fusese vorba de câteva secunde.

Poate chiar mai puțin, pentru că Ash era acolo și urla la mine, înfuriat, se vedea clar, și panicat. Nu-mi plăcea să-l văd pe Ash panicat. Îmi plăcea mai mult când era calm. Cum de nu înțelegea cât de amuzantă era faza cu șoseta? Și cu vocea mea?

Am încercat să-i explic, dar când am deschis gura să vorbesc, cuvintele sunau isterice și tremurânde și nu am putut să spun decât *sânge* și șosetă și *Audi*. Și-a mușcat buza și și-a mutat privirea de la umărul însângerat, la balta de sânge care începuse să se formeze pe podea.

— Prințul meu mic, îmi spuse cu vocea frântă. Ce-ai făcut?

Gloanțele străpungeau linoleumul din jurul nostru. Am sesizat momentul în care Ash s-a transformat din nou într-o stâncă, în Domnul Căpitan, nu în bărbatul care mă implorase să nu dispar. Mi-a pus brațul pe după gât, și-a ridicat pușca de asalt cu cealaltă mână începând să tragă în direcția fumului, în vreme ce ne retrăgeam, susținându-mi, practic, aproape toată greutatea corpului. Năuceala îmi trecuse, înlocuită de durere, o durere atât de intensă că nu puteam nici respira, nici gândi. Era ca un cârlig înfipt în stomac care nu-mi lăsa coastele să se dilate complet.

— Scara de pe partea nordică, spuse Ash când ne-am apropiat de lifturi. N-ai cum să cobori prin puțul liftului în starea asta. În niciun caz.

Mi-a văzut privirea, apoi a adăugat:

— Voi fi acolo cu tine. Dar trebuie să pleci primul.

Durerea îmi secătuise pofta de ceartă. L-am lăsat să mă pună pe podea și am făcut ce mi se spusese, am coborât scara tractându-mă într-o mână și un picior, lăsând o dâră de sânge în urma mea. Ash a continuat să tragă, pentru a ne acoperi retragerea, a aruncat o grenadă sau două pe hol, a urlat ceva în stație la oamenii de jos; rămăsese singurul în luptă, gestiona singur situația, rezistând inamicului și salvându-ne pe noi toți.

Am ajuns la casa scării, mi-am scos pistolul cu o mână nesigură, pregătit să-l folosesc daca aș fi dat de cineva. Dar nu era nimeni. O clipă mai târziu mi s-a alăturat Ash, a dat un șut ușii pentru a o închide și a scos lanterna. Tot corpul îmi tremura violent acum, durerea mi se răspândise în fiecare nerv, dându-mi senzația că sunt electrocutat. În unele momente, simțeam cum viața se ducea din mine și că apoi revenea: întuneric, apoi Ash cu lanterna sa, apoi iar întuneric.

— Micul meu prinț, spuse. Vocea sa era atât de aproape și atât de departe în același timp... Nu pleca, rămâi cu mine.

Am încercat. Din răsputeri. Dar, în ciuda adrenalinei care-mi pompa în vene, nu puteam respira, nu puteam opri întunericul care se aduna la marginea ochilor. Îmi amintesc că l-am apucat pe Ash de geacă și i-am spus să mă lase, să plece, să se salveze. Îmi amintesc că m-a sărutat rapid pe cască.

— Nu ești încă Patrocle, a spus. Nu vei muri aici.

Scanned with CamScanner

Nu sunt sigur nici acum ce a urmat. Știu că am fost cărat, că gloanțele șuierau, că am avut mai multe momente de panică și că adrenalina trezea în mine o stare de pre-alertă, că inima-mi bubuia și că pierdeam din ce în ce mai mult sânge. Mi-amintesc un moment în care Ash, șezând pe jos, scotocea în rucsacul unui soldat carpatian mort. Alt moment în care l-am auzit înjurând în timp ce continua să solicite ajutor prin stație fără să primească vreun răspuns.

Și apoi momentul când am revenit la realitate, ca înotând spre suprafață prin straturi de vise bizare; vedeam în fața ochilor bocancii lui Ash și o grămadă de rucsacuri și vestele antiglonț lângă mine. Se făcuse noapte, iar în pădure întunericul se întindea sub bolta de copaci ca un strat de vopsea, cu aer amenințător, de răzbunare. Adusese cu el și o brizăușoară care-mi mângâia pielea cu degete reci. M-am înfiorat.

Bocancii s-au oprit.

— E prea periculos să aprind focul, spuse Ash, dar îți pot da haina mea. E posibil să rămânem aici o vreme. Nu-mi răspunde nimeni prin stație și suntem despărțiți de toți ceilalți. Ți-am scos vesta antiglonț să pot ajunge la umăr, iar pe-a mea, ca să mă pot mișca mai ușor, dar cred c-ar fi mai bine să ni le punem la loc cât de curând. Cum te simți?

— Eu... mă simțeam amețit, dar nu îngrozitor de rău. Puțin slăbit, poate, în gură aveam un gust ca de metal, dar nu eram nici mort, nici pe moarte, nici agonizant. Ceea ce reprezenta o surpriză plăcută.

Bocancii au reînceput să se miște, și-i puteam vedea mâna acum pe lângă coapsă, când se strângea, când se desfăcea, neliniștit.

— Carpatienii au de obicei morfină în trusa de prim ajutor din rucsac. Te vătăi în timp ce te bandajam, așa că ți-am administrat o doză mică. O să fie micul nostru secret.

Morfină. Așa se explica senzația de năuceală, durerea pe care o auzeam strigând parcă de la distanță. Am încercat să mă ridic. Senzația de năuceală s-a intensificat, iar durerea parcă s-a auzit aproape. Dar am reușit, până la urmă, sprijinindu-mă de trunchiul unui copac, trăgând aer în piept de câteva ori, încetișor, în vreme ce Ash continua să se miște ca un tigru în cușcă.

Mi-am ridicat geaca cu mișcări prudente, mâneca fusese sfâșiată fără prea multă grijă, probabil pentru că Ash fusese nevoie să ajungă mai ușor la rană. Am pipăit pe dedesubt. Simțeam miros de antiseptic, rana fusese curățată de sânge cum se putuse mai bine.

Am apreciat modul precis în care pansamentul fusese aplicat și fixat cu leucoplast. Gamba îmi fusese bandajată cu aceeași grijă.

— Văd că te pricepi la d-astea, am spus slăbit. Trebuia să te faci doctor.

— Dacă mă făceam doctor, nu m-aș fi aflat acolo să-ți salvez pielea, mârâi.

Vocea îi era plină de durere sinceră.

— Ce dracu ai avut în cap, Embry?

— Nu știu. Furia pe care o simțisem împotriva carpatienilor se stinsese. Se dusese și senzația de exaltare pe care o simțeam după o confruntare cu inamicul, secată, amorțită de morfină.

— Ar fi trebuit să rămân la locul meu.

— Pe toți dracii, sigur că asta ar fi trebuit să faci! se răsti Ash. Aproape că ai murit acolo și pentru ce?! Niște ticăloși separatiști dintr-un oraș al cărui nume nu-l cunoaște nimeni?!

Scanned with CamScanner

M-am uitat spre el în întuneric. Exaltarea pe care de obicei o simțeam după o înfruntare se stinsese în mine, însă îi recunoșteam toate semnele în el. Era împietrit, exact cum se întâmpla unora, nu euforic, cum mi se întâmpla uneori mie. Vibra de tensiune, de parcă ar fi ținut în mână un fir prin care trecea curent. Ochii îi scăpărau în întuneric și tensiunea i se rostogolea pe corp. Există genul de om care are nevoie să bea, să facă sex sau să se ia la bătaie ori poate toate trei, așa cum adesea eram eu, dar cu Ash era diferit. Agitația, fierbințeala, disperarea erau trăite altfel de un om atât de puternic cum era Ash, neliniștea era periculoasă când infecta un bărbat care nu era obișnuit să nu aibă situația sub control.

În momentul acela, Ash era periculos. Să fii în preajma sa nu era tocmai sigur.

Iar eu? Simțeam teamă? Mă tulbura prezența unui bărbat care m-ar fi sfâșiat în două, pe mine și lumea întreagă, cu mâinile goale?

Nu.

Dimpotrivă, simțeam un fel de admirație care-mi oprea inima-n loc, spaimă însoțită de încântare, precum cavalerul din legende când își dă seama că femeia pe care o întâlnise pe malul râului era, de fapt, o temută împărătească care avea să-l mănânce de viu.

Ash s-a oprit în fața mea. L-am privit în ochi. Mă întreba ceva. Mi-era greu să mă concentrez din cauza efectului morfinei.

— ...dorință de moarte, spunea Ash. Vrei să mori? Asta s-a întâmplat? Mă urăști atât de mult încât m-ai fi obligat să privesc cum te sinucizi?! Ca să arunci responsabilitatea asupra mea?

— Nu erai tu cel responsabil, am răspuns. Durerea și morfina îmi făceau vocea să sune obosită. Copleșită.

— Nu aș fi fost răspunzător, pe dracu'! șuieră Ash.

Tonul meu nu-i potolise niciun pic furia.

— Chiar crezi că i-aș putea înmâna mamei tale un steag împăturit, plecând apoi de parcă nu aș fi avut nimic de-a face cu asta?! Îmi protejez toți oamenii, dar tu... Vocea i se sparse.

Se îndepărtă lovind cu sălbăticie o ramură căzută pe jos.

— Să te ia dracu', Embry, pe tine și dorința ta de moarte! Să mi-o sugi!

Amintindu-mi de ziua în care ne cunoscusem, am încercat să glumesc.

— Aș prefera invers.

Într-o clipită era peste mine, blocându-mi coapsele, trăgându-mi cu o mână capul pe spate ca să-l pot privi direct în ochi.

— Nu te juca cu mine, m-a avertizat cu voce joasă. Nu în seara asta. Nu după ce ai făcut ce ai făcut. Nu vrei să știi ce cred despre tine în momentul ăsta.

Abia puteam respira. Durerea mi-a pulsat în umărul rănit și dorința în penisul care mi se întărea. Eram la mila unui monstru, în mâinile unui zeu furios, cum se spune, și niciodată nu mă simțisem mai plin de viață. Era ca atunci când îi sărutasem bocancul, ca atunci când mă împușcase în pădure, lumea înviase, pădurea murmura și frunzele foșneau, iar sângele și inima mea erau sincronizate la această incredibilă simfonie, la magia și muzica din jurul meu, mereu prezentă, de altfel, pentru cine are urechi să o audă. Când eram cu Ash, simțeam aceeași exaltare ca după confruntarea cu inamicul, percepeam fragilitatea vieții și bucuria de a fi supraviețuit. De a-i fi supraviețuit.

Scanned with CamScanner

— Ia, am spus, și toate fanteziile lungi de ani și ani au revenit la suprafață, făcându-mă să mă întind sub el.

— Ce? a întrebat șoptit.

— Ia ce ai cucerit. Ia ce meriți pentru că m-ai salvat.

Buzele i s-au despărțit, ochii i s-au umbrit, mi-a tras capul și mai pe spate, expunându-mi gâtul.

— Și ce anume am cucerit? mă întrebă. Ce anume merit?

I-am întâlnit privirea, care-i devenise aproape neagră în întuneric.

— Orice dorești.

— Ce-mi doresc e să te văd la pământ cu lacrimi în ochi. Asta crezi că vrei să-mi dai ?

— Nu. Am înghițit cu greu. Asta vreau să-ți iei de la mine.

A rămas nemișcat.

— Lasă-mă să te răsplătesc, l-am implorat. Să te fac să te simți mai bine. Folosește-mă. Fă-mi ce simți nevoia să-mi faci.

— Ah, deci asta vrei? spuse expirând.

S-a aplecat peste mine, cu coapsele pe erecția care-mi pulsa și l-am simțit-o umflătură de piatră pe stomacul meu. Era masiv. M-ar fi rupt în două cu așa ceva.

— Nu ai vrut să fii al meu nicio altă dată, nu cu sărutări, nu cu scrisori de dragoste. Dar când sângerezi și sunt plin de furie, acum mi te deschizi? În condițiile astea vrei să-mi îndeplinești dorințele?

Cum aș fi putut să-l fac să înțeleagă? Că trebuia să se întâmple așa. Că aveam nevoie să fiu învins, nu curtat. Pentru că era ceva nou și pentru mine. Partea

aceasta din mine ieșise la iveală doar cu el. Abia dacă reușeam să formulez toate astea în mintea mea.

Dar poate ca a citit-o pe fața mea. Poate știa deja răspunsul. S-a aplecat și m-a mușcat de gât. Nu cu blândețe, ci sălbatic, facându-mă să urlu. Își luă mâna din părul meu, începând să-mi desfacă nerăbdător benzile Velcro și fermoarele care țineau haina uniformei închisă, dezbrăcându-mă cu mișcări eficiente, atent la umărul rănit, dar nu suficient cât să simt delicatețe din partea lui. Era încă furios, un monstru, un prinț din povești întunecat și furtunos, iar eu, persoana pe care o salvase.

Tricoul mi l-a tras de pe mine la fel de brusc. Nu s-a oprit să mă admire, să mă alinte sau să mă mângâie, nu a făcut nimic care să-mi distragă atenția de la furia sa neobosită. S-a ridicat de pe mine. Și, dintr-odată, nu mai eram sprijinit de copac, ci cu burta-n jos pe un rucsac. Mâini nerăbdătoare îmi trăgeau de cureaua de nailon, îmi coborau pantalonii până pe coapse. Aerul era răcoros, nu rece, dar aproape. Am simțit cum mi se înfioară pielea spinării, de pe coapse și de pe fesele ferme.

Un moment de jenă și de panică a pătruns dincolo de durere și de efectul morfinei: ce dracu´ făceam? Nu se mai întâmplase niciodată, când mă culcasem cu un bărbat, să fiu dezbrăcat așa, fără menajamente, deschis și tratat ca o... gaură de regulat.

Dar gândul, gândul de a fi dezumanizat la modul acela, când de obicei iubiții mei mă venerau, m-a făcut să mă simt periculos de aproape de a juisa pe rucsacul de sub mine.

Ash m-a prins de șolduri cu un antebraț forțându-mă să stau nemișcat, în timp ce cu cealaltă mână aplica unguent din setul de prim ajutor acolo unde trebuia aplicat.

Scanned with CamScanner

— Asta vrei? m-a întrebat cu răceală. Vârful unui deget apăsă acolo, pe orificiu, alunecând înăuntru până la prima articulație, făcându-mă să mă retrag. Nu-mi plăcea, corpul meu interpreta invaziunea ca fiind durere, dar făcusem asta de suficiente ori cât să știu să transform senzația în plăcere. După câteva secunde, adăugă al doilea deget, mai adânc, mai larg, și am simțit că mă atinge ceva adânc.

— Răspunde-mi, îmi ceru Ash. Asta îți dorești?

— Da, am gemut.

— O să mă lași să mă folosesc de tine, da? Să te regulez în orice fel vreau?

Am gemut din nou, degetele pricepute au ieșit din mine și în mod inconștient m-am împins în rucsac să simt fricțiune pe penis.

— Da, murmură Ash pentru el. O să mă lași...

Am privit înapoi, nepregătit pentru ce aveam să văd: Ash își scosese haina, tricoul i se întindea pe mușchii umerilor și pe piept, bicepșii se contractau și se relaxau. Se masturba, plin de unguent, prin șlițul deschis al pantalonilor. Orice era legat de el avea puterea asupra mea, dreptul de a lua ce voia, faptul că era complet îmbrăcat încă, alunecarea penisului acela brutal în pumnul său, brațul care mă ținuia pe loc.

Lubrifiat și alunecos de-acum, se apropie de mine, obligându-mă să stau nemișcat, în vreme ce glandul gros al penisului său aplica presiune în mine. L-am simțit uriaș, insuportabil de mare, m-am zbătut și am tresărit, am încercat, din instinct, să scap de violență.

— Aaa, nu! expiră Ash. Nu scapi așa ușor.

Își trecu brațul sub mine, în partea inferioară a abdomenului, pe șolduri, pentru a mă împiedica să mă îndepărtez și a continuat să împingă, cu glandul

acela gros și umflat apăsând dincolo de primul inel de mușchi și apoi dincolo de al doilea.

Nu mai simțisem niciodată așa ceva. Brutalitatea, durerea din răni, morfina. Anii în care-mi dorisem, îmi imaginasem, în care mă masturbasem cu gândul la o scenă perversă ca asta. *Durea*, durea atât de rău încât nu puteam respira și, cu toate astea aveam penisul tensionat ca pielea de pe tobă, ud și acoperit de lichid preseminal, pulsând de o nevoie intensă.

Am simțit unghii greblându-mi spinarea și m-am arcuit, iar Ash râse cu cruzime din spatele meu. A mai pătruns un centimetru, dintr-un unghi nou, iar glandul său mi-a apăsat exact punctul acela sensibil de pe interior. M-am prăbușit complet peste rucsac, extaziat și plin de morfină.

Ash m-a urmat, înfundându-se complet în mine.

— Băga-mi-aș, ce fierbinte e, șuieră părând aproape supărat că se simțea atât de bine. Și-a îngropat șoldurile în mine, retrăgându-se apoi câțiva centimetri și împingându-se înapoi pentru a stimula exact punctul acela din mine.

— Doamne, ahhh, am mormăit. Din reflex, șoldurile împingeau în rucsac, nu mă puteam controla nici dacă aș fi vrut s-o fac și Ash râdea cu cruzime din spatele meu.

— O să termini ca un adolescent care călărește o pernă?

Își strecură mâna sub gâtul meu, arcuindu-mă să-mi poată șopti la ureche în timp ce se mișca încet în mine.

— Spune-mi, așa o să faci?

Am tremurat puternic, o căldură parcă venită din Iad șerpuindu-mi în vintre.

Scanned with CamScanner

Testiculele mi se ridicau, coapsele erau atât de contractate încât mă dureau mai mult decât rana din gambă, iar efectul morfinei făcea totul ireal. Pentru un moment, bărbatul din spatele meu cu râsul acela rece şi tachinările umilitoare chiar era un prinţ dintr-o poveste pe dos. Pentru un moment, ce trăiam acum se întâmpla în urmă cu mulţi ani, în ziua în care-mi ţinuse încheietura mâinii blocată sub bocanc, dominându-mă, după ce mă învinsese în timpul exerciţiului, răsucindu-mă pentru a-şi afirma definitiv victoria în cel mai complet mod posibil.

Mâna îi rămăsese pe gâtul meu, dar se abandonase sieşi şi plăcerii de a mă regula, cu lovituri din ce în ce mai adânci, mai brutale, atât de brutale încât îmi scutura umerii de fiecare dată, desfăcându-mi bandajul de pe rană.

— Ah, băga-mi-aş, spuse pentru el. Este exact ce aveam nevoie. *La dracu*, nu te mai mişca!... dar şoldurile mele împingeau din nou în rucsac, orgasmul era la distanţă de o singură respiraţie, *stai nemişcat cum vreau eu!*

A fost suficientă acea confirmare absolută că mă folosea, că în momentul acela nu eram altceva decât o gaură strâmtă care nu avea voie să reacţioneze, şi am juisat, frecându-mă de rucsac, exact ca un adolescent excitat, exact cum spusese, şi nu ca un bărbat cu o multitudine de aptitudini premiate şi cu un garaj plin de maşini sport. Colchester era în mine, cu mâinile încleştate pe gâtul meu, arătându-mi acea parte din el plină de brutalitate pură, egoistă şi animalică. Colchester, Ash, căpitanul meu, cu penisul înfipt în trupul meu ca un cuceritor, ca un rege.

Orgasmul meu a continuat şi a continuat, linii groase de spermă întinse pe rucsac. Ash mă ţinea arcuit ca să poată vedea de după umărul meu, de

parcă asista la un spectacol privat pus în scenă special pentru el. După ce m-am golit, m-a împins înapoi pe rucsac şi şi-a dat drumul, de parcă orgasmul meu îl înfuriase şi îl excitase dincolo de orice măsură. Mă acoperea cu aproape toată greutatea corpului său, îi puteam simţi muşchii coapselor şi ai abdomenului şi pieptul lucrând la unison pentru a împinge şoldurile acelea în mine, pentru a adânci penisul acela în mine, mai adânc şi mai repede. Să respir era singurul lucru pe care-l mai puteam face, să gem, scoţând sunete guturale din adânc; forma sa masivă se pliase pe mine, la fel cum penisul său masiv mă umpluse, neobosit, înfometat şi nesatisfăcut, hotărât să smulgă de la mine tot ce-şi dorea înainte să termine.

Ash, ca şi mine, părea pierdut în sine, replicile tăioase dispăruseră, scotea mârâieli iregulare şi mă invada inexorabil în vreme ce penisul său mă penetra iară, şi iară, şi iară.

Apoi, dintr-odată, şi-a înfipt dinţii în umărul meu, explodând în mişcări brutale care mi-au adus lacrimi în ochi. Simţeam sperma fierbinte în timp ce se mişca în mine, jeturile incandescente, şi mai simţeam sânge călduţ prelingându-mi-se pe piept din rana de la umăr şi, printre lacrimi, m-am simţit cuprins de o bizară senzaţie de năuceală. Colchester, Ash, tocmai mă regulase la limita dintre viaţă şi moarte, umplându-mă de spermă exact în momentul în care sângele ţâşnise din mine, de parcă ar fi fost un vampir sau un lup.

Aşteptasem ani să se întâmple asta, şi fusese mai periculos, mai brutal şi mai frumos decât aş fi putut vreodată spera.

Ne-am întins un pic, Ash încă deasupra mea şi apoi, din nou, reîncepu să se mişte în mine. La fel de dur.

Scanned with CamScanner

— Sper că nu ți-ai imaginat că o să fie așa de ușor, mi-a murmurat la ureche.

Își mută greutatea, ridicându-mă. Simțeam dâre subțiri de sânge scurgându-se din rană de-a lungul stomacului, în vreme ce Ash îmi poziționa corpul. Nu mă deranja sângele și nici pe el, se vedea din modul în care-și ridicase degetele murdare spre lumina lunii să le privească.

Mi-a schimbat din nou poziția, continuând să se miște și, dintr-odată, mi-am simțit penisul care se umfla rapid, cuprins într-o mână plină de unguent. Degetele i s-au închis pe mine, iar ochii mi s-au închis parcă din proprie voință. Am rămas suspendat între două realități, el împingându-se în mine și pumnul alunecos de pe mine, mai strâns și mai brutal decât aș fi făcut eu, și, cumva, perfect tocmai din acest motiv.

— O să..., am încercat să spun, dar deja se întâmpla, iar râsul întunecat al lui Ash se auzea ca un ecou, în vreme ce continua să-și miște mâna pe mine până la climax.

Câteva minute mai târziu, termină din nou și el, cu un mârâit surd și ieși din mine abia după ce contracțiile se liniștiseră. Mi-am imaginat că se încheiase, dar am observat, cu stupoare, că era încă erect. M-a răsucit pe spate, scoțându-mi bocancii și pantalonii cu nerăbdare, penetrându-mă din nou.

— Îți place să fii regulat așa? m-a întrebat apăsându-și pieptul și abdomenul pe al meu astfel încât penisul să-mi fie apăsat între mușchii noștri tari. De fiecare dată când se dezlipea de mine, pe abdomenul perfect sculptat îi rămâneau urme de sânge și lichid preseminal.

Amândoi am gemut la vederea sângelui.

— Da, am reușit să spun.

Ah, Doamne, mi-era imposibil să cred că mi se va întâmpla din nou sau că voi mai juisa încă o dată și totuși simțeam deja că se întâmplă. Ash și-a aplecat capul să mă muște ușor de maxilar, iar eu mi-am întors fața să-l privesc cu ochi ardenți. Acum rămăsese doar o parte din monstru și, acolo, pe chipul său, reapăruse Ahile, bărbatul care dansase cu mine... Mă întrebam dacă era ceva bolnav în mine că mi-i doream pe amândoi. Și pe bărbatul care dansa, și pe cel care mă rănea.

Apoi s-a oprit, doar puțin, și-a ridicat mâna și mi-a pus-o pe obraz.

— Cât de frumos ești în lumina lunii, spuse încetișor.

Apoi m-a cuprins în brațe, cuibărindu-mă în el în timp ce continua să se miște. Buzele calde și ferme le-au găsit pe ale mele și m-a sărutat sorbindu-mi fiecare respirație, iar când am terminat a fost dulce și dureros, cu degetele înfipte unul în spinarea celuilalt, mușcându-ne unul pe celălalt de gât.

Până în acel moment, nu mă simțisem niciodată religios sau spiritual. A fost prima oară când am simțit că poate Dumnezeu chiar ar putea exista, că el sau ea a creat umanitatea exact pentru momente ca acesta, lipicioase, dureroase, care-ți taie respirația.

După aceea, Ash m-a curățat, mi-a bandajat din nou rana care se redeschisese, mi-a injectat o altă doză de morfină și ne-a curățat pe amândoi de spermă și sânge folosind alcool și tifon.

— Bineînțeles că trebuia să fie cu sânge, am murmurat, noua doză de morfină mi se distribuie prin vene.

— Mmm? întrebă Ash, verificându-mi acum bandajul de pe gambă.

Scanned with CamScanner

— Nu știu. Simt că așa trebuia să fie. Dureros și violent.

Ash a rămase tăcut o vreme, împachetând lucruri și ajutându-mă să mă îmbrac cu tricoul și haina.

— Nu *trebuia* să fie așa, spuse în final. Și nu e necesar să se repete.

— Mi-ai spus asta în scrisoare, am zis. A terminat de curățat făcând apoi ceva la care nu mă așteptam: s-a întins lângă mine, m-a tras lângă el, apărându-mi umărul rănit cu al său și punând-mi capul pe pieptul lui. Arăta puțin ridicol pentru că eu eram ceva mai înalt decât el, iar picioarele mele treceau dincolo de ale sale, dar chiar și așa, îmi plăcea. Părea natural.

— Am spus-o pentru că așa este, îmi răspunse. Pot fi orice fel de bărbat îți dorești. Dacă mă vrei.

Am oftat.

— Nu vreau să te schimbi pentru mine.

— Embry, nu spune rahaturi.

— Nu, l-am întrerup, nu ai înțeles ce-am vrut să zic. N-am spus că nu vreau să te schimbi de dragul unei relații, am spus că nu-mi doresc să te schimbi în nicio circumstanță, în mod deosebit dacă e vorba de mine, pentru că te vreau cum ești. Mai mult, nu cred că te poți schimba. Cred că poți încerca o vreme. Că ai putea ascunde latura asta din tine, dacă ai fi nevoit. Dar cred că ai avut întotdeauna o latură întunecată care striga din umbră să fie eliberată. Te-ar mânca de viu pe dinăuntru.

Am rămas întinși acolo, timp îndelungat, ascultând briza, și frunzele, și sunetele animalelor nocturne. Degetele lui Ash se plimbau absent pe brațul meu și, în ciuda brutalității actului sexual, în ciuda rănilor ori a faptului că eram rătăciți într-o zonă de război, am simțit un sentiment dulce de împăcare. Mi-am dat

seama că era datorită lui. Ash mă făcea să mă simt astfel. Protejat și prețuit, deși eram deja eu expert în a mă proteja și prețui. Dar era diferit când venea din partea altcuiva, cred, era dorința de prețuire și răsplată după care oamenii tânjesc pentru că așa sunt construiți.

Deși nu simțeam că toate acestea nu aveau o natură genetică. Mi se părea, mai degrabă, magie incandescentă, alchimie secretă, totul creat de simpla trecere a degetelor sale pe mâneca zdrențuită a hainei mele și bătaia liniștită a inimii sale sub urechea mea. Ciudat. Mă avertizase că voi ajunge jos, la pământ, cu lacrimi în ochi și, iată-mă, întins, cu lacrimile scurgându-se pe pieptul hainei sale, nu în praf.

— Nu știu de ce sunt așa cum sunt, spuse Ash după ceva vreme. Și cu cât urăsc mai tare latura asta a mea, cu atât ea se întețește. Dar dacă pe tine, Patrocle, nu te deranjează ce sunt, atunci am să mă străduiesc să nu mă mai îngrijorez din cauza asta. Atât timp cât nu dispari din nou.

— Am terminat cu fugitul de tine, am spus, sincer. Am încercat și n-a făcut nicio diferență, gândul la tine m-a urmărit oriunde am fost.

— Și eu m-am gândit mereu la tine, a murmurat, rotindu-se spre mine și sărutându-mă din nou. Micul meu prinț.

Și astfel începu următorul act al tragediei noastre.

Scanned with CamScanner

16

EMBRY

După

Elicopterul aterizează cu o smucitură, dar Greer nu se trezeşte. Era normal, fusese mai întâi răpită, apoi salvată... Ultimele patru zile fuseseră iad pentru ea, pentru noi toţi, dar mai ales pentru ea.

Îmi amintesc faţa ei prin fereastră în timp ce Melwas o pipăia. Şi-mi amintesc lacrimile şi cum mă apucase, cu mâinile legate, când m-am aşezat în pat lângă ea.

Simţisem la rândul meu, mai demult, sentimentul acela intens de gratitudine, şi teamă, şi iubire, şi autodistrugere. Cum să o refuz, când îmi ceruse exact ce îi cerusem eu lui Ash când fusesem la un pas de moarte?

Cum să o refuz, când asta ar fi însemnat să reneg şi ce eram şi ce fusesem eu însumi?

Heliportul de la Camp David roieşte de oameni şi mă aştept să-l văd pe Luc sau alt agent aşteptând la uşă. Nu ştiu de ce. Ar fi trebuit să-mi imaginez că Ash, şi nu altcineva, va fi acolo, cu cearcăne negre sub ochi şi cu obrazul negru frumos, neras de câteva zile. Îşi aplecă fruntea să poată urca, iar chipul său, când o vede pe Greer, taie în carne vie, mă face să simt simultan gelozie, iubire şi mândrie. Şi furie, mai ales furie.

Scanned with CamScanner

Nu obişnuita mea furie, dar un tip de furie oricum cunoscut. O furie care însemna război.

Ash e furios, mai ales pe Melwas. Lacrima care-i coboară pe obraz lui Greer când deschide ochii şi realizează că este acasă, în siguranţă, şi că Domnul ei e acolo să o ridice în braţele puternice, lacrima aceea se adaugă la lista lucrurilor oribile pe care Melwas le făcuse.

E o prostie, ştiu, să simt că lacrima aceea are aceeaşi greutate ca un glonţ în umăr, sau ca un sat în flăcări, sau cadavrele oamenilor pe care jurasem să-i protejez în munţii aceia uitaţi de Dumnezeu. Dar nu-mi pasă. Pur şi simplu. Şi-mi promit chiar atunci şi acolo că Melwas nu va mai răni niciodată, dar niciodată, oamenii pe care îi iubesc. Cumva, mă voi asigura de asta. Nu ştiu cum, dar o voi face.

Ash îi desface centura de siguranţă şi o scoate pe Greer din helicopter. Îl urmez şi, îndreptându-ne spre casa imensă, mă încearcă sentimentul bizar că sunt în plus. Vântul de început de vară îi ciufuleşte părul auriu făcând gulerul de la cămaşa lui Ash să fluture. Sunt atât de frumoşi împreună, cuplul ideal, Eroul American şi Prinţesa Americii. Perfecţi ca într-o carte de poveşti.

Şi atunci, locul meu unde este?

Ash le cerere tuturor, cu excepţia mea, să plece. Ne îndreptăm împreună spre dormitorul principal. Mă arunc pe un scaun tapiţat din colţ, dându-mi seama abia acum cât eram de obosit. Corpul mi se face una cu tapiţeria şi mă las învins de epuizarea care-şi face loc în mine. Îl privesc pe Ash cum o aşază pe Greer pe marginea patului. Ea ridică spre el o privire atât de obosită şi goală, încât mă simt obligat să-mi iau ochii de la ei.

— Prinţesa mea micuţă. O să te dezbrac şi o să te spăl şi apoi o să dormi.

Nu răspunde, întorcând uşor capul de la el.

O prinde de bărbie, cu vocea la fel de tandră şi profundă ca atunci când promisese să o iubească la bine şi la rău.

— Răspunsul corect este da, Domnule.

Cuvintele aduc o scânteie de viaţă pe chipul ei. Greer se uită la el de parcă l-ar fi văzut prima oară; cu barba tremurând şi vocea încleiată răspunde *Da, domnule.*

Ash se uită spre mine.

— Aşteaptă aici, Embry. Trebuie să discutăm, după ce o îngrijesc pe soţia mea.

Dau din cap că da şi apoi mi-l las pe scaun. Este ultimul lucru de care-amintesc, înainte de a cădea pradă epuizării.

— EMBRY.

Deschid ochii şi-l văd pe Ash aplecat deasupra mea, cu o expresie ciudată pe faţă. Are părul ud şi picături de apă îi stau agăţate de pieptul gol, dar pusese pe el o pereche de pantaloni de trening cu talie joasă. Îmi arunc o privire spre pat şi văd o siluetă firavă acoperită de pături. Soarele de după-amiază târzie începuse să coboare. Şuviţe de păr blond străluceau pe pernă.

— A adormit în clipa în care am aşezat-o în pat, spune Ash.

Scanned with CamScanner

— Arați de parcă ți-ar prinde bine și ție un somn bun.

Ash își trece mâinile peste față.

— Oricum nu pot dormi fără ea. Dar să vă știu pe amândoi undeva, în lume... N-aveam cum să dorm.

— Este în siguranță acum.

— Și ea, și tu. Haide la mine în birou, să o lăsăm pe Greer să se odihnească.

Plecăm, închizând cu grijă ușa dormitorului în urma noastră, spre biroul lui Ash, o cameră cu pereții acoperiți cu panouri de lemn, un birou mare și rafturi încărcate de cărți. Mă invită să stau jos pe canapeaua de lângă fereastra mare, iar el se așază în scaunul de lângă. Ceva vreme am rămas privind amândoi pe fereastră spre copacii înfrunziți, plopi, și arțari, și stejari, toți verzi a vară, atât de diferiți de coniferele cu coajă aspră din Carpatia.

Apoi își mută privirea de la fereastră spre mine.

— Are urme proaspete de mușcături pe corp, spune.

Căutam încă un răspuns potrivit când Ash continuă:

— Spune-mi că ai fost tu, Embry. Spune-mi că tu i le-ai făcut, nu el.

Expir.

— Nu a fost el. Eu... după ce am găsit-o...

Oboseala nu mi-era de ajutor. Mă copleșise un potop de sentimente și temeri. Mă simțeam îngrozitor de vinovat.

— N-am discutat niciodată despre cum va funcționa între noi trei. Reguli. Am considerat că nu e greșit, pentru că nu stabilisem limite.

— Nu am avut timp să stabilim limite. Privirea și vocea sa sunt încă pline de calm. Am rezistat

tentației de tremura sau de a-mi schimba privirea știind că el va observa.

— Ai regulat-o? Doar voi doi?

— Nu e cum pare, jur. Melwas nu a reușit să o violeze, spun dintr-o suflare, dar a pus mâna pe ea. Ash, dacă ai fi văzut-o...

Se ridică și merge spre fereastră, se apleacă și-și proptește fruntea de geam. Postura îi subliniază mușchii brațelor și umerii, locul unde se sprijină elasticul pantalonilor de trening pe șolduri, îmbrățișându-i fesele tari.

— Ce, Embry? spune, cu vocea rănită, amară. Ce aș fi făcut dac-aș fi văzut-o?!

Oboseala dispare, poziția mea de vicepreședinte dispare, totul se prăbușește și fac ceva ce de obicei nu se întâmplă decât dacă sunt provocat s-o fac. Mă duc și îngenunchez la picioarele lui, apăsând-mi buzele pe unul dintre picioare. Văd câteva fire de păr negru lângă gleznă, corzile groase ale tendoanelor și simt mirosul proaspăt de săpun de după duș.

Înlemnește văzând ce fac, nu spune un cuvânt, stă nemișcat. Îi sărut și celălalt picior, lăsându-mi buzele apăsate acolo cât să simt căldură sub buze.

Apoi, cu o voce aproape indiferentă, întreabă.

— Ai juisat? Ea a juisat?

— Da, susur cu gura pe piciorul său.

— V-ați gândit la mine?

— Știi foarte bine că da, ce dracu'?!

— Ce dracu', Domnule.

— A fost exact ca și cum ai fi fost de față. Domnule.

— Te-ai prefăcut că o violezi?

Scanned with CamScanner

Cuvintele se înfig în mine, pătrund în mine ca niște săgeți trase de o mână expertă. Îmi ridic privirea spre el, disperat, și i se face milă, se lasă în jos și mă mângâie pe păr.

— Ai făcut ce avea nevoie, prințul meu mic. Ce dorea.

Îmi feresc ochii de rușine.

— Și, adaugă, ce ai vrut *și tu*.

Îmi tremură mâinile, iar el îngenunchează lângă mine, cuprinzându-mi-le cu ale sale.

Sunt ferme și calde, ca el.

— Când am intrat era legată cu bandă adezivă. Mâinile și gleznele. Avea căuș la gură. M-a implorat, a plâns... vocea mi se frângea, dar am continuat să-mi confesez păcatele duhovnicului meu. Regelui meu. Și eu ți-am cerut ceva similar odată, cum puteam să i-l neg ei? Și a spus că avea nevoie însă, Ash,... Eu mi-am dorit-o înainte să conștientizez toate astea. Din clipa în care am intrat în cameră și umbra mi-a căzut pe corpul ei.

— Ați stabilit un cuvânt de siguranță?

— Am stabilit să pocnească din degete... pentru că i-am pus căușul la loc pe gură.

Ash dă din cap ca și cum ar recunoaște că am făcut-o în siguranță, dar în ochii săi distanța crește. Mă întreb dacă-și imaginează, dacă vede scena perversă, bolnavă, cu el ca protagonist.

— Ai lăsat-o legată?

— Da.

Pantalonii de trening nu reușesc să-i acopere erecția.

— S-a opus? S-a luptat cu tine?

Am simțit rușine și excitare în același timp.

— Da.

— Iar tu te-ai luptat cu ea și ai învins-o.

Închide ochii. Abia puteam respira.

— Da.

— Ți-ai dorit s-o faci?

Cuvintele îmi sună ca niște fantasme.

— M-am prefăcut că sunt tu.

Și-a deschis brusc ochii, care din verzi s-au făcut mai vibranți decât pădurea de dincolo de fereastră. Respiră neregulat și eu asemenea.

— Sunt îngrozitor de gelos, micul meu prinț, murmură. Sunt furios pe mine că nu am putut fi acolo să-i dau soției mele ce avea nevoie și-ți sunt recunoscător pentru că tu ai putut. Gândul la voi doi făcând-o așa... Colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet trist și se desprinde de mine pentru a indica modul în care penisul i se împingea în pantalonii de trening.

— Mă rog, știi deja.

Mi-e dor de atingerea lui.

— Mă ierți?

Ochii de pădure se înmoaie puțin.

— I-ai salvat viața, Embry. Ți-aș ierta orice.

Aproape că mor de ușurare.

— Deși m-ai imitat, și urât, și înșelat în tot acel timp, te iert. Chiar dacă ai replicat orice gest pervers pe care l-am făcut cu ea ca să ștergi urmele de mine de pe corpul ei, tot te-aș ierta. Dacă v-ați trage-o și ați decide amândoi să mă părăsiți, tot te-aș ierta. Dar mai ales în cazul ăsta. Pentru că ai avut grijă de ea exact așa cum a avut ea nevoie.

— Mă simt de rahat, am murmurat, deși adevărul este mai complicat decât atât, și zâmbetul care-i rămâne pe chip îmi spune că știe asta.

Scanned with CamScanner

— Eu te-am iertat. Acum trebuie să te ierți tu. A cerut și tu ai spus *da* pentru că știai că avea nevoie. Pentru că, la rândul tău, ai avut nevoie de ceva asemănător. Și pentru că ți-o doreai. Și pentru că știai că aș fi făcut același lucru, dacă eram acolo. Se ridică și-mi întinde mâna. Îl las să mă ajute să mă ridic.

— Stai jos, spune, indicând canapeaua și îndreptându-se spre birou, în timp eu mă așezam. Mă simt zguduit, expus ca o rană deschisă, după ce m-am confesat, m-am supus, iar el m-a iertat, așa că încerc să vorbesc despre orice altceva decât ce am făcut cu soția iubitului meu.

— A funcționat diversiunea? S-a aflat despre răpirea ei?

Ash dă din cap că da și se uită printr-unul dintre sertarele vechiului său birou.

— În afară de câteva persoane de încredere, toți cred că eu și Green am fost în luna de miere și că tu ți-ai luat o binemeritată vacanță și ai mers la casa de pe lac a mamei tale. Deși nu știu câtă vreme aș mai fi putut ascunde adevărul. Presa e hămesită după fotografii cu mine și Greer în luna de miere.

Ca de obicei, pare uimit de faptul că presa este fascinată de el.

— Probabil din cauza lui Greer, conchide, deschizând alt sertar. O adoră cu toții, pe bună dreptate, și par obsedați de ea. Filmările de la nuntă, poze pe coperțile revistelor după nuntă, articolele pe Internet... oricând deschideam televizorul, vedeam secvențe de la nunta noastră. Orice făceam, dădeam de chipul ei.

Trage aer în piept, ridicându-și ochii la mine.

— Mulțumesc, Embry. Dacă n-ai fi adus-o înapoi, dacă *tu* nu te-ai fi întors...

Un nor ascunde soarele și camera se umple de o lumină verde-aurie, subliniindu-i părul grizonat de

pe tâmple și ridurile fine din jurul ochilor. Are doar treizeci și șase de ani, este, practic, în floarea vârstei, dar pentru un moment devine vizibilă munca de Atlas pe care o face: ține pe umeri războiul, funcția de președinte, pe mine și pe Greer... Totul apasă asupra lui, întotdeauna a fost așa și, de obicei, le duce cu ușurință, dar îmi dau seama cât de importantă a devenit Greer pentru echilibrul său. Și, poate, și eu.

El, însă, își îndreaptă spatele, strângând ceva colorat în mâna mare și îl văd cum devine din nou omul puternic pe care-l știu. Din nou plin de forță și calm. Se întoarce la mine, trecându-și prin mâini obiectul colorat, cu forma groasă a penisului delicios de vizibilă dincolo de pantalonii de trening. Nu-mi pot lua ochii de acolo, de la linia întunecată de păr care coboară de sub buric spre betelie, sub care se întrevede o fâșie de păr negru.

Se oprește în fața mea.

— Vezi ceva ce-ți place, Patrocle?

Îmi ridic brusc ochii spre chipul său și descopăr un zâmbet deschis însoțit de gropițe în obraji. Sunt pe punctul de a spune ceva inteligent, dar apoi observ ce are, de fapt, în mână.

— Aia e... e cravata nouă cu muntele Rushmore pe ea?

— Un cadou de la Belvedere. I-am promis că n-o va vedea nimeni niciodată, dar o să fac o mică excepție acum.

Se apleacă și mă leagă la ochi cu ea, strângând bine la spate.

— Vezi ceva?

Cravata, oribilă de altfel, blochează complet lumina, dar se simte moale și rece pe ochii mei obosiți.

— Ce vrei să faci?

Scanned with CamScanner

Îmi apasă două degete puternice pe buze.

— Vei vedea. Capul pe spate și brațele lungite pe speteaza canapelei. N-ai voie să te miști decât dacă spun eu.

Fac ce mi s-a spus, erecția apăsându-mi deja dureros pe cusătura pantalonilor, inima bătându-mi cu putere. Multe dintre întâlnirile noaste toride și scurte din perioada dintre moartea lui Jenny și aparițiа lui Greer fuseseră spontane, violente, o colecție de interludii furate prin colțuri abandonate ale Casei Albe. Dar asta, dominare prelungită și planificată, nu se mai întâmplase de ani, de dinainte de Jenny. De dinainte de prima dată când mă ceruse în căsătorie și refuzasem.

Îmi lipsise.

Îmi lipsise cum îți lipsește soarele după un lung șir de zile ploioase, când uiți că cerul mai poate fi și altfel decât înnorat, uiți să-ți lipsească soarele, și-ntr-o bună zi se întoarce, fierbinte și clar și luminos făcându-te să te întrebi cum de ai trăit fără el. Îmi lipsise sentimentul de incertitudine, faptul că nu puteam vedea nimic, așa legat la ochi. Îmi lipsise conștientizarea momentului, modul în care pielea mi se înfioară la cel mai mic suflu de aer, căutând disperat indicii despre unde s-ar putea afla.

Poziția mea pare întruchiparea anticipării relaxate și, totuși, de cum simt mâinile lui Ash pe șliț, îmi devine aproape imposibil să stau nemișcat. Tresar când simt mângâierea degetelor trecând ușor peste penisul erect de sub pantaloni și-l pot auzi, practic, zâmbind.

— Nu te mișca, mă avertizează, trăgându-mi încet de fermoar în jos, în jos, de tot.

— Și ce se întâmplă dacă mă mișc? întreb, strângând buretele din spatele canapelei pentru a mă ab-

ține să-l ating, să mă întind după penisul lui. Sau al meu.

— Consecințe.

Cuvântul acela poate reprezenta orice, poate însemna joacă sau pedeapsă. Mă trec fiori de dorințe nedefinite. Nu mai premeditasem consecințele de extrem de multă vreme și mă surprinde cât de visceral excitantă este ideea.

— De acum înainte, nu mai ai voie să vorbești decât dacă trebuie să spui *mulțumesc, Domnule*, sau *vă rog, Domnule, opriți-vă.*

Pufnesc.

— Și chiar te-ai opri dacă aș spune *te rog*?

— Nu.

Și aud, în mod clar, cum zâmbește.

— Dă-ți jos tricoul, Embry. Îți permit să te miști în scopul ăsta. Apoi pune-ți mâinile la loc unde erau.

Mă supun, dar în clipa când îmi reiau poziția simt lovitura unei benzi de cauciuc pe sfârcul stâng. Icnesc.

— Ghici ce altceva mai aveam în birou? mă întreabă cu voce amuzată. Primesc o a doua lovitură pe același sfârc și mă arcuiesc, durerea dimensionându-se într-un alt fel de căldură.

— Au fost lovituri de avertizare. Orice obrăznicie din partea ta o să mă ajute să văd cam cât de tare ți se pot înroși sfârcurile. Și, Embry, nu uita, există locuri mai delicate peste care aș putea folosi banda asta de cauciuc.

Îmi strâng buzele teatral.

— Foarte bine, spune Ash, și mâna i se întoarce pe pantalonii mei, desfăcând șlițul și trăgându-mi-i în jos, împreună cu boxerii, suficient cât să-mi desco-

Scanned with CamScanner

pere complet penisul. Sunt atât de stârnit, încât și su-
flarea aerului condiționat este prea stimulantă; rezist
dorinței de a mă zbate, știind că vor urma consecințe,
deși aproape că mi le doresc.

— Istoria spune că monarhii își premiau slujito-
rii credincioși, odată ce aceștia se întorceau. Putea fi
vorba de pământ, de castele, de nave; regii Anglo-sa-
xoni dăruiau inele și lanțuri de aur. Uneori, chiar o
noapte cu regina. O mână fermă se strânge în jurul
penisului meu. Dar eu nu am aur și deja îmi împart
soția cu tine. Așa că ce ți-aș putea oferi, dat fiind că
mi-ai fost atât de credincios? Că mi-ai salvat regina?

Mâna alunecă sus și jos, susurând pe pielea în-
tinsă, mătăsoasă a erecției mele. Un geamăt adânc îmi
bubuie în piept. Băga-mi-aș, cât de bine e!...

Și, dintr-odată, se-ntâmplă ceva neașteptat:
glandul îmi este înghițit de ceva cald și moale.

— Ah, băga-mi-aș!... gem dându-mi seama de
greșeală. Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, nu...

E prea târziu, banda de cauciuc revine pleznin-
du-mă peste sfârcuri și abdomen, *jap, jap, jap!* Înlem-
nesc paralizat între durere și plăcere, implorând tă-
cut să facă banda să dispară și dorindu-mi, în același
timp, să lovească iar.

Dar nu se întâmplă, o mână îmi alină pielea ab-
domenului, trecând caldă și aspră peste urmele înro-
șite.

— Dă din cap dacă vrei să continui, spune Ash,
și-i pot simți respirația pe penis și pe stomac în timp
ce vorbește. Am nevoie de toată voința pentru a mă
putea abține să nu mă înfig în gura lui, dar, cunos-
cându-l, știu că mi-ar nega apoi totul, așa că rămân
nemișcat.

Aproape.

Dau din cap că da, simțind o dâră subțire de
sudoare alunecând-mi pe tâmplă, oprindu-se în mar-
ginea cravatei. Pielea îmi vibrează de la lovituri și do-
rință, corpul îi imploră atingerea.

Apoi se întâmplă din nou, simt cum coboară
peste mine o căldură abia simțită. Și atât de umedă.
Atât de îngrozitor de umedă și fierbinte, iar buzele i
se închid peste glandul meu și suge.

— Mmphh, gem, în consoane care să nu fie vor-
be. *Mmphh.*

Râde și râsul zău vibrează pe mine, ajungân-
du-mi până la gura stomacului, care se strânge drept
răspuns. Mă adâncește în gura lui și, Doamne, ce n-aș
da să-l văd acum! Să văd părul întunecat, fruntea
mândră aplecată peste mine, umerii largi strânși între
picioarele mele. Pretinde că nu ar fi sadic, dar faptul
că îmi neagă această viziune, această amintire, repre-
zintă dovada vie a profunzimii sadismului său.

Mă cuprinde atât de adânc, încât îi simt fundul
gâtului. Când încep să mă mișc în gura lui, își pune
antebrațul pe stomacul meu pentru a mă forța să stau
nemișcat. Mă ține de canapea ca să mă poată
suge cum vrea el, întârziind cu limba în partea de jos
a penisului, la încheietură, sau rotindu-și limba în ju-
rul glandul, atingându-mi sfârcurile, sărutându-mă
sau trecându-și degetele pe perineu. Ca și cum, deși
mi-o face mie, ar fi tot spre plăcerea lui.

Pentru el, totul.

Îmi trage pantalonii și mai jos pentru a-și putea
plimba degetele pe interiorul coapselor, pentru a
trasa liniile mușchilor și ale tendoanelor în jurul pul-
pelor și al stomacului, ciupindu-mă de oasele șoldu-
rilor. Îmi permite să mă zvârcolesc acum, să-mi rotesc
șoldurile, împingându-mă în el. Aud târșâieli și-mi ia

Scanned with CamScanner

ceva să realizez că e zgomotul făcut de pantofii mei pe covor pentru că picioarele mi se mișcă cu neastâm. păr în jurul lui.

Mă ține ferm, refuzând să lase disperarea din mine să dicteze ritmul. Mai mult, încetinește, mă suge cu mișcări lente, lingându-mă cu toată lățimea limbii și, pe toți dracii din iad, mă torturează gândul că nu-l pot vedea făcându-mi asta. Că nu-mi pot imprima în memorie pentru totdeauna imaginea asta. Pentru că, deși mă masturbase de infinite ori, mă regulase de tot atâtea, se întâmplase rareori să-și pună gura pe mine, ca să mă provoace sau să-mi accelereze plăcerea, dar nu făcuse *asta* niciodată. Nu fusese niciodată atât de tandru, de atent, de lent.

— Este modul meu de a-ți spune mulțumesc, îl aud murmurând. Îmi sărută liniile mușchilor de pe abdomen, șoldurile, buricul. De a-ți arăta considerație. Mă suge repede, cu putere, lăsându-mă gâfâind. Recunoștința mea infinită.

Degetele mi se înfundă în canapea și, în mod pervers, îmi doresc să fi fost legat, să nu trebuiască să fiu responsabil de propriul autocontrol, să știu că mi-aș putea înfige degetele în părul lui, singura limită fiind lipsa mea completă de disciplină. Tot ce-mi doresc este să-l ating pe cap, să-l simt cum se mișcă pe mine, să ating linia buzelor care mă înconjoară. Să-i prind una dintre mâinile care mă mângâie și să mi-o pun pe piept, în dreptul inimii.

Orgasmul se adună agonizant de încet, crescând adânc, jos în vintre. Toată lumea, acoperită de cravata de pe ochii mei, se reduce la atingerea de satin a limbii lui Ash, la strânsoarea gâtului său, la presiunea care mi se acumulează dincolo de penis. Picioarele continuă să mi se miște pe lângă el, pantofii alunecând pe covor, coapsele și abdomenul îmi sunt îngrozitor de tensionate.

— Vrei să termini în gura mea, Embry?

Dau din cap că da, cu corpul tensionat ca un arc gata să dea drumul săgeții.

— Roagă-mă. Vârful limbii sale trece ușor peste glandul meu, își ia timp să-mi lingă interiorul orificiului.

— Aaah, Doamne! Băga-mi-aș, băga-mi-aș, băga-mi-aș.

— Nu așa se spune *te rog*.

— Te rog, Doamne, aaah, te rog, *te rog*!

Din nou mă acoperă cu toată gura, se mișcă cu atâta forță și atât de adânc, încât strâng din degetele de la picioare simțind că vintrele o să-mi pleznească și o să se facă bucăți, și-atunci primul val lovește cu puterea unei bombe. Urlu, arcuindu-mă și rotindu-mă pe-o parte, toate odată, dar el îmi înfige degetele în șolduri obligându-mă să stau nemișcat ca și cum i-aș întrerupe plăcerea.

Vine al doilea val și mă eliberez în gura lui, pompându-mi orgasmul pe limba sa puternică și lată. Mă adâncește și mai mult în gura lui, gâtul contractându-se în jurul glandului meu umflat și mai tare în vreme ce înghite, iar eu continui să tremur, să pulsez și să ejaculez. Înghite tot, cu degetele încă înfundate și ferme pe șoldurile mele, buzele strânse în jurul meu, secându-mă complet, apoi se retrage.

Mă aștept să se ridice, să mă ia de bărbie și să mă aplece ca să-mi reguleze el gura de data asta, însă aud un oftat și simt ceva ce nu-mi amintesc să fi simțit în altă ocazie: își pune capul pe piciorul meu. Iar asta, mai mult decât felația, îmi doresc și mai mult să văd, pentru că cine știe dacă se va mai întâmpla vreodată. Ash îngenunchiat între picioarele mele, cu capul sprijinit *de mine*.

Scanned with CamScanner

Ridic mâna să-mi descopăr ochii, dar el spune imediat:

— Nu. Mai lasă puțin.

Îmi înfig unghiile în palmă, atât de tare îmi doresc să mă nesupun, dar în final mă forțez să-mi pun din nou capul pe speteaza canapelei. Îl simt și aud oftând.

— Încă un moment. Știu că ar trebui să fie pentru tine, dar îmi doresc asta pentru încă puțin.

Mâna i se ridică, îmi mângâie stomacul și apoi se oprește exact acolo unde mi-o dorisem mai devreme: în dreptul inimii. Îmi încolțește un gând. Poate nu chiar un gând, ci mai mult o senzație, un instinct că, într-un fel, ceea ce tocmai se întâmplase cu Ash, stând așa, îngenuncheat între picioarele mele, dându-mi plăcere, nu fusese foarte diferit de ceea ce făceam în trecut. Pentru că, deși el este cel în genunchi, cel care mi-a înghițit sperma, tot el a deținut controlul. Cel care îmi spune, în tăcere, că este încă stăpânul bătăilor inimii mele.

— Te iubesc, micul meu prinț, șoptește cu palma caldă pe pieptul meu. Sub cravata care-i acoperea, strâng din ochi experimentând ceva aproape de extazul provocat de suferință. După atâția ani, cuvintele acestea încă nu-și pierduseră puterea asupra mea. Puterea de a mă încânta, de a mă terifia, pentru că a fi iubit de un bărbat ca el nu era o sarcină ușoara.

— Nu trebuie să răspunzi. Nu vreau să te presez.

— Știi că te iubesc, spun, un pic îndrăzneț.

Ash era îndreptățit să se îndoiască de profunzimea sentimentelor mele. Cum aș fi putut să-l fac să înțeleagă? Cum să-i spun că de fiecare dată când l-am refuzat a fost spre binele lui? Și nu spre binele lui în

sensul vag, moral sau etic, ci practic, concret, pentru a-l ajuta să avanseze? Dacă s-ar fi căsătorit cu mine, nu ne-am afla acum în biroul personal de la Camp David. Nu ar avea un teanc de rapoarte așteptându-l pe acel birou. Nu ar fi fost avansat la gradul de maior, când a părăsit armata. Nimic din ceea ce este azi nu ar fi devenit realitate, dacă bisexualitatea sa devenea publică. Urăsc asta, dar este un adevăr de netăgăduit. M-am sacrificat, mi-am sacrificat fericirea, astfel încât toată lumea să afle că oameni precum Maxen Colchester nu se nasc în fiecare zi. Era evident pentru toți că venise pe lume pentru a duce la împlinire lucruri mărețe, și nu mă refer la chestiuni vagi gen *Mănâncă, Roagă-te, Iubește*[10], suntem toți fiii aceluiași Univers, ci la lucruri cu adevărat importante. Menite să rămână în istorie. Lucruri bune ce aveau să influențeze soarta a milioane de oameni. Nu era corect, nici pentru mine, nici pentru el, dar viața nu este întotdeauna corectă.

Ceea ce simt pe pielea mea acum mai mult ca oricând.

Își ia capul de pe picior și mâna de pe pieptul meu și simt cum mi se ofilește sufletul din mine. Se ridică, îmi desface cravata de pe ochi și chipul său este primul lucru pe care-l văd când privirea mi se obișnuiește din nou cu lumina zilei. Are sprâncenele puțin încruntate și colțurile gurii coborâte, tragic, în jos. Se uită la mine de parcă ar dori să spun ceva, să spun mai mult decât spusesem deja.

Dar ce-aș putea spune? În definitiv, fusese alegerea mea să mă martirizez de dragul viitorului său. Ar fi ales să-și sacrifice viitorul de dragul meu, ceea ce îmi face totul suportabil, în final. Tot de aceea nu-i

[10] Roman de memorii scris de Elizabeth Gilbert, publicat în 2006 și ecranizat în anul 2010, având ca protagoniști actorii Julia Roberts și Xavier Barden.

Scanned with CamScanner

pot motiva refuzul meu. Îi cauzasem deja suficientă suferință, nu trebuia să mai adaug și sentimentul de vinovăție la toate acestea.

— Ar trebui să mergem să vedem ce face Greer, spun, și ceva pe chipul lui se închide, ca o ușă. Ash dă din cap că da.

Mă ridic și-mi închei pantalonii.

— Mulțumesc pentru cum mi-ai mulțumit, spun, încercând să rânjesc la el cum îi plăcea atât de mult.

Ochii i se umplu de căldură și zâmbește ușor.

— Dacă vrei să-mi mulțumești cu adevărat, atunci așteaptă-mă în duș după ce verific cum se simte soția mea.

Evident, nu mă las rugat.

17

GREER

După

E dimineață când deschid ochii. Lumina care vine de afară are ceva special, modul în care totul este filtrat prin frunzișul copacilor, revărsând-se peste Munții Maryland. Simt călduț și, simultan cu senzația, îmi dau seama și de motiv: sunt cuibărită între două corpuri musculoase. În fața mea îl văd pe Embry, întins pe spate ca de obicei, cu așternuturile răsucite în jurul său. Jumătate de picior îi atârnă afară din pat și-și ține un braț peste ochi pentru a bloca lumina palidă care pătrunde în cameră. Sforăie ușor, a tors, cu respirația calmă și regulată, ridicând și coborând pieptul acela adorabil. *Mmm.*

De la spate mă cuprind două brațe puternice ținându-mă strâns lipită de un abdomen tare și de o erecție și mai tare. Mă împing în el din instinct și simt cum două picioare păroase se înfășoară în jurul alor mele, apăsându-mi fundul și mai tare în el. Îmi dau seama că Ash nu doarme.

— Bună dimineața, prințesă, îmi murmură în ureche.

— Bună dimineața, răspund. Ceva îmi apasă membrana minții amorțite de somn, încercând să iasă la suprafață, dar sunt prea adormită, iar Ash este cald și solid lângă mine.

Scanned with CamScanner

— Cum ai dormit? întreabă.

— Adânc. Mă răsucesc spre el, fără să mă desprind din îmbrățișarea sa și-l privesc.

Este același chip pe care-l fixam pe când recitam jurămintele în timpul nunții, aceiași pomeți înalți și frunte mândră, aceleași buze pline și ferme. Dar ceva e diferit - cearcănele de nesomn de sub ochi, care aproape dispăruseră, erau din nou acolo. Ochii îi erau plini de umbre, de nefericire, și între sprâncene i se formase linia aceea care însemna îngrijorare.

Ridic un deget și încerc să fac linia să dispară, mângâind-o.

— Dar tu cum ai dormit?

Ridică din umeri.

— Mai deloc. Am stat să te privesc.

— Ce ocupație plictisitoare, remarc eu.

Dă din cap că nu și ridică la rândul său mâna să mă mângâie pe față.

— Am timp să dorm. Aveam mai multă nevoie să te știu în siguranță, în brațele mele, decât de somn.

În siguranță.

Senzația îngrozitoare își face loc spre suprafață, străpungând cu gheare și dinți dincolo de amorțeală. Corpul mi se tensionează. Încă simt mâinile lui Melwas pe mine și gust de mere în gură. Simt cum mâna i se apasă pe pubisul meu, frecând.

Îl împing la o parte pe soțul meu, respirând greu, și el mă lasă, dar se rostogolește peste mine, sprijinindu-se în palme și genunchi astfel încât să nu aplice presiune asupra mea. Dar tot mă blochează cu propriul corp. Își apasă mâna pe fruntea mea, însă ochii săi de un verde nemaiîntâlnit își pierd vitalitatea și adâncimea. Nu suport să-l privesc, nu acum, când

simt fantoma lui Melwas pipăindu-mă brutal, nu acum când simt gustul acela oribil de măr în gură.

— Greer, spune Ash calm. Uită-te la mine.

O fac, fără tragere de inimă, forțându-mă.

— Sunt aici. Descarcă-ți furia, temerile și rușinea. Eliberează-te, descarcă-le asupra mea. Loveș-te-mă, arde-mă cu ele, zgârie-mi pielea. Urlă-ți-le, șoptește-le, strigă-le. Dă-mi mie totul. Le voi primi, pentru că am promis să am grijă și de durerile și de plăcerile tale, ți-amintești? Și nu e asta durerea ta?

Am schițat din cap că da, așa că a continuat.

— Și atunci, nu-mi aparține mie?

Nu poate să înțeleagă, n-are cum să știe prin ce trec. Sentimentele mele sunt precum camere cu oglinzi, deformate, și alungite, și grotești, iar când mă apropii să le privesc înțeleg că ce văd sunt trucuri iefține născute din reflexia oglinzilor. Reușesc cumva să identific cauza lor, unora aș reuși chiar să le dau un nume, dacă aș vrea, dar mă simt ruptă, detașată. Și cu toate acestea, în clipa în care nu mă mai concentrez asupra lor, imaginile revin, sub formă de parodie a sentimentelor mele reale, a reacțiilor mele naturale.

Nu vreau așa ceva! Cum dracu' să le vrea el?

Mă chinui să verbalizez ce gândesc, dar nu reușesc.

— Nu e problema ta, îi spun, întorcându-mi privirea de la el.

Îl văd pe Embry. Doarme profund și sforăie.

Ash îmi întoarce fața spre el cu blândețe. Gestul său are ceva inevitabil, la fel de inevitabil ca oceanul sau vântul. M-aș putea opune, aș putea rezista, dar în final, tot ar câștiga. Nu prin forță sau constrângându-mă, sau poate că da, dar nu e vorba despre asta,

Scanned with CamScanner

ci despre forța voinței sale unice, care pare a nu avea fisuri și care, la un moment dat, indiferent cât de greu aș încerca, tot m-ar copleși.

— Las-o să fie problema mea, spune.

Îl las să-mi întoarcă fața spre el și să mă privească pe dinăuntru cu ochiul acela regesc căruia nimic nu-i scapă.

— Of, prințesa mea, spune cu tristețe în glas.

— Nu vreau să-ți fie milă de mine, șuier.

Nu știu de ce mă înfurie asta. De ce blândețea lui mă enervează, dar asta simt.

— N-aș îndrăzni, spune. De ce crezi că mi-ar fi milă de tine? Te gândești că te consider slabă?

Se ridică pe genunchi și ceva în postura sa îmi face inima să bată mai tare. Modul studiat relaxat în care-și ține umerii și palmele deschise pe lângă șolduri. Este dezbrăcat, penisul semierect atârnă într-o parte... dar asta nu-l face să pară mai puțin periculos. Dimpotrivă, îl face să pară cumva și mai periculos, ca și cum orice urmă de comportament civilizat ar fi dispărut.

Deși modul în care își apleacă capul, studiindu-mă, este încă unul foarte blând. Calm.

— Ridică-te și stai lângă pat.

— Nu am chef de jocuri în clipa asta, spun brusc.

— Nu e niciun rahat de joc. Am spus ridică-te și stai lângă pat!

Îmi mijesc ochii la el, toate sentimentele mele complicate transformându-se într-unul singur: furie.

— Du-te dracu'!

— Du-te dracu' nu este cuvântul tău de siguranță, iubito. Poți fi furioasă pe mine, poți spune tot ce-ți trece prin minte, dar atât timp cât nu spui *Maxen*, nimic nu se schimbă.

Indică spre marginea patului. Penisul său este complet erect acum.

— Fă ce-ți spun.

Strâng din dinți. Mă uit la el. Cum îndrăznește, ticălosul, după toate prin câte am trecut?! După ce am suportat ce am suportat?! Starea de confuzie se transformă în mânie, îndepărtându-mi tristețea. Mă dau jos din pat așezându-mă lângă, răsucind și mototolind așternuturile, întorcându-mă cu spatele spre el, cu brațele încrucișate pe piept, declarându-mă nedisponibilă.

Aud o chicoteală, de parcă accesul meu de furie ar fi ceva amuzant, nu exprimarea sentimentelor unei femei adulte. Mă întorc să mă uit la el și expresia de pe chipul său, zâmbetul acela de iubire pură, de adorație, mă blochează.

— Ești o prințesă răsfățată, îmi spune, înfășurându-și pumnii în așternuturi. Abia aștept să te pedepsesc pentru asta.

Deschid gura să..., mă rog, nu știu de ce. Să-i spun că e un ticălos și un nesimțit insensibil. Să-i spun ce sentimente bizare îmi declanșează faptul că fusesem răpită și că mă simt de parcă aș purta o pelerină de urzici. Te miști într-o direcție și te-nțeapă pe tot corpul. Te muți în cealaltă și scapi o vreme, știind însă că e doar o chestiune de timp până te vei urzica din nou. Simți totul și nu simți nimic, într-un arc de timp măsurat în milisecunde.

Doar că, atunci când sunt pe punctul de a spune totul, îmi dau seama că nu e chiar așa. Că, descărcându-mi furia asupra lui Ash, am îndepărtat amintirea lui Melwas. Nu complet, dar suficient cât să pot trăi și simți momentul prezent fără ca ultimele zile să-mi apese constant gândurile. Ash mă ignoră, sau cel puțin se preface c-ar face-o, înfășurându-și așternuturile

Scanned with CamScanner

pe mână încă o dată şi trăgând de ele. Vine rândul cearşafului, care-i dă de furcă mai mult pentru că este încurcat pe şoldurile lui Embry. Însă are forţă suficientă - trage de cearşaf şi muşchii de pe piept şi braţ i se contractă. Îmi ţin braţele încrucişate peste sâni să nu vadă că sfârcurile mi se întăriseră urmărindu-i mişcările.

Embry clipeşte, deschide ochii şi se rostogoleşte pe burtă, mârâind.

— Nu vreau să mă duc la şcoală, mama, spune cu capul în pernă şi vocea înfundată.

— Nu ştiu cum ar trebui să mă simt auzindu-te cum îmi spui *mama*, zice Ash sec.

— Ar trebui să te simţi aiurea, spune Embry, continuând să-şi ascundă faţa în pernă. E rea. Exact ca tine.

Schimbul de replici îmi smulge un zâmbet mic. Suficient cât să mi se relaxeze tensiunea din umeri.

Ash îi trage o palmă lui Embry pe fesele goale, în joacă, lăsând însă o urmă roşu aprins.

— E vremea să te trezeşti, Patrocle.

— Patrocle? întreb.

Embry se rostogoleşte pe spate şi oftează.

— Ash are impresia că trăim într-un poem epic din Grecia antică despre răpiri de neveste.

— Ca să fiu sincer, spune Ash coroborând din pat, nu am realizat că o să fie aşa profetic.

Embry se ridică.

— Ha-ha.

Ash se opreşte ridicând din sprânceană, fără să spună nimic.

— Exact, te-am ironizat, spune Embry cu demnitate. Ai ales povestea asta pentru că ţi-a plăcut ideea de a fi preaputernicul Ahile, iar eu, jucăria ta sexuală.

— Ştii că Platon afirmă în *Symposium* că Ahile era jucăria sexuală, nu?

— Poahahaha, râde iar Embry. Când m-ai sărutat prima dată, l-ai citat pe Eschil. Nu pe Platon.

Acum zâmbesc de-adevăratelea, în ciuda evenimentelor recente. Trebuie să mă forţez sa-mi amintesc că sunt supărată. Încerc să arăt furioasă. Reuşesc cu greu să mă bosumflu din nou.

Ash oftează teatral.

— Mai contează?

— Tu ai început.

Embry se uită spre mine şi ironia de pe chip îi dispare.

— Greer, spune, pe un ton care mă face să înţeleg că vede tot ce se întâmplă în mine şi nu vreau să arăt.

— Uitasem, spune Ash, întorcându-se la treabă. Embry, am nevoie de ajutorul tău.

Embry se uită din nou la mine. Pupilele de flori de nu-mă-uita i se lărgesc, apoi îl priveşte pe Ash.

— Aici sunt.

Ash se îndreaptă spre scaunul din colţ, nu cel tapiţat, ci cel din lemn, fără braţe. Este un scaun vechi, unul dintre lucrurile care au supravieţuit, cumva, administraţiei Eisenhower, însă în momentul în care Ash se aşază pe el, se transformă în tron. Solomon aşteptând să împartă dreptate. Goliciunea îl face să arate şi mai regal, vizibil mai puternic.

Pocneşte din degete. Cele şase luni de dinaintea nunţii, rolurile pe care le puseserăm în scenă, manipulările, antrenamentele delicioase, pline de iubire, reuşesc să suprascrie orice alt sentiment. Într-o secundă mă aflu în faţa lui, în genunchi, cu braţele la

Scanned with CamScanner

spate și capul plecat. Nu mai rămâne spațiu pentru furie, nici vreme. El pocnește din degete, eu mă supun. În momentul în care simt podeaua sub picioare, pelerina de urzici dispare. Nimeni nu-mi poate face rău când sunt aici, la picioarele lui Ash. Mai mult decât atât, nici eu nu-mi pot face rău. Cu gândurile, sau sentimentele, sau amintirile mele. Când sunt la picioarele lui, sunt a Sa.

Mă supun voinței Președintelui.

— Cuvântul de siguranță? întreabă, ceea ce reprezintă un semnal că lucrurile sunt pe cale să devină inconfortabile.

Cu ochii plecați nu-i pot vedea decât tibiile, gleznele și picioarele pudrate de părul negru precum cărbunele pe care îl ador. Mă concentrez pe asta și răspund:

— Maxen.

— Folosește-l dacă simți nevoia, spune, și pentru un moment este din nou Ash, bărbatul care nu poate dormi decât dacă mă simte lângă el. O să împing limitele. Va fi dificil. E normal să fii șocată.

— De ce faceți asta, domnule? mi-amintesc să adaug.

Se apleacă înainte. Vârful degetelor sale intră în câmpul meu vizual.

— Pentru că ai considerat că te cred slabă. Pentru că în momentul acesta ți-e teamă că *ești* slabă. Pentru că durerea ta îmi aparține mie și numai mie, nici măcar ție. Pentru că... trage adânc aer în piept și aproape că simt durerea, nevoia radiind din el. Pentru că am fost la un pas de a te pierde, Greer. Crede-mă când îți spun că mi-aș dori să-mi fi fost de ajuns că te-am strâns în brațe toată noaptea trecută ca să-mi treacă durerea asta, dar nu a fost. Degetele sale îmi

trec cu blândețe prin păr. Vezi tu, și eu am nevoie. Am nevoie să fie în felul ăsta.

Mă aplec cât pot de mult și mă mângâi de mâna sa ca o pisică.

— Deci este pentru amândoi?

— Poate mai mult pentru mine, decât pentru tine. Embry mi-a povestit ce s-a întâmplat în Carpatia, ce i-ai cerut să facă.

Embry se mișcă în spatele nostru. Îmi ridic ochii alarmată spre Ash, dar el își pune degetul pe buzele mele și apasă.

— Fiecare demon la momentul său, Greer.

— Nimeni nu se poate lupta pe rând cu demonii, spun de sub degetul lui, demonii se iau de brat, își unesc mâinile. Vin la pachet.

Îmi bagă două degete în gură să mă facă să tac.

— Nu azi, nu în cazul tău. Mă bucur că Embry a fost acolo să-ți ofere ce aveai nevoie. Nu sunt supărat. Gelos, poate.

Se uită la Embry respirând adânc și apoi din nou la mine.

— Bine, sunt foarte gelos, dar te-a salvat din mâinile lui Melwas. I-aș oferi orice drept mulțumire. Iar tu... tu ai coborât în adâncul Iadului. Crezi că ți-aș nega vreodată orice formă de alinare după toate astea? Azi, însă, le lăsăm deoparte, azi va fi despre a te avea la picioarele mele, unde ți-e locul, după cum știm amândoi. De gelozia mea ne ocupăm în altă zi.

Îi sug degetele prelung, apoi dau din cap că da. Amândoi avem nevoie de asta.

Fiecare demon la momentul său.

O să mă descurc.

Se sprijină la loc de scaun.

Scanned with CamScanner

— Vrei să îți explic ce am plănuit?

Îmi muşc interiorul buzei, nehotărâtă. Profesoara Greer îşi doreşte să ştie. Mai mult, profesoara Greer vrea să pronunțe *Maxen* chiar acum şi să ceară mângâieri pe spate în locul unui scenariu. Dar vocea din profunzimea mea o acuză pe profesoara Greer de laşitate. În opt luni, Ash nu m-a rănit niciodată, nu m-a împins niciodată în direcţii în care nu am vrut să merg. Dacă el consideră că am nevoie de asta, trebuie să cred că aşa este.

Şi chiar *am nevoie* de asta. Într-un fel pe care n-aş şti cum să-l explic. Am nevoie de ceva dur. Ceva care să sape pe dinăuntru, să stoarcă afară durerea prin durere.

În cele din urmă dau din cap, continuând să privesc în jos.

— Nu vreau să ştiu. Tot ce îmi doresc...

La dracu'! Nu o să fiu niciodată capabilă să explic cum m-au făcut să mă simt atingerile acelea nedorite.

— Îmi doresc să simt că sunt a ta. Nu a lui.

Nu trebuie să-i spun pe nume ca Ash să înțeleagă despre cine este vorba. Mâinile i se fac pumn.

— Nu eşti a lui, spune cu furie. Eşti a mea.

Dau din cap că da, deşi lacrimile îmi ard pleoapele. Este un adevăr atât de profund că Melwas nu are puterea de a schimba cine sunt, cui vreau să mă dăruiesc, cum îmi trăiesc sexualitatea şi, cu toate astea, simt din nou pelerina de urzici care *înțeapă*. Ar fi încercat, oare, Melwas să mă violeze, dacă nu aş fi avut pe corp semnele lăsate de Ash şi de Embry? Dacă nu aş purta pe piele mirosul inconfundabil de *submisivă*? L-a provocat ceva în mine, l-a invitat să mă asalteze?

Un deget încă umed de saliva mea mi se propteşte sub bărbie şi faţa-mi este ridicată spre soţul meu. Dar nu este Ash acolo, ci Dominatorul.

— Spune-mi un lucru care-ţi aminteşte de el, îmi ordonă, cu privirea implacabilă şi scrutătoare. O culoare, un miros, un gust.

— Mere.

Scuip cuvântul de parcă ar fi venin.

— La cină, înainte să mă ducă în cameră, au fost servite mere şi încă le puteam simți gustul când el... nu am reuşit să termin.

Ash îmi dă drumul la bărbie şi se uită la Embry.

— Bucătărie. Ştii unde sunt.

Îl aud pe Embry plecând şi, după ce iese, Ash bate din degete pe coapsa goală. Îl fixez, nu las ochii în jos, nici nu îl privesc în faţă, îi fixez mâinile şi mă gândesc la mere. La gustul acru, la cum saliva îmi inunda gura, la cum nu puteam face gustul acela să dispară indiferent de câte de mult înghiţeam. La cum le simțeam încă gustul când Melwas mă pipăia.

Degetele lui Ash s-au oprit din bătut.

— Spune-o, iubito.

— Nu vreau să fac asta, mi-a scăpat.

— Crezi că nu o să te ajute sau de frică?

— Ambele. Că o să fie greu şi inutil.

Îmi ridică din nou bărbia, cu ochii verzi fixați într-ai mei.

— E un risc pe care mi-l voi asuma. Pentru că este riscul meu, nu-i aşa?

Mă încrunt. Bineînțeles că nu e, corpul meu a fost cel expus şi luat cu forţa de Melwas, mintea şi amintirile mele sunt cele devastate şi...

Scanned with CamScanner

Degete brutale se apropie de sfârcurile mele și mă ciupesc. Mă vait și vaitatul se transformă într-un strigăt lung, în timp ce soțul meu continua să-mi ră. sucească tare sfârcurile.

— Te-a durut?

— Da, domnule, murmur.

— Deci cui îi aparține durerea? Ție sau mie?

— Dumneavoastră, domnule.

Dă drumul sfârcului și mă pălmuiește pe sân.

— Și durerea asta?

— A Dumneavoastră.

Mă apucă de păr și-l trage într-o parte, să-mi poată mușca umărul cu ușurință. De-acum trupul meu cântă, sistemul nervos este dezorientat, trimițând tot felul de semnale electrice creierului.

— Și durerea asta?

— E a Dumneavoastră, domnule.

Mâna îi coboară pe piept, își trece degetele peste sânul stâng, apoi se așază în dreptul inimii. Mișcarea este plină de posesivitate, atentă și deliberată. Foarte încet, susurând, mă întreabă:

— Și durerea asta? Cui îi aparține?

Aș vrea să mă cert, să urlu la el că nu are cum să fie a lui, pentru că lucrurile acele nu i se întâmplaseră lui, ci mie, dar eram deja prinsă în vraja scenariului nostru și am răspuns:

— Durerea asta îți aparține.

Din momentul în care pronunț cuvintele, masca de pe chip se sparge în bucăți, nu mă mai pot ascunde, nu-l mai pot respinge. Este acolo, durerea, și mă trezesc implorându-l să mă scape de ea.

— Fă-o să dispară, te rog, îl implor cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Scapă-mă de ea.

— *Întotdeauna.*

Fără nici cel mai mic efort, se apleacă și mă ridică în brațe, sărutându-mi obrajii sărați. Îi simt limba trecându-mi pe obraz, mă linge ca un vampir care, în loc de sânge, se hrănește cu lacrimi.

— *Este riscul meu pentru că este deja durerea mea, iubito. Las-o la mine pentru o oră, ai încredere în mine în următoarea oră. Lasă-mă să o port eu în locul tău.*

Aprob din cap, trăgându-mi nasul și ghemuindu-mă în brațele lui. Îmi trece mâinile prin păr și din piept îi iese un mormăit de plăcere când coama mătăsoasă i se răsfiră printre degete. Îi simt erecția arzându-mi coapsa și-aproape că-mi vine să zâmbesc. Obsesia lui pentru părul meu nu a încetat niciodată să mă amuze.

Intră Embry, cu un măr în mână. Când mă vede în brațele lui Ash, observ în ochii albaștri ceva cald ce nu pot citi, ceva amestecat cu gelozie, dar care dispare la fel de repede cum apăruse. Intră, închide ușa dormitorului și vine spre noi întinzând mărul.

— Ești pregătită, prințesă mică? mă întreabă Ash. Pocnește din degete dacă vrei să ne oprim și ne vom opri. Altfel, amintește-ți că durerea ta este a mea și că fac toate astea pentru noi. Pentru toți trei. Simt cum se uită spre Embry, cum penisul lui Embry se întinde sub privirea lui și aprobă din cap.

— Da, susur. Sunt gata.

— Atunci deschide gura, iubito. Exact cum faci când îți dorești să mă simți pe mine acolo. Așa, bine, foarte bine. Ce limbă frumoasă ai, micuța mea soție, atât de roz și udă. Exact ca alte părți ale tale. Embry, știi ce ai de făcut.

Scanned with CamScanner

Embry se scuză din privire și poziționându-se în fața mea, îmi și-mi bagă mărul în gură. Penisul lui este complet erect, cu pielea glandului întinsă și închisă la culoare. Iar în momentul în care Ash îmi murmură *mușcă* și dinții îmi pătrund în carnea mărului, chipul lui Embry se umple de unghiuri și linii de pură, periculoasă voluptate. Genul acela de voluptate care-l făcea să se piardă în sine, exact așa cum îl văzusem în Carpatia când s-a prefăcut că ar fi soțul meu, care juca rolul celui care m-a răpit, sau în prima noastră noapte, când mă dezvirginase cu brutalitate.

Sunt atât de fascinată de chipul lui Embry, chipul său de Mr. Darcy (dacă Mr. Darcy ar regula femeile la limita dintre viață și moarte), încât nu mă mai gândesc la nenorocitul ăla de măr până când sucul nu-mi atinge papilele. În clipa în care îmi atinge limba, și dulce, și acrișor, și puțin floral, mă retrag și tremur în brațele lui Ash, cât pe ce să scuip porcăria aia din gură.

— Dacă dai drumul la măr, aduc cureaua, mă avertizează Ash, exact în clipa în care tocmai stătea să-mi cadă din gură, așa că sunt nevoită să mușc mai adânc, să-l împiedic să cadă. Sucul mi se scurge pe la colțurile gurii până pe bărbie. Nu-mi doresc deloc cureaua aia. Deloc, deloc, chiar dacă știu că extazul care urmează loviturilor este mai intens ca orice altceva și că are puterea de a mă readuce la momentul prezent și de a îndepărta cu forța orice alt gând din mintea mea, adică exact ce mi-ar trebui acum.

— Curăț-o, îi spune lui Embry.

Nu înțeleg pe moment, apoi simt sucul de măr cum îmi picură pe piept, scurgându-mi-se peste sâni.

Ash se întinde pe spate să urmărească spectacolul, mă aranjează în poală, sprijinindu-mă ușor cu

brațele, în vreme ce iubitul său se apropie și îngenunchează între picioarele lui. Embry se mișcă mai în față și-și apasă gura înfometată pe carnea mea, lingând sucul de pe mine, așa cum Ash îmi linsese mai devreme lacrimile.

Parcă era un poem..., mă gândesc amețită, când gura fierbinte a lui Embry se mișca pe sfârcul abuzat mai devreme de Ash, trecând apoi la celălalt, sugând fiecare urmă de suc de pe pielea mea. Gura sa îmi trasează linii umede pe piept și pe claviculă, limba trece lejer peste piele și se mișcă în golul de sub gâtul meu. Fiecare mișcare a limbii sale îmi ajunge direct în clitoris.

Târgul spiriduşilor[11], mi-amintesc. *Așa se numește.* Un poem victorian despre două surori, Lizzie și Laura, care trebuie să reziste fructelor interzise oferite de spiriduși veniți de pe altă lume. Îl predasem studenților de la Cambridge; când Embry își apasă gura pe gâtul meu exact acolo unde-mi bătea pulsul, îmi vin în minte câteva versuri:

Ți-am lipsit? Vin' de mă sărută.
Nu-mi privi rănile.
Îmbrățișează-mă, sărută-mă și soarbe-mi sucurile.
...îmbucă-mă și bea-mă, iubește-mă,
Laura, primește-mă în inima ta.

Embry îmi linge sucul de pe bărbie, jucându-se cu limba pe maxilarul meu, tensionat din cauza faptului că țin mărul în gură. Îmi săruta buzele întinse în jurul mărului.

— Am curățat orice urmă, susură cu buzele pe pielea mea.

[11] *Goblin Market*, poem narativ,1862, autor Christina Rossetti. (n. trad.)

Scanned with CamScanner

— Mulțumesc, Embry, spune Ash cu voce răguşită. Simt cât de mult l-a stârnit să-l privească pe Embry lingând sucul de mere pe de mine şi, mai mult, îl simt când mă ridică şi mă răsuceşte la el în poală cu burta în jos şi fundul în sus. Erecția sa e de piatră pe stomacul meu descoperit, aerul îmi trece printre picioare şi clitorisul îmi pulsează din cauza noii poziții.

Nu ar trebui să mă surprindă, după toate câte făcuse şi câte ni se întâmplaseră şi, totuşi, faptul că sunt udă mă uimeşte. Sunt îngrozitor de udă, cu un măr în gură care-mi aminteşte că fusesem răpită, funtat ca un obiect de singurele două persoane din lume dul în sus pregătit să încaseze palme, corpul meu tracu care aş împărtăşi aşa ceva.

— Ține mărul în gura ta micuță, prințesă.

Jap.

Căldura explodează acolo unde lovise palma sa. Ridică mâna din nou. De data asta mai tare, mai repede, sunetul face ecou în cameră. Tresar şi mărul aproape îmi cade din gură, forțându-mă să muşc şi mai adânc. Embry, aflat încă în genunchi, vine lângă piciorul lui Ash astfel încât să fim față în față şi-mi ia mâinile într-ale lui. Îşi propteşte fruntea de a mea.

— Nu uita să respiri, mă sfătuieşte, iar eu dau afirmativ din cap, deşi e greu cu nenorocitul ăsta de măr în dinți şi...

Jap, jap.

Mărul îmi amortizează strigătele şi sucul continuă să se prelingă pe limbă, coborându-mi apoi pe bărbie. Îi simt gustul, are gust de Melwas, îi simt sufla rea pe gât...

Jap, jap, jap.

Embry îmi strânge degetele. Dinții mei strâng mărul.

Jap, jap, jap.

Şi continuă, continuă, când cu forță şi profund, când uşor şi repede, până când nu mai simt diferența, ci doar usturimea. Pielea mi-a luat foc, fesele-mi ard, şi-n tot acest timp eu mă sufoc din cauza unui nenorocit de fruct.

Fesele, degetele lui Embry, mărul. Toată ființa mea se concentrează în aceste trei puncte, pe aceste trei senzații. Existența mea depinde de ele, sunt singura mea ancoră la realitate. Nu pot face altceva decât să continui să respir, să mă asigur că nu-mi cade mărul din gură, durerea şi arsura golindu-mi mintea de orice gând. De orice amintire. Nu mai există decât mâinile lui Ash care lovesc, cele ale lui Embry care mă liniştesc şi gustul dulce de pe limbă.

Ash îmi mângâie fesele afectuos. Mă arde chiar şi atingerea atât de delicată. Sunt la un pas de a mă pierde, de a mă pierde complet în mine, încă o picătură de durere şi plonjez în subspațiu, ceea ce aproape îmi doresc. Dar Ash mă menține aici, conştientă, prezentă, încetinind durerea şi, odată cu ea, bătăile inimii mele.

Un degete mi se plimbă pe vagin, se joacă cu pliurile ude, alunecând apoi înăuntru.

— Pentru cine te uzi?

— Pentru Dumneavoastră, domnule, încerc să spun cu mărul în gură. Rezultatul este o bolboroseală umedă.

— Hm. Şi pentru cine simți durere?

— Pentru dumneavoastră, domnule.

De fiecare dată când încerc să vorbesc, mărul aproape îmi cade din gură şi sunt obligată să muşc şi mai adânc.

Scanned with CamScanner

Degetul ud de mine se ridică până la orificiul anal plin de pliuri. Trasează cercuri și nu o face blând, ci apăsat, abil, masând orificiul pentru a-l face să se deschidă, apoi alunecă înăuntru. Mă arcuiesc și-i strâng pe Embry de mâini, încercând să respir. Nu era prima dată când Ash îmi băga degetul acolo. Dar de fiecare dată senzația e diferită și nouă, la fel de elementară și murdară ca cea care o precedase.

— Și ăsta al cui este? spune apoi Ash penetrându-mă până la prima articulație.

— Al D... Și, în sfârșit, se întâmplă. Mărul îmi cade din gură rostogolindu-se la picioarele lui Embry, cu partea mușcată în sus.

— O, nu! exclamă Ash. Ne-a căzut mărul.

Cu ochii lărgiți, mă întorc să privesc în spate și încep să-l rog:

— Îmi pun mărul înapoi în gură, te rog, îl țin așa cât vrei, te rog...

Mă opresc. Ash ridică o sprânceană în tăcere. Chipul său are o expresie amuzată, de parcă ar fi surprins o pisică sau un iepuraș fugind cu burta la pământ, cu atât mai adorabili cu cât se agitau mai tare, fără motiv. Își strecoară mâinile și brațele sub mine și mă duce spre pat. Mă pune pe burtă. Embry vine și se întinde pe partea opusă, în fața mea să mă poată ține de mâini. Nu vreau cureaua, n-o vreau. Dar mi-o și doresc. Vreau să încetez să mă gândesc, vreau ca faptul că îi aparțin lui Ash să-mi fie imprimat pe piele. Îmi doresc căderea liberă pe care mi-o aduce abandonul, modul dureros care-mi indică exact câtă libertate de alegere și control posed. Pot alege să simt durerea orbitoare, o pot face, pot alege să dorm, să sărut sau să fiu lăsată în pace. Corpul meu îmi aparține mie și numai mie.

Și, pentru prima dată de când revenisem acasă, cred toate acestea.

— Numărul magic este trei, spune Ash, și aud zgomotul de piele alunecându-i printre degete.

— Numără până la trei, prințesa mea.

Lovitura de curea sosește ca o arsură, o înțepătură și pleznitură atât de puternice încât simt durerea abia când s-a terminat. Fesele-mi sunt incandescente deja de la pălmuit, încălzirea ajutându-mă să suport durerea în aceeași măsură în care o intensifică.

— Unu, șoptește Embry, ținându-mi mâinile strâns într-ale sale. Nu uita să respiri.

Întotdeauna uit să respir. Inspir exact când primesc a doua lovitură, șfichiuind mai adânc și mai brutal, puțin mai jos de fesă. Expir repede, iar Embry se întinde să mă mângâie pe păr.

— Doi. Încă una, Greer. Ultima.

Ultima este întotdeauna cea mai grea și nu face excepție nici de data asta - cureaua îmi mușcă din pielea exact acolo, la împreunarea dintre coapse și fese. Icnesc de durere, bătând din picioare și apăsându-mi fața în saltea. Îl aud pe Embry îndemnându-mă:

— Respiră, respiră, respiră.

Cureaua este aruncată pe pat, apoi Ash îmi depărtează picioarele și mă pătrunde cu penisul gros și erect. Plăcerea începe să se ridice din mijlocul ființei, melodia unduindu-se de la degetele picioarelor până în vârful capului. Terminațiile nervoase, confuze, convertesc totul într-o senzație delicioasă.

— Doamne, ești udă, mârâie din spatele meu.

Embry geme în fața mea, stând nemișcat pe burtă. Îmi ridic capul și văd că-și băgase o mână pe sub burtă și se masturba privind cum Ash se adâncește în mine.

Scanned with CamScanner

— Cum îl simți? mă întreabă Embry cu ochii ţintiţi spre şoldurile lui Ash care se loveau de fesele mele.

— Mare, spun, zvârcolindu-mă. Ash mă pălmuieşte să stau nemişcată, apoi îmi apropie din nou gleznele una de cealaltă să mă strângă şi mai tare în jurul său.

— Da, spune Embry, respirând greu şi continuând să se masturbeze. Este.

Primesc o altă palmă.

— Sus în pat, spune Ash, cu vocea răguşită.

Simt un fior de plăcere şi mândrie. Eu îi făcusem asta. Liderului lumii libere. Limitându-mă pur şi simplu la a fi cine sunt, dându-i ce avea nevoie şi permiţându-i să-mi dea ce aveam nevoie eu. Mă aştept să continue să mă reguleze pe pat, dar el se aşază sprijinit de tăblia patului lângă mine, cu penisul lucind în lumina caldă.

— Pe spate, îmi spune. Picioarele desfăcute. Embry trebuie să-ţi simtă păsărica chiar acum.

Respiraţia mi se îngreunează în timp ce mă supun. Sfârcurile, deja tari mi, se ridică precum nişte vârfuri. Mă aşez pe spate în vreme ce Embry mă priveşte cu ochi lichefiaţi.

— Pot? vocea lui Embry tremură.

— Nu cer permisiunea niciunuia dintre voi, răspunde tăios soţul meu. Vreau să intri în ea. Vreau să o regulezi. Să o faci să-şi dea drumul. Şi vreau ca ea să te lase.

Cuvintele aspre mă fac să tremur puternic. Aproape la fel de puternic ca privirea de smarald care mă fixează.

— Vreau să te uiţi la mine cât timp el este în tine, îmi ordonă. Vreau să-ţi văd chipul.

— Oh, Ash, murmur.

În clipa de faţă sunt numai hormoni şi electricitate, nu sunt nimic altceva decât ce mă face el să fiu. Iar el o ştie. Gura i se ridică a satisfacţie privindu-l pe Embry cum se târăşte spre mine şi mă penetrează.

Penisul soţului meu este masiv şi întunecat la culoare, drept, ţintind spre tavan, dar îl ignoră. Încrucişându-şi braţele pe pieptul larg, îşi priveşte prietenul intrând şi ieşind din mine, încet la început, apoi repede, şi mai repede, pierzându-se în sine şi, odată cu asta, controlul. Embry se lasă complet peste mine, abdomenele ni se lipesc, îşi strecoară braţele sub umerii mei şi-şi înfundă faţa în gâtul meu, cu lovituri rapide, egoiste.

Bine, nu tocmai egoiste. Baza penisului mi se freacă de pubis ori de câte ori intră şi iese din mine, înclinaţia pelvisului este perfectă astfel încât să se asigure că punctul acela este atins la fiecare mişcare. Şi-n vreme ce orgasmul se apropie, ştiu ce-mi doresc mai mult decât orice. Ştiu ce am nevoie. Şi dacă Ash a făcut asta ca să-şi amintească ce simte când mă stăpâneşte, dacă eu am făcut asta pentru că am vrut să-mi regăsesc puterea... ca să nu mai spun că era ceva ce-mi dorisem ani de-a rândul...

Ne privim în ochi, îmi întind mâna spre el strecurând-o sub braţele sale încrucişate şi-o las acolo, pe pieptul lui.

— Vreau să-ţi cer ceva.

Embry nu se opreşte şi nici nu-şi ridică fruntea de pe gâtul meu, dar ştiu că ascultă, aşteptând să vadă ce urmează să se întâmple.

Ash îmi ia mâna într-a lui, mi-o coboară peste abdomenul musculos şi mi-o apasă pe penisul dornic.

Scanned with CamScanner

Îmi foloseşte mâna după propria plăcere, cu a sa pe-
te a mea, stabilind apăsarea şi ritmul.

ceri. — Poate că am plănuit deja ceea ce vrei să-mi

— Nu ştii ce vreau să-ţi cer, spun.

Aş fi vrut să sune provocator şi prefăcut timid,
dar corpul lui Embry este o maşinărie care-mi reduce
la tăcere orice senzaţie ce nu are de-a face cu plăcerea
crescândă, aşa că vocea îmi sună sugrumată. Gâfâită.

— Nu are importanţă, spune Ash în tonul acela
egal, care depăşeşte orice limită a aroganţei. E o stare
de fapt. Eu o să-ţi fac orice vreau, iar tu mi-o vei per-
mite.

Îmi foloseşte mâna pentru a se masturba, fără să
privească într-acolo, dar ochii săi îi fixează pe ai mei
cu ardoare. Mă gândesc la ziua în care ne-am întâlnit
la Londra, acum mulţi ani.

— Orice, spun, repetând apoi cuvintele pe care
i le spusesem unui tânăr militar într-o bibliotecă oare-
care - Te voi lăsa să îmi faci orice doreşti.

Şi vorbesc serios. Mai serios decât o făcusem
când aveam şaisprezece ani, iar *orice* poate însemna
atât de multe acum, când sunt o femeie. Am văzut
ororile pe care le poate reprezenta *orice*, le-am simţit
şi, cu toate acestea, în profunzimea verde a ochilor
soţului meu redescopăr ceva ce ştiusem, din instinct,
de când l-am cunoscut. Că *orice* reprezintă crevasa de-
licioasă pe care dorisem să o experimentez ca tânără
femeie, *orice* reprezintă o lume în care lucrurile aduc
plăcere şi teamă, *orice* reprezintă un act depravat şi
dureros, transformat într-un gest iubitor, prin con-
simţământ şi plăcere reciprocă.

Buzele lui Ash tremură auzindu-mă - îşi amin-
teşte momentul din bibliotecă exact ca mine - şi faţa
de Dominator dispare un moment, lăsând la vedere

bărbatul obosit, dar plin de poftă de hârjoneală din
spatele măştii.

— Tocmai de aceea eşti atât de periculoasă,
murmură, folosindu-şi mâna liberă pentru a-mi înde-
părta părul de pe chipul transpirat.

— O să termin, le susur şi lui şi lui Embry în
acelaşi timp.

— Bine, spune Ash, iar Embry mă muşcă de gât
simultan pentru a-mi transmite că a înţeles.

— Pentru cine îţi dai drumul, Greer?

—Pentru Dumneavoastră, domnule, spun zvâr-
colindu-mă sub prietenul lui.

— Ce fată ascultătoare. Lasă-l pe Embry să te
simtă toată. Merită asta, nu crezi? După tot ce a făcut
să te readucă acasă în siguranţă...

Mă lasă fără cuvinte, la fel ca pe Embry, pro-
babil, pentru că scoate un geamăt când Ash îi spune:

— Ieşi după ce termină, Embry, păstrează-te
pentru mine. Geamătul agonizat este singura sa reac-
ţie, nu protestează.

— Ah, cât eşti de ascultător. Ai văzut ce ai pri-
mit dacă m-ai servit bine? O păsărică atât de caldă...
Timp între picioarele soţiei mele. E bine, nu-i aşa? E
plăcut să primeşti ceea ce meriţi, nu?

Cuvintele lui Ash sunt nemiloase şi umilitoa-
re la modul cel mai delicios, dar şi mai delicios este
efectul pe care îl au asupra lui Embry. Mişcările sale
se schimbă, din prelungite şi pline de nevoie devin
aspre şi puternice, îşi înfige degetele în spatele meu şi
dinţii în gât, animalic. Privindu-i chipul lui Ash, reali-
zez că acele cuvinte nu fuseseră alese la întâmplare, ci
deliberat, pentru că ştia ce efect aveau să aibă asupra
lui Embry. Toate acele idei ardeau dincolo de gându-
rile lui Embry, când credea că nimeni nu le vede.

Scanned with CamScanner

Nimeni, în afară de Ash. Și când Ash îi spune

— Fă-o Embry, intră adânc și lare în ea [illegible]
ți-ai dori s-o poți face tot timpul!, înțeleg ce face

Hrănește și stârnește gelozia dintre ei. Embry
pare a lua foc, eu simt că iau foc, că mă rostogolesc [illegible]
un butoi aruncat într-o cascadă, trec de la anticipare
la senzații incoerente, strângându-mă și pulsând în
jurul lui Embry, gâfâind în vreme ce contracțiile lui
alungă din corp orice gând, orice informație. Totul se
rezumă la o profundă plăcere biologică pur hormo-

Embry se supune cererii lui Ash și iese, dar ob-
serv că are maxilarul încleștat și testiculele ridicate. Se
așază pe călcâie cu o expresie năucită.

— Ar trebui să fie niște lubrifiant la capătul me-
sei. În locul obișnuit.

Locul obișnuit? Apoi îmi amintesc de lunile din-
tre moartea lui Jenny și apariția mea. Mă trec fiori
de pură desfrânare întrebându-mă de câte ori cei
doi bărbați de lângă mine o făcuseră în patul acela,
gândul mă stârnește umplându-mă în același timp de
o senzație familiară de teamă, de spaimă. Povestea lor
este una lungă, au atâtea în comun, s-au iubit și s-au
rănit de atâtea ori, mă simt ca o intrusă între ei. Ca
și cum m-aș afla dincolo de o ușă prea grea să o pot
deschide singură.

— Mă simt atât de norocos să vă am pe amân-
doi aici, spune Ash, de parcă mi-ar fi auzit gândurile.
Nu mi-aș fi imaginat niciodată... se întrerupe, clăti-
nând din cap, apoi întinde mâna după tubul pe care
Embry i-l adusese, din nou stăpân pe sine.

— Pe burtă, Greer. Întoarce-ți capul spre Embry
să-ți poată folosi gura dacă vrea.

Sigur că Embry vrea, îngenunchează și-mi pă-
trunde dincolo de buze, de cum sunt gata. Ash îmi

pune o pernă sub șolduri și mă ciupește de fese pen-
tru că dădusem din fund în timp ce o făcea.

— Nu mă pune la încercare, Greer, mă averti-
zează. O să ai nevoie să fiu răbdător cu tine.

Dar vocea sa și modul în care își mișcă mâinile
aspre și pline de nerăbdare pe coapsele și pe șoldurile
mele îmi spun altceva: răbdarea sa e făcută fărâmițe
de dorința de a-mi regula fundul. Nu pierde timp.
Imediat ce mă unge, își strecoară un deget între pliuri,
testând și apăsând de jur împrejur, pregătindu-mă.
De parcă m-ar putea pregăti ceva pentru erecția sa
uriașă!... Mai bagă un deget, făcându-mă să gem
cu gura plină de Embry, care, la rândul său, își
încleștează degetele pe tăblia patului și în părul meu,
înjurând pentru sine.

— Abia aștept să intru aici, spune Ash, împin-
gând și răsucindu-și încet degetele. Micul meu prinț
a fost primul care a intrat în tine, dar eu voi fi primul
care voi intra în fundulețul ăsta și nici nu știi de câtă
vreme mă gândesc la asta. La cât de fierbinte va fi. Cât
de strâmt. Cât de rușinos. Îmi iau gura de pe Embry,
întorc capul și zâmbesc larg la Ash, peste umăr.

— Te rog, da.

— Ce prințesă perversă, spune sacadat, mișcân-
du-și degetele mai tare, provocându-mi frisoane de
plăcere pe toată pielea. Îngrozitor de perversă.

Apoi se poziționează între picioarele mele și
scoate degetele pentru a-și pregăti penisul.

Mă așteptam ca Embry să continue să se miște
în gura mea, mai ales când i-am simțit mâna cuprin-
zându-mi maxilarul și întorcându-mi fața din nou
spre el. În schimb, își apasă buzele pe ale mele săru-
tându-mă îndelung.

— Te iubesc, îmi susură pe buze. Te iubesc atât
de mult...

Scanned with CamScanner

Când se retrage, îi caut privirea. N-o să-l înțeleg niciodată, cred, nici dacă aș avea un milion de ani la dispoziție. Nu voi înțelege niciodată cum poate fi atât de egoist și altruist o secundă mai târziu, atât de inconsecvent, nu înțeleg capacitatea sa enormă de a simți iubire și gelozie simultan. De ce să-mi spună cuvintele astea tocmai acum, când Ash se pregătește să intre în mine, de ce să le spună știind că Ash va auzi.

Înainte să pot găsi un răspuns pe chipul acela aristocratic fără cusur, spune puțin mai tare:

— Continuă să respiri când el se împinge în tine, continuă să respiri și împinge-te în el. Te-a pregătit cum trebuie, dar tot va fi neplăcut la început. Tu respiră...

Aprob din cap simțind degetele lui Ash mângâindu-mi spinarea. Știu, fără să mă uit, că nu o face să mă aline sau să mă liniștească; îmi mângâie șoldurile și spatele așa cum un cumpărător mângâie calul de rasă, ca un colecționar care-și trece mâinile pe capota noii sale mașini sport. Atingerea e plină de posesivitate, apreciativă, dar egoistă. Își oprește mâna pe ceafa mea și mesajul este clar. Sunt jucăria lui, animalul lui de companie, soția lui. Va face cu mine orice vrea.

Iar eu nu-mi doresc altceva.

Se apleacă peste mine și simt cum își trece glandul peste anus, îl trece fără să aplice aproape nicio presiune. Apoi îl face din nou să alunece pe mine, apăsând de data asta peste locul pregătit, apoi se retrage.

— Relaxează-te, spune Embry, trecându-și nasul peste al meu. Ai început să te încordezi.

Așa este și nici măcar nu știu de ce. Îmi doresc asta, mi-am dorit-o de multă vreme, sunt atât de excitată, încât vaginul mi s-a umflat și pare greu, sunt plină de lubrifiant și pregătită... și totuși o percep ca pe o invaziune, adâncă, bizară, de parcă ar fi ceva greșit, dar nu complet greșit.

La următoarea inspirație, Ash apasă din nou și continuă să apese, lubrifiantul își face treaba, totul este ud și alunecos dar, Doamne, ah, Doamne!

— Isuse, spune Ash printre dinții încleștați în timp ce glandul îi este prins în strânsoarea orificiul meu virgin. Isuse, cât e de bine!

Se adâncește mai mult, trecând de punctul inițial de rezistență.

— Ah, Doamne, ah, Doamne, murmur strângând din pleoape. Doare, doare, doare.

— Sărut-o, Embry, spune Ash, mângâindu-mi coapsa ca pe-a unui cal speriat, dar mâna îi tremură și abia dacă mai reușește să se controleze.

Embry își apasă gura pe a mea. Sărutul său este dulce, delicat și liniștitor, în contrast izbitor cu penisul dornic care-mi desparte carnea sensibilă, și mă simt captivată de gura iubitoare, de mișcările tandre care mă duc departe de durere către altceva. Ceva ce seamănă cu durerea, un tremurat în capul pieptului, o pauză între răsuflări care se transformă în altceva în corpul meu.

— Continuă să respiri, iubito, spune Ash. Te descurci foarte bine.

Simt cum în sfârșit, în sfârșit, mă pătrunde, glandul trece dincolo de strânsoare și se adâncește în mine.

— Ooh, Doamne, susur în gura lui Embry, dar vocea îmi sună diferit de data asta, panica dispare, înlocuită de mirare. Încă doare, dacă se poate numi durere. Încă simt că e ceva nenatural. Dar încleștarea din piept se unește cu încleștarea din vintre cauzată

Scanned with CamScanner

de mișcările experte ale lui Embry de dinainte, când era în mine, și corpul răspunde înainte ca mintea să reușească să reacționeze, făcându-mă să mă mișc și să mă zvârcolesc pe penisul gros dintre fese, încercând să-l bag și mai adânc în mine.

Efortul îmi este premiat de o palmă grea pe fund, apoi iese din mine complet și se împinge înapoi, tot, făcându-mă să-i simt testiculele presate pe vagin. Embry s-a ridicat să privească, cu gura frumoasă ușor deschisă și respirația gâfâită, neregulată.

— Uită-te, Embry, spune soțul meu, și Embry se târăște înainte să privească, ascultător.

Ash îmi pune câte o palma pe fiecare fesă și le desparte complet, expunând punctul în care suntem uniți.

— Uite cât s-a lărgit în jurul meu. Cât de strânsă e pe mine.

Nu-l pot vedea pe Embry, dar aud nevoia silențioasă din tonul său când întreabă:

— E bine?

— N-am cuvinte să-ți explic în ce hal de bine e.

Simt cum degete pipăie locul unde sunt strânsă în jurul erecției lui Ash. Mă-nfior. Ash se înfioară. Îl aud pe Embry murmurând o întrebare și pe Ash răspunzând în același ton. Mă uit peste umăr și văd cum Embry își mușcă buza, întinzând o mână spre soțul meu. Este ezitant, emoționat, de parcă modul acesta de a-l atinge pe Ash ar fi ceva rar și vrea să-și imprime în minte fiecare secundă. În loc să-l atingă pe piept sau pe șolduri, Embry își trece mâna pe maxilarul lui Ash, mângâind cu degetul mare tâmpla grizonată.

În momentul în care Embry îl atinge, Ash se blochează, cu penisul în mine și cu mâinile nemișcate pe șoldurile mele. Ochii i se închid, când Embry îl

mângâie pe față, și buzele i se desfac. Nimeni nu se mișcă o vreme, nimic nu se mișcă, ca și cum timpul s-ar fi oprit la o clipă pe care nu o înțeleg, dar care-mi rupe inima în două. Durerea dintre ei este palpabilă, la fel de reală ca sudoarea și carnea noastră, palpabilă și vie. Și dacă am crezut vreodată că Ash este cel care deține toată puterea în relația dintre ei, acum pot vedea limpede: Embry are între palme inima lui Ash și nici măcar nu realizează asta. Este prea ocupat să-i studieze chipul, expresia, este prea ocupat să iubească, fără să-și dea seama cât este de iubit.

Inima mi se frânge.

— Sărută-mă, spune Ash încet. Te rog...

Ezitând o clipă, Embry se apleacă, își trece buzele peste ale lui Ash, și un fior de electricitate îi traversează corpul. Ash oftează, cu genele lungi odihnindu-se pe obraji, ia o mână de pe mine și-l cuprinde pe Embry după mijloc, trăgându-l aproape de el. Apoi, fără tragere de inimă, se retrage cu un zâmbet amar.

— Te-am ignorat, prințesa mea.

— Nu prea am cum să mă simt ignorată când ești în mine, răspund cu un zâmbet.

— Chiar și așa, dacă încă zâmbești înseamnă că nu ne facem treaba, mormăie, mai mult în joacă, deși o umbră încă îi stăpânește privirea.

Îmi reamintesc de ce facem toate acestea, ce dorim să trecem în uitare jucând scenariul acesta și știu că Ash nu se va opri până când nu-și va atinge scopul.

Îi șoptește ceva la ureche lui Embry și el aprobă, aruncându-mi o privire malițioasă și retrăgându-se puțin pentru ai lăsa spațiu lui Ash să mă ia de mâini și să mă ridice în genunchi. Încă îngropat adânc în mine, m-a apucat cu brațul de stomac răsucindu-mă peste el și așezându-se pe spate. Stau sprijinită de

Scanned with CamScanner

pieptul lui. Ash se asigură că am capul într-o poziție confortabilă și îmi dă părul la o parte de pe față. Apoi Embry se apropie și-mi dau seama ce urmează să se întâmple.

— Nu știu dacă pot, spun șoptit.

— O să poți, îmi răspunde Ash la ureche. Îmi caută gleznele cu picioarele și mă deschide, expunându-mi complet vaginul ud către Embry, care îngenunchează între picioarele noastre, cu pieptul ridicându-se și coborând rapid din cauza excitării.

— O să poți. Și o să-ți placă.

Îmi ține o palmă deschisă peste abdomen și cealaltă în jurul gâtului, forțându-mă să-mi cobor pelvisul și să-mi las capul pe spate pe umărul său, arcuindu-mi corpul astfel încât să fiu accesibilă amândurora.

— E îngrozitor de excitant, spune Embry, bucurându-se de ce vede, plimbându-și degetele pe petalele ude, acum deschise pentru el, și în jurul punctului moale unde eu și Ash suntem uniți.

— E a ta, reguleaz-o, spune Ash, pe un ton regal, ca o gazdă generoasă distribuind premii. Bucură-te de ea.

Embry se așază peste noi, cu o mâna la baza penisului și cu cealaltă sprijinită lângă capul lui Ash.

— Pot să termin în ea?

Mă zvârcolesc de plăcere abjectă cauzată de modul în care-și vorbesc și pentru că Embry îi cere permisiunea lui Ash, și nu mie, umilința fiind la fel de excitantă ca și corpurile lor când mă stârnesc să ating climaxul.

— Ți-ar plăcea?

— Doamne, da, mult, geme Embry.

— Fă-o, ordonă Ash și Embry își ghidează în sfârșit glandul imens pe vaginul meu, atât de ud acum, încât aud sunetul făcut de contactul cărnii sale cu a mea. Dar, când se împinge în mine, simt imediat diferența față de cum ne iubiserăm mai devreme, și trag aer în piept cât pot de mult.

— O să mă mișc încet, promite Embry. Știu că e strâns.

Vocea i se sparse pe ultimul cuvânt, de parcă însuși gândul este prea mult de suportat și, din modul în care i se zbate pieptul sub mine, în respirații scurte, bănuiesc că și Ash simte la fel.

Se ține de promisiune mișcându-se ușor, deși, cu un penis gros deja în mine, *ușor* nu este cuvântul cel mai potrivit. Mai degrabă e vorba despre o invazie în ralanti; mă ud și mai rău simțindu-i forța și blândețea. Dar, cu fiecare centimetru, Embry începe să se transforme și umbra sa preia comanda. Apare acel Embry care se bucură de haos, de violență, consumat de o nevoie atât de adâncă, încât pare a nu mai simți prezența celorlalți.

A intrat pe jumătate, declanșându-mi unde de plăcere ascuțită în vintre și în piept. Simt cum de pe gâtul meu se adună sudoarea sub mâna lui Ash, sunt rece și umedă pe frunte, abdomenul îmi e pulverizat cu picături mici de sudoare.

— Nu știu dacă pot, repet gâfâind.

Dinții lui Ash îmi mușcă lobul.

— O să poți, spune cu vocea de Dominator. Primește-l. Primește-l tot în tine.

Embry se împinge mai adânc și eu strig, pe jumătate de durere, pe jumătate de extaz, iar pieptul lui Ash bubuie de plăcere sub mine, fiecare mișcare a lui Embry comprimând și masându-l pe interior.

Scanned with CamScanner

Apoi Embry intră complet, privindu-mă pierdut, în
ridic ochii la el, rătăcită la rândul meu, rugându-l de
privire.

Să-i fie milă. Ori să nu-i fie. Nici măcar nu mă
știu.

Embry încearcă să împingă tare o dată și dă
nou țip, de durere-plăcere. Simt fier încins în adâncul
stomacului.

— Iartă-mă, reușește să spună printre dinți
strânși. Îmi pare atât de rău, dar, Isuse Hristoase, e
atât de strâmtă și e atât de bine!... Împinge din nou și
geme adânc, cu ochii închiși și știu că va fi nemilos.
E prea bine, prea strâns, prea fierbinte, prea perver
totul.

— Cum te simți, prințesa mea? mă întreabă
Ash, iar Embry se retrage și se împinge din nou în
locul meu atât de mic.

Cuvintele încep să mi se evapore din minte, la
fel și gândurile. Amintirile, intențiile, nu mai știu nici
de ce mă aflu aici, nici cum am ajuns țintuită ca un
fluture între soțul meu și iubitul meu.

— Plină.

Este singurul cuvânt pe care reușesc să-l aduc
în minte. Mă simt plină.

— Plină de cine? mă întreabă Ash. Palma de pe
burtă îmi alunecă acum pe clitoris, masându-l cu mișcări experte.

— De domnul meu, spun. Și de Embry al meu.

— De Embry *al nostru*, mă corectează Ash, iar Embry își pleacă fruntea, de parcă n-ar vrea să vedem efectul pe care îl au cuvintele lui Ash asupra lui.

Îmi întind o mână în spate și o așez pe după gâtul lui Ash, apoi pe cealaltă pentru a-l cuprinde pe Embry. Îl trag pe Embry în jos pentru un sărut și el

îmi răspunde și geme, intrând și ieșind din mine. Are gura caldă și dulce, înfometată și lipsită de blândețe, apoi Ash își ia mâna de pe gâtul meu și și-o înfige în părul lui Embry, trăgându-l în jos să-l sărute până când eu îl iau, nerăbdătoare, înapoi pentru mine. Curând, amândoi ne luptăm, plini de extaz, pe gura lui Embry, cu piepturile gâfâind și șoldurile în mișcare și gemetele amortizate în sărutări. Embry îl sărută pe Ash, apoi pe mine, apoi Ash mă sărută la rândul său, apoi ne unim toți trei într-un sărut, cu respirațiile tăiate. Încep să uit care-s buzele cui, care e limba cui, cine mă pătrunde pe la spate și cine prin față, îmbătată de plăcere.

E ca în noaptea nunții, perechile separate s-au dizolvat și suntem doar noi trei, mișcându-ne la unison și sărutându-ne și respirând ca unul singur. Nimic nu ne desparte, nu mai există suspiciuni, nici gelozie, doar un întreg. Este extaz pur. Nevoia primară a sexului, unită cu nevoia sacră de a iubi și de a fi iubit cu tot ce ai.

Împerechere. Exact asta este. Un cuvânt care poate însemna deopotrivă sex, dar și a-ți împărtăși existența cu altcineva.

— Haide, iubito, murmură Ash. Îmi aparține, îl vreau.

Acum, imediat.

Nu-i nevoie să întreb la ce se referă; poate simți în același timp cu mine cum mușchii mi se încleștează, cum pulsez în jurul penisurilor din mine. O să-mi dau drumul și o voi face pentru el, pentru plăcerea lui.

— Așa, spune Ash, vine. Mă apasă pe stomac, exact deasupra osului pubian, și geamătul care-mi scapă e obscen, pentru că așa se simte, obscen. Ca și cum m-ar apăsa pentru a mă strânge și mai tare în

Scanned with CamScanner

și al lui Embry, mă apasă ca să simtă cât sunt de plină, o face pentru el, dar efectul obținut este că-mi apasă puternic punctul G exact pe mișcările nemiloase ale lui Embry.

— Daaah, spune Ash pentru sine când mă simte implodând, și apasă și mai tare, haide, prințesa mea, așa. Fă-o bine, să ne simți apoi cât de puternic vom termina în tine. Fă-ne să-ți oferim mai mult decât poți suporta.

Soțul meu este atât de depravat și, prin consecință, irezistibil pentru mine, și gem iar, și mă mișc până când toată tensiunea provocată de fricțiunea celor doi bărbați cu adâncimile mele se strânge ca un vârtej în spatele clitorisului vreme de un minut orbitor. Nu pot să trag aer în piept, nu-mi reușește, simt că presiunea interioară o să mă strivească, o să mă topească, o să mă ucidă. Nici nu-mi dau seama că îi zgârii pe brațe și pe spate, dând din șolduri, până când Embry nu-i spune lui Ash să mă țină nemișcată și el mă blochează. Abia atunci Embry își eliberează coapsele și începe să se miște, iar Ash mă apasă și mai tare pe burtă. Îi văd abdomenul lui Embry, încordat, împingând, iar șoldurile flexându-se, și-mi intră în adânc, repezit, frecându-se de punctul G.

Vârtejul se oprește, tensiunea mă arde și simt cum implodez infinit, contractându-mă pe ambele penisuri atât de tare încât simt durere, îmi simt mușchii stomacului pleznind, simt electricitatea difuzându-se de pe scalp, prin tot corpul.

— La dracu', nu mă pot opri, spune Embry în timp ce eu continui să mă zvârcolesc și să gem sub el. Trebuie, trebuie.

— Fa-o, spune Ash cu vocea îngroșată. Arată-mi cât de mult îți place să-mi folosești soția. Arată-mi cât îmi ești de recunoscător.

Iar Embry îi arată cu fiecare mușchi umflat, cu liniile întinse, murmurând *băga-mi-aș băga-mi-aș băga-mi-aș* și-ncepe să mă umple de spermă.

— Ah, Greer, ah, băga-mi-aș, iubito, cât e de bine!

Continuă să se miște în timp ce-și dă drumul, împinge și mai puternic, pulsând atât de tare încât o pot simți deși, la rândul meu, continui să pulsez, orgasmul întârziind să se oprească.

— Da, mârâie, ridicându-se puțin pentru a elibera și ultima picătură a climaxului său în mine. Este atât de bine, iubito. Al dracului de bine.

Se retrage cu un sunet pe care l-aș putea descrie ca uimire nemăsurată și simt ce a lăsat în mine, umezeala caldă a seminței sale care se scurge încet afară. Embry privește cu ochi înfometați, privește cum Ash se întinde să vadă ce mi-a dat Embry. Mârâie aprobator, iar dovada că prietenul său m-a folosit până la ultima picătura îl face să scoată un sunet gutural de plăcere animalică.

— E rândul meu, îmi susură răgușit în ureche. Își mișcă șoldurile sub mine, cu abdomenul și coapsele complet încordate în efortul de a intra și a ieși din mine și mă surprinde că nu mai simt nici urmă de durere acum. Doar simt, simt altfel decât ce simte păsărica mea, dar este la fel de intens și de cuprinzător. Poate chiar mai mult, dat fiind că presupune abandonul complet și vulnerabilitate totală. Cu o mână pe vaginul plin de spermă și cealaltă pe gâtul meu nu are nevoie de mai mult de zece, cincisprezece mișcări pentru a atinge punctul de unde nu mai există întoarcere. Trupul său este o bucată de marmură, mușchi asudați și gemete venind de sub mine, mâinile sale se transformă în lanțuri, erecția sa este atât de mare, adâncită până în profunzime. Simt cum penisul acela

Scanned with CamScanner

imens se dilată imposibil de mult, simt cum mușchii tari devin și mai tari și-mi spune cu vocea tensionată *vine, iubito, acum vine.*

Mi-e imposibil să găsesc cuvinte care să descrie ce simt când bărbatul meu își dă drumul în mine. După toate prin câte am trecut: răpirea, prințul său care m-a regulat în patul în care urma să fiu violată, modul în care m-a disciplinat, armonia pe care noi trei am atins-o împreună, exact ca în noaptea nunții noastre. Sunetele vulnerabile și delicioase care-i scapă acum și pulsațiile fierbinți ale spermei sale într-un loc neatins de nimeni până acum, îmbrățișarea strânsă și plină de sudoare... îmi dau seama că plâng, pentru că e mai mult decât eliberarea pe care mi-o dăruiește un scenariu reușit, e mai adânc și mai important de atât. Este siguranța că nimic nu va distruge iubirea pe care acest bărbat o simte pentru mine, oricât de departe aș fi, indiferent de cât de departe aș fugi, indiferent ce am făcut cu Embry. Este siguranța că, indiferent la câtă violență sau cruzime sunt supusă, nu mă voi pierde pe mine, controlul asupra mea, ori capacitatea de a alege și de a iubi.

Aceasta este căsătoria, spun, năucită. Bucurie și durere, expuse și schimbate între unul și celălalt.

Bucurie și durere, împărtășite.

Și-n vreme ce eu plâng, Ash se eliberează în mine cu respirații lungi, iar Embry ne privește pe amândoi cu uitătura sa de prinț - tortură și dorință deopotrivă. Încă simt în gură un gust slab de mere, dar nu mai este amar, ci dulce. Sunt conștientă de faptul că ceea ce mi s-a întâmplat nu va dispărea niciodată. Nu așa cum mi-aș fi dorit. Dar nici nu mă va defini, nu-mi va distruge căsnicia, libidoul sau puterea de a iubi și de a ierta.

Ash avusese dreptate, mă crezusem slabă. Chiar dacă nu se cristalizase într-un gând clar și nu mi-o spusesem direct, teama că aș fi provocat cumva evenimentele acelea, că aș fi fost complice, fusese acolo. Ca și teama de a îndura durerea cauzată de bărbatul cu care mă căsătorisem, ori asprimea sa, mai ales când acestea reprezentau ceva ce-mi doream de la el. Iar Ash îmi demonstrase că greșisem întru totul.

Bărbatul acesta.

Bărbatul acesta înțelept, nemilos, regal.

După duș, după ce el și Embry au petrecut o oră delicioasă între picioarele mele mâncându-mă și iubindu-se unul pe celălalt, după ce Embry a adormit, Ash s-a rostogolit peste mine penetrându-mă fără preliminarii și fără a-mi cere permisiunea, pentru că în privat sunt a lui și niciunul dintre aceste lucruri nu este necesar, m-a privit țintă și m-a întrebat:

— A cui este durerea?

Răspunsul a venit de la sine, fără nicio reținere.

— A Dumneavoastră, domnule președinte. Toată durerea este a Dumneavoastră.

Scanned with CamScanner

18

EMBRY

După

Două zile mai târziu, mă aflu la conacul lui Vivienne Moore, bând gin cu privirea pierdută pe întinderea lacului. Vântul văratic din Washington este încă rece, vine cu nori şi stropi de ploaie mocănească. Savurez căldura gecii uşoare şi faptul că balconul este acoperit, în vreme ce privesc cum picăturile se sparg pe suprafaţa apei. Îmi verific telefonul, trimit rapid vreo două e-mailuri scurte. Tehnic, sunt într-o călătorie de familie, în vacanţă, prin urmare şeful meu de cabinet a limitat numărul de mesaje. În realitate, mi-aş dori mai mult să fiu la muncă, decât în vacanţă. Este o diversiune bine-venită după răpirea urmată de reunirea noastră. Şi de despărţirea obligatorie.

Dar Merlin fusese clar şi, oricât aş detesta situaţia, sunt de acord cu el.

— Asta, spusese când eram la Camp David, a doua zi după ce o salvasem pe Greer, trebuie să rămână un secret.

Când Merlin intrase, Ash l-a pus în faţa faptului împlinit, trăgând-o pe Greer lângă el şi luându-mi mâna într-a lui fără ezitare. I-am strâns-o, la rândul meu. După răpire, totul părea atât de fragil, de firav, încât aveam nevoie să ne agăţăm unul de celălalt. Mai

Scanned with CamScanner

mult decât atât, îmi plăcuse să ne arătăm împreună fără echivoc în fața cuiva, să ne confruntăm cu cineva arătându-ne în mod onest exact așa cum eram: îndrăgostit de doi oameni care, la rândul lor, erau îndrăgostiți de mine.

În plus, Merlin știa deja de mine și de Ash. Nu exagerasem când mă gândisem că, la un moment dat, își va da seama de situația noastră neconvențională.

În mod previzibil, Merlin nu era extrem de uimit să ne vadă împreună. Dădu din cap, apoi își încrețpu obișnuita litanie despre percepția publică, ce începea întotdeauna cu *dacă vrei să fi reales în funcția asta...*

Va trebui să fim atenți, spusese. Va trebui să fim mai mult decât discreți. Discreția trebuia să o considerăm, deja, *îndrăzneală*. Niciun cuvânt, nici măcar o șoaptă. Nicio bârfă despre mine și Greer sau despre mine și Ash. Lumea trebuia să continue să o considere pe Greer Prințesa Americii, iar eu trebuia să continui să fiu playboy-ul lipsit de orice urmă de conștiință. În plus, trebuia să fim chiar noi cei care să hrănească această percepție, să o cultivăm, ca pe porumb. Secretara de presă, Trieste, trebuia informată, Kay și Belvedere aveau să afle oricum. Și atât. Nimeni altcineva nu trebuia să afle vreodată despre acest triunghi amoros al nostru.

Niciodată.

Nu dacă Ash își dorea alți patru ani de prezidințe.

L-am văzut pe Ash mușcându-și buzele în timp ce-l asculta pe Merlin și mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— Să nu îndrăznești, l-am avertizat.

Mă privi blând.

— Să nu îndrăznesc ce?

— Știi tu, am spus iritat. Știi foarte bine ce. Ai renunțat la tot pentru a fi azi aici, eu am renunțat la tot pentru ca tu să fii azi aici. Și încă nu ne-am terminat treaba.

— Are dreptate, adăugă Greer calm. Ia în considerare toate proiectele la care lucrezi. Energie regenerabilă, campania pentru veterani, educația, ca să nu mai vorbim de Carpatia. Nu vei putea pune totul la punct în doi ani, Ash. Ai nevoie de mai mult timp, iar țara asta merită s-o faci.

— Trebuie totuși să ne facem bine socotelile, spuse Ash cu grijă, uitându-se pe rând la fiecare dintre noi. Ar fi vorba de cât?... Șase ani în care va trebui să ne ascundem.

— Șase ani și jumătate, sublinie Merlin. Ash îl ignoră, continuând să ne privească.

— Vi se pare corect să sacrificăm atât de mult?

Greer, prințesa politică din încăpere, își puse palma pe obrazul lui Ash.

— Pui greșit întrebarea. Ar trebui să ne întrebi dacă este corect pentru țara asta să te retragi de dragul situației tale personale. Avem tot restul vieții. Putem renunța la... șase ani.

— Șase ani și jumătate, sublinie, din nou, Merlin.

Ash oftă, fără să răspundă însă.

— Un copil, spuse dintr-odată Merlin. Un copil ar ajuta.

Ne rotim la unison capul spre el.

Merlin își sublinie cuvintele indicând cu capul spre Greer care ținea încă palma pe fața lui Ash.

— Vom continua să furnizăm fotografii, multe fotografii exact în posturi ca aceasta, însă imaginați-vă numai cât de bine ar arăta cu Greer însărcinată.

Scanned with CamScanner

Și Ash, și eu ne-am îndreptat privirea spre Greer, știind că ne gândeam la același lucru - minunea noastră, cu abdomenul umflat și copilul nostru în el. Nici n-ar conta cine ar fi tatăl biologic, m-am gândit, trecându-mi privirea peste abdomenul ei plat și ferm de sub rochia de plajă. Copilul ar fi al nostru, bucuria ar fi a noastră...

Dar nu, nu-i așa? Nu în Casa Albă, nu sub ochii lumii întregi. Mi-ar fi desemnat rolul unchiului jerlac, un spectator, chiar și în cazul în care copilul ar fi al meu. Am simțit cum deja mă ia durerea de inimă.

Greer devenise palidă, iar Merlin păru a regreta.

— Nu imediat, o asigură, dar momentul cel mai oportun ar fi în timpul campaniei de realegere.

Greer dădea din cap.

— Nu, nu asta voiam să spun... adică, da, dar...

Ochii ei de argint ne-au căutat pe mine și pe Ash.

— Nu am mai luat pilula anticoncepțională din ziua nunții. Cu toate câte s-au întâmplat, eu nu m-am...

Părea a fi pe punctul de a izbucni în plâns. În mod bizar, simțeam același lucru, dar nu eram sigur de ce. Teamă? Încântare? De câte ori terminaserăm în ea și Ash, și eu? Care era probabilitatea? Era mare?

Îmi doream să fie?

Gândindu-mă din nou la asta, o zi mai târziu, aflat la celălalt capăt al țării, tot nu-mi pot da un răspuns. Dacă Greer ar fi însărcinată, s-ar schimba totul. Dacă nu este, dar am decide că ar trebui să facă un copil, s-ar schimba totul.

Nu uita de întâlnirea ta, îmi scrie Trieste prin sms.

Oftez. Întâlnirea mea de rahat. O fostă parteneră pe care trebuia să o scot la cină astfel încât să fim

fotografiați, după care aveam s-o conduc acasă fără nici măcar un sărut de la revedere. După tot ce am împărtășit eu, Greer și Ash de la nuntă... Doamne, trecuse doar o săptămână?!... ideea de a face sex cu altcineva era mai mult decât ridicolă, era dezgustătoare. Nu vreau pe nimeni altcineva. Punct. Sfârșit. Dar, dintr-o nemiloasă întorsătură a sorții, trebuia să mă prefac că aș dori alte persoane pentru a putea rămâne cu cei pe care-i iubesc.

N-aș rata-o pentru nimic în lume, răspund, sperând că mesajul va ascunde lipsea mea totală le chef.

Răspunsul lui Trieste este împăciuitor.

Știi că nu-mi plac deloc nici ascunsul, nici prefăcătoriile astea, dar Merlin știe ce face, e cel mai bun. În mod normal, aș pleda pentru onestitate, dar în cazul tău...

Triste se născuse în corpul greșit. Fiind primul membru declarat transsexual al unui cabinet prezidențial, știe foarte bine ce înseamnă să te expui. Știe, de asemenea, despre câtă libertate și limpezime presupune să trăiești deschis. Sunt teribil de gelos pe ea. Numai că regulatul soției prietenului tău cel mai bun arată mult mai puțin eroic decât lupta lui Trieste, ca să nu mai spun că ei nu i se dăduse vreodată șansa de a alege cine era. Pe când relația mea sordidă cu prietenul meu cel mai bun și cu soția sa fusese o alegere.

Ceea ce însemna că nu-mi rămânea decât suferința nobilă prin care trebuia să trec diseară și speranța că nu va trebui să se repete prea des.

Scanned with CamScanner

Trieste îmi scrie din nou.

Și Ash, și Greer stau frumos la poze.

Îmi trimite o fotografie: Ash împreună cu Greer, pe o plajă, ținându-se de mână. Ash râde de ceva ce a spus Greer, cu capul dat pe spate. Greer zâmbește la rândul său, cu părul de aur desfăcut și ciufulit, corpul său suplu fiind subliniat de un bikini roșu stil retro. Inima-mi tresare văzându-i. Vreau să fiu acolo. Vreau să fiu cu ei. O parte din mine suferă când îi vede fericiți fără mine, când vede cât de bine le stă împreună, cu corpurile atletice, coamele dese și zâmbetele de revistă.

Reprezintă cuplul perfect, Cuplul American, Noul Camelot, cum au fost porecliți de presă, și chiar și eu mă las atras de magie. De dorința de a-i idolatriza. Dragostea lor e contagioasă, bucuria cu care se trăiesc unul pe celălalt este seducătoare, și mă-ntreb: dacă aș fi fost eu pe plaja aceea, și nu Ash, oamenii ar gândi la fel? Aș putea vreodată fi atât de vizibil fericit? Și, mai mult, aș putea eu vreodată să fac o altă persoană atât de vizibil fericită?

Nu știu dac-aș fi în stare. Am prea multe defecte, sunt prea distrus, prea egoist și nici măcar nu simt suficiente remușcări. Nu merit bucurie, sau plaje, sau Noul Camelot.

Ce merit eu este o întâlnire falsă de rahat. Asta merit eu.

Nu mă sinchisesc să-i răspund lui Trieste și să-i explic că există o mare diferență între doi tineri însurăței jucându-se frumos și mine, jucându-mă frumos. Ei nu trebuie să mimeze nimic... În schimb, îi scriu lui Ash să-l întreb cum a fost călătoria spre sud și dacă presa a mușcat momeala cum că și-ar încheia

luna de miere cu câteva zile în Bahamas, după ce și-au petrecut restul săptămânii la Camp David.

Au mușcat-o și călătoria a fost liniștită, răspunde imediat. Dar ar fi fost mai bine dacă erai și tu. Ne e dor de tine.

Am început să scriu și *mie mi-e dor de voi*, dar m-am oprit. Nu știu de ce, poate din cauza fotografiei în care nu se vedea umbră de grijă sau poate din cauza amintirilor legate de ultima dată când am fost împreună, de conexiunea intensă pe care am simțit-o între ei doi când ne regulam. El știuse exact de ce avusese ea nevoie, iar ea îi plânsese apoi în brațe. Grija lui pentru ea, modul în care știa să-i gestioneze corpul și mintea făcea mica mea scenă din Carpatia să pară stângace și de amator, prin comparație.

Cum aș putea vreodată să concurez pentru iubirea ei împotriva unui bărbat ca el, un rege?

Și cum aș putea concura pentru dragostea lui Ash, când își găsise în sfârșit ceea ce dorise dintotdeauna, pe cineva cu adevărat submisiv și ascultător, care nu trebuia să fie înfrânt și forțat apoi să îngenuncheze și să servească? Indiferent cât de mult îmi plăcea după, și cât ne bucuram de lupta în sine, Greer avea să i se potrivească întotdeauna mai bine. Pur și simplu.

În schimb, trag aer adânc în piept și scriu:

Vreo știre în legătură cu Carpatia? Melwas?

Pauză. Mă întreb dacă răspunsul meu lipsit de emoție l-a rănit și dacă a vorbit despre asta cu Greer.

Ar trebui să fie obișnuit să-l dezamăgesc. Am făcut-o deja de multe ori.

Scanned with CamScanner

În cele din urmă răspunde:

Mașinăria lor de propagandă pare a fi pornită. Ce nimic specific și nicio mișcare de trupe. Melwas a rămas la casa unde a ținut-o pe Greer.

Aș vrea să aruncăm peste el chiar acum o bombă, să ștergem de pe fața pământului casa aceea și subspecia aceea de musafir. Dar nu putem, iar noul tratat dintre Occident și Carpatia interzice orice formă de ofensivă militară, cu excepția cazului în care am fi atacați. Melwas nu poate provoca un război doar pentru că și-a pierdut prăjitura, indiferent cât de mult mi-aș dori să o facă și să ne dea șansa de a-l distruge.

Pe ecran îmi apar trei puncte în mișcare, apoi dispar, de parcă Ash ar fi vrut să spună ceva dar s-ar gândi cum s-o pună în cuvinte. Apoi punctele reapar.

Am găsit urme de viruși pe laptopul lui Greer. Par a fi de origine carpatiană, deși nu suntem încă siguri. Ce știm este că au fost „plantate" acum câteva zile... după ce s-a întors acasă.

Cu mâinile tremurând de furie răspund:

Treaba asta nu s-a terminat pentru el, Ash. E obsedat de ea, va încerca să o răpească din nou.

N-o să-i dau ocazia. Pot auzi tonul hotărât prin cuvintele de pe ecran.

Las jos telefonul, cu mâinile încă tremurând. Cum de nu-și dă seama că nu e vorba de *ocazii*? Au reușit să treacă de Serviciile Secrete când au răpit-o prima dată, ce motive aș avea să cred ca ar fi mai în

siguranță acum? Nu a fost el cel care a privit în timp ce monstrul acela își punea labele pe ea, nu-i văzuse chipul frânt și resemnat prin fereastră, nu avea cum să înțeleagă că atrocitatea fusese evitată în ultima secundă.

— Embry?

Îmi ridic privirea și văd un bărbat tânăr venind pe balcon. Este înalt și suplu, cu o claie de păr negru, creț, ciufulit și strălucitor, cu trăsături fine; pare un tânăr cavaler dintr-o pictură prerafaelită. Pariez că la școală are o mulțime de admiratoare, cu un păr ca acela și cu genele lungi. Numai că Lyr este ultimul om de pe pământ care să-și dorească asemenea atenții, în ciuda faptului că are paisprezece ani, vârsta trezirii. Tot ce vrea e să citească, să studieze și să fie lăsat în pace.

— Salut, îi zic, zâmbindu-i. Care-i treaba? Ai venit cu maică-ta?

— M-a lăsat aici în weekend. Și-a schimbat tema studiului, de la rasismul structural în comunitățile de pensionari, la rasismul structural în frățiile locale. Am refuzat să fiu asistentul ei în călătoria asta.

Lyr pronunță cuvântul *frății* cu același dezgust cu care alții ar zice *hoit* sau *Nickelback* sau *șuncă de curcan*. Mi-e imposibil să nu râd de expresia sa disprețuitoare.

— Știi că am făcut parte dintr-o frăție când eram la Yale? îi spun. Nu e chiar așa rău.

Mă privește atât serios, dar și pătrunzător, de parcă tocmai devenisem un străin pentru el. Nu știu de ce, dar expresia sa mă face să mi se facă dor de ceva, nu știu exact ce. Poate de vârsta de paisprezece ani când ești atât de sigur în legătură cu ce iubești și ce urăști. De sentimentul că adulții din jurul tău nu

Scanned with CamScanner

au habar de complexitatea și originalitatea vieții tale emoționale.

— În plus, ce băiat de vârsta ta nu ar vrea să-și petreacă sfârșitul de săptămână într-un campus studențesc? Frățiile acolo sunt mai mult de una. În plus, ele există și în versiunea feminină.

Lyr își dă ochii peste cap.

— Nu îmbunătățește cu nimic situația, îmi explică de parc-aș fi un idiot, ceea ce mă face să râd. În plus, e vară, nu e aproape nimeni în campus acum. Am fi eu și *maică-mea*.

— Bănuiesc că asta nu prea te-ar ajuta cu fetele din campus. Sau e vorba de băieți?

Lyr își coboară ochii la nivelul alor mei și spune încruntat:

— Este o chestiune personală.

Expresia severă îmi declanșează nostalgia. Sau este un déjà-vu?

— E, hai, mie îmi poți spune. Sunt sigur că ai auzit povești despre tinerețea mea irosită, n-ai cum să te intimidezi în fața mea când știi câte am făcut. Câte fac, mă corectez, amintindu-mi că nu trecuse mult de când nu mă comportasem cum se cuvine.

— Nu sunt interesat de relații frivole, spune cu demnitate.

— Ești adolescent. Ar trebui să fii orice îți dorești să fii.

Ridică din umeri, arătând din nou copilăros.

— Oricum, nu știu ce-aș putea spune unei fete.

— A-haa! Deci îți plac fetele!

Însă înainte de a-i putea împărtăși înțelepciunea mea în materie, discutabilă, de altfel, mama apare în pragul terasei, imună la briza rece, acoperită de o eșarfă mare din mătase.

— Lyr, îl admonestează ea. Te-am trimis după Embry acum zece minute. Ce-ați făcut?

— Am discutat despre fete de facultate, spun, ca să o enervez.

Funcționează. Nu contează că sunt considerat un erou de război sau că sunt vicepreședinte, pentru Vivienne Moore voi rămâne totdeauna tânărul zurbagiu care nu făcea altceva decât să strecoare în cameră fete sau băieți.

Uneori, ambii în același timp.

— Te rog, nu-mi infecta nepotul cu apucăturile tale, spune. Măcar atât îi datorez soră-mii.

Acum sunt eu cel care-și dă ochii peste cap.

— Și, apropo de surori, a ta te așteaptă în bibliotecă. De-aia îl trimisesem pe Lyr la tine.

— Morgan e aici?

— Da, a sosit cu cincisprezece minute în urmă, spune maică-mea. Și vrea să te vadă urgent, deci bănuiesc că sunt chestiuni profesionale.

Mă ridic cu un oftat și plec după Morgan.

— Vezi că a venit cu cineva, adaugă în spatele meu. O tipă care se ocupă de planificare evenimente, cred.

O tipă care se ocupă de planificare evenimente? N-are niciun sens, ceea ce intenționez să-i transmit lui Morgan cum o văd. O să îi specific asta, apoi o voi informa că am o întâlnire diseară, așa că n-am timp de ea...

Mă blochez de cum intru în bibliotecă. Senzația de pericol îmi înfioară toată pielea, exact cum mi se întâmpla în munți, doar că acum nu era vorba de gloanțe, bombe sau foc. Era soră-mea vitregă așezată pe sofa, cu un pahar în mână conținând ceva deschis la culoare, ceva ce pariez că nu e apă.

Scanned with CamScanner

Și nu e singură, ci însoțită de o roșcată la care m-am gândit des, de la nuntă încoace.

Abilene Corbenic. Verișoara lui Greer.

Abilene ne zâmbește amândurora, pielea mi se face de găină și simt cum sângele îmi fierbe în vene. Reprezintă pericolul în stare pură și, după modul în care spune *domnule vicepreședinte, dacă nu vă deranjează, vă rog să închideți ușa înainte să începem*, realizez că exact așa este. Nu e genul de pericol pe care-l înfruntam în munți, nu există arme ascunse sub rochia strânsă pe corp, dar este genul de pericol pe care l-am întâlnit în repetate rânduri în Beltway.

Ambiție.

Închid ușa și mă întorc spre cameră, observând abia acum cât de roșii și de umflați sunt ochii lui Morgan, de parcă ar fi plâns.

— Acum, spune Abilene, cu un zâmbet tăios, să începem cu motivele pentru care de acum înainte vei face exact ce îți spun eu.

19

EMBRY

Înainte

După trei luni de recuperare și fizioterapie în urma rănilor pe care le suferisem, am primit aprobarea pentru a mă întoarce. Maică-mea a încercat să tragă sforile, mi s-a spus că puteam fi trimis altundeva dacă era necesar, dar eu nu aveam nicio intenție să mă sustrag de la datorie acum, când războiul era oficial. Și nici nu voiam să ratez șansa de a mă întoarce la Ash.

Îmi scrisese de fiecare dată când avusese ocazia, iar eu răspunsesem la fiecare mesaj. Își începea fiecare scrisoare cu *Patrocle* și le încheia cu câteva propoziții care nu lăsau loc de echivoc, despre ce își dorea să-mi facă în momentul revederii: să mi-o bage în gât, să afle de câte ori puteam termina într-o singură noapte, să-mi acopere spinarea cu jeturi de spermă, în timp ce stau în genunchi, sărutându-i bocancii. Mă simțisem ca în călduri în toată perioada cât fuseserăm despărțiți. Când m-am urcat în trenul care urma să mă aducă înapoi la bază, am oftat adânc de ușurare, agitat și entuziasmat în același timp.

Nu făceam decât să mă gândesc la el, să mi-l imaginez, așa că nu am băgat de seamă chipul omului așezat lângă mine. De fapt, nici măcar nu-mi dădusem seama că era acolo, până când nu mi s-a adresat

Scanned with CamScanner

direct, cu un accent britanic lustruit cu inflexiuni ga-
leze.

— Locotenent Moore, zise Merlin. Ce coinci-
dență incredibilă!

Mi-a trebuit un efort de voință să-mi îndepărtez
gândul de la Ash și de la toate lucrurile depravate pe
care mi le promisese, dar am reușit să mă întorc spre
el cu un zâmbet politicos.

— Domnule Rhys, i-am spus, întinzându-i o
mână pe care el o scutură. Mă bucur să vă revăd. Din
nou în misiune în numele Reginei?

— Din păcate, nu, dar vestea bună este că în
momentul de față lucrez pentru guvernul dumnea-
voastră, în calitate de colaborator pe proiecte strategi-
ce. Mâine am o întâlnire cu căpitanul Colchester.

— Și eu tot la căpitanul Colchester merg, am
spus, poate puțin prea entuziasmat. La baza pe care o
conduce, vreau să spun.

Merlin încuviință din cap, fără să mai adauge
ceva timp de câteva minute. Apoi spuse:

— Îl considerați pe căpitanul Colchester un
erou?

— Mi-a salvat viața, am răspuns. A salvat ne-
numărate vieți. Nu se gândește niciodată la sine, deși
gândește strategic. Da, este, cu siguranță, un erou.

— Sunt de acord cu dumneata, spuse Merlin, de
parcă aș fi fost eu cel care începuse discuția.

— Războiul acesta fără Colchester ar fi teri-
bil. Nici nu vreau să-mi imaginez. Chiar nu pot, nu
vreau, ar fi îngrozitor. Dacă vom câștiga acest război,
va fi datorită lui.

Suna îndrăzneț ceea ce spusesem, poate chiar
ridicol în ziua de azi, când armatele se bazează pe
tehnologie și pe strategie, iar succesul nu depinde de

un singur om. Însă oricine luptase alături de Ash ar fi
fost de acord cu mine.

— Prin urmare, ești de acord că ar fi teribil
pentru căpitanul Colchester să fie nevoit să părăsească
armata?

M-am holbat la Merlin, șocat.

— Desigur.

Merlin dădu din cap, satisfăcut.

— Atunci pot avea încredere că veți păstra rela-
ția dintre voi discretă.

Am simțit că primisem un pun în stomac. Știa
despre noi?? Cum?

— *Ce*?!

— Știu despre e-mailuri, spuse Merlin. Cele pe
care ți le scrie și cele în care tu îi răspunzi.

— Tu... eu..., astea sunt chestiuni *private*, spun,
cu furie reținută.

Sângele îmi clocotește de mânie la gândul că un
străin, că Dumnezeu știe câți străini, citiseră cores-
pondența noastră.

— Cum îndrăznești?!

Merlin nu era câtuși de puțin deranjat de reac-
ția mea furioasă.

— Conținutul îl cunosc doar eu și, oricum, doar
mi-am aruncat un ochi. E treaba mea să știu lucruri
precum acestea, mai ales în ce-l privește pe căpitanul
Colchester. Este crucial pentru acest război și cred că
va continua să fie și în viitor. Nu vă judec pe niciunul,
nici ardoarea care vă unește, te rog să mă crezi. Nu
reprezintă pentru mine o chestiune morală. Cu toate
acestea, continuă el, pe un ton determinat și extrem
de clar, nu pot spune același lucru pentru instituția
din care faceți parte. Chiar și în vreme de război.

Scanned with CamScanner

Mi-am îndepărtat privirea de la el, tulburat. Nu eram tâmpit, știam că, ofițeri fiind, nu puteam avea o relație publică cu Ash, dar să mi se spună așa atât de direct, fără niciun menajament... Era vorba de mai mult decât ce făceam pe front, era despre războiul în sine. Colchester era prea prețios pentru a risca.

Într-un final, încuviințez din cap.

— Înțeleg.

Resentimentul se transformă într-un gust amar în gură, dar oricât de tentat mă simțeam să-l urăsc pe Merlin pentru că știa lucruri pe care nu ar fi trebuit să le știe, pentru că-și băgase nasul unde nu-i fierbea oala, eram conștient că nu era vina lui. Așa era lumea în care trăiam, o lume care nu-și făcea prea multe scrupule când era vorba să trimită tineri bărbați să ucidă alți tineri bărbați, dar apelau la etică și la morală când acești bărbați se îndrăgosteau unul de celălalt.

— Nu o să dureze la nesfârșit, mi-a promis Merlin, pe când trenul încetinea apropiindu-se de gară. Va dura mult, desigur, și probabil vi se va părea o eternitate, dar nu va fi așa. Și, dacă-l iubești cu adevărat, atunci niciun sacrificiu nu ar trebui să ți se pară prea mare.

— BINE AI REVENIT, LOCOTENENT!! Ash îmi strânse mâna sprijinindu-mi-o pe cealaltă pe umăr, retrăgând-o, însă, suficient de repede. Eram înconjurați de alți soldați de la bază ieșiți în întâmpinarea nou-veniților, mulți dintre ei recunoscători să ia o pauză, indiferent cât de scurtă, de la ieșirile pe teren, la avanposturile din adâncul munților. Să-și ia o pauză de la război.

La rândul meu, m-am asigurat că mă dezlipesc de Ash la momentul oportun, deși tot ce-mi doream era să-mi înfig mâna în tricoul lui și să-mi zdrobesc gura pe buzele lui. Să-mi lipesc șoldurile de el ca să-l fac să simtă ce efect avea revederea noastră. Însă avertizările lui Merlin atârnau deasupra mea ca un nor de furtună și, văzându-l pe Ash acolo, înconjurat de oamenii săi și de peisajul montan, lucrurile mi-au devenit și mai clare.

Ash trebuia să rămână aici. Ash merita o carieră, un viitor. Iar sentimentele mele nu erau decât o minită într-o lume mustind de durere și haos. O lume care avea nevoie să fie pusă la punct și controlată de el.

Noaptea târziu, pe când stăteam în pat cu gândurile mele, trecând de la un motiv de îngrijorare la altul, amintindu-mi până în cel mai mic detaliu toate lucrurile pe care i le scrisesem lui Ash și pe care, probabil, Merlin le citise, reflectând asupra protocolului *Nu întreba, Nu spune*[12] și asupra repercusiunilor, ușa camerei se deschise. Fără să ciocăne, fără să ceară permisiunea, fără un salut. Ușa se deschise și se închise, Ash se aruncă asupra mea, sărutându-mă, și mușcându-mă, și trăgând nerăbdător păturile cu care eram acoperit.

— Patul scârțâie, am gemut în gura lui, iar el mi-a răspuns cu un mormăit, ridicându-mă de pe pat dintr-o mișcare, să mă așeze direct pe podeaua rece

[12] *Don't Ask, Don't tell* a reprezentat politica oficială a Statelor Unite privind persoanele homosexuale sau bisexuale active în serviciul militar. Instituită de administrația Clinton pe 28.02.1994, după intrarea în vigoare a Ordonanței Militare 1304.26 a Ministerului Apărării, acest regulament a rămas în vigoare până pe 20.09.2011 și interzicea personalului militar discriminarea ori hărțuirea membrilor activi eventual bănuiți de homosexualitate sau bisexualitate, interzicând, însă, în același timp, persoanelor declarat homosexuale sau bisexuale să se alăture forțelor armate.

Scanned with CamScanner

de vinilin. Mâinile îi tremurau pe elasticul boxerilor pe care-i purtam şi-l pufni râsul.

— Mă simt ca un şcolar, murmură, sărutându-mă pe frunte, nici nu ştiu ce să fac mai întâi, ce vreau mai întâi.

— Fă-le pe toate, am şoptit. Orice.

— O s-o fac, micul meu prinţ. Nu-ţi face griji.

Dar când mă trase mai aproape sărutându-mă cu pasiune, temerile îşi făcură loc dincolo de dorinţă. M-am îndepărtat de gura lui.

— Ash, trebuie să avem grijă.

S-a aplecat asupra mea continuând să mă sărute.

— O să avem.

— Vorbesc serios. Nu trebuie să ştie absolut nimeni. Cariera ta...

— Nu-mi pasă, spuse simplu. Va fi meritat.

Inima mi se făcu cât un purice de frică, pentru că refuza să aibă temeri pentru cariera sa.

— Nu vorbi prostii...

— Nu vorbesc prostii, spuse, cu vocea extrem de clară. Sunt foarte serios, Embry. N-aş da ce avem noi pe nimic. Şi, dacă va trebui să plătesc pentru asta, voi plăti. Aş scarifica orice ca să fiu cu tine.

Cuvintele sale semănau cu spusele lui Merlin: *dacă-l iubeşti cu adevărat, atunci niciun sacrificiu nu ar trebui să ţi se pară prea mare* şi, dintr-odată, am realizat că Merlin nu se rezumase să-mi sugereze să fim discreţi. Va trebui să sacrific ceva mult, mult mai important.

Iar eu fusesem la un pas să nu o fac. Acolo, pe podea, cu picioarele goale înlănţuite de ale sale, încă acoperite de pantaloni, aproape cedasem, lăsându-mă furat de ardoarea cu care el se abandonase dorinţei de

a mă iubi. Cine ştie, poate nu vom fi prinşi, şi chiar dacă am fi fost, existau atâtea nivele de discreţie între noi şi protocolul Nu întreba, Nu spune. Să fi fost riscul chiar atât de mare?

Mi-am ridicat privirea spre el în întuneric, ochii îi erau întunecaţi şi strălucitori, lumina lunii îi mângâia pometii ridicaţi şi maxilarul, linia puternică a gâtului. Aşa, învăluit în lumina argintie, l-am văzut nu doar pe omul care era acum, puternic, inteligent, bun, ci şi pe omul care avea să devină. Şi omul acela mi-a tăiat respiraţia.

Am simţit cum aerul îmi părăsea corpul în timp ce noul adevăr mi se dezvăluia, zgâriindu-mi mintea creta scriind pe tablă: aş face orice să-l fac pe omul acela să se împlinească pe sine. Indiferent cât de dureros ar fi.

— Ce vreau să spun este că *eu* nu sunt dispus să sacrific nimic, am mințit, sperând că întunericul îmi va masca expresia feţei.

Altfel ar fi ştiut că mințeam, era extrem de intuitiv când venea vorba de minciună şi adevăr. Dar, cine ştie, poate cu ajutorul întunericului... şi poate, cu ajutorul unei diversiuni... i-am apucat penisul prin pantaloni, strângând.

Ash a gemut, iar eu am profitat de ocazie.

— Îmi doresc să fiu cu tine, am spus, şi măcar partea asta era adevărată. Dar vreau să înţelegi că nu-ţi voi putea oferi niciodată genul acela de iubire. Care cere sacrificii, vreau să spun.

Vocea îmi tremura, mâna de pe penisul lui tremura. Fusesem întotdeauna un mincinos, nu avusesem niciodată remuşcări dacă minciuna îmi uşura viaţa, dar, la dracu, de data asta era greu. Cuvintele mele păreau să-l fi ars în carne vie, tresărise după ulti-

Scanned with CamScanner

ma propoziție. Fusesem nemilos, iar el, plin de căldură. Și, în momentul acela, chiar dacă o făcusem pentru el, m-am urât mai mult ca niciodată.

— Bine, spuse într-un final. Înțeleg.

Nu, nu înțelegi, aș fi vrut să-i urlu. *Nu poți.* Doamne, îmi doream să retrag tot ce spusesem, să-l implor să mă ierte, să-i spun că fusese totul o minciună, pentru că, rănindu-l pe el, îmi făceam mai mult rău decât îmi imaginasem. Mă ucidea să-l fac să creadă că nu-mi păsa la fel de mult ca lui, că nu-l doream cum mă dorea el pe mine. Dimpotrivă, îmi păsa prea mult, îl voiam prea mult... Doar că el trebuia să creadă opusul. Pentru că, dacă ar fi știut că motivul meu de îngrijorare era viitorul său, nimic nu i-ar fi stat în cale, niciun considerent. Ar fi renunțat la tot ca și cum ar fi fost o povară pe care nu și-o dorea, ca să-mi poată oferi mie, mizerabilului, egoistului de mine, o viață perfectă.

Nu, nu puteam lăsa așa ceva să se întâmple.

Dacă, însă, reușeam să-l conving că era vorba de viitorul meu, despre ce-mi doream eu... atunci ar fi ascultat. Chiar dacă l-ar fi distrus.

Și-a închis buzele aprobând din cap, părând a fi luat o decizie.

— Bine, spuse, și mi se păru că aud cum inima i se închide ca o coajă în jurul durerii, amărându-i sângele. Te vreau în orice măsură vrei să fii cu mine.

— E spre binele tuturor, l-am rugat cu voce slabă.

Și-a îngustat ochii, iar privirea aceea scrutătoare era de nesuportat pentru că implora și sângera, pierdută.

În acel moment, am urât până și faptul că existam. Cu toată ființa. Apoi, privirea scrutătoare s-a

transformat în altceva, ceva senzual, violent și plin de promisiuni. M-a umplut de extaz. Îmi doream furia lui, tânjeam să mă facă să mă doară, pentru că meritam, nu? Și dacă mă rănea și se folosea de mine, atunci, poate, m-aș fi putut preface că eram chit. Că datoria fusese plătită. Eu îl rănisem într-un fel, el mă va răni în altul.

Mai mult decât echitabil. Așa era corect.

Îl împinsesem dincolo de limită și în momentul acela n-aș fi putut spune cu certitudine dacă o făcusem pentru a sigila decizia pe care o luasem spre binele său ori pentru a provoca monstrul după care ajunsesem să tânjesc.

— Ne-am putea rezuma la asta, i-am spus apăsându-mi buzele pe ale sale, și poate va fi suficient.

— Asta? întrebă Ash privind în jos la picioarele noastre încolăcite. Asta crezi tu că-mi va fi suficient?

Amenințarea din tonul lui nu lăsa loc de interpretări. Am primit-o cu brațele deschide, cu fiecare celulă, moleculă, atom.

Ispășire.

— Da, am șoptit. Asta poate fi suficient.

Mi-a tras o palmă. Tare, direct peste față.

— Du-te-n mă-ta! spuse Ash.

M-am întors cu spatele, cu mâna pe falca în flăcări. Eram gata să mă arunc asupra lui, dar din poziția nouă îi puteam vedea ochii umezi de lacrimi care amenințau să curgă. Colchester, marele erou, bărbatul frumos și sadic pe care-l iubeam, avea lacrimi în ochi. Din cauza mea.

Și, înainte de a apuca să reacționez în vreun fel, mă trânti pe burtă; am simțit ceva rece scurgându-mi-se printre fese. Îmi puse în fața ochilor un tub

Scanned with CamScanner

de lubrifiant, înfigând apoi în mine fără milă două degete alunecoase.

— Asta este suficient, corect? mă întrebă, răsucindu-şi degetele, făcându-mă să mă arcuiesc de senzaţia aceea deosebită de durere însoţită de plăcere. Pervers, dar bine, murdar, dar natural.

— Răspunde-mi, pe toţi dracii. Este suficient?

— Este, am gemut, fără să ştiu de unde ieşise geamătul acela. Din anus? Din inimă? Din mintea care continua să-mi spună că făceam ce trebuia făcut?

— Serios? întrebă sălbatic, răsucind din nou degetele şi mişcându-se în spatele meu.

Am auzit un fermoar desfăcându-se, iar sunetul mecanic mi-a provocat, în câteva secunde, o erecţie dureroasă.

— Eşti absolut sigur?

Îşi scoase degetele, înlocuindu-le imediat cu glandul gros al penisului şi se împinse în mine fără nicio avertizare. Am strigat, iar el mi-a pus mâna peste gură.

— O să mă opresc, dacă asta vrei, spuse. Dar va trebui apoi să admiţi că asta nu este suficient. Va trebui să admiţi că greşeşti.

Intră încă doi sau trei centimetri iar eu am gemut din nou, în palma sa.

Era atât de brutal... şi atât de bine în acelaşi timp. Şi totuşi, n-aş fi ştiut niciodată să-i explic asta. Nici în o mie de ani, pentru că nu ştiam să-mi explic nici mie de ce. Bineînţeles că sexul furtiv n-ar putea înlocui niciodată dorinţa mea de a-l iubi aşa cum îmi doream, futu-i mama ei de viaţă, normal că nu. Dar să fiu brutalizat în felul acela de Ash, de voinţa sa invincibilă şi de penisul lui neîmblânzit, ei bine,

nu puteam spune că ar fi fost *rău*. Dacă premiul meu de consolare pentru că-i salvam viitorul era acesta, ei bine...

Nu m-aş fi putut plânge de asta decât aşa, la modul abstract.

I-am lins interiorul palmei, ceea ce în mintea mea reprezenta singurul mod în care-mi putea formula consimţământul cu mai multă putere decât spunând *da*. Ash gemu, împreunându-şi genunchii de o parte şi de cealaltă a alor mei şi se împinse complet în mine. Presiunea pe care o simţeam era imposibil de descris, nu era ca şi cum aş fi primit un glonţ, dar asemănător, iar în momentul în care a ieşit din mine, făcându-şi imediat drum înapoi, am simţit plăcerea aceea elementară, orgasmică.

— Băga-mi-aş, am exclamat în palma sa, minunându-mă.

Mă ignoră, luându-şi mâna de pe gura mea şi apăsându-mi-o pe ceafă, până când faţa îmi atinse podeaua. Mă regula după voia lui, adânc, pătrunzător, pierzându-se în mine, făcându-mă să văd puncte luminoase dansându-mi în ochi.

— Termină, îmi ordonă. Vreau, termini pe podeaua asta murdară şi să-mi spui apoi că e mai bine aşa.

M-am supus.

Mi-am dat drumul, apăsat cum eram, pe vinilul acela, împingându-mi şoldurile în podeaua tare în vreme ce un penis masiv săpa în mine; după ce am terminat, Ash m-a apucat de păr şi m-a întors spre el în vreme ce sperma sa se scurgea din mine.

— E mai bine aşa, am spus.

Ochii îi fură străfulgeraţi de tristeţe şi de mânie.

Scanned with CamScanner

— Atunci asta vei avea de la mine, a spus ridi-
cându-mă și poziționându-mă aplecat peste pat, intr-
gând din nou două degete nemiloase în mine.

— E mai bine așa, i-am repetat după ce am jă-
sat în tot patul.

— E mai bine așa, am spus, după ce m-a pus
să-l curăț și să-l sug vreme de o oră.

— E mai bine așa, am susurat când lumina por-
tocalie începuse să jupoaie stratul de întuneric de pe
cer și el părăsi camera.

Și era. Era mai bine așa.

Eram aproape convins de asta.

20

EMBRY

Înainte

Lucrurile au continuat astfel mult timp, trei ani și jumătate, mai exact. Trei ani și jumătate de sex pe furiș, la periferia războiului, de sărutări furate, de lungi nopți în care respirațiile ni se uneau privind stelele reci. Îi plăcea să aibă pe cineva aproape când nu putea dormi, adică mereu, iar mie îmi plăcea să adorm lângă el, pentru că mă simțeam în siguranță.

Nu a devenit niciodată mai aspru sau mai violent, iar eu nu am încetat niciodată să mă lupt cu el, chiar dacă, pe ascuns, nu trecea o zi fără să ne dăruim unul celuilalt câte ceva. Un sărut grăbit în cămara de lângă popotă, cea care se putea încuia pe dinăuntru... sau mă chema în biroul său pentru o ședință, care se încheia cu o felație, înfrângându-mi voința, în spatele ușii încuiate. În timp ce alte zile se rezumau pur și simplu la lecții de dans. Vals, foxtrot și chiar swing, din simplul motiv că-l amuza și-l făcea întotdeauna să zâmbească.

Era raiul pe pământ în centrul celei mai urâte forme de iad. Iar eu mă bucuram de fiecare minut, conștient fiind că totul se baza pe minciuna mea și că, într-o bună zi, totul se va destrăma în jurul meu.

Eram conștient de efemeritatea relației noastre, însă două momente au subliniat în mod special

Scanned with CamScanner

senzația aceasta. Unul s-a întâmplat în anul întoarcerii mele la bază, după ce fusesem rănit.

În dimineața aceea mă trezisem înțepenit, incapabil să mă mișc. Cu o noapte înainte, Ash mă legase de scaun și mă masturbase până tremurasem de plăcere, în pragul orgasmului, îndepărtându-și mâna exact când eram pe punctul de a termina. În loc de jeturi puternice pe stomac, sperma îmi picurase jalnic, prelingându-se pe vârful glandului, într-un orgasm plat, ca un balon spart, un motor blocat. Dar penisul îmi rămânea erect iar eu, mai stârnit ca niciodată. Apoi el o lua de la capăt, masturbându-mă iar, luându-și din nou mâinile de pe mine exact când plăcerea era mai mare, stricându-mi orgasmul.

Repetase de încă două ori același lucru, apoi se așezase pe călcâiele goale să-și observe opera. Trăgeam de legăturile de la mâini, cu penisul atât de tare că pielea-mi strălucea ca mătasea întinsă pe cale să se rupă. Eram acoperit de sudoare și de spermă, fiecare mușchi umflat și contractat, fiecare venă ieșită la suprafața pielii, în relief. Dar mi-era bine. Gândurile mele tăceau. Mintea mi-era deschisă, inima mi se oprise, plină de el. Ash își plimbă privirea pe dorința rigidă dintre picioarele mele și dădu din cap pentru sine.

— Acum o să mă folosesc de gura ta, spuse, și dacă va fi suficient de bine, te voi lăsa să-ți dai drumul cum se cuvine.

Schiță un zâmbet.

— Pe pielea mea. Ți-ar plăcea?

Am dat din cap atât de tare că da, încât zâmbetul i se lărgi, zâmbetul acela atât de drag, cu toți dinții, cu colțurile gurii ridicate, zâmbetul de atunci, când îmi blocase încheietura cu bocancul. Mă dezlegă și

mă trase de ceafă, forțându-mă să îngenunchez, mâna cealaltă mișcându-i-se frenetic pe curea. Penisul i se întărise atât de mult, încât țâșnise de după fermoar imediat ce-l deschisese și o privire la membrul tensionat fusese singura avertizare de care avusesem parte înainte de a mi-l înfige în gât. Simțeam în gură gustul sărat al lichidul pre-seminal care-l acoperise aproape complet și am gemut. Fusese erect în tot acel timp, iar erecția ignorată îi picurase, încet, în pantaloni.

Îmi luă fața în mâini, nu cu tandrețe, își ascundea bine tandrețea pe care o simțea pentru mine în acei primi ani, încercând să-mi respecte dorința. Îmi ținea fața în mâini ca să-și facă plăcerea așa cum simțea. Mi-am aplatizat limba și l-am lăsat să facă ce voia, dorindu-mi să mă pot atinge, să-mi potolesc propria poftă în timp ce el o potolea pe a lui, dar n-am vrut să risc și să mă lipsesc de plăcerea de a juisa pe piele lui. Ar fi folosit orice scuză să-mi refuze această dorință, era unul dintre lucrurile sale favorite și mult mai eficient decât ori ce durere sau pedeapsă pe care mi-ar fi putut-o aplica. Așa că mi-am ținut mâinile pe coapsele sale în vreme ce intra și ieșea din gura mea, bucurându-mă, în schimb, de atingerea mușchilor tari de sub palme și de gustul de piele curată de pe limbă.

Când termină, își mută mâinile pe ceafa mea, împingând atât de adânc încât lacrimile îmi țâșniră din ochi și gâtul mi se contractă din reflex. Mă ținu acolo gemând și pulsând, dându-mi drumul dintr-odată și ieșind din gura mea, curățându-mi colțul gurii cu degetul mare.

— A fost foarte bine, Embry, mă lăudă. Ai înghițit tot. Ești pregătit să termini acum?

— Da, am răspuns răgușit.

Scanned with CamScanner

Și atunci făcu ceva neașteptat: își dădu jo pantalonii deja desfăcuți, șosetele și tricoul.

— Nu o să mă regulezi, dacă asta te întrebi, mu mustră observându-mi expresia.

Chiar mă întrebasem asta. Nu se întâmplase niciodată cu ceilalți bărbați cu care fusesem să nu discut, stabilind clar că rolurile nu erau fixe sau desemnate. Faptul că Ash era cel care mă regula d fiecare dată era ceva ce observasem și la care mă gândisem adesea.

Doar că nu era chiar așa. În sensul că mă gândi sem la asta când eram departe unul de celălalt, când nu îi simțeam mirosul pielii sau atingerea pricepută a degetelor. Când însă eram cu el, ideea de *activ* sau pa*siv* nu mai avea niciun sens, sau, cel puțin, încetase să mai aibă sensul pe care îl avusese înainte pentru mine. Cu el, *activ* însemna să-mi muște umerii când termina în mine, sau modul în care mă curăța după aceea, ori cum îmi privea corpul plin de semne, așa cum îți privești casa la sfârșitul unei petreceri. Iar *pasiv* era modul în care îmi provoca erecția cu vorbe nemilosse ori cu atingeri provocatoare ale limbii, modul în care lumea vibra într-un fel care-mi era ascuns până când el nu mă supunea umilinței și nu mă cucerea.

Lucrurile erau așa cum trebuiau să fie, deși, trebuie să admit că ideea de a-l regula pe Ash mă excita dincolo de orice imaginație. Mă consuma.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, îmi zâmbi derâzând din cap. Puse o pătură pe jos și se întinse pe ea, cu mâinile sub cap.

— Îți promit că într-o zi te voi lăsa să mă regulezi, locotenent Embry Moore.

— Când? am întrebat privindu-i trupul gol cu ochi înfometați.

Chiar și flasc, penisul său arăta greu și impresionant, așa curbat pe pulpă.

— Când îți vei câștiga acest drept.

— Și mai e mult până atunci?

Zâmbi.

— Cale lungă.

Rahat. Bine.

Oricum, ce-mi oferea era aproape la fel de bun. Îmi făcu semn să vin și, pentru prima dată, mi-am întins corpul peste al său, abdomen pe abdomen, piept la piept. Deși el era cel care stătea sub mine, tot el părea a domina situația. Își mișca bicepșii și mușchii abdominali ca să mă așeze după cum dorea, cu penisul abia lubrifiat între coapsele sale.

— N-am mai făcut asta de când eram la liceu, am șoptit, mișcându-mi ezitant șoldurile. Penisul îmi aluneca între coapsele musculoase, mă strângea ușor, făcându-mă să glisez în căldura aceea.

— Te simți ca la liceu acum? mă întreabă Ash, de sub mine, amuzat.

Am privit în jos la el - mușchii, pielea caldă, mâinile poruncitoare care mă așezau cum credea mai bine -, și am fost nevoit să admit că era mult, mult mai bine decât oricare dintre escapadele stângace din dormitorul meu de adolescent.

— Nu, simt că sunt cu un bărbat.

— Bine, spuse Ash, plimbându-și mâinile pe spatele meu. Pentru că așa este.

Bărbații greci obișnuiau să facă sex astfel pentru a evita desemnarea de roluri precum pasiv sau activ: doi bărbați de același rang se puteau cupla astfel fără să tulbure principiile sexuale ale vremii. În ciuda faptului că eu eram cel care se mișca pe Ash, cu

Scanned with CamScanner

corpul împingând, transpirat, rolul dominatorului era evidențiat clar. Și acela era Ash. Cu degetele înfipte în șoldurile mele, ordonându-mi să mă mișc mai repede sau mai încet, comentând ironic din când în când: *Asta înseamnă tare, pentru tine, pe bune? Ești disperat să termini, ți-o citesc pe chip*

Orgasmul m-a lăsat fără suflare, de parcă aș fi fost lovit; fiecare pulsație a penisului meu torturat până mai devreme s-a transformă într-o barbarie, o durere criminală. Carnea abuzată se umflă, adâncul vintrelor mi se umflă, și-atunci Ash murmură:

— Pe stomacul meu, Embry.

M-a retras dintre coapsele sale exact la timp cât să-mi iau penisul în mână și să ejaculez pe rigolele dintre mușchii săi abdominali, incapabil să mai respir pentru că fusese prea al dracului bine. Mă durea și-mi plăcea și simțeam că pier, că mă duc. Dar și așa, mu-rind de plăcere, m-am obligat să țin ochii deschiși și să văd liniile albe arcuindu-se pe abdomenul muscu-los. După ce ejaculasem de atâtea ori, nu mai rămăse-se aproape niciun pic de lichid și, totuși, era insupor-tabil de excitant să privesc petele acelea mici pe pielea sa. Mă puteam preface, fie și doar pentru o clipă, că Ash îmi aparținea exact cum eu îi aparțineam lui.

Își puse mâinile sub cap și se întinse ca un leu.

— Acum curăță-mă, spuse, imperios și puțin disprețuitor. Cu limba. Fă-o.

Îmi băgă mâinile în păr, forțându-mă de fiecare dată când nu mă mișcam suficient de repede pentru plăcerea lui.

Asta fusese cu o noapte înainte. Mă degradase, mă obligase să plătesc. Abia mă puteam mișca. După maratonul sexual la care mă supusese, durerea mă sfredelea la fiecare mișcare.

Mă îndreptam spre dușuri, bucuros să observ că nu era mai nimeni pe-acolo și recunoscător că la noua bază aveam cabine de duș, nu un spațiu comun despărțit doar de perdele. Apoi am auzit un zgomot, genul de zgomot pe care nici pereții dușurilor nu le puteau camufla. Inima mi-a tresărit.

Era Ash. Și zgomotul acela...

Spre ușurarea mea, în partea de jos a ușii era vizibilă o singură pereche de picioare. Am expirat profund, dându-mi seama că-mi ținusem respirația, și am scuturat din cap. Chiar crezusem că Ash se giu-giulea cu un soldat prin dușuri?!

Se auzi alt zgomot. Nu fusese un geamăt.

Mai degrabă un mormăit sufocat, o expirație grăbită. Și-apoi un sunet pe care fiecare bărbat îl re-cunoaște, al mâinii care se mișcă repede pe un penis. Ash se masturba.

M-am retras în camera mea, decizând să-mi fac duș mai târziu. O parte din mine era amuzată de situ-ație, însă altă parte, mai fraieră, se simțea rănită. Oare tot ce făcuserăm aseară nu fusese suficient pentru el? Sau considerase că nu eram, fizic, în condiția de a-i oferi ușurarea de care avea nevoie?

Sau, și doar gândul suna a paranoia, *își dorea pe altcineva*? m-am întrebat cuprins de cea mai cumplită gelozie. O dorință pe care creierul său onorabil și or-donat simțea nevoia să și-o satisfacă departe de mine.

Așa că am început să-l privesc mai atent. Îl ur-măream cum se comporta cu alți soldați, îi urmăream obiceiurile zilnice. Eram departe unul de celălalt ade-sea, așa că abaterile de la rutină erau greu de stabilit, dar am început să observ chestiuni mărunte. Își veri-fica pe laptopul militar contul de e-mail mai des decât era necesar. Ținea în buzunarul de la piept câteva foi

Scanned with CamScanner

de hârtie pliate. Se strecura afară noaptea, când toți ceilalți dormeau. Toți, mai puțin eu.

O singură dată văzusem foile pliate altundeva decât în buzunarul său; ne aflam în camera sa, înainte de cină, cu ușa deschisă, pretinzându-ne simpli amici. Plecase la baie să se spele pe dinți. Teancul se ițea de sub perna sa. Știam că nu era corect, că-i invadam intimitatea și că era greșit, dar când mă opriseră pe mine lucrurile astea?! Am ridicat perna încet, cu o ureche la zgomotul de pe hol, și am desfăcut ușor una dintre foi. Era un e-mail scos la imprimantă. Datat cu o jumătate de an în urmă. *Dragă Ash*, începea.

Am simțit că inima mi se oprește. *Ash*. Doar persoanele apropiate îi spuneau așa.

Dragă Ash,

Au trecut șase luni de când ne-am întâlnit...

Pași pe hol. Cu ușurință născută din antrenament, am depus obiectul curiozității la loc fără vreun efort. Mă găsi în poziția inocentă a unui amic plictisit. Am plecat la masă, am reușit să conversez, să râd și să mă prefac, în vreme ce cuvintele acelea nu-mi ieșeau din minte. *Au trecut șase luni de când ne-am întâlnit... șase luni de când ne-am întâlnit... de când ne-am întâlnit.* Așa sunau oare scrisorile de dragoste? Eu și Ash corespondaserăm, dar scrisorile noastre nu vorbeau despre iubire, ci despre nevoie și despre anticipare.

Nu definisem niciodată relația noastră. Nu făceam decât să ne ascundem și să ne regulăm constant. O conversație pe tema asta ar fi dejucat minciuna mea în legătură cu ce-mi doream pe viitor. Și dacă nu definisem relația noastră, oare asta însemna că nu era vorba despre o relație exclusivă?

De la ambuscada din Caledonia, Ash devenise favoritul presei și, pentru că eu fusesem obiectul gestului său eroic, și frumușel, și de familie bună, pe deasupra, atenția presei se transferase și asupra mea. Drept urmare, mă alesesem cu o reputație internațională de playboy, deși cam pe nedrept, mai ales că nu mă culcasem cu nimeni de când îl cunoscusem pe Ash. Era incredibil ce putea inventa presa dintr-un pumn de petreceri și câteva glume deochiate. Nu că m-ar fi deranjat imaginea pe care mi-o creaseră, oricum era adevărat, așa eram înainte de Ash, dar mă deranja ideea că el ar putea crede că mi-o trăgeam în stânga și în dreapta.

Mai ales dacă apăream cu cineva prin fotografii.

M-am gândit îndelung cum să aduc vorba despre asta, cum să ajung așa, în mod natural, la subiect, dar până și în mintea mea cuvintele sunau deplasat. Sunau a suspiciuni urâte. Și, oricum, ce drepturi aș fi putut avea asupra lui Ash?! Eu fusesem cel care-i spusese că nu putem avea un viitor împreună, prin urmare, eu erau cel insensibil, care nu dorea să se implice serios. Cum să-l iau la întrebări, atunci, despre mesajele din e-mail și despre motivele care-l împingeau să se masturbeze la duș?

Până la urmă, însă, s-a dovedit că n-a fost necesar să deschid discuția. Într-o zi, nu după multă vreme, am avut o problemă cu o patrulă programată să iasă pe teren săptămâna respectivă și m-am dus la Ash în birou, seara târziu, să găsim o rezolvare. Era la calculator, ocupat să răspundă la e-mailuri.

— Da, domnule Locotenent? întrebă el, luându-și ochii de pe ecran doar pentru a marca ceva pe harta văii.

— Dag m-a informat că nu au primit nici acum materialele medicale pe care ar trebui să le ducă în vale...

Scanned with CamScanner

Se auzi un sunet de notificare pe laptopul său. Dădu dublu click cu ochii mișcându-se cu repeziciune pe monitor; se opri brusc în momentul în care găsi ceea ce căuta. Expresia feței i se schimbă într-o secundă, de la concentrat, la uimit și apoi impenetrabil.

Și am știut. Pur și simplu.

— Ai pe altcineva? am întrebat. Vreau să spun, ești cu... altă persoană?

Și-a ridicat privirea studiat impenetrabilă spre mine, închizând laptopul dintr-o singură mișcare a mâinii.

— Nu, spuse.

M-am oprit, întrebându-mă dacă înțelesesem totul pe dos, dar apoi Ash a continuat.

— Nu la modul la care te gândești, cel puțin.

— N-ai de unde să știi ce gândesc eu, am răspuns.

Ash îmi zâmbi trist.

— Crezi că mă culc cu altcineva sau că sunt pe cale de-a o face. În cel mai rău caz, crezi că ne scriem. Dar nimic din toate astea nu este adevărat.

Nu-mi era suficient.

— E cineva cu care ți-ai dori să te regulezi? Îți scrie pe e-mail? Îți place că îți scrie?

Oftă.

— Răspunsul la toate întrebările tale este *da*. Dar nu mă voi culca cu ea niciodată și nu i-am răspuns niciodată la mesaje.

Ea. Era o femeie. Nu știu de ce, dar asta m-a durut și mai tare.

— De ce nu? am întrebat.

Ash se lăsă pe spate pe scaun.

— *Pentru că ar fi greșit.*

— *Din cauza mea?*

— *Nu în întregime.*

Trebuie să recunosc că răspunsul acela m-a usturat.

— Atunci de ce?

M-a privit cu atenție.

— Pentru că are șaisprezece ani.

Nu știam cum să răspund la asta. Am deschis gura, apoi am închis-o și deschis-o iară, dar nimic. Cu excepția unui detaliu.

— Tu ai douăzeci și șase.

— Sunt flatat că-ți amintești.

— Ești cu zece ani mai mare.

— Exact, spuse Ash.

— Este ilegal. Și dubios, din punct de vedere moral.

Ash și-a ridicat brațele, deschizându-le larg, cu palmele în sus.

— Te-am regulat după ce ai fost împușcat de două ori și sângerai, Embry. Nu sunt o persoană morală.

Mi-am ținut ochii asupra lui, scuturând din cap.

— Nu cunosc un bărbat cu o moralitate mai înaltă ca a ta. Și tocmai de-asta nu are niciun sens.

— Nu, spuse, privindu-și mâinile. Nu are niciun sens.

Dar chiar și așa...

Gelozia, iritarea pe care o simțeam la gândul că se prostea cu o *puștoaică*, în numele lui Dumnezeu! m-a făcut și mai curios. Trebuia să aflu mai mult.

Scanned with CamScanner

— Cum? Când?

— Vara trecută, la Londra. Înainte de Caledonia. Merlin m-a invitat la un cocktail.

Zâmbi în sinea lui, amintindu-şi.

— Era în genunchi când am intrat în cameră, încercând să adune cioburi de pe jos. Verişoară-sa spărsese un pahar într-un atac de furie. Avea părul... căută cuvintele cele mai potrivite, ca apa, dacă apa ar putea avea nuanţe de auriu şi alb.

Aproape că vedeam scena. O tânără femeie îngenunchiată înconjurată de cioburi, Ash în uniformă, o lună londoneză umezind cerul cu lumină argintie...

— A observat că am probleme cu somnul, cred că are darul de a observa extrem de multe detalii, şi am ajutat-o să culeagă cioburile. După aceea..., îşi trecu degetul mare peste buza de jos.

— Ai sărutat-o.

— Era primul ei sărut, spuse. Nu mai fusesem niciodată primul sărut al cuiva, nu din câte ştiu. Iar când am sărutat-o a fost... m-a privit direct în ochi, ca şi cum te-aş fi sărutat pe tine. Diferit în multe feluri, dar la fel în modul care contează cel mai mult: mi-a venit natural.

La asta chiar nu mă aşteptam. Am înghiţit cu greu, am simţit că pleoapele îmi ard din motive pe care nu mi le puteam explica.

— Dar am plecat fără să fac altceva decât să o sărut. De atunci mi-a scris mesaje pe e-mail, deşi cel din seara asta este primul din ultimele şase luni. Zâmbi forţat. Bănuiesc că infatuarea pe care o simţea începe să se consume.

— Dar a ta nu.

— Nu, a mea nu, confirmă Ash.

Mă simţeam neajutorat şi frustrat. Şi peste măsură de gelos.

— De ce nu? De ce nu poţi fi fericit cu...

M-am oprit, dar era prea târziu. Ash ştia ce voiam să spun.

— Cu tine? întrebă încet, şi nu am reuşit să-mi dau seama dacă tonul era maliţios sau drăgăstos. Când e vorba de Ash, poate fi vorba de amândouă simultan.

Se ridică de la birou, asigurându-se că uşa era încuiată, şi se ghemui lângă mine.

— Dar *sunt* fericit cu tine, micul meu prinţ. Trebuie să înţelegi că, atunci când am cunoscut-o, nu te văzusem de mai bine de trei ani şi, din câte ştiam, era posibil să nu te mai revăd vreodată. Şi am întâlnit pe cineva care preţ de o oră m-a făcut să mă simt cum mă faci tu să mă simt. Preţuiesc ora aceea pentru că a fost a doua oară în viaţa mea când m-am simţit aşa. Şi ştiu că bărbaţilor ca mine nu li se întâmplă prea des.

— Ash...

— E prea devreme să numesc sentimentul acela iubire, dar nu mă pot abţine, Embry, sunt vrăjit de ea.

Respiră adânc, ridicându-se şi privind apoi în jos la mine.

— Ştiu că nu vrei să îţi fac promisiuni, dar îţi voi face una oricum. Atâta vreme cât sunt cu tine, voi fi numai al tău.

Promisiunea atât de directă m-a făcut să roşesc, flatat şi satisfăcut. Însă sentimentele mi s-au ciobit când el a continuat:

— Dar să ştii că-mi va rămâne pentru totdeauna într-un colţişor mic al inimii, Embry. Amintirea unei ore la Londra. Dacă tu şi cum mine am fi fost...,

Scanned with CamScanner

închise ochii cu respirația oprită și un muchi a
nind pe maxilar. L-am privit cum își recăștiga
lul de sine. Dacă lucrurile ar fi fost diferite
doi, ți-aș fi dăruit totul, inclusiv acea oră la
Dar dat fiind că ai fost onest cu mine de la
ceput în legătură cu ce vrei și ce nu vrei să-mi
atunci îți voi răspunde cu aceeași onestitate,
du-ți că voi ține amintirea asta pentru mine.

Aș fi putut să obiectez, știu că aș fi putut. Aș
vrut să-i spun că nu-mi păsa de onestitatea mea
cer să ardă scrisorile alea, voiam ca inima lui
durile lui să-mi aparțină complet. Și m-ar fi
Dar eram extrem de conștient cât de nedrept
să-i cer să renunțe la o amintire, când eu refuzam
cedez orice parte din viața mea, sau cel puțin
făcuse să creadă minciuna mea.

— Bun, am zis.

— Vrei să știi cum o cheamă?

— Nu.

— Bine.

— Bine.

Mâinile i se dusără la curea începând să o des-
chidă ușor.

— Atunci arată-mi că e bine așa, spuse.

Iar eu m-am conformat.

AU TRECUT DOI ANI ȘI JUMĂTATE de când
am descoperit obsesia lui Ash pentru fata cu părul
de apă și lucrurile începuseră să scape de sub con-
trol. Ash, care înainte reușea atât de bine să mențină

echilibrul între sentimentul de fraternitate soldățeas-
că și sexul furtiv, începuse să alunece în altă direcție.
Mă mângâia pe păr când dormeam. Îmi păstra porția
sa de Skittles. Vorbea despre o vizită în Kansas City,
voia să mi le prezinte pe mama și pe sora lui.

Începuserăm amândoi, fără să vrem, să discutăm
despre viitor. Despre locurile unde ne-ar plăcea să
mergem, despre cum ar fi apartamentul nostru, dacă
și dorea copii. Era totul destul de inocent: îți dorești
copii - el da, eu da; *te-ai vedea trăind la țară - el da, eu
nu; unde vei merge când toate astea se vor sfârși* - niciunul
dintre noi nu știa.

Ne învârteam în jurul întrebării adevărate pu-
nându-ne alte întrebări, dar totul se reducea la atât.
Atențiile și drăgălășenia lui, abuzurile și orgasmele
erau o povară prea mare; cine ar fi reușit să reziste
și să suporte iubirea unui bărbat precum Căpitanul
Maxen Ashley Colchester? Serios. Cine era în stare?

Noaptea târziu, după ce mă rănea, mă mușca
și mă călărea, obișnuiam să vorbim despre război.
Uneori se întâmpla în camera mea de la bază, alteori
într-un avanpost înghețat și spartan sau în timpul rai-
durilor, când ceilalți soldați dormeau. Dar întotdeau-
na noaptea, pe întuneric, cu fețele îndreptate spre
tavan sau spre cer. Vorbeam despre cum am putea
îmbunătăți lucrurile, despre cum am acționa diferit,
despre ce am face dacă am fi parte din Congres sau
dacă am fi fost Președintele NATO ori al Națiunilor
Unite.

Nu știu de ce insistam pe atunci să-l conving
să intre în politică. Poate pentru că știam dintotdea-
una că eu voi intra în politică, iar nefericirea adoră
compania, la fel cum cuplurile căsătorite încearcă să
le convingă pe cele necăsătorite să facă pasul. Pe de
altă parte, părea o pierdere ca un om atât de profund

Scanned with CamScanner

moral, de inteligent și de fermecător să nu intre în politică. Era evident că se născuse pentru asta, că îi venea ca turnat. Gândul la Ash stând la un birou într-o companie de asigurare sau predând la vreun liceu de stat mă făcea să mă dau cu capul de pereți.

— Poate că voi rămâne militar de carieră, spunea adesea când vorbeam despre ce urma să facem după război.

— În niciun caz, îl contraziceam. Îți place prea mult să repari lucrurile.

Pufnea, iar eu mă rostogoleam peste el și-i murmuram:

— Pe mine m-ai reparat.

Apoi conversația se încheia, iar el continua să mă privească și să mă privească.

În mod bizar, începusem să mă obișnuiesc și cu ideea bucății de inimă pe care o rezervase amintirii unei persoane care nu eram eu. Atașamentul său profund față de mesajele acelea nu dispăruse niciodată și se întâmplase de multe ori să-l văd ieșind de la dușuri îmbujorat și cu pupilele dilatate. Îmi dădeam seama că era modul lui de a menține lucrurile separate, trăind în sine acea dorință și satisfăcându-și-o singur, dar asta nu însemna că mă trăda. O singură dată, când eram în permisie și plecasem o săptămâna la Berlin, m-am întins peste el și i-am susurat: vreau să mă prefac că sunt ea.

Ochii i-au scăpărat și mi-a cercetat fața secunde îndelungate. Dar eram amândoi și beți, și stupizi, și plini de sentimente nemărturisite. M-a dus în cameră. Amintirea lucrurilor pe care mi le-a făcut în noaptea aceea încă doare.

Pe de altă parte, era ceva atractiv în a avea un motiv de gelozie, ceva care să mă doară și care să nu fie minciuna mea sau relația noastră ascunsă. Era

mult mai ușor să stau în pat și să dau vina pe o adolescentă aflată în celălalt capăt al continentului, în loc să mă gândesc la ce riscuri ne asumam eu și Ash, punându-ne cariera în pericol, sau la faptul că îi negam lui Ash, dar și mie, ceea ce amândoi ne doream.

Pentru că, deși în privat ne obișnuiserăm cu limitele stabilite, în public rămâneam doi bărbați gay care se ascundeau, comportându-se impecabil. Eram precauți când venea vorba de sarcinile pe care le aveam de îndeplinit și atenți la cum interacționam de față cu ceilalți soldați. Hotărâsem să stabilesc o mulțime de întâlniri false, mergeam însoțit de femei la toate evenimentele la care participam când eram acasă, petreceam cu roiuri de studente ori de câte ori aveam ocazia. La suprafață, totul părea în regulă. Mai mult decât în regulă, era bine. Bine în măsura în care o permitea un război imposibil de câștigat și mâncarea de proastă calitate.

Până când Ash a venit la mine în cameră și m-a anunțat că a fost selectat pentru o avansare în grad.

Eram ascuns în patul meu, recitind pentru a nu știu câta oară *Brideshead Revisited*. Începusem când Ash mă comparase cu Sebastian Flyte, acum mulți ani și nu am perceput de la bun început importanța cuvintelor sale.

Apoi am înțeles.

— La grad de maior, dacă te interesează, adăugă pe un ton rece în vreme ce eu mă ridicam în șezut.

— Va trebui să mergi la Școala de Ofițeri, am spus, începând să socotesc în minte.

M-am panicat.

— Pentru câtă vreme?

— Zece luni.

Scanned with CamScanner

Expresia i se schimbă, înmuindu-se puțin.

— Este la mine acasă, în Kansas. La Fort Leavenworth.

Acasă pentru mine înseamnă unde ești tu, aș fi vrut să spun. Dar nu am făcut-o. Pentru că auzeam vocea lui Merlin la fel de limpede cum o auzeam pe-a mea. Vocea care-mi spunea că trebuie să mă *sacrific*. Toate eforturile pe care le făcusem de atâta vreme avuseseră tocmai acest scop.

— Mă bucur pentru tine, m-am forțat să spun. Felicitări! O să fii un maior extraordinar.

Oftă, așezându-se pe marginea patului.

— Cred că o să refuz. Vreau să stau aici. Să lupt aici. Ar fi iresponsabil să plec.

— Ash, sper că nu vorbești serios. Gândește-te doar câte lucruri bune poți face având gradul de maior.

Mă privi și, cumva, am ghicit ce voia să spună în continuare.

— Embry...

— Nu.

Cuvântul mi-a ieșit sugrumat din gură.

— Vorbesc serios. N-o face.

Dar nu mă ascultă.

— Au trecut aproape trei ani. Și te iubesc de șapte. Dacă ne retragem din armată, după terminarea războiului, nimic nu va sta în calea fericirii noastre.

Am privit în jos la cartea pe care o țineam în mână, uzată și cu colțurile îndoite. Ash mă ironiza mereu că citeam la duș; în realitate, descoperisem cartea într-un anticariat din Portland și așa fusese de când o cumpărasem. Jeremy Irons și Antony Andrews mă priveau de pe copertă cu fețe proaspete și

hainele spilcuite. Anthony Andrews ținea în brațe ur-
sulețul simbol al lui Sebastian.

Ash își puse mâna pe copertă.

— *N-o să mori singur și alcoolizat, dacă la asta te gândești.*

— Mă gândeam că Evelyn Waugh știa că toate *lucrurile bune au un sfârșit. Că strălucirea aurului nu durează la infinit și tot restul.*

— Citești cartea greșită, micul meu prinț.

Am tras cartea din mâna lui Ash și am arun*cat-o* la capătul mesei. Nu puteam vorbi despre asta cu el. Nu-l puteam minți privindu-l în ochi, nu în seara asta. Dacă ar fi insistat, aveam să scot adevărul la iveală mărturisindu-i totul: că-l voiam pentru tot restul vieții, că voiam viața noastră perfectă și chiar că *m-aș* fi mutat cu el la țară, dacă asta își dorea.

— Ar trebui să mă bag la culcare, am spus, stingând veioza ieftină de lângă pat.

Ash se ridică.

— Conversația asta nu se încheie aici, spuse, apoi plecă.

M-am culcat sperând cumva că așa va fi.

TRECURĂ CÂTEVA ZILE. Fusese o perioadă de acalmie care se potrivea cu vremea: nu era nici însorit, dar nici prea înnorat, nici cald, dar nici frig, ca un vânt rece lipsit de orice aspect interesant sau demn de atenție. Pentru unii era o pauză binevenită. Pentru alții, obișnuiți cu ritmul neîncetat al confruntărilor, era insuportabil de plicticos.

Scanned with CamScanner

— Nu, am spus.

— Cu tine și datorită ție sunt cea mai bună versiune a mea. Vreau să fiu singurul care te strânge și te rănește. Vreau să fiu singurul care te aude oftând în somn. Vreau să fie a mea fața pe care o vezi dimineața, când te trezești.

Lacrimile mă ardeau, ceva mi-a blocat gâtul împiedicându-mă să înghit sau să vorbesc, dar tot am reușit să scot un *nu* sugrumat.

— Încetează să spui *nu* și ascultă-mă. Ce mare scofală sunt carierele noastre? Vom găsi altele. Dacă va trebui să trăim în Canada ca să putem adopta copii, o vom face. Aș face orice să fiu cu tine, aș renunța la orice.

Îl uram în acel moment. Îl uram pentru că era atât de frumos, de blând, atât de nobil în valea aceea antică. Îl uram că era atât de altruist, pentru că mă iubea atât de mult, pentru că nu-i păsa de propriul viitor. Mi-era atât de greu să spun nu. Pentru că tot sângele din mine urla *da*.

— Ash, nu poți renunța la lucrurile astea. La cariera ta. Pur și simplu nu poți.

Își ridică privirea spre mine. Așa, în genunchi, era ca scos dintr-un tablou - un prinț din povești, cu excepția puștii de asalt de pe umăr.

— De câte ori mi-am riscat viața ca să o salvez pe a ta? De câte ori ți-am demonstrat că aș sacrifica orice pentru tine? Sacrificiu? Ce importanță poate avea o funcție, când te pot avea pe tine? Ce importanță are locul unde trăim? Dacă te am pe tine, am tot ce-mi trebuie.

Cuvântul acela, unul singur. Sacrificiu. Mi-era înfipt în creier, se învârtea ca un disc de vinil, vocea sa, vocea lui Merlin, vocea mea. Sacrificiu, sacrificiu, sacrificiu.

Așa că, atunci când Ash mi-a zis să mergem să ne plimbăm, am presupus că era plictisit și dornic să iasă la aer, ca să scape de statul aplecat peste hărți sau de e-mailurile de serviciu.

Am plecat, luându-ne cu noi armele ca măsură de precauție. Ceața deja se ridicase, îndepărtată de o ploaie de vară care descărcase norii întunecați de deasupra capetelor noastre.

O rază de soare răzleață se arătă printre nori, fățând valea să strălucească în nuanțe de auriu și verde, iar norii să pară și mai întunecați. În ciuda situației, inima mi s-a oprit în fața priveliștii. O combinație între munții Olimp și frumusețea liniștitoare a ținuturilor înalte din Scoția.

— Pare întotdeauna diferit când privești de aici, am spus, cu privirea pierdută în vale. Nu ca și cum războiul nu ar conta, ci ca și cum războiul acesta nu ar fi decât o parte nesemnificativă a lumii. O bucată de viață. Ca și cum peste ceva vreme va exista o perioadă lungă din viața mea în care voi fi fericit.

N-am observat ce făcea Ash până când nu m-am oprit din vorbit uitându-mă spre el cu un zâmbet pe față provocat de absurditățile care-mi ieșiseră din gură. Dar m-am blocat.

Simțeam cum zâmbetul îmi aluneca de pe față, iar inima mi se ridicase în gât.

Ash îngenunchease în fața mea, cu o cutie mică în mână.

Nu, am urlat disperat, înnebunit în sinea mea.

— Nu, am spus, cu aceeași disperare, înnebunit.

— Embry, sunt îndrăgostit de tine de șapte ani. Nu o să încetez niciodată să fiu îndrăgostit de tine.

Nu mă pune să fac asta, am implorat în gând. *Nu mă obliga să spun nu.*

Scanned with CamScanner

Aş fi putut spune da. L-aş fi putut lăsa să-mi pună inelul pe deget şi să ne iubim aici, cu valea sub noi şi cu norii deasupra. Puteam aştepta sfârşitul răz- boiului, să găsim apoi un loc unde mariajul dintre noi ar fi fost legal. Ne-am fi putut crea o viaţă, o viaţă extraordinară, magică, vrăjită de doi ochi verzi şi ju- rături şoptite în noapte.

Aş fi putut spune da.

Îmi doream să spun da.

Voiam să-i spun că dragostea pentru el era ca o cicatrice, ca o boală incurabilă de care nu voiam să mă vindec. Voiam să-i spun că nu întâlnisem niciodă- tă pe cineva atât de curajos, de inteligent, de plin de compasiune, de delicios şi cu sânge la fel de periculos de fierbinte ca al său, şi nici n-aş căuta sau dori să caut pe altcineva ca el.

Voiam să-i spun că voi fi al lui. Că-i aparţineam. Că eram proprietatea lui atât timp cât mă voia.

Sacrificiu.

Nu i-am spus, însă, nimic din toate astea.

Am spus un singur cuvânt.

— Nu.

21

GREER

După

Prima zi acasă este una lungă.

A doua zi este şi mai lungă. Este şi ziua în care m-am obligat să mă întâlnesc cu şefa de cabinet, o brunetă aprigă pe nume Linette, şi să asist la mutarea ultimelor lucruri care mai rămăseseră în casa din oraş, la Casa Albă. Am făcut o ultimă plimbare înăuntru, casa fusese a mea doar vreme de un an... L-am sunat pe bunicul Leo, lăsându-l pe agentul de la Serviciile Secrete să aştepte afară.

— O să-ţi trimit cheia prin poştă, i-am spus după ce l-am informat că-mi luasem toate lucrurile.

— Nu vorbeşti ca o femeie care tocmai s-a întors din luna de miere, spuse bunicul cu blândeţe. Eşti tristă că trebuie să părăseşti casa din oraş?

Nu, bunicule, am fost răpită, la un pas de a fi violată şi bănuiesc că cealaltă nepoată a ta ar putea fi responsabilă pentru ce s-a întâmplat, aş vrea să-i spun, dar n-aş face decât să-l rănesc inutil. Nimic din ce mi-ar putea spu- ne nu ar şterge lucrurile pe care le făcuse Melwas şi nu mă putea alina mai mult decât o făceau deja Em- bry şi Ash. În plus, încă nu găsisem curajul de a o înfrunta pe Abilene de când mă întorsesem, ca să pot afirma cu certitudine că ea fusese cea care mă trădase.

Scanned with CamScanner

Aşa că i-am răspuns bunicului că încă mă obiş-
nuiesc cu situaţia.

— Vara asta nu predau şi încerc să mă acomo-
dez cu rolul de Primă Doamnă. Am o viaţă nouă. Şi
nu am găsit încă un mod de a mă adapta.

— Nu mai pot deschide televizorul pe ştiri sau
intra pe Internet fără să te văd. Ţara a făcut o obsesie
pentru tine, deci cred că te descurci excelent, draga
mea.

— Merci, bunicule.

— Ştii, mi-amintesc că, atunci când Luther şi
cum mine am fost aleşi prima dată, am trecut prin
acelaşi lucru. Mă simţeam urmărit constant. Nu mai
ştiam ce să fac cu mine. Apoi s-a întâmplat situaţia cu
Iranienii şi nu am avut de ales, a trebuit să-mi fac cu-
raj şi să mă implic. Mai devreme decât te aştepţi, vei
fi atât de prinsă de noile tale îndatoriri, încât nu-ţi vei
mai permite luxul de a avea temeri.

Oftez încetişor. Habar nu are, dar îl iubesc şi
ştiu că încearcă să mă facă să mă simt mai bine.

— Mă încurajează să aud asta, bunicule. O să te
vizitez luna viitoare.

— Poate aşa bagi Reşedinţa în renovare genera-
lă, eh? Preşedintele Colchester e cam *spartan* pentru
gustul meu.

Zâmbesc cu gândul la dormitorul minimalist şi
curat al lui Ash. Dormitorul nostru.

Ne spunem la revedere, mă întorc la Reşedinţă,
oprindu-mă din drum să trec pe la biroul meu din
aripa de est pentru a saluta personalul care-mi este
de-acum subordonat: secretarul însărcinat cu orga-
nizarea de evenimente, secretarul de presă personal
şi consilierul general. Mâine aveam să ne întâlnim
pentru a discuta despre iniţiativele pe care alesesem

să le susţin în calitate de Primă Doamnă: prevenirea
violenţei asupra femeilor, ceva ce alesesem cu luni în
urmă şi la care acum nu mă pot gândi fără să simt
fiori reci. Şi să lucrăm la agenda socială a Casei Albe
pe anul următor. Apoi îi trimit lui Belvedere un sms
să-l întreb dacă Ash e ocupat.

Verifică doar nişte chestiuni pentru mâine, îmi răs-
punde Belvedere.

Aşa că merg să-mi caut soţul la birou.

Nu e prima dată când intru în Biroul Oval, îl
vizitasem chiar de dinainte de a deveni iubita lui Ash,
dar azi ceva părea diferit. Era prima dată când intram
în biroul acela ca soţia sa, ca Prima Doamnă.

Ridicându-şi privirea de pe birou, Ash păru să
sesizeze şi el diferenţa când am păşit înăuntru.

— Mica mea prinţesă, spune cu vocea uşor ră-
guşită, plimbându-şi ochii pe rochia mea de vară, pe
modul în care mi se strângea pe piept şi pe talie.

Belvedere ne părăseşte discret plecând în biroul
său, închizând uşa după el. Rămânem singuri. Ash îşi
roteşte scaunul şi bate cu palma pe pulpă.

— Vino aici, iubito, spune.

Îmi arunc privirea spre fereastră. Un agent de la
Serviciile Secrete stă de pază cu privirea spre Grădina
cu Trandafiri.

— Nu se uită, mă asigură Ash. Şi, dacă s-ar uita,
tot ce ar vedea ar fi Preşedintele îmbrăţişându-şi so-
ţia. Şi făcând o mică pauză să-şi acopere mireasa de
pupături.

Mă aşez în poala sa. Ash îmi trage de fustă să o
lărgească.

— Eşti sigur că asta e tot ce vei face? Să mă aco-
peri de pupături?

Scanned with CamScanner

— Nici pe departe, spune calm soțul meu, în gând mâna pe sub rochie ca să-și desfacă pantalonii și să-și elibereze penisul. Cu cealaltă mână îmi dă chiloții la o parte, mă cercetează să vadă dacă sunt suficient de udă pentru ce are în minte să facă și mă ridică ușor să intre în mine. Mi se întăresc sfârcurile, pielea mi se înfioară și-l simt cum se împinge sus, sus, sus. Apoi mă coboară, sprijinindu-mă de coapsele sale, cu penisul atingându-mi părțile cele mai adânci. Tremur de plăcere și simt cum mi se înfierbântă obrajii și pieptul, pe când el îmi pune brațele în jurul mijlocului și mă apasă cu putere pe el.

— Am avut o zi lungă, spune Ash cu voce calmă, de parcă nu l-ar afecta cu nimic faptul că ne regulam în fața ferestrelor uriașe. Și simt nevoia să termin în tine. Ce-o să-mi spui când o voi face?

Mi-e greu să-mi găsesc cuvintele, cu respirația smulsă din piept de fiecare mișcare a lui.

— Voi... ah... voi spune mulțumesc.

— Nu e suficient.

Și subliniază împingându-se atât de brusc și de tare în mine, încât abia reușesc să-mi sufoc un strigăt.

Știu ce vrea.

— Am să spun mulțumesc, domnule președinte.

— Așa e mult mai bine. Și apoi, cu un control de sine greu de imaginat, se înfige în mine și rămâne acolo, aplecându-se să mă sărute pe când sperma lui mă umple. Îmi ține șoldurile apăsate în jos până când termină, apoi mă ridică și mă îndepărtează. Ca și cum și-ar fi satisfăcut o nevoie strict fizică, ca și cum ar fi băut un pahar cu apă sau și-ar fi întins gâtul încordat, întorcând-se înapoi la ce făcea. Ceea ce se și întâmplă, în timp ce eu îmi aranjam fusta: se rotește la loc spre birou și ia în mână hârtia pe care o citea mai devreme.

— Mulțumesc, domnule, spun, simțindu-mă puțin confuză și complet stârnită la gândul că mă folosise în felul acela. Era înnebunitor de excitant, deși îmi sporea sentimentul de înstrăinare care mă încercase toate ziua. Așa o să fie viața de femeie măritată?

— Eu vă mulțumesc, doamnă Colchester, răspunde el. Ne vedem la șapte fix.

— Da, domnule.

Mă întorc să plec, dar cuvintele sale mă opresc.

— Vei fi goală și în genunchi, cu mâinile la spate. Picioarele desfăcute să-ți văd păsărica. Udă. Mă aștept să fii udă.

— Da, domnule.

— Și... doamnă Colchester?

Îmi ridic privirea și văd cum un zâmbet i se ițește pe fața serioasă.

— Faptul că ai venit aici a fost cea mai frumoasă parte a zilei.

Mă-mbujorez fericită și plec, lăsându-l cu ale sale.

MĂ AȘTEPTA deja un număr mare de e-mailuri de la Linette, când am ajuns sus. Mă trece un fior de panică și mă întreb cum voi reuși, de la toamnă, să mă împart între îndatoririle mele de la facultate și cele de Primă Doamnă, dar îndepărtez gândul. Ash va fi curând cu mine și-mi va alunga orice dubiu și orice îngrijorare în locuri de unde nu mă vor mai deranja.

Așa că fac ce mi-a cerut. Când intră în camera de zi de lângă dormitorul nostru, mă găsește

Scanned with CamScanner

îngenuncheată, cu mâinile elegant legate la spate, cu picioarele desfăcute și vaginul expus pentru impe- ție. Dar din clipa în care silueta sa umple intrarea, deși făcusem ce mi se ceruse, simt că ceva este în neregulă.

Nu îndrăznesc să ridic privirea spre el, dar nu simt căldura când trece, ignorându-mă, și se îndrea- nu e nevoie. Degajă furie, tulburare ori frustrare, tă spre dressing. Aud cum își dă jos haina, aud buto- nii căzând în sertarul comodei, zgomotul pe care îl face cravata de mătase când este dată jos. Nu vorbe- te; când vine spre mine, văd că este în picioarele goale și că are mânecile suflecate. Nu știu de ce, dar faptul că e desculț mă alarmează.

Mintea mi se întoarce la scena din Biroul Oval. Îl supărasem cu ceva? Era ceva legat de muncă? Ce ar fi putut să se întâmple în ultima oră, de se transfor- mase așa?

Își înfige pumnul în părul meu, trăgându-mi capul pe spate.

— Spune-l, mârâie. Spune-l, ca să fiu sigur că știi cum să mă oprești.

Nu-l văzusem niciodată atât de mâniat și de sălbatic. Sunt înspăimântată de-adevăratelea. Dar, în același timp, îmi provoacă un sentiment de euforie. Inima îmi bubuie, vaginul îmi pulsează, pielea tânjește după atingerea lui.

— Maxen, susur. Așa te pot opri.

Mă târăște de păr până în dressing, simt cum genunchii îmi ard din cauza fricțiunii cu covorul în timp ce încerc să mă ridic, târșâindu-mă, să scap de durerea din scalp. Ash îmi dă drumul la păr și se îndreaptă spre pantofar; apasă și se deschide un dulap secret plin de funii, jucării sexuale și diverse obiecte utilizate de obicei pentru a domina, a explora și a oferi plăcere.

Știam de dulapul secret, dar mi-era nou cumva, din cauza stării lui Ash.

Mă înfior.

— Sunteți... nemulțumit de mine, domnule?

Îmi aruncă o privire severă.

— Nu ți-am dat permisiunea să vorbești.

— Vă rog, domnule.

Iritat de faptul că nu tăceam, a luat o cravașă indicând către bancheta mică aflată la jumătatea po- delei, pe care de obicei domnii se așezau pentru a-și strângere șireturile cu mai multă ușurință.

— Pe bancă, cu fundul în sus și gura închisă. Ai înțeles?

Îi cântăresc chipul din priviri, căutându-l pe Ash al meu, omul blând pe care îl iubesc. Găsesc doar furie în stare pură. Și durere. Tremurând, mă pun pe bancă în poziția indicată și cravașa îmi mușcă pielea feselor chiar înainte de a termina să mă așez.

Icnesc, nepregătită, și primesc o altă lovitură. Nu mă plesnește cu partea de piele a cravașei, ci cu mânerul acoperit de sfoară, lăsându-mi semne de la curba feselor până la coapsele expuse. Loviturile sunt repezi și nemiloase. Țip după fiecare dintre ele, bă- tând din picioare, cu lacrimi șiroindu-mi pe obraji.

Doamne, ce durere! Mă doare atât de rău, că nu mai reușesc să respir. Doare atât de rău, încât mă golește de orice, lăsând în urmă numai durerea. Nu fusese niciodată așa, nici măcar când folosise curea- ua, nu simțisem niciodată până acum forța deplină a emoțiilor sale, tumultul pe care-l ține mereu în sine.

Dar nici prin cap nu-mi trece să folosesc cuvân- tul de siguranță. Știu că s-ar opri dacă l-aș pronun- ța, sunt sigură de asta cum sunt sigură că cerul este

Scanned with CamScanner

albastru și că soarele va răsări. Nu vreau să se oprească. Vreau să fiu capabilă să absorb tot ce simte, să-l eliberez de orice îl apasă, chiar și pentru o scurtă vreme. Și-mi doresc să-mi alunge toate gândurile sinuguratice și tensionate care mă chinuiau de la luna de miere încoace.

Cravașa se oprește. O aruncă pe podea, lângă fața mea.

— Vreau să fugi, spune, și-mi dau seama că respiră cu greutate, atât de tare și repede mă lovise, că efortul aproape îl epuizase.

Îmi ridic capul să-l privesc, năucită de durere și de endorfine.

— Să fug?

— Nu ți-am zis să te uiți la mine.

Las capul în jos. Apoi el continuă.

— Tu vei fugi, iar eu te voi prinde. Te vei lupta cu mine și te voi înfrânge. Apoi am să te regulez. Ai înțeles?

— Da, domnule, susur cu inima bubuindu-mi în piept.

Totul este atât de stricat. Ș-atunci, de ce simt că-mi scapă un zâmbet?!

— Fugi!

Și fug. Țâșnesc în picioare și o iau la sănătoasa din dressing. Ash îmi dă câteva momente avantaj, apoi îi aud pașii grei în urma mea. Acum înțeleg de ce se descălțase: pentru că era greu să alergi în pantofi.

les din dormitor, trec prin camera de zi, îndreptându-mă spre Camera Ovală Galbenă. Ash este chiar în spatele meu, are picioarele mai lungi, pasul mai sigur, patinez pe hol zburând spre următoarea cameră, sperând că mă va conduce altundeva, dar îmi dau

seama prea târziu că era vorba de Dormitorul Lincoln și că eram blocată.

Mă răsucesc să-l înfrunt, dar mă-nhață. O secundă mai târziu, suntem amândoi la podea. Căzătura mă lasă fără aer în plămâni. Dar mă lupt, împingându-i mâinile și încercând să mă rostogolesc. Mă oprește cu un genunchi, apoi îmi înfige mâna nemiloasă în păr, strecurându-și celălalt genunchi între picioarele mele, îndepărtându-le. Brutalitatea cu care își mișcă genunchiul și asprimea covorului de sub fundul gol îmi amintesc pe loc de loviturile de cravașă încasate. Îmi scoate mâna din păr și mi-o pune pe vagin. Aud și simt mirosul. Udă. Dornică.

Ochii îi sclipesc în întuneric.

Mă răsucește pe burtă, blocându-mi încheieturile deasupra capului, unite. Nu mai știu dacă mă zvârcolesc ca să continui să-mi joc rolul sau ca să simt asprimea covorului pe sfârcuri, ori ca să-mi frec fundul înroșit de erecția lui Ash.

Oricare ar fi fost motivul, mi-aduce o palmă peste fund care mă face să urlu, apoi simt cum glandul său mă pătrunde direct. Îl simt imens, mai mare decât l-am simțit vreodată și, când îndrăznesc să-mi arunc o privire peste umăr, îi văd în lumina lunii corpul puternic, numai mușchi și sudoare. Un prădător nocturn.

Mă devorează, penisul său consumându-mă din interior, făcând scrum teama pe care o simțisem, creând plăcere din flăcări. Nu mai respiram. Uitasem ce înseamnă a respira, ce înseamnă a exista, uitasem tot ce nu mi se întâmpla în momentul acela, adică să fiu regulată ca o târfă pe podeaua dormitorului Lincoln.

Simt că termin, simt sârmă ghimpată în vintre, născută din durerea care persista pe fese amestecată

Scanned with CamScanner

cu adrenalina declanşată de luptă. Dar Ash mi-o ia înainte. Iese din mine şi mă-ntoarce pe spate din nou, blocându-mi umerii cu genunchii, de o parte şi de cealaltă. Se masturbează respirând greu, repezit.

— Corpul tău îmi aparţine, spune cu înverşunare.

Muşchii braţului şi umărului se îngroaşă şi se contractă, în timp ce mâna i se mişcă furios pe penis.

— Şi părul tău de aur, şi chipul tău, şi inima ta. Spune-o! *Spune-o!*

— Sunt ale tale, spun, fascinată de forţa, de furia şi de erecţia sa. Tot ce sunt eu este al tău.

Din piept îi iese o respiraţie şuierată şi atunci îşi dă drumul cu jeturi lungi pe faţa mea, în părul meu, pe ochi, în gură... Atât de mult, atâta voluptate acumulată. După ce se goleşte până la ultima picătură, se ridică.

Am un sentiment bizar, cu el aşa, dominându-mă din picioare şi eu acoperită de spermă, că mă va părăsi aici. Că va pleca, lăsându-mă să mă adun de pe jos şi să mă târâi spre dormitor singură.

Dar furia sa nu s-a consumat, nu de tot. Se apleacă, mă pune pe umăr ca pe un sac de cartofi şi mă duce în dormitor, unde mă aruncă pe pat fără niciun menajament. Îmi aruncă o batistă.

— Ştergeţi faţa şi desfă-ţi picioarele.

— Eu...

Înainte să apuc să mai adaug ceva, se urcă în pat şi, o secundă mai târziu, gura lui este pe păsărica mea, fierbinte şi deschisă.

Spinarea mi se arcuieşte îndepărtându-se de cuvertură de plăcerea pe care o simt după ce fusesem atât de aproape de climax, după ce mi se refuzase

atât de multe. Orgasmul revine în plină forţă, gura lui Ash nu este nici răbdătoare, nici delicată, suge şi-şi mişcă limba cu aceeaşi furie cu care mă regulase.

— Termină, pe toţi dracii! Mârâie. Şi ştii ce ai de spus după.

Termin. Puternic, prelungit, orgasmul mi se răsuceşte în vintre, picioarele îmi alunecă pe aşternut, mâinile-mi sunt încleştate pe pernele de deasupra mea, inima-mi bate în gât. Plăcerea este atât de intensă încât totul dispare, cu excepţia gurii soţului meu.

— Mulţumesc, domnule, spun gâfâind, în timp ce trupul începea să mi se liniştească permiţându-mi să-mi recapăt suflul. Mulţumesc, domnule preşedinte.

Îşi ridică privirea dintre picioarele mele - genele sale sunt atât de lungi încât lumina lămpii formează umbre - şi preţ de un moment chipul îi devine transparent. Văd tot şi mi se frânge inima. Apoi se ridică, poziţionându-se deasupra mea, sărutându-mi gura, pretinzând-o aşa cum pretinsese totul în seara aceea.

Simt pe buze gustul meu şi-i răspund la sărut chiar mai puternic, lingându-i limba şi buzele, provocându-i un geamăt.

— Îmi aparţii, îmi spune gură la gură. Eşti a mea. Soţia mea. Doar a mea.

— Da, răspund susurat. Da.

Îmi strânge un sân în mână.

— Te vreau din nou. Am nevoie.

Îi simt nevoia pe coapsă şi, ascultătoare, îmi deschid picioarele. De data asta îşi dă pantalonii jos, dar faptul că era în pat ori că nu încetase să mă sărute nu făcuse lucrurile mai puţin urgente sau brutale. Mă regulează până termin din nou, până când sudoarea i se scurge pe piept şi plămânii par a-i rămâne fără

Scanned with CamScanner

aer. Apoi, în sfârșit, ceva pare a se desprinde de el, eliberându-l. Termină impetuos, ca un bărbat care se întoarce la sine, cu forța unui exorcism. De data asta se golește în mine cu respirația întretăiată care părea a-i veni direct din suflet.

Ochii săi verzi sunt umbriți de tristețe când mă privește, plini de îngrijorare și de dragoste. Aprinde o lumină mai puternică și se ridică, verificându-mi vaginul și dârele de pe fund. Apoi mă întreabă:

— Cum te simți acum?

Sunt întrebări standard, de verificare. Mi le pusese de nenumărate ori înainte, dar amândoi știm că de data asta este diferit, că ne-am apropiat de o prăpastie de care ne ținusem la distanță până acum.

— În delir, spun. Puțin zguduită.

— Ți-am forțat limitele în seara asta, spune. Contez pe faptul că ești onestă cu mine. Contez pe faptul că mă oprești dacă e prea mult.

Neg din cap înainte ca el să continue.

— Nu m-ai forțat. Nu mi-e rușine să te opresc, să îți cer să faci un pas înapoi. Dar, Ash, eu...

Îi fixez chipul puternic cu privirea, umbra de barbă crescută pe obraji pentru că ziua era aproape de sfârșit, părul ciufulit și ondulat. Strălucirea verighetei pe degetul său.

— ... furia ta este mai înspăimântătoare decât o cravașă.

Se așază lângă mine în pat, iar eu mă pun în șezut la rândul meu, ducându-mi genunchii aproape de pieptul său. Sprâncenele i se împreunează.

— Te temi că din cauza furiei aș putea merge prea departe?

Bărbia îmi tremură și simt nevoia să-mi mut privirea.

— Pentru că mă doare sufletul.

Din piept îi iese un sunet nedefinit și mă trage la el în brațe.

— Îmi pare rău, prințesa mea mică. Ar fi trebuit să-ți spun ce, eu... aveam nevoie de tine. Aveam nevoie de ce faci pentru mine.

Răsuflu ușurată.

— Deci nu erai supărat pe mine.

Faptul că rămâne nemișcat, tăcerea sa îmi răspund. Mă dau înapoi și observ că mă privește cu atenție.

— Ash? spun cu voce tremurătoare.

Îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Hai să facem un duș. Apoi trebuie să îți arăt ceva.

MOTIVUL care-l împinsese pe Ash să-mi pedepsească trupul este un video de trei minute. Este înregistrat cu o cameră cu infraroșu, imaginile sunt verzui cu ochii strălucind ca ai pisicilor, dar este destul de clar. Părul meu blond apare ca o flacără albă, banda adezivă argintie strălucind în lumina slabă.

Mă gândisem că puteau fi camere. De ce nu am luat asta în considerare când l-am implorat pe Embry să mi-o tragă? De ce nu mă gândisem că Melwas va continua să încerce să-mi distrugă viața?!

— Știi că nu voi folosi niciodată asta împotriva ta sau a lui Embry, spune Ash scuzându-se, de parcă ar fi fost vina lui.

Scanned with CamScanner

Închide laptopul de pe măsuța din sufragerie și mă trage lângă el pe canapea.

– Dar când l-am văzut, când mi-a spus Merlin, m-am înfuriat. Pe Melwas, mai ales. Dar și pe tine și pe Embry, că ați fost atât de neglijenți. Și, ca să fiu sincer, Greer, una e să știu ce s-a întâmplat, și alta e să fiu obligat să văd.

Dintr-odată simt nevoia să mă îndepărtez de el. Mă ridic și-mi încrucișez brațele pe piept îndreptându-mă spre fereastră. Simt un ghem de panică în piept, dar vocea îmi rămâne calmă.

– Sunt sigură că e altceva.

– Greer, aici nu mai e vorba doar de noi.

Îmi apăs degetele pe ochi dorindu-mi să îndepărtez sentimentul de rușine prin simpla presiune, să mi-o scot din minte.

– Știu. Merlin l-a văzut.

– Nu doar Merlin. E mai grav. Este postat pe Internet. Toată presa care contează l-a văzut. Merlin, Kay, Trieste, Linette și Embry vor fi aici mâine la șapte să dezvoltăm o strategie împotriva atacurilor media.

– Deci toți vor ști că l-am lăsat pe Embry să mă reguleze, dar nu știu de răpire și nimic din video nu sugerează că s-ar fi întâmplat în Carpatia. Și este datat. Vor crede că m-am culcat cu Embry când eram în luna de miere cu tine.

– Păi, te-ai culcat cu el, Greer. Măcar în legătură cu asta fii onestă.

Cuvintele sale mă rănesc. Amarul din vorbele sale mă rănește.

– Du-te dracu'! șoptesc.

Își ia capul între mâini.

– Iartă-mă, spune. Îmi pare atât de rău. Nu am vrut să sune așa. Doar că...

Dintr-odată, distanța dintre noi crește, devine vastă. Simt lucruri despre mine pe care nu le simțisem niciodată până acum, nu așa. Cu Ash m-am simțit întotdeauna în siguranță, deși iubeam doi bărbați, completă, sănătoasă și fericită. Și, pentru prima dată, mă-ntreb dacă nu cumva mă consideră o târfă. Mă întreb dacă mă crede o curvă, și nu la modul jucăuș, de budoar, ci la propriu, cum gândesc bărbații despre femeile pe care nu le respectă.

Mă întreb dacă nu cumva chiar eu mă consider a fi așa.

În definitiv, chiar mă culcasem cu prietenul lui cel mai bun. O făcusem după nunta noastră. Îmi plăcuse s-o fac. Și aș mai face-o. Iar acum toată lumea a aflat.

Ash își ridică privirea plină de durere spre mine.

– Greer.

– E vina mea, mi-am făcut-o cu mâna mea. O voi rezolva.

Vocea mi-este rece, dar stomacul mă arde de durere. Mă întorc și plec în dormitor. Nu pot sta lângă el acum.

– Greer, oprește-te. Vino aici.

N-o fac. Nu vreau. Dacă se uită așa la mine n-am cum să suport să-i întorc privirea. Dacă mă va judeca la fel de dur cum mă judec eu acum, atunci ar trebui să divorțeze, pentru că...

Pocnește din degete.

Spinarea-mi înțepenește, memoria cinetică forțându-mă să mă așez în postura obișnuită chiar înainte de mă întoarce spre el.

Expresia sa este în continuare una nefericită, dar ochii aceia de lac de vară reflectă din nou faptul

Scanned with CamScanner

că el comandă, el controlează situația. Îmi dau seama că nu luase nicio clipă în considerare divorțul. Venise sus cu intenția de a ne aminti amândurora că nu va înceta niciodată să mă iubească și că nu voi înceta niciodată să-i aparțin. A pocnit din degete ca să-mi arate că încă mă vrea la picioarele sale.

Mă urmărește atent, în vreme ce mă apropii și mă prăbușesc în genunchi în fața lui. Îl aud oftând îndelung. Mă așez pe călcâie și-mi aplec capul.

— Scuză-mă, spune, și știu că nu se referă la scena de dinainte, nici la furia de care dăduse dovadă. Se scuza pentru că nu îmi vorbise de asta înainte. Că nu comunicase cu mine.

Am încă părul ud de la duș, dar el se joacă oricum prin el, mângâind și înfășurându-și șuvițe pe degete. Din instinct, mă împing în mâna lui ca o pisică, ceea ce-i provoacă un zgomot de plăcere.

Stăm astfel câteva minute. Postura familiară, mâna sa și mângâierile pe păr mă ajută să-mi calmez emoțiile.

— Dacă te-aș fi putut feri de asta, aș fi făcut-o, spune încet. Tot ce ți-am promis în ziua nunții mi-a venit direct din suflet. Iau foarte în serios îndatorirea de a te proteja.

— Mă simt umilită, recunosc cu un fir de voce. Că oamenii vor afla...

— Oamenii vor crede că au aflat. Noi le vom spune contrariul. Genul acesta de clipuri sunt extrem de ușor de falsificat, asta vom spune tuturor.

— Dar e o minciună, iar tu urăști să minți, și... Doamne Dumnezeule, stomacul mi se întoarce pe dos...

Campania de realegere.

Dacă am distrus tot? Dacă i-am distrus viitorul? N-aș mai putea trăi cu mine.

— Șșșș... Mâinile lui Ash s-au adâncit în părul meu, masându-mi scalpul. Aș face orice să te protejez, iubita mea, inclusiv să mint. Da, probabil că va afecta campania, indiferent cât de convingător vom minți, suspiciunile vor rămâne, cel puțin în parte. De acum înainte oamenii vă vor urmări constant pe tine și Embry, în căutarea celui mai mic indiciu cum că ar fi adevărat. Oricum, sunt o haită de lupi.

Închid ochii, forțându-mă să continui să respir adânc și să țin panica departe de mine. Desigur, exact asta voise Ash să spună când a afirmat că nu mai este vorba doar de noi. Se referea la campanie.

— Nu voi permite să te învinuiești pentru asta. Ai fost răpită, Melwas s-a jucat cu tine și continuă să o facă. Eu, tu și Embry am făcut deja lumină în legătură cu ce s-a întâmplat în patul acela.

Îmi ridic privirea la el, gândindu-mă la urmele de pe fesele mele, la cuvintele amare.

— Așa să fie?

Mâna i se strânge în părul meu.

— Pe cât a fost posibil, prințesa mea mică. A fost dureros să văd. Nu doar pentru că v-am văzut făcând sex fără mine, ci mai ales pentru că mi-a amintit cât de profund te-am dezamăgit. Ar fi trebuit să vin eu să te salvez, să fiu eu cel care îți aduce alinare. Dar nu asta m-a înfuriat, de fapt și de drept.

— Atunci, ce? Realegerea?

— Nici asta. Ci faptul că, din nou, nu am fost în stare să te protejez. Ar fi trebuit să ne gândim că Melwas deținea o filmare ca asta, trebuia să ne găsească pregătiți. Iar acum vei fi expusă calomniei și defăimării din cauza mea. Nu meriți asta, iar eu nu te merit pe tine.

Scanned with CamScanner

— Nu e vina ta, Ash. Nu trebuie să crezi asta. E vina mea și a lui Embry. Și a lui Melwas. Toți suntem vinovați, mai puțin tu.

Se apleacă și mă sărută pe cap, dar nu răspunde. Apoi, după mai multe secunde, mă ridică în brațe cu ușurință și mă duce în pat, unde ne iubim pe întuneric.

22

EMBRY

Înainte

Când m-am trezit în dimineața aceea nu m-am gândit că viața mea se va schimba. De fapt, m-am trezit mahmur și singur, simțindu-mă pe parcă m-ar fi lovit un cal în coaste, atât de rău mă durea inima.

Ash îi ceruse mâna lui Jenny seara trecută. O ceruse de soție într-un restaurant extraordinar de frumos din Chicago, în prezența lui Merlin, a mea și a părinților ei. Îngenunchease și pronunțase cuvintele folosite în asemenea ocazii - despre dragoste, promisiuni și fidelitate. Jenny plânsese. Maică-sa plânsese. Tatăl ei îi strânsese mâna lui Ash. Am făcut poze.

Am plecat imediat după, îndreptându-mă spre hotelul unde eram cazat.

Mă gândeam că nu văzusem niciodată inelul pe care-l avea când mă ceruse în căsătorie, cu doi ani în urmă. Nu apucase să deschidă cutia. Era ciudat, nu? De obicei, când întinzi inelul persoanei iubite, îi cutia deschisă, nu? Cu Jenny o făcuse. Diamantele străluceau în lumina candelabrului de deasupra capetelor noastre. Jenny era încântată, captivată de inel, dar și mai abitir de Ash, când acesta începuse să vorbească.

Poate că nu deschisese cutia pentru că undeva, în profunzime, știa că voi spune nu.

Scanned with CamScanner

Dar nu inelul m-a împins să-mi comand o sticlă întreagă de gin în cameră. Nici măcar cererea în sine.

Ci expresia de pe chipul său.

Deschisă și fericită. Plină de iubire. O iubea pe Jenny, o iubea cu adevărat. Și-o *dorea* de soție. Nu în ciuda mea, nici ca să-l mulțumească pe Merlin, ci pentru că îl făcea fericit cu felul ei necomplicat și direct de a fi.

Obișnuiam să-mi spun că Ash era un bărbat extraordinar, cu nevoi extraordinare. Că nopțile cu mine menținеau echilibrul karmic pentru ca el să poată salva vieți și să câștige războaie. Că eu îi ofeream ceva special, ceva ce nimeni altcineva nu-i putea da, că toate lucrurile pe care îl lăsam să mi le facă în ascunzișul nopții îi permiteau să se trezească a doua zi dimineață și să fie un erou pentru toți ceilalți.

Dar acum știu că nu era adevărat. Era încă un erou. Era încă un erou, heterosexual, care se iubea în pat cu o femeie avocat. Era încă un erou, într-o relație în care o felație reprezenta un cadou de ziua aniversării, nu ceva de luat cu forța ori de câte ori poftea.

Și atunci, cum rămânea cu mine?

Ce urme îmi lăsaseră toate acestea?

Eram un străin? Stricat ca o jucărie? Bolnav?

N-ar fi putut măcar să se prefacă puțin că-l duruse când o ceruse de soție pe Jenny?

Căci pe mine mă duruse. Și poate tocmai despre asta fusese vorba. Poate că Ash nu a vrut să-și nege o fărâmă din sadismul său de dinainte, obligându-mă să asist, să văd cât de fericit era cu altcineva.

Dar i-am spus că-i voi rămâne aproape, mă gândesc cu amărăciune, în duș. În gură simt încă gust de limetă. Îi spusesem că voiam să continuăm să ne-o tragem, chiar dacă nu mă puteam căsători cu el.

Îmi amintesc chipul său când îi spusesem asta în timp ce se ridica în picioare, acolo sus, pe culmea văii mele preferate, ținând în palmă cutia cu inelul.

— Nu-mi doresc doar asta, spusese cu voce pustiită. Vreau să te iubesc, să mă dăruiesc ție în totalitate, spusese, insistând.

— Atunci nu-mi cere mie să-ți dau același lucru. Te rog...

Și i-am văzut pe chip. Frântura. Durerea. Furia.

— Chiar vrei să fie totul sau nimic? Asta vrei? întrebasem. Nu e mai bine să ai măcar ceva?

Nu răspunsesem, așa că mi-am răspuns singur, frânt, plin de durere și furie la rândul meu.

— Bine, am spus. Credeam că mă vrei indiferent de condiții, dar se pare că lucrurile s-au schimbat. Așa că poate cel mai bine e să nu ne avem deloc.

Și l-am lăsat acolo, strângând în pumn cutia nedeschisă.

Faptul că după aceea mi-a rămas prieten, că a continuat să-și pună viața în mâinile mele în luptă, că nu se îndepărtase, mi-a demonstrat care era adevărata sa natură. Un om mojic m-ar fi îndepărtat, dar el nu o făcuse, și-i eram recunoscător pentru că încă tânjeam după el. Tânjeam după mirosul pielii sale când, accidental, ne apropiam prea mult, pofteam când sudoarea i se prelingea pe liniile gâtului în timpul verii. Eram înfometat, pregătit să adun orice firimitură.

Iar acum, totul se terminase. Trecuseră doi ani de la ziua din vale; era logodit acum. Trebuia să-mi văd de viața mea; așa cum mătușa mea Nimue obișnuia să-i spună adesea fiului ei, Lyr, când dădea de belele: *tu ai comandat, tu să mănânci*. Alesesem să pun viitorul lui Ash înaintea viitorului nostru, iar acum nu aveam decât să trăiesc cu această alegere.

Scanned with CamScanner

După duș, am primit un sms de la Ash:

Ies la prânz cu Merlin, vrei să vii?

Nu aveam nici cel mai mic chef. În primul rând, mă durea prea tare să mă aflu în apropierea lui Ash, iar în al doilea, îl detestam pe Merlin mai mult decât pe oricine pe lumea asta. Deși eu luasem deciziile pe care le luasem, eu alesesem, trebuie să recunosc asta, o parte puerilă din mine dădea vina doar pe Merlin. Pe ziua aceea, în tren, când îmi vorbise despre sacrificiu.

Unde mai pui că trebuia să mă duc la petrecerea de ziua lui în seara aceea, iar asta era mai mult decât suficient.

Mi-am petrecut restul zilei dormitând, fâțâindu-mă și terminând sticla de gin. Când s-a făcut ora să merg la petrecerea lui Merlin, eram abțiguit și resemnat. Aveam să-l văd pe Ash cu Jenny, iar Merlin mă va examina din priviri când mă voi uita la ei și va fi îngrozitor, dar probabil va fi pe-acolo și băutură. Or eu nu-mi făceam niciun scrupul din a-mi vinde emoțiile pe puțin alcool. Numai că s-a întâmplat să nu mai ajung la petrecere.

Viața avea alte planuri cu mine.

— BĂGA-MI-AȘ, murmurase fata care dăduse peste mine.

— Cuvintele mele preferate, am răspuns în mod automat, dar și amuzat. Amuzamentul dispăru, însă, imediat ce-și ridică fața spre mine. Un chip absolut magnific.

Valuri și valuri de păr blond-platinat lung până la brâu. Buze moi, frumoase. O aluniță pe obraz care

te făcea să te oprești în loc. O gropiță mică în bărbie. Ochi imenși de argint, cu gene lungi, ca pictate, mult lungi chiar ca ale lui Ash, plini de lacrimi.

Se vedea limpede că nu era genul care să plângă din orice. Oamenii care plâng des știu mai bine cum să-și ascundă lacrimile sau, cel puțin, nu se jenează să le lase la vedere. Ea nici nu le ascundea, dar nici nu se simțea confortabil în situația respectivă. Se simțea mizerabil, avea umerii strânși a apărare pe sub geaca de piele, cu pieptul săltând în sughițuri și oftaturi nefericite.

— Mă scuzați, reușise să spună, trecând apoi pe lângă mine.

Fascinat, m-am întors s-o privesc îndepărtându-se. Am simțit ceva sub pantof. Telefonul ei. Probabil îi căzuse când se ciocnise de mine.

Așa e scris să fie, am decis. Nu voiam să pierd șansa de a încerca să o ajut pe fata aceea atât de frumoasă. Așa că am cules telefonul de pe jos și am decis să aflu motivul care o supărase așa tare.

CÂND AVEAM DOUĂZECI ȘI NOUĂ DE ANI, am întâlnit o prințesă.

Avea inima frântă, ca și mine. Purta o rochie de culoarea zmeurei, eu purtam pantaloni albastru electric și mocasini. Ea avea lacrimi pe obraz, eu mâini cu care să i le usuc. Ea avea ceva să-mi dăruiască, iar eu aveam nevoie să iau ceva.

Poate știusem că era iubire din momentul în care-mi zâmbise printre lacrimi pe trotuarul din Chica-

Scanned with CamScanner

go. Sau poate se întâmplase în roata panoramică, pe când stăteam la picioarele ei și-mi luase fața în mâini. Sau poate în momentul în care am intrat într-un locșor al ei, în care nimeni altcineva nu mai fusese înainte.

Însă momentul în care am știut cu siguranță a fost după ce am făcut sex pentru prima dată, după duș. Când o adusesem înapoi în pat și intrasem în păsărica ei sensibilă; se arcuise de durere sub mine.

— Te doare? am întrebat plin de grijă.

— Da.

Și-apoi zâmbi larg, în întuneric.

— Vreau și mai tare.

Era ca mine.

O vedeam în modul în care se răsucea sub corpul meu. În modul în care mă zgâria și se împingea în mine și mă mușca. În modul în care terminase dintr-odată, cum îmi înfipsesem dinții în ea, la rândul meu.

Își dorea durere, își dorea asprime, voia să ne luptăm. Nu am aflat decât mai târziu că lupta îi plăcea doar *cu mine*, pe când cu Ash era complet supusă. Nu am aflat decât mai târziu că găsisem unul în celălalt ceva ce nu găsisem cu el.

Abia atunci am realizat că acel ceva din trupul ei, adică inima, era exact ca a mea. Și-atunci mi-am dat seama că nu voi putea renunța la ea niciodată.

— UNDE ESTE JENNY? l-am întrebat pe Ash când s-a strecurat pe scaunul de lângă mine.

Eram la o cafenea, lângă hotel; îl sunasem de cum mă trezisem în patul gol, cuprins de panică la gândul că îngerul meu din Chicago dispăruse în lumina zorilor. Doar că nu o făcuse. Îmi lăsase un bilet cu numărul de telefon și adresa hotelului unde era cazată și, odată cu sentimentul de ușurare, am descoperit ceva nou. Ceva ce nu mai simțisem de mult.

Emoție.

Eram *emoționat* pentru că o cunoscusem.

Iar Ash era prietenul meu cel mai bun. Voiam să-i povestesc tot, fără a admite, însă, că o parte răutăcioasă din mine voia să-i arate că și eu pot fi fericit fără el.

Lui Ash îi luă ceva vreme să-mi răspundă la întrebarea de mai devreme. Se uita pe meniul de dulciuri. Apoi se lăsă pe spate.

— Voiam să vorbesc cu tine fără să fie Jenny de față.

Abia atunci am remarcat ce tras la față era, cu ochii înroșiți de parcă băuse toată noaptea, sau nu dormise deloc, sau ambele.

— Dar, mai întâi, vreau să-mi povestești despre îngerul tău, spuse, încercând să zâmbească. Trebuie să fie uimitoare, dacă m-ai chemat.

Ceva era în neregulă și nu era gelozie că fusesem cu altcineva, indiferent cât mi-aș fi dorit să fie așa.

— Ash, ești bine? Pari... *Mahmur. Tulburat. Nefericit*... nu ești în apele tale.

Scanned with CamScanner

Își trecu palma și degetele peste barba care-i acoperea obrajii și maxilarul. M-am înfiorat la amintirea senzației pe care barba puțin crescută mă făcea s-o simt, când atingea părțile mele cele mai intime.

— Îți amintești e-mailurile pe care le-am ținut cu mine când eram detașați în Carpatia? mă întrebă el după un minut de tăcere.

— Cele printate? Pe care le primeai de la adolescenta aceea?

Privi jos, spre masă.

— Am întâlnit-o ieri.

Am văzut pe chipul său tot ce aveam nevoie să văd. Înfrângere. Vină. Rușine. Dor.

— Și ai...?

Mă săgetă cu privirea.

— Nu am regulat-o, dacă asta vrei să știi.

— Nu, îmi imaginez că nu ai făcut-o, am spus gândindu-mă mai bine. Îi vei fi fidel lui Jenny până când moartea vă va despărți.

Oftă.

— Nu spune asta. Pentru că... am atins-o.

Am ridicat din sprâncene și din mâini, nemulțumit.

— Nu în felul acela. Era la prânzul la care mă invitase Merlin. Am rămas șocat când am văzut-o. De parcă aș fi atins un fir de înaltă tensiune. Are douăzeci de ani acum, știi, și e chiar mai frumoasă decât îmi aminteam. A plecat de la masă și am urmat-o... am stat de vorbă. Este incredibil de deșteaptă, ca să nu mai zic că este și incredibil de dulce și, pe deasupra, sub..., se opri.

— Submisivă? am continuat eu în locul său.

Închise ochii.

— Am apucat-o de păr trăgându-i capul pe spate. Eram într-un loc public. S-a împins în mine, să-mi simtă erecția. Și mi-a spus *te rog, da*.

Văzându-l așa, cu ochii închiși, totul părea și mai evident. Nu era chinuit de rușinea de a dori pe altcineva, ci *jinduia* după ea. Faptul că fusese atât de aproape de a-și îndeplini o dorință fundamentală, fără însă să reușească, îl făcea să simtă un gol profund.

— Toate lucrurile pe care mi le scrisese, Embry, continuă el, ...știam că-mi va spune *da, te rog*. Am simțit întotdeauna că e făcută pentru mine. Exact cum simțeam că tu ești făcut pentru mine.

Avea ochii închiși, așa că nu a putut vedea cum am tresărit.

Nici chipul sfâșiat.

Asta m-a împins să spun ce-am spus.

— Deci ai văzut-o și acum ești excitat. Du-o pe Jenny în pat și rezolvă problema.

Deschise ochii, privindu-mă fără să clipească.

— Ar fi greșit.

— Nu e mai rău să stai aici și să tânjești după ea, cu pantalonii umflați din cauza unei fete de douăzeci de ani?

— Nu sunt excitat...

Mi-am băgat mâna sub masă și l-am apucat de penis. Era gros și rigid, așezat de-a lungul piciorului stâng. Ne regulaserăm timp de trei ani, știam când era excitat, o știusem din momentul în care închisese ochii povestindu-mi despre întâlnirea lor. Masa noastră era amplasată într-un colț și stăteam unul lângă celălalt, așa că am putut face gestul cu discreție.

Scanned with CamScanner

L-am cuprins în mână prin materialul subțire al pantalonilor, apăsând cu degetele partea de jos și strângând. Gemu ușor.

— Embry, la dracu', spuse, dar nu se îndepărtă de atingerea mea. În schimb, deschise picioarele abia perceptibil cu ochii într-ai mei.

Era suficient pentru mine. Trecuseră doi ani de când nu-l mai atinsesem în felul ăsta, de când nu-i mai văzusem pulsul bubuindu-i pe gât și pupilele lărgindu-se transformate în puțuri adânci de voluptate.

— Nu mă minți, i-am spus calm și politicos deasupra mesei, strângând, însă, pe sub ea. Simți ceva ce nu ai mai simțit de ultima dată când te-ai culcat cu mine și-acum nu știi ce să faci. Ai crezut că poți trăi fără asta, însă acum știi că nu poți. N-ai cum să-ți potolești foamea, Ash. O să fie întotdeauna acolo, intensă, în așteptare. Am început să-mi mișc mâna înainte și înapoi, cu buricele de la două degete apăsate, mișcări insesizabile de cei prezenți în cafenea.

Observă și, trăgând aer adânc în piept, deschise și mai larg picioarele.

— De ce să nu mă lași pe mine să ți-o hrănesc? l-am îndemnat în șoaptă. De ce să nu mă lași, măcar de data asta?

Am strâns și ochii i se închiseră cu o fluturare din gene.

— Nu, nu e corect, murmura acum, incoerent, cu bestia din el prea înfometată.

— Mai povestește-mi despre ea, am spus, fără să fiu sigur dacă încerc sa-l ajut sau să-l distrug. Descrie-mi-o. Ce i-ai fi făcut dacă ai fi putut?

— Are părul blond, murmură, cu ochii încă închiși. Ochii de argint. Gâtul lung. O gropiță mică în barbă, pe care-mi vine s-o mușc. I-aș face orice.

Zgomotul din cafenea se amortiză, auzeam doar vocea lui. Undeva, în adâncul minții, se aprinse o luminiță de alarmă.

— Cum o cheamă? am întrebat cât puteam de natural, mișcându-mi încă mâna pe el.

— Greer, a șoptit respirând greu. Greer Galloway.

Timpul nu se opri, nici sângele nu-mi îngheță. Într-un fel, mi-am dat seama, ar fi trebuit să știu, ori poate știusem deja. Plânsul ei, holul hotelului, ciocnitul de mine. Cuvintele pe care le spusese în roata panoramică: *nu suntem împreună în sensul adevărat al termenului. Dar eu mă simt încă legată de el... nicio persoană normală n-ar iubi timp de patru ani fără cel mai mic semn de încurajare...*

Fusese mâna destinului, chiar dacă eu nu credeam în destin. Dar așa simțisem: toate câte mi se întâmplau în viața asta aveau de-a face cu Ash.

Adevărul ieși la suprafață cu putere, odată cu furia pe care o simțeam. Se sudară într-un bloc solid. În toți acești ani, Ash fusese îndrăgostit de *ea*, de îngerul meu, de Greer a mea.

Ea îi furase colțul acela de inimă pe care el refuzase să mi-l cedeze; ea era cea care-l vrăjise cu un pumn de cuvinte bine alese. Și acum, pentru că o cunoscusem, înțelegeam.

Înțelegeam de ce nu o putea uita.

Pentru o clipă îngrozitoare, aș fi vrut să-i spun. Mă gândeam să-l informez că eu fusesem primul ei bărbat, că eu fusesem cel care-i spălase coapsele de sânge după aceea. Că eu o făcusem să zâmbească, să geamă și să ceară mai mult, fusesem eu primul, din toată lumea asta, care o gustase și-o strânsese în brațe după un orgasm.

Scanned with CamScanner

Eu. Că mă regulase pe mine, nu pe el. Eram încă suficient de rănit de proaspăta sa logodnă cu Jenny cât să-i spun toate acestea, pentru că sunt o persoană îngrozitoare, să nu uităm. Egoist şi rău. Nu ar fi ca şi cum m-aş coborî sub nivelul meu.

Dar nu i-am spus. Nu am putut.

Nu pentru că impulsul de a face ceea ce era corect învinsese tot ce era mai rău în mine, ci pentru că îl iubeam prea al dracului de mult, ca să-l rănesc înadins. *Încă.*

Şi nici s-o revăd pe ea nu mai puteam, tot pentru că l-ar fi rănit pe el. Deşi numărul ei de telefon îmi ardea pielea prin în buzunar şi, în ciuda tuturor fanteziilor care-mi umpluseră mintea despre cum ar fi fost să fiu eu iubitul ei, ştiam că nu o puteam face. Eram ori prea nobil, ori prea slab, habar nu am care din două.

Mi-am luat mâna de pe el.

Gemu, trântindu-şi capul pe spate.

– Nu vreau să te opreşti, admise.

– Nu trebuie să mă opresc, am spus, împingând ceaşca de cafea de care nu mă atinsesem, ridicându-mă. Spune-mi să merg la baie să te aştept în genunchi şi aş face-o. Du-te şi o caută pe fata ta submisivă, eliberează-te pe ea şi pe părul ei blond, sunt sigur că i-ar plăcea.

Buzele i se strânseră în expresia aceea pe care el o considera încruntare şi care, de fapt, îl făcea să arate botos.

– Simt că urmează un „dar".

– Dar nu o vei face. Nu te vei elibera pe chipul ei. Ţi-o doreşti atât de mult, încât te-aş putea face să termini în pantaloni doar cu câteva mişcări ale mâinii.

O vrei pe fata aceea. Dar o iubeşti pe Jenny şi eşti mult prea fidel pentru a rupe o logodnă doar din cauză că ea nu este persoana potrivită pentru tine.

Expresia botoasă se adânci.

– E mult mai complicat de atât.

– Nu este, te asigur. Am aruncat două bancnote pe masă şi am dat să plec.

– Embry, spuse Ash înainte să plec. Dar tu? Ce e cu îngerul tău? Noaptea petrecută cu ea?

– Nu e important, am spus, îndepărtându-mă de masă. Scufundându-mă într-o minciună care avea să mă chinuie ani de zile.

În definitiv, renunţasem la tot pentru Ash. Puteam să renunţ şi la ea.

Scanned with CamScanner

23

EMBRY

După

— Nu faci destul.

Ash se întoarce spre mine îndreptându-se spre birou.

— Destul este fix ceea ce fac și, cu toată sinceritatea, exact ceea ce tu ai făcut deja.

Ne aflăm în Biroul Oval, după o dimineață istovitoare petrecută la Reședință, în care încercasem să găsim strategia cea mai potrivită pentru a combate atacul media legat de filmare. Planul de apărare era simplu: neagă, neagă, neagă. Deși eram cu toții conștienți că nu avea să ne ducă prea departe. Povestea era prea suculentă, filmarea prea desfrânată. După ce o primise pe Greer ca o regină, națiunea începuse deja să o eviscereze. Pe Internet, la televizor, în ziare și, curând, în reviste. Trieste o implorase pe Greer să nu se apropie de Internet până când scandalul nu se va fi consumat; Merlin o instruise deja pe Linette să anuleze din întâlnirile programate pentru Greer, astfel încât să fie cât mai puțin vizibilă în următoarele două săptămâni.

Greer dăduse dovadă de stoicism. Arăta stăpână pe sine și calmă, în fusta ei până la genunchi și

Scanned with CamScanner

bluza care o acoperea până la gât, cu gleznele încrucișate elegant, în vreme ce asculta o cameră plină de lume discutând despre o filmare cu ea regulându-se cu un bărbat care nu era soțul ei. Și-a expus opiniile cu calm, a răspuns la întrebări cu calm și, cu același calm, a spus extrem de decisă că nu va ceda atacului presei.

S-a născut pentru asta, m-am amintit după încă o oră epuizantă de discuții despre strategie, implicații și campania de realegere. Cunoștea mai bine ca toți regulile jocului. Și tocmai îl juca. Cu demnitate rece și discreție impresionantă.

Impunea respect. Key, Belvedere, Merlin și Trieste știau cu toții, iar Linette cu siguranță ghicise că filmarea era reală iar când, la începutul ședinței, Trieste debută întrebând dacă video-ul era real, Greer făcuse liniște în cameră cu o singură privire rece. Trieste se înroșise, bâlbâind o scuză, trecând imediat la subiectul legat de strategia de apărare. Nimeni altcineva nu a îndrăznit să spună cu voce tare ceea ce era în mod evident adevărat.

Și dacă ochii săi erau puțin înroșiți, dacă machiajul nu acoperise complet mușcătura de pe gât, dacă tresărea de fiecare dată când își ajusta poziția pe fotoliul pe care-l împărțea cu Ash, toți cei prezenți în cameră s-au prefăcut a nu observa. În ce-l privește pe Ash, rămăsese sprijinit pe spate lăsându-i pe ceilalți să vorbească în jurul său și mângâind mâna lui Greer cu degetul mare, aplecându-se din când în când să îi șoptească ceva la ureche.

Nu era corect ca Greer să fie cea mai expusă criticilor, ca reputația ei să aibă cel mai mult de suferit; m-aș fi lăsat înlănțuit de o stâncă cu păsările

hrănindu-se din ficatul meu[13], dacă asta ar fi însemnat că-i puteam ușura situația. Era vina mea că filmarea aceea exista, trebuia să-mi imaginez că erau camere, în primul rând nu trebuia să mă culc cu ea, trebuia să știu că Melwas nu va renunța așa ușor la ea. Nu era corect că toate privirile erau îndreptate asupra ei, nu asupra mea; nu era corect că fusese deja catalogată public drept o târfă, pe când despre mine nu se spunea aproape nimic.

Dar, pe cât de greu părea, pe atât de ușor era. Problema era că luasem avionul spre D.C. din alte motive, care nu aveau legătură cu filmarea lui Melwas.

O problemă urgentă despre care aveam nevoie să discut cu Ash, doar că fusesem obligați să ne ocupăm și de asta și de subiectul Melwas în general. Iar până când a luat sfârșit ședința despre filmare și ne îndreptam spre Biroul Oval, mintea mi-era deja altundeva.

— Ce vrei să spun? îl întreb, aflați deja în birou. Că îmi pare rău de mor? Pentru că așa este, Ash, îmi pare îngrozitor de rău. Aș da orice ca asta să nu se fi întâmplat.

Ash trece pe lângă mine să închidă ușa și să-l roage pe Belvedere să ne lase singuri, subliniind că nu trebuie să fie deranjat. Apoi ușa se închise, Ash se îndreptă spre scaunul de lângă șemineu și se aruncă pe el. În ciuda posturii istovite, umerii săi lați și picioarele lungi, musculoase dominau tot spațiul.

— Nu știu ce să-ți zic, răspunde cu vocea îngreunată. N-aveai de unde să știi că erau instalate

[13] Conform mitologiei grecești, Zeus l-a pedepsit pe Prometeu, pentru că furase focul din fierăria lui Hefaistos dăruindu-l omenirii, înlănțuindu-l gol pe un vârf din munții Caucaz, în vreme ce un vultur îi devora în fiecare zi ficatul, care se refăcea peste noapte, provocându-i un supliciu nesfârșit. (n. trad.)

Scanned with CamScanner

camere video. Nici că Melwas va face ce a făcut. Dar s-a întâmplat, iar persoanele pe care trebuie să le protejez sunt încă o dată supuse suferinței.

Mă așez pe scaunul din fața lui.

– Putem trece de asta, Ash. Este oribil, dar Greer este puternică și perfectă, va supraviețui. Cât despre mine, nu dau doi bani. Eu ți-am spus că pentru el nu se terminase.

– Știu că mi-ai spus.

– Și încă nu s-a terminat. O să continue să lovească.

Ash își apucă puntea nasului între degete.

– Bine. Și atunci? Ce vrei să fac?

– Nu mă interesează, dar fă *ceva*. Asasinează-l, sancționează-l, ceva, orice.

– Toate lucrurile astea ar porni un nou război, nu-ți dai seama?

Își lasă mâinile să cadă și mă privește.

– Crezi că este etic să provoci un bărbat care ar face *orice*, doar ca să pornească un nou război?

– Nu e provocare, spun, aplecându-mă înainte. E apărare. Înseamnă să-ți protejezi soția.

– Îndatoririle mele nu o privesc doar pe soția mea, Embry. Privesc multe persoane. Trei sute douăzeci de milioane, mai precis. Nu pot târî o țară întreagă în război pentru siguranța unei singure persoane. Nu e drept.

– *Nimeni* nu va fi în siguranță, atâta timp cât Melwas e liber să facă ce vrea!

Ash mă țintuiește cu privirea.

– Îți amintești ce s-a întâmplat la Glein? În Caledonia? La Badon, unde a murit Dag, și era așa mult sânge că pământul se făcuse mlaștină?

Imagini de la Badon, ultima bătălie din războiul trecut, îmi trecură prin fața ochilor făcându-mă să mă clatin.

– Încetează.

– Nu, nu încetez. L-ai ținut pe Dag în brațe în timp ce își dădea sufletul, ți-amintești? Ți-a cerut să o suni pe sora lui și nu era semnal, dar tu ai continuat să încerci până când Dag nu te-a mai putut auzi.

– *Încetează.*

– Câți oameni ai pierdut la Badon? Șaptesprezece sau șaptezeci și unu? Pe doi dintre ei îi așteptau soțiile însărcinate, ți-amintești? Opt dintre ei abia trecuseră de prima fază de antrenamente. Câte steaguri împachetate a trebuit să duci? Câte văduve ai îmbrățișat? În fața câtor copii ai îngenunchiat spunând *tati a murit ca un erou*, știind bine că tati murise urlând, agonizând, singur, fără o mâna care să o țină pe a sa în timp ce...

Țâșnesc în picioare, furios.

– Du-te dracu'! mârâi.

– Îmi pare rău că amintindu-ți ce înseamnă războiul te-am făcut să-ți piară pofta să-l retrăiești, spune Ash cu blândețe. Nu mi-am imaginat că te va afecta așa tare.

Ne privim unul pe celălalt timp îndelungat.

Ash vorbi primul.

– Ai văzut și tu ce am văzut eu. Embry, poate că ne-au ales pentru că ne consideră eroi, dar în ziua în care am preluat funcția asta am jurat că nu voi permite niciodată ca asemenea lucruri să se repete. Femei brutalizate, copii rămași fără părinți, copii *morți*. Oameni înfometați și fără un acoperiș deasupra capului, casele bombardate și sacii plini de orez... iar dacă

Scanned with CamScanner

în viața asta singurul lucru care-mi va reuși va fi să împiedic aceste lucruri să se întâmple din nou, atunci mă voi prezenta în fața lui Dumnezeu cu fruntea sus. Nu-l voi ataca pe Melwas. Punct.

Mă-ndepărtez întorcându-i spatele și trecându-mi mâinile prin păr.

– Nu sunt de acord cu tine.

– Atunci noroc ca eu sunt Președintele, nu tu.

Încep să merg nervos prin încăpere.

– Spune-mi că ea este în siguranță. Spune-mi că Melwas nu mai poate răni pe nimeni.

– Știi că nu pot face promisiunea asta.

În spatele meu, vocea lui Ash este calmă, dar când mă întorc spre el, ochii îi sunt inundați de durere.

– Este în siguranță în măsura în care îmi stă în putință. Este mai mult decât în siguranță.

– Vreau și mai mult de atât.

Ash oftează, netezindu-și cravata.

– Embry.

– Ai încredere în toți agenții de la Serviciile Secrete? În toți prietenii ei?

– Nu am încredere în verișoara ei.

Și iată. Am ajuns la problema care mă împinsese să zbor la Washington, motivul otrăvit pe care-l car cu mine de când intrasem în biblioteca din casa mamei, găsind-o pe sora mea în lacrimi. Mă opresc brusc din mers și Ash observă.

– Embry?

Mă așez. Nu-l pot privi în ochi. Mă gândesc la ochii înroșiți ai lui Morgan, la zâmbetul tăios al lui Abilene. *Să începem cu motivele pentru care de acum înainte vei face exact ce îți spun eu.*

Doamne, era chiar ultimul lucru...

Tușesc să scap de nodul din gât.

– Cred că Abilene a fost implicată în răpirea lui Greer.

– Și eu cred același lucru. Dar nu am nicio dovadă. Tu ai?

Dau din cap că nu.

– Nu. Nu am. Dar o urăște pe Greer și este periculoasă. E o dovadă suficientă.

Ash nu vorbește, nu se mișcă, se limitează să mă privească. Mă gândesc la toate lucrurile pe care Abilene mă forțează să le fac, la toate minciunile pe care va trebui să le spun pentru că așa mi-a cerut, mă gândesc la sora mea cu umerii cocoșați, învinsă.

Morgan Leffey, învinsă. Mi se întoarce stomacul pe dos, doar amintindu-mi. Cred că până în acel moment nu am realizat niciodată cât de mult o iubesc pe sora mea, cât de mult îl iubesc..., mă rog. Poate am știut dintotdeauna cât de mult îl iubesc.

– Eu și Abilene... nu reușesc să continui, nu știu cum să încep.

Sunt un bun mincinos, dar de data asta mă aflu în dificultate.

– La Seattle. Ne-am cuplat.

Ash ridică din sprâncene.

– Cuplat?

Sunt la un pas de a o face, de a mă afunda în minciună, dar ceva se petrece cu Ash. Indică spațiul de la picioarele sale.

– Te vreau în poziția asta când îmi vei spune ce vrei să-mi spui.

– Nu îngenunchez în fața ta, spun iritat. Nu așa.

Scanned with CamScanner

Ash își desface nasturii de la haină.

– Vrei să te oblig? Mi-ar plăcea s-o fac. Nu trebuie decât să o spui.

Cu ochii la el, mă ridic și mă așez pe măsuța de cafea din fața lui.

– Poftim. Sunt în fața ta. E suficient?

Se încruntă ușor și după ceva timp dă din cap.

– Da. Așa te pot privi direct în ochi.

– Are vreo importanță?

– Are. Pentru că intenționezi să mă minți.

Nu reușesc să mă uit în ochii lui. Îmi mut privirea.

– Continuă, Embry. De data asta, încearcă să nu minți.

Iau în considerare oferta. Abilene îmi ceruse să-i spun anumite lucruri lui Greer și, ca să pot face asta, trebuia mai întâi să-l conving pe Ash. Dar tocmai Ash ar fi cel care ar suferi mai mult dacă ar afla adevărul. Sunt ca un acrobat, obligat să păşească pe o cărare extrem de îngustă dintre două prăpăstii pline de minciuni.

– Abilene m-a căutat când eram în Seattle, spun, încercând să ascund minciuna în spatele unui zid subțire de adevăr. Vrea o relație cu mine. Iar eu am fost de acord.

– Uită-te la mine.

Îmi ridic privirea spre el.

– De ce? vocea îi este plată, dar ochii îi ard. De ce ai fost de acord?

Răspund cu o jumătate de adevăr.

– Pentru a o proteja pe Greer.

– Ai regulat-o? Jarul din ochi i se încinge și mai abitir.

– Nu.

– O vei face?

– Nu.

Se relaxează.

– Prin urmare, acest aranjament menit să o protejeze pe Greer este de ochii lumii?

Oftez din greu.

– Și parțial privat. Greer trebuie să fie convinsă că nu e de ochii lumii. Asta vrea Abilene. Să creadă că suntem împreună și să sufere.

Ash se uită la mine.

– O să o rănească cumplit pe prințesa noastră, Embry. Iremediabil, poate. Crezi că „protecția" asta de care vorbești merită riscul?

Mă gândesc la toate sacrificiile pe care le-am făcut pentru a-i proteja pe oamenii pe care îi iubesc. Încă unul nu mai face diferența.

– Nu știi de ce amenințări încerc să ne protejez, Ash.

– Și-mi poți spune?

Doamne, dintre toți oamenii, Ash este primul care nu trebuie să afle!

– Nu.

– Nu ce?

Greer apare în birou, dulce și stăpână pe sine, arătând în ochii tuturor de parcă și-ar fi petrecut dimineața citindu-l pe T.H. White, nu ascultând oameni străini discutând despre cum îi pusese public coarne lui Ash. Mă simt cuprins de panică și mă uit spre Ash, dar el scutură din cap ca și cum ar vrea să spună *nu te aștepta să te ajut.*

Scanned with CamScanner

Belvedere își bagă capul prin deschizătura ușii cu o expresie de scuză, dar Ash ridică din mână să-l oprească.

– Este în regulă, Ryan, spune.

Belvedere dispare, părând ușurat și-nchide ușa după el.

Greer se așază în poala lui Ash, la doar câțiva centimetri de mine, care sunt cocoțat pe măsuța de cafea, și-mi ia o mână într-a sa.

– Mi-ai spus să te caut dacă mă voi simți ciudat după întâlnirea de azi-dimineață, îi spune încet lui Ash, punându-mi mâna la ea în poală. Îi mângâi coapsele cu dosul palmei și, în ciuda situației, simt cum sângele îmi pompează direct în vintre.

– Belvedere a spus că sunteți doar voi doi, așa că am considerat că...

– Nu ai întrerupt nicio discuție oficială, o asigură el. Dar Embry vrea să ne vorbească despre ceva.

Își întoarce ochii argintii spre mine și mă gândesc la câte motive de dezamăgire i-am dat până acum. La cum trebuie să se fi simțit după Chicago, la toate dățile în care am venit la ei mirosind a vreo străină cu care mă regulasem. La momentul în care i-am permis monstrului din mine să o posede, acolo, în Carpatia, lăsând ca situația noastră întortocheată să fie imortalizată video.

Simt cum mă cuprinde rușinea, dar nu suficient de mult cât să depășească teama pe care mi-o inspiră Abilene în momentul de față. Așa că o spun, pur și simplu. Minciuna care o va sfâșia dar care, sper, ne va salva pe toți.

– Am început să mă văd cu verișoara ta. Și am considerat că trebuie să știi.

CÂND AM AJUNS la Number One Observatory Circle[14], știam deja cine mă aștepta acolo. Agenții mei de siguranță mă informaseră prin stație când eram în mașină și le dădusem permisiunea să o lase să treacă. Urcând treptele, o văd pe Abilene Corbenic în leagănul de pe veranda mea. Imaginea mă deranjează.

– Bună, iubi, toarce provocatoare, ridicându-se să mă salute. Cum a mers? Ce față a făcut?

Mi-amintesc cum umerii lui Greer se lăsaseră ca sub o greutate, cum clipise des și-mi dăduse drumul la mână. *Dar am crezut că suntem doar noi trei acum. Eu și Ash nu-ți ajungem?*

– Du-te dracu', îi spun lui Abilene pe ton dulceag.

Bag cheia în ușă, dar descopăr că era deja deschisă; probabil o uitasem așa ultima dată când fusesem aici.

Mă urmează înăuntru.

– Nu, serios, Embry, ce față a făcut? Era furioasă? Rănită? Confuză?

– *Sunteți mai mult decât suficient, dar Abilene este specială, Greer. Nu mă pot abține.*

– *Dar trebuie să te abții. În noaptea nunții mele ai promis să mă prețuiești, ne-am promis să încercăm să facem în așa fel încât să funcționeze.*

Pe urmă, minciuna care a rănit-o mai mult decât toate, pentru că îi confirma cele mai întunecate temeri în legătură cu mine.

[14] Reședința oficială a vicepreședintelui Statelor Unite (n. trad.)

Scanned with CamScanner

Știi cum sunt, iubito. Îmi place să regulez în stânga și în dreapta. Nu mi-e în fire fidelitatea, iar Abilene mi-a provocat interesul.

Și-a mușcat buza aceea plină, făcând un efort să rămână stăpână pe sine.

Este din cauză că nu sunt frumoasă ca ea? Sau amuzantă ca ea? Cuvintele îi țâșniseră de pe buze parcă împotriva voinței ei, ca și cum nu suporta să le pronunțe dar, în același timp, voia să le dea glas.

Iar eu nu suportam ideea de a răsuci cuțitul în rană ... dar exact asta îmi ceruse Abilene.

Trebuie să recunoști, iubito, că este absolut încântătoare.

– Toate trei, îi răspund lui Abilene, aruncând cheile într-un suport de pe masă, îndreptându-mă spre barul din sufragerie.

Nu găsesc mai nimic, în afară de un Macallan de 12 ani, dar e preferatul meu oricum, așa că nu mă deranjează.

– Furioasă, rănită și confuză. Dorința ți s-a îndeplinit. Așa că poți pleca acum.

Abilene se așază în scaunul cel mai comod de lângă fereastră.

– Aș prefera să nu. Vreau să-mi spui mai multe despre Greer.

Dau pe gât un pahar de whisky cald, mă șterg la gură și-mi mai torn unul. Sunt vag conștient de faptul că e abia trei după-amiază.

– De ce faci asta? Greer nu ți-a făcut absolut nimic.

Aerul din jurul lui Abilene pare a trosni.

– Zici? întreabă cu voce joasă. Pentru că eu cred că mi-a făcut, și-încă cum.

Dau pe gât al doilea pahar de Macallan, îl torn pe al treilea și mă trântesc pe canapea.

– Ce anume ți-a făcut, mai precis, Abilene? A luat note mai bune ca tine? A fost aleasă pentru un rol mai important la serbarea de la școală? Bunicul a iubit-o mai mult? Iar tu ți-ai pierdut timpul toți acești ani?

– Nu fii ridicol, spune cu răceală în glas.

– Mă gândeam eu... Mi-a spus că nu a fost populară la școală, că era mereu în umbra ta și că pe tine te iubeau toți.

Aerul din jurul lui Abilene pare a trosni și mai tare. Îi strălucesc ochii de un albastru care mă duce cu gândul la culoarea venelor sau a buzelor cadavrelor.

– Asta ți-a spus? menținuse același ton scăzut. Te-a mințit, atunci, exact cum m-a mințit pe mine.

– Te-a mințit?

Abilene continuă să vorbească de parcă nu m-ar fi auzit.

– Toată lumea o *adora* pe Greer. Toți băieții își doreau s-o sărute, toate fetele voiau să fie ca ea. Profesorii o alintau, bunicul o prefera pe ea, până și părinții mei își doreau să semăn mai mult cu ea. Să fiu la fel de inteligentă și de politicoasă. Dar ea trăia în lumea ei tăcută, fără să-și dea seama de nimic dintre toate astea. Nu pricepuse nimic. Ar fi putut fi regina școlii, numai să-și fi scos nasul din cărțile ei. Iar asta mă umple de furie. Ar fi putut avea totul și nici măcar nu știa asta. Nu i-a păsat.

Beau.

– Nu înțeleg cum toate astea ar putea însemna că te-a mințit.

Respiră adânc, de parcă nu-i venea să creadă cât de idiot eram.

Scanned with CamScanner

— Nu a mințit în legătură cu școala, tăntălăule. Vreau să spun că m-a mințit în legătură cu *el*. A mințit și s-a ascuns de mine.

Intenționasem să n-o privesc deloc, dar de data asta a trebuit să mă întorc spre ea, să-i văd expresia.

— El? Adică Ash?

— Știa că-l iubeam. Era tot ce-mi doream și mi l-a furat înainte de a avea cea mai mică șansă cu el. Vocea îi este amară, dar când vede că mă uit la ea, se ridică de pe scaun cu un zâmbet larg pe față. Vine spre mine, cu pas încet, studiat, mișcându-și liniile captivante ale corpului. Dintr-odată, simt din plin efectul celor două pahare jumătate de whisky băute pe stomacul gol și efectul certei pe care o avusesem cu Greer.

— Cumva, nu știu cum, a ajuns prima la el. Ar fi trebuit să fiu eu cea pe care a sărutat-o la petrecere, eu trebuia să-i fiu mireasă, iar când am încercat să îi spun asta lui Ash, la Geneva, m-a respins. Mi-a spus *că o iubește*.

Cuvântul iubire în gura lui Abilene sună sordid, obscen, de parcă a o iubi pe Greer ar fi un act aberant, dincolo de limitele oricărui tabu.

Mi se așază în poală, la modul cel mai natural, pe parcă ar fi fost ceva obișnuit.

— Mi-a luat tot ce mi-am dorit mai mult, exact așa cum m-a privat de afecțiunea și iubirea tuturor celor din jur când eram mai mici. Iar dacă eu nu-l pot avea pe Maxen, atunci ea nu te va putea avea pe tine. Mai mult decât atât, îmi doresc să piardă tot. Îmi pune mâna pe maxilar și se apleacă ca o păpușă deasupra mea.

Când eram mic, bunică-mea avea o pasăre mecanică cu aripi filigranate de aur și ochi de rubin. Era

foarte frumoasă și delicată. Când îi roteai cheița dintre aripi, își apleca ciocul și-l deschidea, dând din aripile ascuțite din metal. Când Abilene s-a aplecat asupra mea, mi-a venit în minte pasărea aceea. Calculată, minunată, dar lipsită de viață.

Crezând că o privesc cu un altfel de interes, se apleacă deasupra mea și-și apăsă buzele peste ale mele. Nu răspund sărutului, nu închid ochii. Mă holbez la ea întrebându-mă cum de fata aceea impetuoasă și pasională despre care îmi povestise Greer se transformase într-o mașinărie. Fata despre care Greer îmi spunea că era sufletul petrecerilor, prima care se băga la bătaie, prima care râdea. Ce se întâmplase cu ea? Să fie adevărat că pierderea șansei de a fi iubită de Ash o transformase în ființa aceasta acidă?

Abilene deschide ochii și se retrage încet.

— Putem profita de ocazie să ne distrăm, spuse, cu acel tors convingător. Putem câștiga fiecare câte ceva din situația asta.

Băga-mi-aș, whisky-ul ăla mă ameți se îngrozitor. Voiam să o dau jos de pe mine, să o dau afară din casă și din viața mea, dar eram atât de amețit, că nu-mi puteam mișca membrele sau vorbi. Într-un final, am reușit să mă ridic cu ea în brațe și s-o las jos cu mai puțină delicatețe decât aș fi putut.

— Dacă ai fi ultima femeie de pe pământ, aș prefera să regulez o oaie, Abilene. Ieși dracului din casa mea.

Își apleacă din nou chipul spre mine, fără cochetărie, viclean.

— Nu te pune cu mine, Embry. Nu e corect să vă aibă pe amândoi și am intenția să rezolv asta o dată pentru totdeauna.

— Nu dau doi bani pe intențiile tale, atât timp cât te ții de cuvânt în ceea ce o privește pe Morgan,

Scanned with CamScanner

spun, îndreptându-mă spre uşă şi deschizând-o. Alcoolul face totul neclar, apos... Trebuie să apăs clanța de vreo două ori ca sa o fac să funcționeze.

– O să regreți că mi-ai spus asta, iubitule, şoptește melodios, ieşind pe terasă. Trântesc uşa în urma ei.

Îmi apăs palmele pe ochi, incapabil să stau pe picioare, mă simt atât de beat şi de obosit... Cum dracului de ajung mereu în situații de-astea?! De ce sunt întotdeauna eu cel căruia i se cerere să dea, să dea, să dea până nu-mi mai rămâne nimic?

Şi pentru că nu fusesem niciodată genul care să încerce să repare urmările unei decizii proaste, merg în sufragerie şi-mi mai torn un pahar, apoi urc împleticit pe scări şi mă arunc în pat. Nici măcar nu-mi dau jos pantofii. Ultimul gând înainte de a aluneca în întuneric, cu mintea în derivă pe valuri de alcool, este la Greer, la cum lumina îi strălucise în părul blond-argintiu în timp ce eu îi frângeam inima în Biroul Oval.

Am visat, apoi. Vise întunecate, vise dulci cu Greer şi Ash, el ținând-o deschisă pentru mine, udă şi primitoare, îmbrățişându-mă tare, deasupra ei. În vis, îmi şoptea că mă iubeşte, că mă iartă, că va fi a mea ori de câte ori mi-o voi dori. *Te rog*, o implor pe Greer-cea-din-vis, *te rog, ajută-mă să uşurez durerea. Lasă-mă să termin în tine.*

Visul continuă multă vreme, carne şi sex, plin de lucruri pe care în mod normal nu le-ai admite cu mintea limpede... şi în visul meu îmi dau drumul o dată, de două ori, de trei ori iar Greer îmi strigă numele, *Embry, Embry, Embry...*

– Embry, o voce feminină mă smulge din vis. Embry, trezeşte-te. Îți sună alarma.

Deschid ochii în lumina puternică a dimineții care umple camera. Aşternuturile sunt încâlcite în jurul meu. Sunt rece, şi deshidratat, şi gol, şi...

Fiori de panică pătrund în creierul amorțit.

Abilene este lângă mine. Goală şi ea.

Mă întind să opresc alarma şi apoi mă uit spre ea. O fixez.

– Ne-am...

Dar vocea îmi sună nesigură, iar mintea mi-e încețoşată. Visul acela păruse atât de real şi eram beat turtă, deşi trei pahare de whisky nu ar fi trebuit să aibă efectul ăsta asupra mea...

O fixez din nou. Părul roşu ciufulit, pielea palidă plină de pistrui.

– Ce crezi c-am făcut, întreabă cu prefăcută pudoare.

– Îți spusesem să pleci. Te-am văzut plecând.

– Poate că mi-am făcut griji pentru că băuseşi mult. Poate m-am întors să mă asigur că ajungi cu bine în pat. Iar tu tânjeai după alinare, Embry, erai disperat. Te rog, ajută-mă să uşurez durerea, ai spus. Lasă-mă să termin în tine.

Senzația de rece se transformă în frisoane. Visul meu, visul meu amețit de alcool... E posibil să o fi regulat-o pe Abilene şi să nu-mi amintesc? Ideea mă umple de dezgust, se cațără pe mine ca viermii pe un coşciug. Îmi vine să mă scarpin, să scap de senzație, îmi vine să-mi dau foc gândurilor, vreau să...

– Mi-ai pus ceva în băutură, realizez.

O parte a minții îndepărtează sentimentul de vină şi de ruşine, permițându-mi să văd ceea ce ar fi trebuit să fi înțeles mai devreme.

Scanned with CamScanner

– Ușa de la intrare era descuiată când am ajuns acasă. Nu mă îmbăt niciodată în halul acela după doar câteva pahare. Isuse, Abilene! Ce dracu' ai făcut?!

Se strecoară afară din patul meu fără să se deranjeze să se acopere.

– Din păcate, e imposibil să o demonstrezi, acum că sticla a dispărut. O analiză a sângelui ar arăta prezența de GHB, împreună cu alte câteva medicamente de tipul celor care pot amorți ușor un bărbat, dar care i-ar permite, oricum, și rânjește la mine *într-un fel care* mă face să-mi doresc sa iau pereții la *pumni, să aibă* o erecție absolut *impresionantă*. Dar ce avem noi aici?

Se îndreaptă spre blatul micului șemineu de la mine din cameră. Câteva flacoane portocalii sunt aliniate pe marginea acestuia.

– Se pare că toate ți-au fost prescrise.

Îmi aruncă un flacon. Pe etichetă este scris GHB[15], *prescris pentru coșmaruri nocturne cauzate de stres posttraumatic*.

Nu-mi fusese niciodată prescris acest medicament și, cu toate astea, pe flacon era numele meu și numele medicului meu, și-aș fi pariat că, dacă aș fi investigat mai adânc, aș fi găsit un istoric medical care conținea și rețeta respectivă.

– Ai ajuns până la medicul de la Casa Albă?

– Să spunem că, fiind planificatoare de evenimente, am ocazia de a întâlni tot felul de oameni.

– Spune-mi... mă uit la flacon, la mâinile mele, la coapsele goale. Spune-mi adevărul. Am făcut sex noaptea trecută?

[15] Acid gama-hidroxibutiric cunoscut și sub numele de „drogul violului" (n. trad.)

– Muream de poftă să ți-o trag de când au început toate astea. Ia gândește-te bine, iubitule. De ce m-aș fi băgat în beleaua asta fără să-mi satisfac o poftă?

Bănuiesc că avea dreptate. Toate acestea presupuneau un nivel de planificare și de șantaj care depășeau o simplă minciună.

– Te detest, îi spun, cu voce calmă, de-acum. Pentru că ne șantajezi, pentru că m-ai tras pe sfoară, pentru că ai rănit-o pe Greer. Ești de neiertat.

– Iertarea este supraevaluată. Este vorba de satisfacție. Abilene își trage rochia peste cap, se încalță în pantofii cu toc, arătând proaspătă și obraznică, nu bestia calculată făcută din metal care este. Se oprește la ușă înainte să plece.

– Ah, încă un lucru, Embry. Nu am folosit metode anticoncepționale.

Am oftat din greu. Bineînțeles că nu o făcuse. Era clar.

Îmi trimite o sărutare din vârful degetelor.

– Te caut eu.

Scanned with CamScanner

24

GREER

După

Şase săptămâni mai târziu.

Nu că mi-ar fi fost teamă de reacţia lui sau că nu mi-aş fi dorit sprijinul său, dar aveam nevoie să procesez ce simţeam înainte de a putea discuta cu altcineva. Un copil sau lipsa unui copil era ceva atât de intim, de personal, de trăit între tine şi tine. Sentimentele mele erau precum straturile unui tort, doliu, uşurare şi speranţe care muriseră înainte de a putea înflori.

Trebuia să recunosc: în ciuda faptului că poate nu era cel mai înţelept lucru, că abia ne căsătoriserăm, în ciuda trădării lui Embry cu Abilene, îmi doream un copil. Şi-mi doream să fie copilul soţului meu. Nu pentru că Merlin promovase ideea ca punct de forţă pentru campania lui Ash, nici pentru că-i iubeam pe Ash şi pe Embry cu atâta forţă încât părea că iubirea aceea se hrănea de undeva de dincolo de mine. Iar dragostea aceasta atrăgea dorinţa de a rămâne însărcinată, la fel cum Luna atrage mareele, în feluri întunecoase, apoase, care sunt şi repezi şi încete, în acelaşi timp.

Însă mi-a venit ciclul, iar viaţa şi-a văzut de ale sale. *E mai bine aşa*, îmi spuneam, ocupându-mi

Scanned with CamScanner

fiecare minut cu obligațiile de Primă Doamnă și pregătindu-mă pentru începerea semestrului de toamnă la facultate.

Iar azi tocmai cu asta mă ocup.

Deși în toamna acesta nu voi preda decât la secțiunea preuniversitară, iar funcția pe care o ocup nu-mi dă acest drept, acum am un birou doar al meu, pe care oricum nu-l merit, dar pe care l-am obținut din considerente care au de-a face cu poziția mea de Primă Doamnă. Este mic, dar are fereastră și, așa cum m-a informat Luc, are o poziție strategică ce le permite să mențină nivelul de siguranță.

Este prima zi din august, era destul de prematur să încep să-mi aranjez biroul de aici, din campus, dar azi simțisem nevoia să evadez din Casa Albă, de obligațiile constante, de toate aparențele și de ședințele menite să-mi reabiliteze imaginea de femeie desfrânată. Și, mai ales, să scap de trădătorul de Embry, care continua să lucreze până noaptea târziu cu soțul meu, în sufrageria noastră. Care încă îmi deschide ușa și mă urmărește cu ochii aceia de ghețar topit.

Numai gândul la el mă face să trântesc de pământ cu un teanc de cărți atât de tare, încât Gavin, agentul care-mi fusese desemnat azi, își bagă capul pe ușă să se asigure că sunt bine. Îl uşuiesc, trag adânc aer în piept, și încerc să mă calmez căutând sinonime la *Embry Moore*. Perfid. Fals. Capricios. Înșelător.

Infidel.

Un cuvânt pe care eu, Greer Galloway, nu prea aș avea dreptul să-l folosesc la adresa celorlalți, trebuie să admit. Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat. Și când mă gândesc că mi-am terfelit reputația *pentru el*, pe care presa îl iertase deja, care se cuplase cu Abilene peste noapte, care-mi frânsese inima...

Trosc! Trosc! Mai mut câteva cutii, mai găsesc câteva sinonime.

Se aude un ciocănit la ușă și presupun că e tot Gavin. Îmi ridic privirea să-i spun că zgomotul venea de la cutiile pe care le mișcam, apoi înlemnesc. Nu e Gavin. Închizând ușa după el, Embry intră în birou. Cu ceasul lui scump și cu pometii aceia înalți face totul din jur să pară ieftin și prăfuit. Albastrul ochilor inundă camera, acoperind orice altă culoare. Mă țintuiește cu privirea pentru un moment și-mi dau seama cât de transpirată și îmbujorată trebuie să arăt, aranjând furioasă cărțile, în vreme ce căldura umedă de august a Washingtonului se scurgea înăuntrul biroului, prin fereastră.

Îmi îndrept spatele, îndepărtându-mi câteva șuvițe de pe față.

Embry își mușcă buza imperceptibil, cum face de fiecare dată când nu e stăpân pe situație, folosindu-se de gestul acesta pentru a fermeca.

– Chiar a trecut doar mai puțin de un an de când am venit la tine aici?

Îmi zâmbește și face un gest vag cu mâna ca pentru a-mi spune că se referea la Departamentul de Filologie al Universității Georgetown. Ceasul îi sclipește în lumina puternică.

Zâmbetul, gropițele acelea, modul în care costumul făcut pe comandă îi îmbracă perfect figura suplă... simt cum mă atrag ca un magnet și-mi impun să-mi amintesc că trebuie să rezist.

Ipocrit. Trădător. Alunecos.

Infidel.

– Ce te aduce aici, Embry? Știu că nu vii de dragul vremurilor trecute.

Scanned with CamScanner

– Voiam să-ți vorbesc. Nu am mai vorbit de ând... mă rog, știi.

– De când ne-ai părăsit pentru Abilene? întreb, ără să mă deranjez să ascund ostilitatea din voce.

Obrajii i se colorează, dar nu mă contrazice.

În seara în care Embry se confesase că el și Abilene sunt împreună, Ash mă luase în poala sa și-mi explicase, pe un ton neutru, precis, care-mi indica exact câtă furie reținută îl stăpânea, de ce era convins că Abilene fusese cea care mă trădase, făcând în așa fel să ajung pe mâinile lui Melwas. De ce credea că ea fusese cea care trimisese filmarea presei, astfel încât să nu existe nicio suspiciune în legătură cu Carpatia.

– Nu o putem demonstra, nu încă, cel puțin. Dar să fii extrem de precaută în preajma ei, te rog.

Mă rănise să știu cu certitudine că prietena mea cea mai bună era în spatele rușinii și al ororilor prin care treceam, dar suferința era una surdă, în niciun caz nu avea puterea unei lovituri de cuțit. În ceea ce o privea pe Abilene, făcusem bătături la inimă, așa că nu simțeam decât o durere surdă.

Dar apoi Embry ne spusese că o preferă pe ea și am simțit cum lumea mi se face bucăți. Cum putea s-o privească în ochi știind ce făcuse? Cum putea s-o atingă? Să o sărute? Să facă dragoste cu ea?

În noaptea aceea m-am târât în brațele lui Ash, incapabilă să vărs o lacrimă și, în același timp, disperată să simt ușurarea pe care plânsul mi l-ar fi putut aduce. În ceea ce-l privea pe Embry, inima mea *nu avea suficiente bătături*. Faptul că ne părăsise pentru Abilene rănise mai adânc decât o tăietură de cuțit.

Iar acum, aici, în biroul meu, Embry mă imploră din priviri.

– Greer. Te rog... Nu am vrut să se ajungă la asta.

– Nu sunt sigură că am înțeles cam unde ai fi vrut să se ajungă, de fapt.

Își îndepărtează privirea, cu sprâncenele împreunate, într-o încruntătură cu aer aristocratic.

– Am considerat că așa aveam cele mai multe șanse, spune cu tristețe și ceva în tonul său mă face să-l privesc mai îndeaproape, să văd dincolo de expresia aceea pe jumătate deschisă spre a fi citită.

– Cele mai multe șanse să ce?

Buzele i se desfac. Din profil, cu părul și cu fruntea sa mândră de Mr. Darcy, arată ca scos de pe coperta unui roman de dragoste.

– Eu...

Îmi aruncă o privire și ceva în ochii săi se schimbă. Știu exact ce se întâmplă, pentru că îl cunosc: încearcă să-și aleagă cuvintele astfel încât să evite adevărul.

– Nu o iubesc, spune, și vorbele sale sună parțial adevărate, dar nu suficient de convingătoare. Nici pe departe.

– Iubirea nu înseamnă doar a simți, Embry. Înseamnă a face, a fi prezent, timp și spațiu. Iar tu împarți aceste lucruri *cu ea*. O alegi pe ea, deși ne-ai promis că îți suntem aleșii.

Tresare.

– Știu că așa pare. Vreau să zic, că este așa, într-un fel, dar trebuie să mă crezi că pe tine și pe Ash vă iubesc mai mult ca oricând. Dacă ar exista un mod...

– Nu există niciun mod, spun pe ton plat.

Plat, spre diferență de inima mea care se umfla ca un balon pe cale să pocnească din cauza suferinței.

– Nu pot fi cu tine, atât timp cât ești cu ea. Știi ce-a făcut, cât m-a rănit. Cum ai putut să faci asta?!

Scanned with CamScanner

— Știu, știu, oftează, trecându-și mâna peste ochi. Știu că a făcut-o. Știu că te simți rănită acum. Și, dacă mi-ar sta în putere să împiedic asta, aș face-o. Mă apropii de el, urcându-mă pe o cutie cu cărți ca să fim la aceeași înălțime.

— Își stă în putere s-o împiedici, spun furioasă. O poți face oricând, dar nu vrei, nu-i așa? E mai deșteaptă ca mine? Mai interesantă?

Ochii săi trasează cărări albăstrui pe buzele mele, apoi pe gât și apoi din nou pe buze, și-napoi în ochii mei.

— Nicio femeie nu e mai inteligentă sau mai interesantă decât tine, spune.

— Și-atunci de ce, Embry? Gustul ei e mai dulce ca al meu? Este mai primitoare? E mai strânsă?

Mă trage spre el atât de brusc încât n-am timp să înțeleg ce se întâmplă, mâini puternice îmi apasă tot corpul, pe lungime, de al său. Înălțimea cutiei cu cărți mi-a ridicat pubisul exact la nivelul erecției sale. Îi simt căldura, îl aud înghițind, inspirând și expirând. Îmi dau seama, de undeva din afara mea, că tot corpul mi s-a umplut de lumină, de căldură și de dorință. Mă simt infinit, agonizant de udă.

— Nimeni pe lumea asta nu are un gust mai dulce ca al tău, mârâie, înfundându-și fața în gâtul meu. Nimeni.

Ne sărutăm, nu știu cum, dar gura lui ajunge pe a mea și piciorul mi se ridică și se pune singur pe mijlocului lui pentru a-mi permite să mă frec de el. Îmi ridică și celălalt picior, punându-mi-l în jurul lui, îmi susține fundul cu palmele și mă-mpinge în perete, și-l urăsc atât de mult, îl urăsc îngrozitor de mult și nu mă pot opri din a-l săruta, din a mă freca de el.

— Dovedește-mi-o, îi spun cu respirația tăiată, gură la gură. Dovedește-mi că nicio femeie nu are un gust mai bun ca al meu.

Îmi lasă coapsele să alunece din mâinile sale și, cum ajung cu picioarele la pământ, îmi ridică rochia până-n talie. Degetele i se agață de bikinii mei, trăgându-i în jos, pe picioare, și-și pune buzele moi pe pielea mea dezgolită.

Îmi flutură limba pe clitoris.

— Dulce, murmură.

Și apoi își coboară gura pe labii.

— Atât de dulce, repetă.

Mă deschide cu degetele sale experte, expunându-mi centrul ud și roz și linge prelung, apăsat, luându-și timp să-și miște limba, s-o rotească în jurul părților mele cele mai adânci.

Când termină, privește în sus spre mine, cu gura lucioasă și cu ochii umbriți.

— Îngrozitor de dulce.

Mă simt înfrântă. Trag de el din toate părțile, de păr, de umeri, de gât, frecându-mă de gura lui. Embry își dorește să fie forțat, pe cât îmi doresc eu să-l forțez. Gura i se mișcă înfometată pe mine, sărută și suge, își împinge limba în mine provocându-mi valuri de plăcere care mă fac să zgârii pereții cu unghiile în căutarea unui punct de sprijin. Nu suport imaginea sa, de o frumusețe inimaginabilă, așa ciufulit, cu gura umezită, îngenuncheat. Nu suport să-l urăsc cu atâta intensitate și să-l iubesc cu atâta intensitate.

Îmi împinge un deget lung înăuntru, apoi pe al doilea. Mi-aș dori să rezist impulsului de a mă împinge în degetele acelea, mi-aș dori să mă opresc, să nu-mi mai lărgesc picioarele, să nu-mi mai dau capul pe spate, să nu mai gâfâi atât de intens încât

Scanned with CamScanner

văd licurici zburându-mi la marginea ochilor. Dar, la dracu', Embry îmi datorează asta. Trebuie să stea în genunchi în fața mea, îmi datorează adorație și devotament.

Geme din când în când, mai ales când limba sa întâlnește un punct mai ud sau când mă împing cu șoldurile în el. Geme de plăcerea sa, deși cu o mână e în mine și cu cealaltă îmi ghidează piciorul peste umăr să mă deschidă și mai mult și știu că erecția sa urlă după atingere în momentul ăsta. Îmi este suficientă imaginea pentru a simți cum gura mi se umple de salivă, pentru a simți șocul dublu al nevoii și al puterii pe care o am asupra lui. Dorința de a-l avea în mine mă înnebunește, dar felul acela de a fi venerată fără a da nimic în schimb este mult prea delicios, nu-i rezist. Îmi înfig mâna și mai tare în părul său, mișcându-mă și mai repede pe gura lui, șuierând printre dinți.

— Așa, ăsta ți-e locul, spun. Cuvintele pline de cruzime îl fac să geamă și mai tare, își apasă limba și degetele exact pe unde îmi place mai mult. Umed pe clitorisul meu sau sugându-l, gros la intrare, masând pe interior.

— Fă-mă să termin, îi cer cu răsuflarea întretăiată, cu ambele mâini încurcate în părul său, ținându-i capul acolo, pe mine. Fă-mă să termin.

O face cu pricepere, conducându-mă spre agonie, cu pieptul pe cale să-mi explodeze. Vintrele mi se contractă, coapsele mi se tensionează. Fiecare atingere mă duce cu un pas mai aproape, îi privesc capul mișcându-se între picioarele mele și sentimentul de trădare se împletește cu plăcerea până devin una, și nu mai contează pentru că termin, termin, termin. Gura lui smulge orgasmul din mine, iar eu tremur, mă contract, vibrez, scâncesc, iar ochii albaștri nu se desprind o clipă de pe chipul meu.

Mă pierd în privirea aceea, în undele de plăcere din mine și, pentru un scurt moment, totul dispare, rămânând doar clipa prezentă. Bărbatul acesta atât de frumos în genunchi, cu gura sa pofticioasă folosită atât de bine. Senzația de carne udă și limbă și mai udă. Conexiunea dintre noi care nu poate fi distrusă de nimic, nici de timp, nici de violență, nici de sentimentele pentru alții.

După ce termin, Embry se ridică fără să mă privească, netezindu-mi cu grijă rochia peste genunchi cu mâna expertă a oamenilor obișnuiți cu materiale de calitate. O face încet, iar eu îl las, pentru că știu că odată ce termină de netezit, momentul acesta se va sfârși. Îmi dau seama că telefonul meu vibrează în birou, dar îl ignor. Nu vreau să se sfârșească încă de armistițiu. Dar trebuie, așa cum se sfârșesc toate lucrurile.

Găsește curajul de a mă privi în ochi, ștergându-se la gură cu dosul palmei.

— Nu este mai dulce ca tine, Greer. Nu se compară cu tine, *în nicio privință*.

Nu știu ce vreau să spun, nici ce vreau să fac. Aș vrea să-și scoată penisul neglijat din pantaloni și să ne iubim vreme de o săptămână. Aș vrea să urle la el până-mi pierd vocea. Aș vrea să-l împing la loc în genunchi și să-l pun să jure orice jurământ există sub soare.

Dar decid să nu fac nimic.

Embry face un pas înapoi și închide ochii.

— Nu am venit aici să mă cert, nici să mă joc.

— Și-atunci de ce ai venit?

— Trebuie să-și spun ceva, nu vreau să afli de la altcineva. Nu vreau să afli de la Abilene.

Scanned with CamScanner

Cumva, știu. Înainte ca el să apuce să spună ceva, înainte ca vorbele să se adune într-o propoziție, știu, pur și simplu.

– Abilene este însărcinată. Am solicitat un test de paternitate ca să fiu sigur, dar există posibilitatea să fie al meu.

Urăsc scenele din filme când eroina, isterică, pălmuiește pe cineva - este melodramatic, sexist și ridicol. Totuși, în clipa asta, înțeleg mai mult ca niciodată nevoia de a face asta. Sunt atât de furioasă încât văd dublu, atât de șocată că m-aș dezlănțui ca o furtună. Mâinile îmi tremură și mă mănâncă de dorința de a-l lovi, de a-l îmbrânci, de a arunca în el cu ce-mi cade în mână.

Reușesc, cu greutate, să controlez impulsul acela violent. Nu-l lovesc, nici nu urlu la el, deși văd pe chipul său chinuit că și-ar dori s-o fac.

Consideră că trebuie să fie pedepsit pentru asta, motiv pentru care decid să nu răspund acestei nevoi pe care o are. Nu-i voi da satisfacția de a simți că a scăpat basma curată, că nu e vinovat, că și-a îndeplinit pedeapsa.

– Ieși, îi spun calm.

– Greer.

Înghite, strângându-și buzele. Buzele acelea care tocmai fuseseră între picioarele mele. Care fuseseră și între picioarele lui Abilene. Mă gândesc la abdomenul ei care va începe să se umfle, în timp ce al meu rămânea plat. Mă gândesc la testul de sarcină pe care-l făcusem în baia de la Casa Albă, cu cele două linii albastre și triste.

– Ieși, am repetat.

– Nu a fost ceva planificat, spune. Nu a fost nici măcar...

Se oprește și văd, din nou, cum caută să evite adevărul.

– Nu mi-am dorit asta, spune.

–Trebuia să te fi gândit la consecințe înainte s-o regulezi. Ieși.

Își trece o mână prin păr, mușcându-și buzele, apoi, în mod surprinzător, chiar iese fără să mai protesteze. Pleacă. Cu privirea albastră rănită și cu durerea sculptată pe chip, pleacă fără alt cuvânt, iese din birou cu gustul meu încă pe buze. În urma sa rămân ochii mei umezi de lacrimi.

Mă trântesc pe scaun după ce dispare, obligându-mă să nu plâng. O voi face. Voi plânge. Mai târziu, când voi percepe cu adevărat profunzimea trădării sale, dar pentru moment...

Bâzz.

Este din nou telefonul meu. Cu un oftat, deschid clapa și văd un număr cu prefix de New York pe ecran. Accept apelul ținând telefonul cu o mână, în timp ce pe cealaltă mi-o apăs pe ochi să nu plâng.

– O caut pe doamna Greer Galloway.

– La telefon.

În vocea de la celălalt capăt al firului se simțea părerea de rău.

– Sunt ofițer Murphy de la Departamentul de Poliție New York. V-am sunat să vă informez că bunicul dumneavoastră a murit în această dimineață.

Scanned with CamScanner

25

EMBRY

După

— Mulțumesc că m-ai primit.

Ash ridică ochii din dosarul pe care-l frunzărea, oftează și-l aruncă pe birou.

— Ești vicepreședintele meu, Embry. Nici să vreau nu te-aș putea evita.

— Ai vrea? Să mă eviți?

Oftează din nou.

— Nu. Bineînțeles că nu. Îmi lipsești, la dracu'.

Încă ezitam în pragul ușii, dar vorbele sale m-au făcut să simt o dorință inexplicabilă să merg spre el și să mă las în genunchi. Să-mi pun capul la el în poală. Să mă mângâie pe cap și să-mi spună că totul va fi în regulă și că mă iubește, orice-ar fi. Și nici măcar nu vreau să mă lupt cu această dorință. Vreau doar să mă învelesc în siguranța sa de sine, în forța sa neclintită.

Dar nu pot. N-aș putea nici dacă fereastra n-ar fi păzită de figura stoică a agentului de la Serviciile Secrete. Adevărul este că am pierdut acest privilegiu. L-am pierdut în momentul în care m-am trezit în pat cu Abilene, sau poate chiar dinainte, când intrasem în biblioteca din casa mamei, unde mă așteptau Morgan și Abilene. Îmi vândusem sufletul Diavolului, perfect

Scanned with CamScanner

conștient de consecințe, știind că voi părea infidel exact atunci când eram cel mai fidel.

Simt un junghi în piept gândindu-mă la cât de nedreaptă era situația. Mă îndrept spre sofaua de lângă șemineu și mă așez astfel încât Ash să mă poată privi în față.

– Cum se simte? întreb.

– Devastată. Eviscerată. Cum crezi ca s-ar putea simți? El a crescut-o.

Îmi privesc mâinile. Și eu îmi pierdusem tatăl când eram un bebeluș. Fusese înlocuit de tatăl lui Morgan când aveam doi ani. Nu trăisem experiența doliului.

– Funeraliile au loc joi, dacă te interesează, spune Ash.

Aud scaunul glisând pe podea și sunetul pașilor pe covor. Vine și se așază lângă mine, desfăcându-și haina de la costum. Îmi iau un moment să admir modul în care i se așază cămașa pe abdomenul plat și cum se întinde pe liniile puternice ale pieptului. În ciuda situației din prezent, ochii îi sclipesc o clipă, observând cum îl privesc, dar apoi amândoi ne amintim ce s-a întâmplat în ultimele șase săptămâni și ne îndepărtăm privirea.

– Știu când au loc funeraliile, spun. O să fiu acolo.

– O să fii acolo? Ah. Abilene.

Da, și Abilene este nepoata lui Leo Galloway, și, în ciuda inimii sale de mașinărie filigranată, mi s-a părut evident că situația îi cauzase durere. Și tocmai despre moartea lui venisem să discut cu Ash.

– Au mai găsit alte indicii? îl întreb.

– De ultima dată când am vorbit, adică aseară? Nu cred.

Își trece degetul mare peste frunte. Gestul este atât de familiar și de dulce încât mă simt cuprins de o singurătate care taie în carne vie și simt o nevoie de el atât de intensă, că mi se taie respirația.

– Nici măcar nu au încercat să facă să pară că ar fi fost ceva natural. Ușa apartamentului forțată, urmă de ac de seringă pe gât, dioxină, un medicament pe care el nu-l luase niciodată.

– A fost Melwas.

Ash mă privește cu atenție, lăsându-și mâna să cadă și ajustându-și ceasul pe încheietură.

– Investigațiile preliminare sugerează că ar fi fost rebelii iranieni cu care el și Penley Luther s-au înfruntat acum treizeci de ani.

– N-are niciun sens, Ash. Inamici politici de acum treizeci de ani care nu au avut niciodată nici banii, nici puterea necesară, nu te vânează când nu mai reprezinți nicio amenințare. A fost Melwas, a vrut să o rănească iar pe Greer. N-a fost suficient că i-a făcut reputația în bucăți; acum îi ucide și familia. Ea va fi următoarea, dacă nu facem ceva.

Degetele sale se joacă cu ceasul, dar continuă să mă privească în timp ce vorbesc.

– Posibil să fie cum zici tu, Embry. Mai mult decât atât, am senzația că ai dreptate. Nu aș elimina pista Melwas, care probabil a plătit acești oameni și, crede-mă, dacă iese la iveală și cea mai mică dovadă, voi face tot ce îmi stă în putere să mă asigur că va plăti. Dar nu-mi pot folosi puterea pe care mi-o dă acest birou pe baza unor bănuieli și suspiciuni.

– Nu există certitudine în război, insist, aplecându-mă în față. Bănuielile tale au salvat vieți în Carpatia. De câte ori nu s-a întâmplat să nu avem nicio informație, sau să avem informații greșite, sau

Scanned with CamScanner

informații verificate pe jumătate și totuși ne-am implicat?

– Pentru că ni se ordona să o facem, subliniază Ash. Iar acum eu sunt cel care dă ordinele. De data asta nu e vorba doar de război, Embry, e mai mult decât presiunea de a construi un nou avanpost.

– Sunt convins de asta...

– Ești? Pentru că eu nu cred că ești. Ai renunțat la dreptul de a o proteja pe Greer în momentul în care ai lăsat-o însărcinată pe Abilene.

Și iată.

A spus blestematele de cuvinte.

– Abia așteptai s-o spui, așa-i? întreb cu răceală.

Ash răspunde cu aceeași răceală:

– Am așteptat mai mult decât ți-a luat ție s-o regulezi pe Abilene.

Ne fixăm unul pe celălalt, dar cedez primul, mutându-mi privirea pe pantofi.

– Nu a fost așa.

– Ai spus că era de ochii lumii. Și că n-o să te culci cu ea.

– Nu aveam de gând s-o regulez! Doar că...

Ash își dă ochii peste cap.

– Doar că *s-a-ntâmplat?* Dumnezeule, Embry, lăsând tot restul deoparte, poți măcar să eviți clișeele astea răsuflate?

Mă uit la el.

– Lăsând tot restul deoparte? Ce dracu' vrea să însemne asta?!

– Tu cam ce crezi? Greer și eu te iubim, am avut încredere în tine, chiar dacă m-ai respins de două ori, chiar dacă ai părăsit-o în Chicago acum mulți ani,

chiar dacă ți-ai petrecut ultimii cinci ani regulând oricе prindeai...

– Inclusiv pe tine, nu uita.

– ...cât ți-a luat să fugi după ceva nou? Ohooo, chiar o săptămână și jumătate de la noaptea nunții.

Genele acelea lungi se mișcă cu iuțeală, un muș-chi i se contractă pe maxilar și-mi dau seama că nu este furios, *este rănit*. Gelos. Când am pășit în birou, eram pregătit să fie furios pe mine pentru suferința pe care i-o cauzasem lui Greer, dar să-l văd că suferă el, că el se simte trădat, îmi sfâșie ceva pe dinăuntru. Și indiferent de cât de periculos poate fi dacă Abilene află, nu mai rezist, și-i dezvălui adevărul.

– Abilene m-a drogat, Ash.

Ash se oprește, recalibrându-se.

– Ce?!

– Mi-am făcut analize de sânge în ziua respectivă, ca să fiu sigur, dar ea oricum a recunoscut, cumva. GHB, Cialis și câteva alte lucruri. Numai că se pare că există rețete pe numele meu pentru toate medicamentele astea.

– Nu ai luat niciodată GHB sau Cialis.

– Întocmai. A falsificat rețetele. Când am făcut verificări la cabinetul doctorului de la Casa Albă, am aflat că vizitele în timpul cărora mi-au fost scrise aceste rețete sunt înregistrate în condică.

Ash se încruntă.

– Doctorul Ninian nu ar face așa ceva.

Ridic din umeri.

– Voi afla. Dar chiar dacă a făcut-o, nu schimbă realitatea: Abilene este însărcinată.

Trebuie să fac un efort să continui.

Scanned with CamScanner

— Probabil cu copilul meu.

— Ai dreptate, spune Ash, și furia dispare în sfârșit din vocea lui.

Acum e doar trist.

— Nu schimbă lucrurile.

Mă gândesc la Greer în biroul de la Georgetown, strălucind de furie îndreptățită, cu părul blond transpirat și ciufulit în camera încălzită de soare, la gura mea pe ea. Mă gândesc la noapte nunții, la tot ce ne-am spus și împărtășit.

— Mi-e dor de tine. Mi-e dor de Greer. Mi-e dor de noi.

— Și mie, micul meu prinț.

— S-a terminat? Am distrus tot?

Nu-mi răspunde. Mă privește, în schimb, apoi mă ridică în picioare și mă trage după el în baia de lângă Biroul Oval, țintuindu-mă cu forță de perete. Buzele sale sunt moi peste ale mele, moi dar ferme, și sentimentul de bine este aproape insuportabil. Este electric și moale, piele și barbă ușor crescută, paisprezece ani de iubire și dezamăgiri, doi bărbați prea mândri să cedeze.

Nu mă pot abține, simt foamea, dorul, corpul dornic de sex și de iubit. Mă apăs pe el la rândul meu, trăgându-l de cravată spre mine, cu degetele încurcate în haina sa. Îl simt presându-se în mine cu un geamăt, îi simt erecția pe șold, își dă capul pe spate să-mi permită să ajungând la gâtul său ca să-l pot săruta, suge. Mâinile sale sunt puternice și cer, mă trag de șolduri, urcând pe piept, prinzându-mi apoi fața în palme să mă poată săruta cum îi place mai mult, cu ferocitatea dorinței de a poseda.

Vreau să fiu al lui. Vreau să mă distrugă. Vreau să mă injecteze cu liniștea și calmul său. Nu vreau să

mai existe nimic în afara respirației lui și a respirației mele, bătăile inimii mele și bătăile inimii lui.

— Fă-o, îi spun cu respirația tăiată, gură la gură. *Fă-o acum.*

Dar nu o face. Cu un oftat tremurat și cu reticență plină de durere imprimată în fiecare linie a corpului său, face un pas înapoi, împreunându-și brațele, piept ca să poată pună distanță între noi. Stomacul mi se strânge, și inima, asemenea.

— Am stricat tot, spun, mai mult pentru mine decât pentru el. Am reușit, cumva, să distrug cel mai frumos lucru din viața mea, la numai câteva zile după ce l-am obținut. Și ar fi trebuit să știu asta, *ar fi trebuit să știu*, pentru că asta fac eu cel mai bine, nu? Distrug tot. Distrug oameni.

— Vreau, spune Ash cu pupilele complet dilatate, încă, și pulsul zbătându-i-se sub gulerul deschis al cămășii. Doamne, *vreau atât de mult*! Dar ar răni-o.

Sugestia insidioasă, dar logică, îmi stă pe limbă, apăsându-mi buzele. *Nu trebuie neapărat să afle. Nu trebuie să-i spunem.* Mă urăsc doar pentru că pot gândi așa ceva, pentru că Ash nu este așa și nici Greer nu este așa. Niciunul dintre noi nu este așa, ne-am promis transparență, iubire, răbdare și onestitate în noaptea aceea. Să mă regulez în secret cu soțul ei... Hristoase! Cât de josnic ajunsesem?

Trag adânc aer în piept.

— Nu vreau să o rănesc mai mult decât am făcut-o deja.

Vocea lui Ash sună răgușit când spune că știe că așa e.

Îmi trec mâna prin păr, aranjându-mi cravata, haina și penisul insistent. Ash face la fel și pentru un moment, ritualul acesta atât de familiar îndepărtează

Scanned with CamScanner

amărăciunea și durerea. De când ori ne ivisem din vreun cotlon ascuns, răvășiți și cu obrajii încinși? De câte ori mă chinuisem să trag în grabă pantalonii pe mine chiar în baia asta? De câte ori verificasem să nu am pe mine urme de spermă, pentru a le descoperi apoi pe cravată, în mijlocul ședinței cu Directorul Consiliului Economic Național?

Durerea persistă, Greer, Abilene și Melwas sunt încă acolo.

Dar îi surprind privirea lui Ash și rânjesc.

— Exact ca în vremurile bune, nu?

Rânjește la rândul său și gropița ascunsă îi apare pe obrazul stâng.

— Mă mir că am reușit să mai și muncim în primele luni aici.

— E o minune că nu am fost niciodată prinși. De cele mai multe ori, vreau să spun.

Îmi pune mâna pe umăr. O privesc și-mi amintesc că odată, ca niciodată, existase o perioadă din viața mea în care aș fi dat orice să simt mâna aceea atingându-mă. Aș da orice și acum.

— Am un plan în ce-l privește pe Melwas, Embry. Este în fază inițială, trebuie să cântăresc bine, dar am nevoie să ai încredere în mine. Poți face asta?

Îi studiez chipul în lumina mică ce se strecoară pe sub ușă. Trăsături puternice, sprâncene impresionante, buze pline. Este chipul unui rege.

Dacă pot avea încredere în regele meu? Oftez.

— O să încerc.

Ash dă din cap.

— Pentru moment, îmi ajunge.

Ieșim din baie pe rând, un obicei pe care-l perfecționasem în timp, după ce Kay ne prinsese ieșind

împreună de acolo, zâmbind ca doi fraieri. Apoi Ash se așază la biroul său, iar eu plec fără să salut. Îl voi revedea mai târziu, și-n ziua următoare, și în toate celelalte. Nu e nevoie să-ți iei la revedere când te vezi atât de des.

Inutil, însă, când fusesem proscris, îndepărtat de dragostea de care aveam nevoie. Abia după ce ies din birou îmi dau seama că Ash nu răspunsese întrebării mele: *stricasem tot? Am distrus tot?* Și nu o făcuse pentru ca știam amândoi răspunsul deja. Durerea îmi vibrează până-n măduva oaselor.

Da. Distrusesem tot.

GREER NU SE UITA LA MINE, deși eram despărțiți doar de culoarul dintre băncile bisericii. Își ține privirea țintuită pe preotul aflat în față, cântând și rugându-se la unison cu el, îngenunchind când trebuia, ridicându-se când trebuia. Semăna cu Grace Kelly în rochia neagră până la genunchi, cu corsaj. Avea părul strâns într-un coc de balerină care-i expunea linia grațioasă a gâtului și, în ciuda expresiei calme și a stăpânirii de sine, arăta tânără, mult mai tânără decât Ash, aflat în scaunul de lângă ea.

Azi era calmă și palidă, spre deosebire de ziua în care o găsisem îmbujorată și furioasă la ea în birou, când mă dusesem să-i spun despre Abilene, și mă doare din motive pe care nu mi le pot explica. Imaginea atât de demnă și de calmă la funeraliile bunicului este atât de specifică ei, aerul regal și rezervat, postura naturală, care nu o costa niciun efort, mă provoacă să i-o descompun, îmi amintește de toate

Scanned with CamScanner

dățile în care am simțit-o sub mine, cu chipul înroșit, zvârcolindu-se dedesubtul sau deasupra mea, fiecare ocazie în care am avut privilegiul de a o vedea plângând. Sunt gelos pe lacrimile ei, pe ideea că Ash este cel care i le șterge de pe față, strângând-o în brațe pe când ea cedează durerii.

Este genul de gelozie care mă aduce în pragul lacrimilor.

Așezată lângă mine, Abilene întruchipează, la rândul său, imaginea echilibrului discret caracteristic familiilor bune, suplă și rece, îmbrăcată cu o rochie neagră mulată, cu pantofi cu toc, părul strâns într-o coadă lungă la spate. Dimineață, când mersesem să o iau de acasă, arăta de parcă plânsese; pentru prima dată n-a făcut remarci tăioase, nici n-a flirtat cu mine. Pe tot restul drumului, a rămas cu privirea țintuită pe fereastră, trecându-și continuu degetele pe marginea poșetei. Din politețe, am întrebat-o cum se simțea.

Dar nu din politețe am continuat...

— Știi că Melwas l-a ucis, da?

Nu răspunse.

— Același Melwas pe care l-ai ajutat s-o răpească pe Greer. Cum te face să te simți gândul ăsta?

Mi-a aruncat o privire amenințătoare, cu ochii strălucind precum cei ai creaturilor carnivore care trăiesc în adâncurile oceanului.

— Mi-am iubit bunicul. Și dacă cumva, chiar și pentru o secundă, te gândești că am avut de-a face cu asta și că aș fi *fericită*...

— Nu cred asta, spun cu blândețe. Vreau doar să subliniez că urzelile tale bine plănuite pentru a te răzbuna se întorc împotriva ta și te vor distruge.

Mă așteptam să dea o replică acidă, să-mi spună să nu uit că, prin consecință, sora mea, Ash și alte

persoane pe care le iubeam se aflau încă la mâna ei, dar nu o făcu. Se limită la a-și întoarce privirea spre fereastră. Nu mai schimbarăm nicio vorbă până la destinație. În momentul în care am pășit pe trotuarul din fața bisericii, fizionomia i se schimbă. Ridica sau cobora din bărbie la momentele potrivite, zâmbetul ei era un amestec perfect de durere și nesiguranță, coada i se mișca grațios când se mișca prin prenaos, strângând mâini și salutând oamenii veniți să asiste la funeralii. Își jucase rolul la perfecțiune, continuând în același fel în timpul slujbei.

Îi scăpară chiar câte, sughițuri de plâns, suficient cât să-i dea ocazia să-și tamponeze ochii mari și umezi. Se agățase de brațul meu, sprijinindu-și capul pe mine, împletindu-și degetele înmănușate cu ale mele, de parcă doar grație puterii și rezistenței mele reușea să facă față momentului.

I-am permis să o facă. Nu aveam de ales, de fapt, nu o puteam îndepărta în mijlocul unei slujbe funerare. Dar m-am prefăcut că era Greer, că ea îmi căuta sprijinul, că pe ea o alinam. Îmi imaginez chipul lui Morgan, privesc liniile puternice ale umerilor lui Ash, amintindu-mi de toate persoanele pe care le protejez acceptând jocul lui Abilene.

Greer, însă, nu-mi aruncă nicio privire.

Slujba se încheie, familia se deplasează în fața bisericii pentru a forma cortegiul către cimitir.

Și-atunci se întâmplă. În mulțimea îmbrăcată în negru, agenții de la Serviciile Secrete îi înconjoară pe Ash și pe Greer, conducându-i în grabă spre o ușă laterală, mulțimea se agită traversată de o undă de șoc colectiv.

Se aude un urlet.

Eu și Abilene suntem suficient de aproape să vedem strălucirea lamei cuțitului din mâna feme-

Scanned with CamScanner

ii, Greer clătinându-se înapoi, în timp ce agenții fac front comun în fața ei. Fug spre ei înainte să-mi dau seama, sărind peste o stranã prin tumultul de oameni panicați, îmbrăcați în crep și lână. Ajung lângă Greer și Ash. El o strânge în brațe cu putere și ea repetă *sunt bine, sunt bine.*

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Ash dă din cap încet.

— Nu știu încă. Dar ochii săi cercetează încăperea, haosul, agenții care înconjoară atacatoarea, împingând-o afară. Îmi dau seama că nu știe și că acesta nu e locul cel mai potrivit să discutăm despre asta.

Greer se întoarce și mă privește pentru prima dată astăzi, cu ochii ei gri blânzi și plini de curiozitate. Observ că nu e rănită, doar puțin ciufulită de situație, ceea ce este de înțeles. O femeie cu un cuțit într-o biserică plină de oameni nu e nici pe departe asemănător cu a fi răpită, singură, la mila unui bărbat ca Melwas. În ciuda situației, stăpânirea ei de sine rămâne neclintită.

Spre deosebire de mine care sunt, surprinzător, extrem de agitat. Îmi tremură mâinile, inima mi-a ajuns în gât și acum, că este în siguranță, simt cum greutatea amenințărilor care o vizează mă strivește. Dacă agenții nu ar fi fost suficient de rapizi? Dacă femeia ar fi acționat cu mai mare iuțeală? Dacă acum, în loc să se afle în brațele lui Ash, s-ar fi aflat fără vlagă și plină de sânge pe o targă?

Mă întreb dacă vede toate astea pe chipul meu, pentru că sprâncenele delicate i se împreunează și scutură din cap ușor.

Pentru că nu vrea să mă îngrijorez? Pentru că nu mai am dreptul să mă îngrijorez?

— Ar trebui să mergem acasă, îi spune Ash. Nu știm dacă ești în siguranță la cimitir.

— Voi asista la înmormântare, spuse ea ferm, dezlipindu-și ochii de mine. Era doar o femeie, o femeie singură și nebună. Nu există niciun motiv să presupunem că la cimitir ne așteaptă cine știe ce mare conspirație.

Intervin și eu.

— Greer, nu poți. Ai fost vizată constant de când te-ai întors din Carpatia și...

Ochii îi fulgeră, orice urmă de blândețe dispărând.

— Nu trebuie să-mi dictezi tu ce să fac. Niciunul dintre voi. Voi merge la înmormântarea bunicului meu și totul va bine, la dracu'!

Și cu aceste cuvinte se smulge din brațele lui Ash și se îndepărtează cu pas sigur și apăsat. O văd oprindu-se lângă Gavin și Luc să le spună ceva; amândoi dau din cap afirmativ și o escortează afară din biserică. Luc se uită peste umăr, spre Ash. Ash indică cu capul către ei și agenții noștri ne fac loc, însoțindu-ne afară din biserică. Mă asigur că Abilene a găsit o mașină cu care să ajungă la cimitir și apoi îl urmez pe Ash în mașină. Stăm față în față, pe scaunele din spate.

— Femeia i-a șuierat ceva lui Greer când s-a lansat spre ea, spune Ash, acum că suntem singuri. A zis ceva în ucraineană.

Frica pe care o simt este atât de vie, încât mi-ajunge în gât, apoi în stomac, apoi în mâinile care-mi tremură. *Ucraineană.*

— A spus „Rezistența din munți, Rezistență până la moarte".

— Este mottoul separatiștilor carpatieni.

— Da.

Scanned with CamScanner

Simt gustul acid al fricii în gură și în sânge.

– *Ash.*

Vocea îi sună ca pietrișul strivit sub picioare.

– N-o face.

Ne privim în ochi și ceva se schimbă. Nu pot explica, nici mintea mea nu reușește să proceseze ce se întâmplă, dar simt ca și cum o sfoară mi-ar aluneca din mâini, ca și cum pământul s-ar deschide sub picioarele noastre.

– Ai spus că vei avea încredere în mine, spune regele meu.

– Am spus că voi încerca.

Ne fixăm din nou unul pe celălalt, prăpastia dintre noi lărgindu-se din ce în ce mai mult.

– Melwas nu se va opri, spun. Doar dacă-l oprim noi.

– Există moduri de a-l opri care nu implică războiul, Embry. Altele decât a trimite trupe speciale să-l asasineze.

– Nu te înțeleg, spun iritat de-acum, trecându-mi mâinile prin păr. Nu-ți pasă? N-o iubești? Nu ai jurat să o protejezi? Și cu toate astea...

– Voi face ceea ce cred că trebuie făcut, mă întrerupe. Iar tu ești vicepreședintele meu, prin urmare, vei face cum decid eu.

Îl privesc de parcă l-aș vedea pentru prima dată. Nasul puternic, liniile ascuțite ale obrajilor, maxilarul pătrat și ochii verzi. Încăpățânarea și poziția hotărâtă a umerilor. E de neclintit. În ciuda răpirii, a filmării, a uciderii lui Leo, a atacului, rămâne de neclintit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ash, dacă nici asta nu te convinge să iei atitudine, atunci ce-o va face?

– Ai o părere atât de proastă despre mine, încât să consideri că aleg să rămân pasiv din lașitate. Din complezență. Chiar nu ai încredere că încerc să lucrez la o soluție mai sigură?

Acum câteva luni nu aș fi avut nici cea mai mică nevoie să gândesc înainte de a răspunde. Dar acum...

– Nu mai știu nimic. O să fie așa tot timpul, până ne expiră mandatul? În următorul tău mandat? Stăm cu brațele încrucișate așteptând să vină carpatienii peste noi? Dacă data viitoare nu o vor viza doar pe Greer? Dacă plănuiesc un atac terorist? Dacă vor invada unul dintre aliații noștri? Atunci ce vei face?

Îngustă ochii.

– Ce vrei să spui, Embry?

Și-o spun.

Pentru că mă tem prea mult pentru Greer, pentru că sunt furios din cauza ei, pentru că Ash e al dracului de încăpățânat ca să asculte *măcar o secundă* ce încerc să spun. Simt din ce în ce mai puternic că lui Melwas nu-i va ajunge să o atace pe Greer, iar în curând ne va ataca și pe noi.

– Vreau să spun că te cred slab.

Mă simt bine și îngrozitor când o spun. Simt cum mi se ia o greutate de pe suflet și cum gura mi se umple de cioburi de sticlă.

Scrâșnește din dinți, ochii îi ard și prăpastia care ne desparte se lărgește și mai mult. Ajungem la cimitir, ușa ni se deschide, punând capăt momentului.

– Trebuie să o găsesc pe Greer, spune, și dacă mai devreme vocea îi sunase a pietriș, acum devenise lavă. La revedere, Embry.

– La revedere, Ash.

Privindu-l cum se îndepărtează, o hotărâre nouă își face loc la suprafața gândurilor. O idee atât

Scanned with CamScanner

de dureroasă și de răzbunătoare, încât n-o să-i permit niciodată să prindă rădăcini. Însă simt cum își înfige dinții în mintea mea, mușcând adânc cu atâta forță din acea parte din mine care o iubește pe Greer, încât îmi taie respirația, din partea aceea din mine care obișnuia să considere războiul o mare aventură.

O găsesc pe Abilene și mă așez alături de ea în timpul slujbei, conștient că arăt senin, un politician care-și joacă politicos rolul la înmormântare de dragul soției prietenului său. Dar pe interior simt gloanțe, dinți și dorință de răzbunare. Sunt ca pământul pârjolit. Un cavaler capabil să facă orice pentru a-și salva regina.

În drum spre casă îi scriu un mesaj surorii mele.

Sună-mă. Este important.

26

EMBRY

Înainte

Nimeni nu putea fi mai nemilos decât doamna senator Morgan Leffey când își dorea asta.

Așa că nu știam la ce să mă aștept când am bătut la ușa casei sale din Georgetown a doua zi după funeraliile lui Jenny. Nu știam dacă o voi găsi supărată, plină de regrete sau furioasă, nu știam nici măcar dacă va accepta să mă vadă. Dar știam că nu-mi păsa. Membrii familiei trebuie să se protejeze între ei, spunea întotdeauna Vivienne Moore, dar și Ash era familia mea. Și după ce-i făcuse Morgan cu o zi înainte, am simțit nevoia să iau atitudine.

Morgan în persoană deschise ușa. Întruchipa imaginea senatorului de treizeci și ceva de ani, relaxată, în picioarele goale, îmbrăcată cu o bluză de mătase fără mâneci și pantaloni de nouă sute de dolari. Când mă văzu, își dădu o șuviță de păr negru intens peste umăr.

– Dacă e vorba de ce s-a întâmplat la înmormântare...

– Lasă-mă să intru.

Mă studie preț de un minut, apoi oftă și-mi făcu loc să intru pe lângă ea. Nu am așteptat să mă invite să iau loc; m-am dus direct în living și m-am așezat

Scanned with CamScanner

pe scaunul tapițat extrem de moale, care știam că era preferatul ei, întinzându-mă într-o poziție ostilă și lenește.

Oftă din nou, afundându-se într-un fotoliu confortabil stil Queen Anne, și puse picior peste picior.

– Hai, spune-o.

– De când știi?

Ridică sprâncenele, uimită. Nu asta se aștepta s-o întreb mai întâi.

– Nu știam când am venit în Carpatia, dacă asta te interesează.

I-am scrutat ochii aceia verzi... aceeași nuanță complexă a ochilor lui Ash. Au același păr negru, aceeași gură plină. Aceeași alură regală.

– Nu-mi vine să cred că nu am realizat niciodată până acum cât de mult semănați.

Pufni în râs.

– Nu am observat nici eu, așa că nu e cazul să te învinovățești.

– Nu-ți face griji, n-o fac.

Tonul meu mușcător nu-i provocă nici măcar un clipit. Nici mie lipsa ei de reacție.

– Deci, de când știi? întreb din nou.

Își îndepărtă privirea, cu obrazul luminat oblic de lumina dimineții.

– Am știut dintotdeauna că mama a mai avut un copil. Că aveam un frate. Tata s-a asigurat să nu uit asta, să nu uit niciodată că Penley Luther a omorât-o pe mama.

Am dat ușor din cap. Goran Leffey, tatăl meu vitreg, tatăl lui Morgan, era în divorț la momentul când Imogen Leffey dădea naștere fiului președintelui Penley Luther. În ciuda faptului că procedura de

divorț era deja deschisă, fusese extrem de afectat de moartea ei, îl disprețuia pe Luther și pe copilul care cauzaseră moartea lui Imogen. Nu fusese niciodată un secret la conacul Moore de pe lac, chiar și Vivienne Moore ura memoria lui Luther de dragul lui Goran.

– Dar cum ai aflat că acel copil era Ash?

Își masă tâmplele cu vârfurile degetelor.

– De la o tânără care trage sforile in secret și care, sincer, cred că este obsedată de Maxen. Aflase de la bunicul ei suficiente detalii cât să cerceteze in direcția corectă. M-a vizitat. Acum vreo două luni.

– Știai asta de acum două luni? Nu-mi venea să cred. E adevărat că Morgan și cu mine aveam o relație care semăna mai mult a relație de afaceri, dar dacă aș fi aflat că am un frate secret cu care făcusem dragoste, i-aș fi spus cel puțin fratelui pe care-l aveam deja.

Mă rog, frate vitreg. Dar chiar și așa...

Morgan se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere, cu mâinile încrucișate la piept.

– La început m-am simțit devastată. Pur și simplu devastată. Și incredulă. Cum era posibil? Care erau șansele, ca dintre toți bărbații, să se întâmple tocmai cu fratele meu? Să mă culc cu el și..., îți mușcă buzele, blocându-se.

– Dar de ce a trebuit să i-o spui în felul ăsta?

Tonul îmi deveni din nou ostil, amintindu-mi scena de ieri. Ploaia de octombrie căzând pe frunzele aurii, tunetele îndepărtate. Chipul lui Ash când îi spusese - șocat, dezgustat, ca anesteziat.

Aș fi putut-o ucide cu mâna mea în clipa aceea, lângă coșciugul lui Jenny, în mirosul rafinat de orhidee.

Scanned with CamScanner

Mă aşteptam să fie şi acum la fel de nemiloasă, cum îi stătea în fire. Să-şi apere gestul, să-l atace pe Ash, să mă atace pe mine. Era clar că se simţise suficient de justificată ieri să-i facă dezvăluirea de faţă cu mine, nu vedeam de ce azi s-ar fi comportat altfel.

Dar azi era diferit. S-a oprit din mers, continuând să-şi ţină braţele pe piept.

— Nu ştiu, spuse cu voce obosită. Nu ştiu. Mi-am spus că vreau să-l rănesc de moarte, să-l oblig să pună capăt campaniei dacă moartea soţiei nu-l determinase s-o facă, dar gândindu-mă mai mult la asta mi-am dat seama că mă simţeam... singură. Pentru că ştiam doar eu.

— Aşa că i-ai spus pentru că te simţeai tristă?! Vocea-mi era atât de plină de dispreţ că mă uimi şi pe mine.

M-a fixat cu privirea.

— I-am spus pentru că partidul meu nu avea nicio şansă să câştige alegerile. Şi nu din cauza partidului său, ci chiar *din cauza lui*. Maxen este arătos, tânăr, erou de război, fermecător, adică exact opusul reprezentantului nostru. Şi pentru că Partidului Republican nu poate aduce un candidat pe măsura lui Maxen, sigur aveam să pierdem.

— *Dar nu aveţi pe nimeni aşa.*

— *Nu. N-avem. Tocmai de aceea am considerat că, dacă-l determin să renunţe...* scutură din cap. *Oricum*, nu mai contează. Ai dreptate. Motivul real a fost că sufeream singură. Şi voiam să sufere şi el. Mai mult decât atât, voiam să împartă cu mine povara asta. Credeam că mă voi simţi mai uşurată dacă ştie şi el.

— Şi? Te simţi mai uşurată?

Îşi apăsă ambele palme pe stomac, de parcă ar fi încercat să-şi blocheze acolo sentimentele, apoi îşi lăsă ochii spre podea.

— Nu, spuse cu o privire pierdută.

M-am ridicat, apropiindu-mă suficient de ea cât să o pot atinge. Dar n-am făcut-o. În ciuda lucrurilor care se întâmplaseră la funeraliile lui Jenny, nu eram genul de fraţi care să-şi dăruiască afecţiune.

— Ai reuşit să-l rănesti, Morgan. Felicitări. Este nefericit, în doliu, iar acum, pe deasupra, ştie că odată, demult, şi-a regulat sora. Acum ştie sigur că mama lui a murit şi că tatăl său nu l-a vrut niciodată. Nici carpatienii, nici moartea lui Jenny nu au reuşit să-l facă ce i-ai făcut tu. L-ai distrus pe Maxen Colchester. Exact când ai vrut tu.

Scutură din nou din cap, continuând să nu mă privească.

— Când e vorba de el, nu ştiu ce vreau.

Avea dreptate, cine dracu ştia când era vorba de Maxen Colchester?! Trecuseră atât de mulţi ani de când o ceruse de soţie pe Jenny şi, cu toate astea, eu nu depăşisem încă momentul. Încă mi-era foame de atingerile acelea accidentale, ale degetelor sau umerilor, de nopţile când ne îmbătam împreună şi-ncepea să-mi treacă degete curioase de-a lungul gâtului, pe linia nebărbierită a maxilarului. Indiferent cât mă regulam, cât mă îmbătam, nu aveam scăpare. Nici măcar războiul nu reuşise să mă scape. Probabil voi înceta să-l iubesc pe Ash abia când voi muri.

Dar nu era corect, mai ales acum, după moartea lui Jenny. Ce fel de om aş fi să mă bucur că moartea soţiei mi-l putea aduce înapoi?

Ai fi exact omul îngrozitor care ai fost dintotdeauna.

Mi-am readus atenţia la Morgan, la prezent.

Scanned with CamScanner

— Ar fi bine să-ți dai seama ce vrei, sissy, i-am spus pornind spre ușă. Pentru că, oricum ar fi, ești responsabilă pentru ceea ce ai făcut.

— Asta e, a susurat. Nu-mi pot lua vorbele înapoi.

— Poate că nu. Dar cred că, dacă l-ai vedea acum, te-ai uri pentru ce ai făcut.

— Habar nu ai pentru câte lucruri mă urăsc deja, spuse cu vocea golită de orice expresie. N-ai idee ce am făcut.

— Sincer, nici nu îmi pasă, răspund. Dar îmi pasă de Ash. Și dacă l-ai iubit vreodată ori dacă m-ai iubit pe mine, atunci ar trebui să-ți pese și ție.

N-a răspuns. Am lăsat-o acolo, în mijlocul încăperii, cu mâinile apăsate pe stomac, privind în gol prin fereastră, spre strada pustie.

CIOC.

Cioc cioc cioc.

Cioc.

Băusem de la patru după-amiaza și picasem adormit într-un somn lichid și dens, mi-era imposibil să-mi găsesc calea înapoi spre suprafață. Se auzea zgomot venind dinspre ușă. Ciocănituri. *A venit cineva.*

Am reușit să deschid ochii și să mă rostogolesc de pe canapea cu un geamăt, tresărind. Băusem vreo patru sau cinci martini. Sincer, nu nu m-aș fi simțit vinovat nici dacă fuseseră șase sau șapte. Azi fusese prima de zi campanie de după moartea lui Jenny.

Fusesem cu Ash la Norfolk unde a trebuit să țină un discurs.

Nu ieșise bine.

La un moment dat, în timpul discursului, mâinile lui Ash începuseră să tremure, nu mai reușea să găsească pagina de pe care trebuia să citească, târâgănase, incapabil să se concentreze pe ce avea de spus. I-am întâlnit privirea lui Merlin, era la fel de panicat ca și mine, aproape că l-am simțit un apropiat, în ciuda faptului că nu-mi plăcuse niciodată. Din multe puncte de vedere, toată această întreprindere fusese mai mult a lui Merlin, decât a mea și a lui Ash. El fusese cel care petrecuse ani pentru a aduce noul partid la un nivel de stat, creând coaliții și câștigând suportul persoanelor dezamăgite deopotrivă de Democrați și de Republicani. El fusese cel care-l formase pe Ash pentru rolul acesta, cel care-l convinsese gradual că nu era arogant să candidezi la președinție sau că, cel puțin, era o aroganță pardonabilă. Părea că Merlin își petrecuse toată viața pentru a-l aduce pe Ash în poziția asta... și mă-ntrebam ce se va alege de Merlin dacă totul ar fi fost distrus acum.

Discursul fusese jenant, dar nu din cauza asta venisem acasă decis să mă iau la trântă cu o jumătate de sticlă de gin. Mila și simpatia apărute pe chipurile oamenilor în timpul discursului mă asigurase că, pentru moment, campania era în siguranță. Mai mult decât atât, starea evidentă în care se afla Ash în timpul discursului probabil ajutase în transmiterea mesajului care vorbea despre cât de important era sacrificiul bărbaților și al femeilor care serviseră patria. Aveam bănuiala că, dacă ar fi fost aranjate cabine de vot în apropierea scenei, ar fi votat până la ultima persoană pentru frumosul, îndoliatul Maxen.

Și nu, nu fusese discursul în sine. Ash făcea totul. Ochii săi bântuiți, vocea pierdută, tremuratul

Scanned with CamScanner

mâinilor, răsfoitul prelungit al paginilor. Umerii căzuți, chipul rătăcit. Am simțit că mă înec văzându-l așa, golit de sine.

Unde era bărbatul care câștigase primele două dezbateri plin de calm și de farmec? Bărbatul care luptase singur într-o clădire plină de rebeli, salvându-mi viața? Bărbatul care părea neatins de mocirla și de ceața din Badon pe când își încuraja oamenii speriați să continue să se lupte?

Nu era adevărat ce se întâmpla. N-avea cum.

M-am întors la apartamentul meu luxos din Capitol Hill cu două lucruri în minte.

Unu: regele meu se stricase.

Și doi: nu știam cum să-l repar.

Atât de nefericit m-au făcut aceste două lucruri, că nu-mi mai rămăsese decât să beau. Ceea ce regretam în momentul de față, încercând să stau în picioare și să ajung la ușă. Ceasul mare pe care designerul de interior al lui Morgan îl alesese pentru mine indica miezul nopții. *Băga-mi-aș!* Cât dormisem?

Ciocănitul devenise insistent de-acum, de parcă musafirul ar fi încercat să-mi spargă ușa și să intre.

— Vin, am mormăit, deschizând cu dificultate încuietorile și lanțul. Isuse Hristoase! Nu mai are nimeni respect pentru un politician care încearcă să se odihnească după o zi proastă?

În clipa în care am descuiat, ușa s-a izbit de perete. Era partenerul meu de candidatură, ud fleașcă de la ploaie, fără haină pe el, cu părul picurând, lipit de obraji și de gât.

— Ash, ce drac...

Buzele i se lipiseră de ale mele înainte să-mi pot termina propoziția. Mă trânti de perete, închizând ușa cu piciorul. Buzele îi erau înfometate, corpul chiar

mai înfometat, era fierbinte și puternic, ud leoarcă. Corpul acela și gura sa erau atât de familiare și totuși atât de noi, ca necunoscute, în același timp. Șapte ani. Trecuseră șapte ani de când gura sa o vânase ultima oară pe a mea - apăsând, pretinzând, invadând.

Simțeam gustul picăturilor de ploaie.

Cu un pumn strâns pe tricou mă ținea lipit de perete, cu cealaltă smulgea de pe mine nasturii, cureaua, orice barieră între pielea mea și a sa. M-am retras să-l privesc, așteptându-mă să văd aceeași mască lipsită de expresie pe care o văzusem după-amiază, dar când ochii săi i-au găsit pe ai mei, mi-am revăzut regele.

M-am holbat la el plin de uimire.

— Ash?

— Am nevoie de tine, mormăi trăgând de curea. Pot să te am?

Am simțit că pieptul mi se deschide, complet expus, plin de speranțe timide, dezgropate ca firele de iarbă verde-proaspăt care se ivesc deasupra pământului.

— M-ai avut întotdeauna, am murmurat simțind impulsul de a-mi închide ochii, altfel ar fi văzut prea multe și nu suportam. Nu suportam să afle cât jinduisem după el, cât de mult mi-l dorisem, până-n măduva oaselor. Cum ultimii șapte ani mă secătuiseră, mă goliseră linguriță cu linguriță, până rămăsesem o formă goală rătăcind prin frig, în vreme ce el era la căldură cu Jenny, fericit.

Mândria nu m-a lăsat să-i arăt toate acestea. Dar nu era singurul motiv. Nu suportam ideea ca el să vadă câtă suferință îmi cauzase de dragul lui Jenny, nu atât de curând după moartea ei. Dar cum se întâmpla întotdeauna cu Ash, ce-mi doream eu nu

Scanned with CamScanner

conta, pentru că imediat ce am deschis ochii am înțeles că citise totul în mine, oricum. Privirea i s-a mutat din ochii mei, pe chip și mi-a spus tandru:

– Patrocle...

Nu voiam să aud ce avea de spus în continuare, oricum nu conta. Eu alesesem viața aceasta, eu alesesem să pun viitorul său deasupra viitorului nostru, meritasem toată durerea pe care o simțisem. Nu știam ce-l împinsese să vină la mine la miezul nopții, ud până la piele, disperat și plin de dorință, dar eram prea nebun de dor și de dorință ca să ratez ocazia de a mă bucura de fiecare clipă. M-am aplecat spre el și l-am sărutat ca să-l împiedic să vorbească, iar sărutul meu păru a reaprinde focul care-l consuma și care-l împinsese la ușa mea.

Uitând de tandrețe, reîncepuse să tragă de curea, devorându-mi gura.

– Nu am răbdare, îmi murmură pe buze.

Nerăbdarea îi umplea vocea, îi mișca mâinile apăsând pe erecția din pantaloni. Muream de curiozitate să aflu ce se întâmplase între momentul discursului și acum, ce-l adusese în starea asta.

– Îmi pare rău, spuse, deschizându-mi fermoarul și prinzându-mi penisul în pumnul mare și strâns, golindu-mi complet mintea de orice gând.

Fantazând despre momentul ăsta... întrebându-mă dacă vom mai fi vreodată împreună... mi-l imaginasem diferit, plin de dorință și de blândețe, dar...

– Nu trebuie să te scuzi, i-am răspuns, cu respirația îngreunată, simțind cum toată ființa mea era tensionată ca un arc, în vreme ce el mă trăgea și se împingea în mine. Te rog, nu te scuza.

– Știi bine că nu îmi pare *chiar* atât de rău... Apăru gropița din obraz și, pentru o clipă, l-am revăzut pe bărbatul tânăr care mă dominase cu prezența

sa în pădure, dorindu-și să mă facă să-l implor. Un moment mai târziu mă trântise peste masa din centrul sufrageriei, care s-a prăbușit la pământ. Fusese aleasă tot de designerul de interior al lui Morgan. Am ignorat-o amândoi; Ash se aplecă asupra mea, întorcându-mi capul astfel încât să-l pot săruta, trasându-mi apoi mușcături în jos pe spate, amortizate ușor de bumbacul tricoului. Îmi coborî pantalonii până la glezne, îndepărtându-mi picioarele.

– Embry, spuse.

– Dormitor, am răspuns respirând greu. În sertarul de sus al dulapului.

Nu i-a luat mai mult de o secundă, deși mie, din poziția aceea, mi s-a părut o lună; simțisem cum panica înlocuiește voluptatea în tot corpul. Se va răzgândi? Va decide că Jenny murise prea de curând? Se dusese rege în dormitorul meu și mi-era teamă ca nu cumva să se întoarcă la mine sub forma aceea de scoică golită.

Mă îngrijorasem inutil. Alergă înapoi cu privirea unui tigru înfometat în apropierea prăzii sale, plimbându-și mâna pe spinarea mea întinsă în timp că dădea înconjurul mesei, cu un zâmbet în voce.

– Până la urmă ai învățat ce este obediența, micul meu prinț?

– Du-te-n mă-ta!

– Ah, ce cuvinte urâte spune gura ta. Și eu care credeam că suntem prieteni.

Îmi înfipse mâna în păr, făcându-mă să mă arcuiesc deasupra mesei. Ochii mi s-au umezit, sângele a început să-mi cânte văzând și simțind partea aceea din el pe care mi-o refuzasem atât de multă vreme. Aceeași parte din el pe care el însuși și-o negase atâta vreme.

Scanned with CamScanner

Mă ținea arcuit când își băgă degetele în mine, cercetând superficial și dur, exact în felul în care mă obișnuise când eram în Carpatia, și după care tânjisem. Lubrifiantul era rece, degetul era cald, iar vocea lui Ash la fel când îmi susură:

— Exact cum îmi aminteam. Atât de strâmt și de puternic...

Îmi scoase mâna din păr pentru a-mi apuca fesele, mușchii coapsei stângi, strângându-mă și pălmuindu-mă ca pe un armăsar.

— ... *atât de tu.*

Simțeam că inima îmi bătea în penis. Că-mi bătea peste tot, de parcă ieșise din mine, umplând camera.

Bineînțeles că era afară din mine. I-o dăruisem acum mulți ani soldatului care se afla în spatele meu.

— Nu mai am răbdare, murmură din nou. Când și-a scos degetul am simți de parcă ar fi smuls o parte din mine. Apoi am auzit zgomotul curelei care se desfăcea și fermoarul care cobora. În momentul în care glandul său mi s-a apăsat ușor de anus, am început să tremur necontrolat.

— Nu am mai, am spus cu voce șovăielnică... Cu nimeni. De când ne-am despărțit.

Greșisem când mi-am imaginat că asta va potoli tigrul, oferindu-mi un moment de pauză. Dimpotrivă, păru a încinge și mai tare focul care îl ardea, scoțând la iveală o satisfacție primară, întunecată.

— Bine, a mârâit.

Și se împinse în mine la fel de dur și tare ca și cum ar fi făcut-o cu o femeie, înfigându-și glandul descoperit din prima mișcare, pătrunzându-mă complet cu a doua. Gemea forțându-și calea în mine,

cu mâinile masive deschise pe șoldurile mele pentru a mă ține nemișcat în vreme ce eu mă zvârcoleam sub el.

„Băga-mi-aș." Era uriaș. Imposibil de mare, simțeam că mă rupe în două. Pe toți dracii și sfinții!

Soldatul din spatele meu nu avea urmă de milă, nu-mi dădea vreme să simt ușurare. Își luă cu forța spațiul din mine, ieșind și intrând din nou. M-am smucit, el m-a împins înapoi jos, am încercat să-mi mișc picioarele, iar el mi le-a desfăcut din nou. Era *el*, în mine, peste mine, în spatele meu. Își lua ce dorea, ce avea nevoie. Era *el*, cel căruia îi dusesem dorul vreme atât de îndelungată încât uitasem cum e să nu-ți fie dor.

Nu era ușor, nici cinstit, singura atenție pe care corpul meu o primea era câte o palmă pe coapsă sau unghii zgâriindu-mi spatele și-aveam să termin rușinos de repede de continua așa.

— O să te regulez în timp ce ejaculezi, îmi spuse la ureche, și se ținu de cuvânt, băgându-și mâna sub mine și trăgându-mi penisul umflat între picioare. Marginea mesei îl ținea blocat în poziția aceea, direcționat în jos. Tot sângele și toate senzațiile se scurseră în cei douăzeci de centimetri de carne pulsând de dorință. Apoi își luă mâna de pe mine.

Îmi doream să-l implor măcar să-și țină mâna acolo, chiar fără să mă masturbeze, pentru că, altfel, era de nesuportat, de parcă plăcerea era prea puternică să poată exista neatinsă. Îmi venea să-l implor să se oprească sau să se miște și mai repede, să mă ierte sau să mă pedepsească, îmi venea să-i spun să plece, dar să stea. În momentul acela îmi doream totul, fiecare senzație dureroasă, fiecare vibrație, cu condiția să fie provocate de el.

Scanned with CamScanner

— Ash, *te rog*, am gemut. Atinge-mă sau lasă-mă pe mine să o fac.

Mi-a blocat cu uşurinţă mâna care-mi cobora spre penis şi râse. *Râse.*

— Nu, Patrocle. Nu de data asta. Acum vreau să te văd că termini exact aşa. Doar simţindu-mă în tine. Am aşteptat atât de îngrozitor de mult să simt asta. Fiecare cuvânt era subliniat de o mişcare în adâncul meu, atât de puternică încât mi s-au umezit ochii, atât de bine poziţionate încât degetele picioarelor mi s-au încleştat pe podeau lustruită de lemn.

— O să... e prea... o să....

— Arată-mi.

Nu mai puteam să respir. Nu puteam realmente să respir; aerul mi se răsucise în piept transformându-se în gheare, nu mai aveam urmă de oxigen sau de sânge în tot corpul, cu excepţia penisului. Am simţit că-mi iese sufletul, smuls prin vintre. Doar presiune şi căldură, mai adânc şi mai adânc. Am început să gem cu putere, mişcându-mă sub Ash, dându-mi drumul în jeturi lungi direct pe podea. Zgâriam cu mâinile tăblia mesei şi şoldurile mi se mişcau atât de puternic, cu fiecare pulsaţie, că masa se mişca, alunecând pe podea. Mâine aveam să port vânătăi pe coapse, dar nu-mi păsa. Cele două puncte dureroase de pe coapse se pierdeau în valurile lăptoase, dense care ieşeau din mine, zvâcneau din mine. Simţeam că nu era cale de a mă împotrivi, că nu mă puteam împotrivi *lui*.

Îşi păstră controlul până aproape de final, dar orgasmul meu îl împinsese dincolo de limite şi când aproape se sfârşise, se dezlănţui într-o serie de mişcări brutale, făcându-mă să pulsez şi să pulsez, până la ultima picătură. Şi, cu o clipă înainte de a se goli în mine, s-a oprit, şoptindu-mi numele.

— *Embry*.

Îşi dădu drumul cu un mormăit, cu degetele înfipte în şoldurile deja învineţite.

Am savurat fiecare clipă, umezeala fierbinte, jeturi dense, plăcerea care-mi întârzia în vintre. Fiecare sunet şi oftat pe care le scotea, fiecare împunsătură şi pulsaţie din locul meu cel mai secret. Cum putusem să uit cum era să te reguleze Ash?! Liniştea care urma? Felul în care mă simţeam mai eu însumi decât în orice altă ocazie.

Cât de iubit mă simţeam şi cât de mult îl iubeam?

Mişcările au început să încetinească până nu am rămas decât noi doi, încă uniţi, şi respiraţiile noastre. Mi-am asumat riscul de a mă întoarce să-l privesc şi-aproape mi-am dorit să n-o fi făcut, pentru că ce am văzut m-a frânt.

— Micul meu prinţ, spuse cu o voce care putea mişca munţii.

Dar nu-mi doream să se mute niciun munte, nu încă. Nu voiam să discut despre Jenny sau despre Morgan, despre nimeni. Nu voiam să las loc realităţii sau trecutului. Nu-mi doream decât asta. Pe el, pe noi, sentimentul de eliberare pe care doar Ash reuşea să mi-l dăruiască. Şi ştiam că eram egoist. Soţia lui abia murise, trebuia să continue campania şi s-o câştige. Şi aveam amândoi aceeaşi soră.

O persoană cum se cuvine ar fi curăţat locul, i-ar fi oferit lui Ash ceva de băut, ascultând fără urmă de egoism ce avea nevoie să spună. O persoană cum se cuvine l-ar fi apucat pe Ash de tricoul încă ud şi nu l-ar fi dus în dormitor, pentru mai mult. O persoană cum se cuvine nu ar fi petrecut următoarele cinci ore în îmbrăţişări aspre şi murdare, fără nici cel mai mic gând la inelul de pe degetul lui Ash.

Scanned with CamScanner

Dar așa cum am spus de la începutul poveștii: eu nu sunt o persoană cum se cuvine.

Adevărul este că în următoarele cinci ore n-am făcut altceva decât să-i jur în mod repetat loialitatea mea și fidelitate. Jurasem cu degetele, cu gura, cu fiecare mușchi și bucată de piele pe care le aveam și i le dăruisem pentru a le abuza în felul său iubitor și nemilos. Am jurat fără să mi se ceară, i-am oferit tot din cauza durerii doliului, a rușinii pentru ceea ce făcuse cu Morgan, am jurat pentru că în acele cinci ore m-am simțit mai eu însumi decât mi se întâmplase vreodată în ultimii cinci ani.

Am refuzat să las loc realității. Da, era campania și da, mai era și soră-mea și da, existau mii de motive care mă împiedicau să fiu al lui și el al meu cu adevărat. Dar, în noaptea aceea, niciunul nu a contat. Singurul lucru care contase era că el este regele meu iar eu sunt prințul lui și că-i voi fi pentru totdeauna alături.

27

EMBRY

După

Greer a plecat azi-dimineață să se ocupe de apartamentului bunicului ei. E liniște la reședință când urc scările, cu excepția unui vals în surdină care vine din apartamentul lui Ash. Mi se strânge inima amintindu-mi de primul nostru dans, când îl luasem în brațe prima dată. Sunt obligat să mă opresc la jumătatea holului și să mă forțez să uit. Dacă-mi aduc aminte de cum dansam în primii noștri ani împreună, nu voi găsi puterea de a face ce aveam nevoie să fac. Dar trebuia făcut.

Din păcate, înainte de a intra, n-am ținut seama de modul în care ar fi putut arăta: era desculț, fără tricou, întins peste birou în căutarea unui dosar. Mă proptesc un moment în pragul ușii să-l privesc. Pielea întinsă, mușchii încolăciți de pe spate și umeri în mișcare. Urma de păr care cobora dinspre buric în jos.

— Tot Strauss? spun.

Ridică privirea, ușor surprins de prezența mea. Apoi zâmbește cu atâta căldură și bucurie, că sunt nevoit să mă uit în altă parte.

— Îmi amintește de tine, spune cu drag, moment în care simt impulsul de a-mi acoperi fața cu palmele. Orice convingere îmi dispare când e vorba

Scanned with CamScanner

de el, de modul în care mă iubește; un gest atât de inocent cum ar fi să-l surprind ascultând un vals din dragoste pentru mine are puterea de a mă face să simt că mi se îndoaie genunchii. *Încă.*

Fii puternic.

Se ridică și se întinde. Nu mă pot abține să nu-l privesc. Ar putea fi ultima oară când am șansa de a vedea mușchii pachețele pe abdomen mișcându-i-se, modul seducător în care pantalonii i se sprijină pe șolduri.

— Dacă te mai uiți mult așa la mine, mă obligi să vin la tine, spune morocănos.

— Și ce motiv ai să n-o faci?

Nu știu de ce-am spus asta. Știu foarte bine ce motiv are să n-o facă. De fapt, știu mai mult decât un motiv să nu o facă. Dar, pentru moment, suntem doar doi bărbați înfometați unul după celălalt. Doi bărbați, care, din întâmplare, sunt singuri.

— Am uitat de ce, murmură Ash, ocolind biroul și venind spre mine. Era ceva care avea de-a face cu faptul că ești un ticălos insuportabil.

Își proptește un braț de tocul ușii, lângă capul meu. Simt miros de fum, simt căldura emanată de pielea descoperită, arzând.

— Ai știut întotdeauna cum să mă pedepsești pentru ticăloșiile mele.

Ochii lui Ash scânteiază.

— Asta vrei, micul meu prinț? Să fii pedepsit?

— Eu... cuvintele mi se blochează pe buze când simt fața lui Ash pe gât. Își plimbă nasul de-a lungul maxilarului.

— Mi-am dat seama că sunt lucruri pe care eu și cu tine nu le-am făcut până acum, îmi șoptește pe gât, pe peste tot. Ceva ce ți-am promis.

— Da? spun pe un ton egal, deși cuvintele-mi ies sugrumate de dorință.

— Păi da, îmi șoptește iar în ureche. Și mai mult simt, decât să aud, cum își desface singur nasturele de la pantaloni. Simt dinții de metal ai fermoarului ca un cântat de greiere. Îi simt oftatul când erecția uriașă i se eliberează din pantaloni.

Mă apucă de o mână și și-o pune pe inimă.

— Îți aduci aminte? întreabă, ca din întâmplare, mișcându-mi mâna cu a sa de pe pieptul solid, pe abdomenul cald și la fel de solid. Îți amintești ce ți-am promis?

— Eu... poate...

— Lasă-mă să-ți reamintesc, atunci. Buzele desfăcute îmi apucă lobul urechii în vreme ce mâinile noastre coboară dincolo de elasticul pantalonilor, pe rotunzimea șoldului și mai jos, până când fesa lui îmi umple mâna.

Tremur.

Nu era prima dată când aveam fesele sale în mâini, desigur că se mai întâmplase. Când îi făceam o felație sau când mă lua cu genunchi aduși la piept. Dar nu fusese niciodată *așa*. Nu mă ghidase niciodată acolo, conștient de ce întâmpla și lăsându-mă să explorez după voia inimii. Și explorez, o fac, înainte să reușesc să mă opresc, frământându-i rotunjimea fesei, adăugând cealaltă mână ca să mi le umplu pe amândouă de carne caldă, musculoasă.

Ash îmi pune din nou mâinile pe față, apoi mi le coboară pe gât, în timp ce eu explorez mai adânc, mai aspru. Este nemișcat ca o statuie și mă întreb dacă îi displace, oare, să-l ating astfel. Dacă face, pentru că știe că mi-o doresc, dar fără să găsească vreo formă de plăcere.

Scanned with CamScanner

Apoi îmi trec uşor un deget peste carnea caldă, plisată, a anusului său. Ash scoate un geamăt atât de neajutorat şi fără suflu, încât îl simt până-n dinţi. Se prăbuşeşte pe mine, mâinile îi alunecă pe pieptul meu, apucându-mă de reverele hainei, băgându-şi capul şi mai adânc în gâtul meu. Apăs degetul mai tare, deschizându-l, simţind căldura sa pe deget, îl simt cum se înfioară şi cum geme cu gura acoperită de gulerul cămăşii.

Niciodată în viaţa mea nu am crezut că voi avea parte de asta - preşedintele Maxen Colchester este transfigurat, pe jumătate dezbrăcat, lipit de mine, gemând în timp ce-i explorez anusul.

— Este atât de dificil să nu..., spune gâfâit şi se opreşte, incapabil să continue, dar cumva înţeleg.

Este greu pentru el să nu preia controlul. Să stea nemişcat şi să lase pe altcineva să-i ofere plăcere, când este atât de obişnuit să şi-o ia după propriile reguli.

Dar reuşeşte, mă lasă să-l masez uşor, fără să pun prea multă presiune; reuşesc să bag degetul înăuntru până la prima articulaţie şi ating punctul acela din interior care-l face să geamă tare, să se împingă în mine şi, Doamne Isuse cu toţi Sfinţii, când îi aud vocea răguşită şi-i simt căldura de cuptor în jurul degetului mi se pare prea mult ca să pot suporta, mai ales când începe să-mi frece erecţia de pulpă.

— Te vreau în mine, murmură împleticit, continuând să-mi strângă reverele în pumn. Acum. În seara asta.

De când aştept nenorocitul ăsta de moment? Şi el alege chiar seara asta, seara când nu va mai putea fi al meu. Pentru scurtă vreme iau în considerare ideea de a o face oricum, în timp ce-i masez prostata frecându-mă la rândul meu de el. Dar nu e nevoie să-mi aduc aminte în câte privinţe ar fi greşit. Ştiu deja.

— Ash, nu putem, spun cu vocea sugrumată de regret, scoţându-mi uşor degetul din el. Greer.

Dă din capul încă sprijinit de gâtul meu, dar îmi dau seama că încă rătăceşte în voluptatea momentului.

— Chiar nu putem? Măcar puţin?

Aproape zâmbesc, la început. Este atât de nou, îmi inspiră atâta tandreţe să-l văd astfel, regele meu dornic să-şi expună vulnerabilitatea de dragul meu... Când spun că aproape zâmbesc, vreau să spun că simt lacrimile arzându-mi pleoapele şi gâtul, pe interior. De ce dintre toate serile tocmai azi a trebui să dau peste el ascultând valsuri? De ce tocmai azi decisese să-mi ofere aşa ceva?

De ce tocmai în seara asta a trebuit să-mi aducă aminte cât de mult mă iubeşte? Făcându-mă şi pe mine, la rândul meu, să-mi amintesc cât de mult îl iubeam?

— Ash, spun din nou, sperând că poate auzi lacrimile din vocea mea. Ştii că nu putem.

Pentru un moment, decizia mi-e pusă la încercare. Presimt că o să insiste şi, dacă o va face, sunt pierdut. Stau agăţat de raţiune şi de moralitate pe un fir extrem de subţire, dacă mi-o cere iar, implorând, o să mă prăbuşesc. Nu-mi pot refuza coapsele lungi ale lui Ash, abdomenul încordat, gemele, suspinele şi gândul la el terminând pe stomac, cu mine adâncit înlăuntrul său primitor...

— Ai dreptate, spune cu greu, într-un final, şi parcă aerul se pulverizează în jurul nostru. Ai dreptate. Am spus mai devreme că nu se poate, că nu trebuie. Ar răni-o pe Greer.

Îşi ridică faţa pentru a mă privi, gura sa frumoasă zâmbind trist.

Scanned with CamScanner

— Nu poți să rezolvi problema asta cu Abilene, astfel încât să putem apoi să implorăm iertarea lui Greer și să fim din nou împreună?

Nu vreau să mă comport onest.

Vreau doar carne și iubire și miros de sex în jurul nostru.

Dar chiar și așa, o fac, aleg calea moralității. A venit vremea să fiu un om cumsecade.

— Mă voi căsători cu Abilene, Ash.

Mâinile îi cad de pe haina mea.

Trag adânc aer în piept, decizând să încep cu ce e mai greu.

— Îmi dau demisia din funcția de vicepreședinte. Demisia oficială va sosi mâine, de la biroul meu, dar mai întâi am vrut să vorbesc cu tine.

Ash arată de parcă tocmai îl pălmuisem. Se împiedică înapoi, clipind repede, și-mi întoarce spatele.

— Ash...

— Dă-mi un rahat de minut, Embry.

Nu pot, pur și simplu, pentru că spatele acela întors și durerea din vocea sa taie în carne vie, făcându-mă să simt o durere insuportabilă.

— Ar fi trebuit să știi deja că nu voi putea sta cu mâinile încrucișate, privindu-te cum eșuezi la a o proteja pe Greer.

Cuvintele mele pică între noi ca o cortină de fier. Și-atunci el se întoarce, cu fața lipsită de expresie. Pantalonii au nasturii din nou încheiați. Se sprijină de birou cu brațele încrucișate la piept. Nici urmă de bărbatul vulnerabil și rugător de acum un minut. Se transformase din nou în rege.

— Privindu-mă cum eșuez la a o proteja pe Greer, repetă de parcă nu ar fi sigur că m-a auzit corect.

Dintr-o singură aruncătură a ochilor săi verzi pe chipul meu, înțelege adevărul. Așa cum știa după care dintre rocile țintind spre cer se ascundeau separatiștii, cum știa să-și conducă oamenii spre singurul pasaj sigur pentru a ieși în siguranță dintr-un sat în flăcări. Așa se uită acum la mine, decojindu-mi cuvintele până ajunge la adevăr. Încă nu am înțeles cum o face, nici măcar după toți acești ani, dar măcar îl cunosc suficient cât să mă aștept la asta.

El expiră prelung și dă din cap pentru sine.

— Democrat sau Republican?

Știam că va intui adevărul imediat, dar respirația aceea lungă și mișcarea resemnată a capului tot mă dor.

— Republican.

— Bănuiesc că Morgan va fi partenera ta de candidatură.

— Dacă trec de primare.

— Vei trece.

În vocea sa se simte mândrie, ceea ce mă sfâșie. Trebuie să-mi iau ochii de la el pentru puțin.

— De aceea trebuie să mă căsătoresc cu Abilene. Nu mă pot pregăti pentru campanie în situația asta, cu ea gravidă, probabil, cu copilul meu.

— Deci te vei căsători cu cineva pentru care nu simți nimic doar să-mi faci în ciudă? Vocea sa era complet inexpresivă, obosită. Rănindu-mă pe mine, o vei răni pe Greer.

— Nu este vorba despre tine, despre a-ți face rău.

Scoase un sunet nervos, de neîncrede.

— Sunt foarte serios.

Se ridică și se apropie de mine.

Scanned with CamScanner

— Si eu, Embry. Chiar vrei să cred asta? Demisionezi din poziția actuală pentru a te înfrunta cu mine ca să *nu* mă rănești pe mine? Îmi spui că nu sunt în stare să-mi protejez soția și că ne părăsești pe amândoi pentru o persoană pe care o disprețuiești, ca să *nu* mă rănești pe mine?

Încerc să-i explic, așa cum stabilisem că o voi face în cazul în care mă va ataca exact așa cum o făcea.

— Nu este vorba despre a răni pe cineva, Ash. Este vorba despre a face niște alegeri pentru a o proteja pe Greer. Cineva trebuie să-l oprească pe Melwas, iar tu nu vrei s-o faci.

— De unde știi? întreabă cu vocea îndurerată. De unde știi tu că nu vreau? Doar pentru că nu seamănă cu războiul sau cu asasinatul, nu înseamnă că nu fac tot ce-mi stă în putință să-mi protejez soția și țara.

— Diferența dintre mine și tine e că mie nu mi-e frică să fac ce trebuie făcut. Și cred că ție îți este.

— Mă părăsești pentru că mă consideri laș.

Nu neg. Îi sunt dator măcar atât, să-l privesc în ochi în timp ce adevărul își face loc între noi.

— Doamne, spune Ash, trecându-și ambele mâini prin păr și punându-și-le apoi după gât cu degetele împletite, mergând de colo-colo în timp ce adevărul își face loc în el. Înainte reacționase ca un soldat, impasibil, logic, evaluând și studiind perspectivele, dar acum reacționa ca un bărbat.

— Incredibil! Mă părăsești din nou, mă părăsești din nou, iar eu tocmai te-am lăsat să..., vocea îi tremură. Nu-mi vine să cred că aproape te-am lăsat să...

Se oprește din mers, lăsând mâinile în jos și privindu-le. Mă întreb dacă-și amintește cum mă ținuse de revere arcuindu-se în mine.

Simt cum pieptul mi se umple de ciment.

Fii puternic. Amintește-ți chipul lui Greer în Carpatia, amintește-ți lacrimile ei.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, șoptește sieși. Ar fi trebuit să știu.

— Ash.

Se întoarce spre mine. Este atât de furios și rănit, că fac un pas înapoi.

— Este mereu aceeași poveste, Embry. Mereu. Eu îți dau și îți dau, iar tu mă rănești. Mi-arunci totul înapoi în ochi.

— Ash.

— Nu, spune plin de furie. Gata. Mi-ai făcut asta mai mult de o dată. Te cer în căsătorie, mă respingi, te cer iar și tu iar mă respingi. Îți fac loc în mariajul meu, în inima mea, în patul meu, și tu mă părăsești. Mai mult decât atât, încerci să iei pentru tine ceva ce trebuia să fie al nostru.

În ciuda furiei, ochii îi lucesc de lacrimi. Mă simt de parcă aș fi jupuit de viu.

— Te iubesc, Ash. Întotdeauna te-am iubit.

— Zău? Pentru că și eu te-am iubit întotdeauna, și se pare că nu a fost destul.

Trag aer în piept, încercând să-i explic din nou.

— Vorbești de parcă mie mi-ar fi ușor. Nu e deloc ușor, Ash, îmi frânge blestemata asta de inimă! Mi-a frânt-o de fiecare dată când m-ai cerut în căsătorie, m-am urât pentru asta, dar a trebuit să o fac, exact așa cum trebuie să o fac acum. Chiar nu poți să vezi asta?

Pledez cu ambele brațe complet deschise, implorându-l parcă să le cuprinsă în ale sale.

Nu o face. Strânge din maxilar.

Scanned with CamScanner

— Nu văd asta. Chiar deloc. Te văd pe tine, egoist, exact aşa cum ai fost întotdeauna. Nu-ţi pasă decât de tine şi nu ţi-a păsat niciodată niciun pic de mine. Vocea i se sparge la ultimele cuvinte şi se întoarce cu spatele, ca să nu îi pot vedea faţa.

Cuvintele sale mă sfâşie, mă adâncesc în durere, mă îngroapă în propriile mele păcate, dar, în acelaşi timp, simt că iau foc de furie. Cum îndrăzneşte să mă acuze de egoism pe mine, când habar nu are, niciun blestemat de habar nu are, ce am făcut pentru el?! Ce încă fac pentru el.

Îmi îndrept spatele şi spun cu toată răceala de care sunt capabil:

— Merlin mi-a spus să nu mă căsătoresc cu tine.

E nevoie de câteva minute să înţeleagă ce-am spus. Ash se întoarce din nou cu faţa spre mine, cu un braţ sprijinit de birou, de parcă nu ar mai fi în stare să stea în picioare.

— Ce?!

— Atunci, în Carpatia. Când mă întorceam la bază de la spital, a venit la mine în tren şi mi-a explicat exact de ce nu puteam fi public împreună. *Dacă-l iubeşti cu adevărat, atunci niciun sacrificiu nu ar trebui să ţi se pară prea mare.* Ştiam că avea dreptate, la dracu', orice idiot putea vedea că te-ai născut să devii cineva. Dacă s-ar fi întâmplat acum, anul ăsta, l-aş fi trimis direct în mă-sa pe Merlin. Dar pe-atunci... Ash, nu ştiam dacă vei putea face lucrurile pentru care te-ai născut, odata ce s-ar fi aflat despre noi. Chiar şi anul trecut, când m-ai cerut din nou, riscai să nu fii reales dacă se afla că eşti bisexual. Cum puteam să trăiesc cu asta pe conştiinţă? Să renunţi la visurile tale pentru mine? Am urât să fac asta, am urât din tot sufletul să te refuz, dar făcusem o alegere, cu Merlin, acum mulţi

ani. Viitorul tău trebuia să fie mai presus de viitorul nostru.

Se sprijină de birou cu toată greutatea, respirând cu dificultate.

— Eu nu... tu nu... tu voiai cu adevărat să te căsătoreşti cu mine?

— Hristoase, Ash, aş fi răsturnat munţii ăia cu dinţii dacă asta ar fi însemnat că mă puteam căsători cu tine. M-aş fi mutat în Canada cu tine sau la mama dracului, la o fermă de cai, aş fi făcut orice, aş fi mers oriunde. Au fost zile în care nu mă puteam gândi la altceva, doar la tine, la cum ar fi să te am, fără să ne ascundem, să-ţi aparţin aşa cum ne-o doream amândoi. Dar nu am putut. Pot da vina pe Merlin cât vreau, adevărul este că eu am făcut alegerea. Tu erai mai important.

— Ar fi trebuit să-mi spui, zise.

— M-ai fi ignorat! Ai fost întotdeauna fraier şi nobil. Dacă îţi spuneam, ai fi dat cu piciorul viitorului tău şi am fi crescut cai în Montana.

— Şi ar fi fost o viaţă chiar aşa oribilă?

— Nu ai fi încheiat războiul la Badon. Nu ai avea-o pe Greer.

Când îi aude numele, chipul i se luminează. Chiar şi acum, în situaţia aceasta, dragostea pe care o simte pentru ea arde limpede şi puternică, plină de ardoare.

— Nu aveai dreptul să decizi pentru amândoi, spune, privindu-mă. Nu am nevoie să fiu protejat, n-am cerut niciodată să fiu minţit. Isuse Hristoase! Embry, toţi anii ăştia am crezut... am crezut că nu mă iubeai pe cât te iubeam eu. Şi m-a *durut*, m-a durut atât de tare, că uneori nu puteam să respir. Era ca şi

Scanned with CamScanner

cum încercam să respir sub apă. Am trăit cu asta ani de zile. Ani.

Reacția lui nu este ce mă așteptam. În momentele mele de singurătate, noaptea, când mă gândeam cum ar fi să-i spun adevărul care stătea în spatele refuzului meu, nu-mi imaginam scena asta.

— Ar fi mai drăguț din partea, un *mulțumesc*, spun cam repezit.

— Un *mulțumesc*?! întreabă mergând împrejurul meu. Vrei un rahat de *mulțumesc* din partea mea că mi-ai frânt inima?! Că m-ai făcut să trăiesc în agonie atâția ani?!

— A fost agonie și pentru mine! spun pe un ton în care furia clocotește aproape de suprafață. M-a distrus să fac asta și totuși am făcut-o. Pentru tine!

— Nu ți-am cerut niciodată s-o faci! Nu mă poți învinui pentru ceva ce nu aș fi acceptat niciodată să faci, pentru un secret pe care nu ar fi trebuit să mi-l ascunzi!

Îl fixez, cu furia clocotindu-mi în vene.

— Habar nu ai ce secrete a trebuit să-ți ascund, domnule Președintele Colchester, ar trebui să fii atent, foarte atent.

Mă fixează la rândul său. Un mușchi i se zbate pe maxilarul perfect cizelat.

— Adică mai sunt și alte lucruri pe care mi le-ai ascuns?

Ei bine, ducă-se dracu' tot! Unde merge suta, merge și mia, corect? La dracu' cu Abilene, la dracu cu Morgan, la dracu' cu toate sacrificiile pe care le-am făcut în ultimele două luni! Merită să-i arunc totul în față, să-l rănesc, exact așa cum m-a rănit el pe mine.

— Abilene ne șantajează pe mine și pe soră-mea pentru a o răni pe Greer, dar ne șantajează cu un secret care, de fapt, este al tău și de care habar nu ai.

Ash așteaptă.

Nu-l las să aștepte prea mult.

— Ai un fiu, Ash. Cu Morgan. Îl cheamă Lyr și are paisprezece ani. Are ochii verzi și părul negru. Și e frumos, pentru că are de unde moșteni frumusețea, nu-i așa? De la ambii părinți.

Ash se-nconvoaie. La propriu. Abia se ține pe picioare, cu mâinile sprijinite de birou. Spatele i s-a cocoșat și ochii i s-au închis.

— Nu, aș fi aflat, mi-ar fi spus, *cumva*, *ceva* trebuia să iasă la iveală...

Dau din cap, deși nu mă privește.

— Era pe anticoncepționale în timpul săptămânii de la Praga, dar i-a fost rău într-o seară. Îți amintești? A fost suficient. Când s-a întors în Carpatia, venise să îți spună. Era însărcinată în trei luni când ai ales s-o lași să ardă în biserica aia. Îi poți reproșa că nu ți-a mai spus, dată fiind situația? Aproape ai omorât-o. Și pe ea, și pe copilul pe care îl purta. Copilul tău.

Respirația i se oprește apăsat de vechiul sentiment de vină. Am întors cuțitul în rană. Foarte bine.

Continuu.

— Mama a convins-o pe Morgan să o lase pe mătușa noastră, Nimue, să crească băiatul ca fiind al ei, iar Morgan a acceptat. Cu *asta* ne șantajează Abilene. Amenință că va dezvălui totul presei, că ai lăsat-o însărcinată pe sora ta și că aproape i-ai lăsat să moară pe amândoi. Morgan nu suportă gândul ca Lyr să fie terfelit în public și m-a implorat să o ajut. Așa că am acceptat târgul cu Abilene: tăcerea sa pentru rolul

Scanned with CamScanner

meu în a-i face rău lui Greer. Eram conştient că adevărul despre Lyr ar fi făcut mult mai mult rău decât nişte luni în care Greer ar crede că-mi plăcea de Abilene. Vezi, eu, spre deosebire de tine, sunt capabil să iau decizii dificile pentru a o proteja.

Ash se prăbuşeşte într-un scaun din apropiere.

— Am un fiu, spune năucit.

— Da.

— Cu sora mea.

— Da.

Îşi îngroapă faţa în mâini şi satisfacţia pe care o simţisem mai devreme se retrage ca o maree văzându-l astfel. Cu umerii aceia puternici căzuţi de deznădejde, fruntea mândră, aplecată. Dintr-odată, nu simt altceva decât epuizare. Din cauza trecutului şi din cauza a ceea ce ne aştepta în viitor. Din cauza greutăţii atâtor iubiri otrăvite şi secrete dezvăluite pe care voi fi nevoit s-o car cu mine în această călătorie nouă.

Mă apropii de el şi-mi trec degetele prin părul său negru şi atât de des. Are fruntea largă şi gâtul puternic, iar pielea sa e caldă şi plină de viaţă, chiar dacă abia respiră de durere. Au trecut paisprezece ani de când l-am întâlnit pe regele meu, dar paisprezece ani nu vor fi niciodată suficienţi pentru a afla fiecare aspect sau întorsătură a modului său de a iubi, a forţei sale. Nicio eternitate nu ar fi de-ajuns.

Mă aplec şi-l sărut pe păr.

— Adio, Ahile, susur, lăsându-l pe Maxen Ashley Colchester singur, cu capul între mâini. Plec, mă urc în maşină şi mă întorc spre casă, cu senzaţia părului său încă pe buze.

Iubirea pentru el o să mă sfâşie, mă gândesc. O să mă rupă în bucăţi. O să mă pârjolească.

Cu toate astea, pentru prima dată, ştiu ce am de făcut. Ştiu că sunt un om bun şi că aş putea fi un bun lider. Ştiu că-l pot opri pe Melwas şi că o voi proteja pe Greer. Ştiu cum o voi face.

Trebuie să devin mai mult decât un prinţ.

Trebuie să devin, la rândul meu, rege.

Scanned with CamScanner